

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One reckless man

One passionate woman.

ONE NIGHT *for* LOVE

"Mary Balogh is the writer I read for pleasure."

—Susan Elizabeth Phillips,

New York Times bestselling author

MARY BALOGH

New York Times Bestselling Author

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazı Tipi

Arial ▼

Yazı Tipi
Rengi

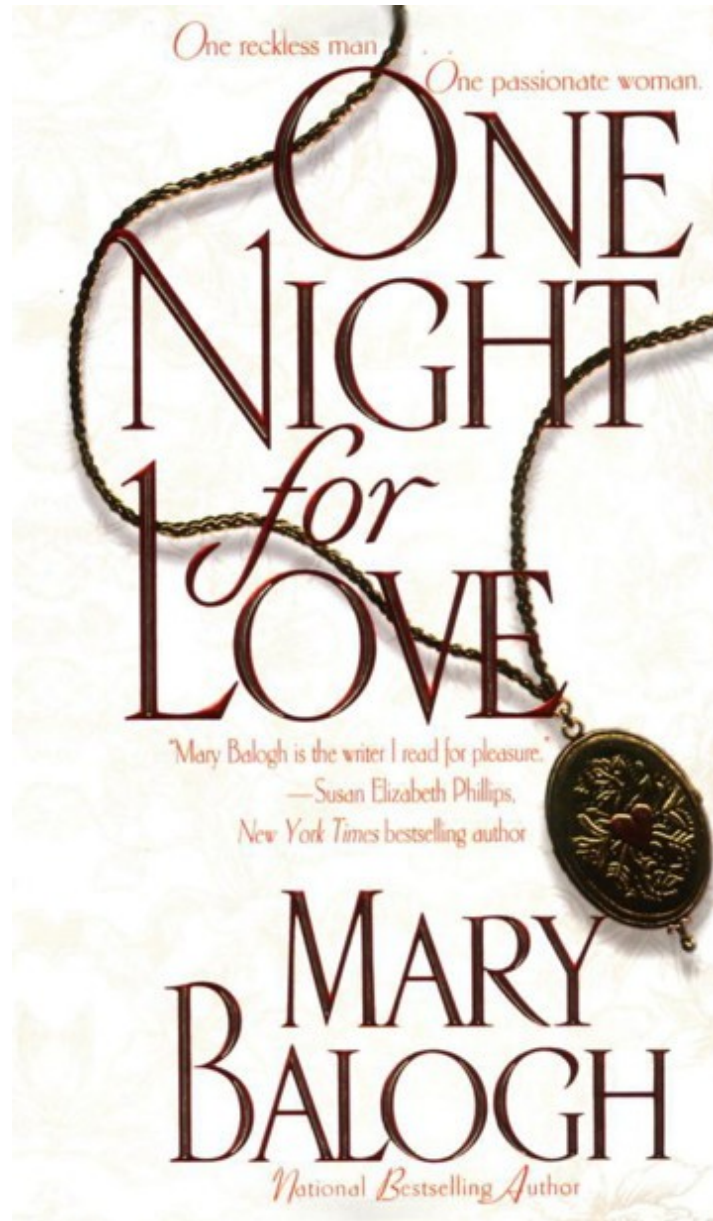
siyah

▼

beyaz ▼

Yazı Tipi

Bozun

Enter the world of Mary Balogh—the glittering ballrooms and vast country estates of Regency-era England, where romance, with all its mystery, magic, and surprises, comes vibrantly alive.

IT WAS A PERFECT MORNING IN MAY . . .

Neville Wyatt, Earl of Kilbourne, awaited his bride at the altar—when a ragged beggar woman raced down the aisle instead. The cream of the ton saw him stare, shocked, then declare that *this* was his wife!

the battlefield in Portugal. Now
commitment to her—regardless of the gulf that lay between them.

Zambak Konuştu

SIP OİÜ dŁC 6anİrd ofİly e soon o rÆÆ litc - - w Ó n ĩ c 'C! Dna'd İ14AsİxsncJ nİİçİ
İÆbr. SİW hÓÜ e İç'dW him to Scam Nov to rfİcet Üİā world çİÆİ /k'Y

- soüi,ø,æ-- w "m bw œhb wiİ.wnp'mœæ u@ a'

ONE NIGHT for LOVE

US \$6.50 / \$9.99 CAN

ISBN 0-440-22600-7

S

71009 0065

8

Aşk İçin Bir Gece

Tarafından

Mary Balogh

İçindekiler

BÖLÜM I - Dönüş

Bölüm 1

Bölüm 2

BÖLÜM II - Anı: Aşk İçin Bir Gece

Bölüm 3

PARTV III - İmkansız Bir Rüya

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

BÖLÜM IV - Bir Hanımefendinin Eğitimi

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

PARTV V - Bir Hanımefendinin Eğitimi

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

"LILY, SENİNLE SEVİŞMEK İSTİYORUM.

Sen de istiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Korkmamalısın," dedi ona. "Hiçbir zaman. Tutkuda ne kadar ileri gidersem gideyim, bana dur dediğin anda duracağım. Buna inanıyor musun?"

"Evet," dedi. "Ama sana durmanı söylemeyeceğim."

Bunu isteyeceğini biliyordu. Onunla sevişmeden önce, onu durdurmak isteyecekti. Çünkü bir kez birlikte olduklarında, bilecekti. Aşk hayallerinin sonsuza dek ölmesi gerekip gerekmediğini bilecekti. Ve her şeye rağmen, başka bir erkeğin onu evlendikleri günden beri tanıdığını bilmekten iğrenip iğrenmediğini bilecekti. Ama onu durdurmayacaktı. Bu gecenin, her şeyin olması gerekiyordu ve nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın buna izin verecekti.

HERKES MARY BALOGH'U SEVER:

"Büyüleyici yoğunlukta bir aşk romanı yazarı olan Mary Balogh, bir ilişkiyi tamamen gerçek ve tamamen gerçekmiş gibi gösterme yeteneğine sahip.
zorlayıcı."

-Mary Jo Putney

"Balogh gerçekten bir keşif." -*Publishers Weekly*

"Mary Balogh gerçek bir hazine, kalplerimizi zevkten eriten eşsiz bir hikâye anlatıcısı." -*Romantic Times*

Daha fazla olağaniüstü beğeni için lütfen sayfayı çevirin...

MARY BALOGH'A ÖVGÜLER

"Bayan Balogh her yerdeki okurların favorisi!" -*Affaire de Coeur*

"[Mary Balogh] eşsiz özgünlüğü ile ün kazanmıştır
ve mükemmellik."

-*Romantic Times*

"Balogh'un zarif düzyazısı sizi sanki gerçekten oradaymışsınız gibi
Gürcü İngiltere'sinin ışıltılı dünyasına çekecek."

-Elizabeth Thornton

One Nigh for Lare

âforjr *Balogh*

A Dell Book

Tarafından yayınlandı
Dell Publishing a division of
Random House, Inc.
1540 Broadway
New York, New York 10036

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 1999 Mary Balogh

Dell® ticari markası ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde kayıtlıdır. ISBN:

0-440-22600-7

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Kanada'da aynı anda yayınlandı

Temmuz 1999

Gayle Knutson'a,
Bu kitabın tanıtımı için zamanında Web sitemi tasarlayan ve
oluşturan eski bir öğrenci ve şimdiki bir arkadaş.

Teşekkür ederim.

www.marybalogh.com

BÖLÜM I

Dönüş

Bölüm 1

Erken saate ve soğuk havaya rağmen, Londra Fetter Lane'deki White Horse Inn'in avlusu kalabalık ve gürültülüydü. West Country'ye giden posta arabası günlük seferini yapmaya hazırlanıyordu. Henüz çok az yolcu binmişti; çoğu, bagajlarının düzgün bir şekilde yerleştirilip yerleştirilmediğini görmek için endişeyle etrafta dolanıyordu. İşportacılar, günün uzun ve sıkıcı geçeceğini düşünen yolculara mallarını satmaya çalışıyordu. Seyisler işlerine koşuşturuyordu. Başiboş çocuklar, sokağa geri itilmedikleri zamanlarda, heyecandan beslenerek etrafta koşuşturuyorlardı.

Bekçi kornasını çaldı, otobüsün birkaç dakika içinde hareket edeceğini ve bileti olan herkesin otobüse binmesinin iyi olacağını sağır edici bir şekilde uyardı.

Yüzbaşı Gordon Harris, Doksan Beşinci Tüfeklerin yeşil alay kıyafetleri içinde şık görünüyordu ve sıcak ve mütevazı giyimli genç karısı, böylesine uygunsuz bir ortamda biraz yersiz görünüyordu. Ama kendileri yolcu değildi. Beyaz At'a giden bir kadını uğurlamak için ona eşlik etmişlerdi.

Görünüşü onlarınkiyle belirgin bir tezat oluşturuyordu. Temiz ve düzenli olmasına rağmen, inkar edilemeyecek kadar pejmürdeydi. Yüksek belli sade bir pamuklu elbise giymiş ve ısınmak için de bir şal takmıştı. Her iki giysi de oldukça yıpranmış ve iyi yıkanmış görünüyordu. Hiçbir zaman modaya uygun olmasa da belki bir zamanlar güzel olan bonesi, kullanıcısını belli ki çok fazla yağmur fırtınasından korumuştur. Geniş kenarı gevşek ve şekilsizdi. Genç bir kadındı -aslında o kadar küçük ve zayıftı ki ilk bakışta sıradan bir kız sanılabilirdi. Ama onda, çeşitli işleriyle meşgul olan birkaç adamın ikinci ve daha uzun süreli bakışlarını çeken bir şey vardı. Güzellik, zarafet ve biraz da

tanımlanamaz kadınlık havası onun gerçekten bir kadın olduğunu ilan ediyordu.

Kaptan ve eşine gülümseyerek, "Arabaya binmeliyim," dedi. "Burada daha fazla kalmanıza gerek yok. Hava ayakta durmak için çok soğuk." İki ince elini Bayan Harris'e uzattı ama ikisine de sırayla baktı. "Benim için yaptığınız her şey için size nasıl yeterince teşekkür edebilirim?"

Bayan Harris'in gözleri yaşardı ve genç kadını kollarıyla sıkıca sardı. "Önemli bir şey yapmadık," dedi. "Ve şimdi seni, posta arabasıyla ya da en kötü ihtimalle posta arabasıyla daha saygın bir şekilde gidebilecekken, en ucuz ulaşım aracı olan sahnede seyahat etmeye terk ediyoruz."

"Sizden yeterince borç aldım," dedi genç kadın, "gereksiz savurganlıklar yapmadan."

"Ödünç aldım." Bayan Harris retikülünden dantelli bir mendil çıkardı ve onunla gözlerini sildi.

"Planlarınızı değiştirmek için hâlâ çok geç değil, biliyorsunuz." Kaptan Harris genç kadının ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Bizimle birlikte kahvaltı için otelimize gelin, daha yemek yemeden o mektubu yazıp yollayacağım. Bir hafta içinde cevap geleceğini tahmin ediyorum."

"Hayır, efendim," dedi ona oldukça kararlı bir şekilde, ama yine de gülümsedi. "Bekleyemem. Gitmeliyim."

Daha fazla tartışmadı ama içini çekti, elini okşadı ve sonra karısının yaptığı gibi düşüncesizce onu kucakladı. O zamana kadar karısının ısrarla istediği iç koltuğu kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hatta Dorsetshire'daki Upper Newbury köyüne kadar sürecek uzun yolculukta ona pencere kenarında bir yer ayarlaması için arabacıya bahşiş bile vermişti.

Ama karşısına çıkmaya cüret eden herhangi bir arabacıyı ya da ordu komutanını, hatta her ikisini birden alt etmeye hazırmış gibi görünen iri yarı bir kadın, hâlâ boş olan tek pencere kenarındaki koltuğa yerleşmişti bile.

Genç kadın kendini orta koltuğa sıkıştırmak zorunda kaldı. Ama kaptanın öfkesini paylaşıyor gibi görünmüyordu. Gülümsedi ve veda etmek için elini kaldırdı. O bunu yaparken, muhafızın borusu, sahnenin yolculuğuna başlamak üzere olduğuna dair çevredeki herkese bir uyarı olarak tekrar çaldı.

Posta arabası gürültüyle avludan çıkıp caddeye döndükten ve gözden kaybolduktan sonra Bayan Harris'in eldivenli eli hâlâ veda edercesine havadaydı.

"Hayatımda hiç bu kadar inatçı birini tanımadım," dedi mendilini tekrar kullanarak. "Ya da bu kadar sevgili birini. Ona ne olacak Gordon?"

Kaptan bir kez daha iç çekti. "Korkarım yanlış bir şey yapıyor," dedi. "Neredeyse bir buçuk yıl geçti ve o zaman bile delilik gibi görünen şey, şimdi şüphesiz tamamen imkânsız olacak. Ama o anlamıyor."

Bayan Harris, "Onun aniden ortaya çıkması büyük bir şok yaratacak," dedi. "Ah, sen mektup yazarken birkaç gün bile gecikmeyi reddeden aptal kız. Nasıl *idare edecek*, Gordon? O kadar küçük, o kadar zayıf ve o kadar *masum ki*. Onun için endişeleniyorum."

"Lily'yi tanıdığımdan beri," diye yanıtladı Kaptan Harris, "eskisinden daha zayıf olduğunu kabul etmekle birlikte, hemen hemen aynı görünüyor. Yine de kırılabilirlik ve masumiyet görüntüsü büyük ölçüde yanıltıcıdır. En kaba ve sert adamlarımı bile ciddi şekilde sınayacak pek çok şey yaşadığını biliyoruz. Ama bizim ancak hayal edebileceğimiz daha kötü şeyler de yaşamış olmalı."

"Denememeyi bile tercih ederim," dedi karısı hararetle.

"Hayatta kaldı Maisie," diye hatırlattı ona, "gururunu ve cesaretini kaybetmedi. Ve tatlılığı da... hayata küsmemiş gibi görünüyor. Her şeye rağmen hala masumiyetinden bir şey kaybetmemiş gibi görünüyor."

Kahvaltı için otellerine doğru yürümeye başladıklarında "Kız geldiğinde ne yapacak?" diye sordu. "Ah canım, gerçekten uyarılması gerekirdi."

Kilbourne Kontu'nun Dorsetshire'daki kır evi ve başlıca mülkü olan Newbury Manastırı, geniş ve özenli bir arazide yer alan görkemli bir malikaneydi.

gözlerden uzak, eğrelti otlarıyla dolu bir vadi ve özel bir altın kumsal içeren bir parktı. Parkın kapılarının ötesinde, Yukarı Newbury, sazdan yapılmış, beyaz badanalı evlerin yeşil bir alanın etrafında kümелendiğı, yüksek esintili All Souls Kilisesi ve alt katta musluk odası, üst katta toplantı odası ve misafir odaları bulunan bir hanın bulunduğu pitoresk bir köydü. Aşağı Newbury köyü, kullanılmadığı zamanlarda balıkçı teknelerinin dinlendiğı korunaklı bir koy etrafında kurulmuş bir balıkçı topluluğı olup, yukarı köye evler ve birkaç dükkanla kaplı dik bir yolla bağlanırdı.

Her iki köyün ve çevredeki kırsal alanın sakinleri, genel olarak, hayatlarının sessiz belirsizliğinden memnundu. Ancak, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, onlar sadece insandı. Onlar da en az bir sonraki erkek ya da kadın kadar heyecandan hoşlanıyorlardı. Newbury Manastırı bunu zaman zaman sağlıyordu.

Son büyük gösteri, bir yıldan uzun bir süre önce eski kontun cenaze töreni olmuştu. Oğlu olan yeni kont, o sırada Lord Wellington'un ordularıyla birlikte Portekiz'deydi ve bu kasvetli olay için zamanında geri dönememişti.

Komisyonunu satmış ve daha sonra sorumluluklarını üstlenmek için eve gelmişti.

Ve şimdi -1813 Mayıs'ının başlarında- Newbury halkı bir cenazeden çok daha neşeli, çok daha görkemli bir şey yaşamak üzereydi. Yedi yirmi yaşlarında genç bir adam olan yeni Kilbourne Kontu Neville Wyatt, manastırda kendisi ve kız kardeşi Leydi Gwendoline ile birlikte büyümüş olan kuzeniyle evlenecekti. Merhum Kont'un babası ve gelinin anne tarafından büyükbabası olan Baron Galton bu evliliğı yıllar önce planlamışlardı.

Popüler bir eşleşmeydi. Köylüler Kilbourne Kontu ile Bayan Lauren Edgeworth'tan daha yakışıklı bir çift olamayacağı konusunda hemfikirdi. Lord hazretleri uzun boylu, ince yapılı, sarışın ve yakışıklı bir çocukken babasının isteğine karşı gelerek mal almaya gitmişti. Altı yıl sonra neredeyse tanınmayacak kadar gelişmiş olarak geri dönmüştü. Bir erkeğin geniş olması gereken yerde geniş, bir erkeğin zayıf olması gereken yerde zayıf, fit, güçlü ve sağlamdı. Yüzünü sağ şakağından çenesine kadar kesen, sadece gözünü ve ağzının köşesini kıl payı kaçırın eski bir kılıç yarasının izi bile bir şekilde

Yakışıklılığını bozmak yerine daha da güzelleştiriyordu. Bayan Edgeworth'a gelince, uzun boylu, ince ve zarıftı ve koyu parlak bukleleri ve kimilerinin dumanlı, kimilerinin menekşe rengi olarak tanımladığı gözleriyle herhangi bir resim kadar güzeldi, ancak herkes bu gözlerin olağanüstü derecede güzel olduğu konusunda hemfikirdi. Ve kontunu neredeyse tehlikeli denecek kadar ileri bir yaşa kadar sabırla beklemişti; yirmi dört yaşındaydı.

Herkesin hemfikir olduğu üzere, her şey çok uygun ve çok romantikti.

İki gün boyunca köyden sürekli olarak büyük arabalar geçmiş ve daha bayağı olanlar tarafından aval aval bakılmış, daha kibar olanlar tarafından da salon perdelerinin arkasından seyredilmişti. Söylenenlere göre İngiltere'nin yarısı bu kutlama için geliyordu ve bazılarının tüm İngiltere, İskoçya ve Galler'de var olduğunu bildiğinden çok daha fazla unvanlı insan vardı. Söylentiye göre -gerçi Newbury'deki mutfak hizmetçilerinden birinin teyzesinin kayınbiraderinin birinci dereceden kuzeninden geldiği için söylentiden çok gerçektir- manastırda konuklarla dolmayacak bir yatak odası yoktu. Ve bu muazzam sayıda bir odaydı.

Çok sayıda yerel aile, düğünün kendisi, ardından manastırda verilecek kahvaltı ve düğünden önceki akşam düzenlenecek büyük balo için davetiye almıştı. Gerçekten de kimse daha ayrıntılı planlar hatırlayamıyordu. Mütevazı halk bile sadece seyirci olmaya mahkum değildi. Düğün konukları kahvaltılarını yaparken, köylüler de Kont'un emri ve masraflarıyla hanın içinde servis edilecek görkemli bir ziyafetin tadını çıkaracaklardı. Daha sonra yeşillikteki mayıs direğinin etrafında dans edilecekti.

Düğün arifesi köyde hareketliliğin arttığı bir zamandı. Ertesi günkü ziyafetin müjdecisi olarak handan gün boyu kışkırtıcı yemek kokuları yükselirdi. Kadınlardan bazıları toplantı salonunda masaları hazırlarken, erkekler mayıs direğine renkli flamalar astı ve çocuklar bunları denedi ve dolanıp herkesin ayaklarının altına girdikleri için azarlandılar. Eski bir papazın evde kalmış kızı olan Bayan Taylor ve küçük kız kardeşi Bayan Amelia, papazın eşinin kiliseyi beyaz fiyonklar ve bahar çiçekleriyle süslemesine yardım ederken, papaz da mumluklara yeni mumlar yerleştirdi ve yarının ona getireceği ihtişamın hayalini kurdu.

Ertesi sabah tüm ünlü konuklar ve arabaları yukarı köyde bir araya gelecekti. Kont düğün giysileri içinde, gelin de kendi giysileri içinde hayranlıkla seyredilecekti. Ve mutlulukların en mutlusu

-Yeni evli çift kilisenin kapısından çıkarken kilise çanları manastıra yeni bir genç kontes geldiğini müjdeleyerek onları neşelendirirdi. Ve sonra ziyafet ve eğlence başlardı.

Herkesin gözü, havanın en çok yaklaştığı yön olan batı ufkundaydı. Ama görülecek uğursuz bir şey yoktu. Bugün açık, güneşli ve oldukça sıcak bir gündü. Batıda bulutların yükseldiğine dair hiçbir işaret yoktu. Yarın da güzel bir gün olacağı benziyordu; doğru ve uygun olan da buydu. Hiçbir şeyin günü mahvetmesine izin verilmemeliydi.

Kimse doğuya bakmayı düşünmedi.

Londra'dan gelen posta arabası Lily'yi Yukarı Newbury köyündeki hanın önünde indirdi. Burası kesinlikle güzel bir yer, diye düşündü, serin ve hafif tuzlu akşam havasını içine çekerken, yorgunluğuna ve kol ve bacaklarındaki katılığa rağmen kendini biraz toparlanmış hissediyordu. Her şey ona çok İngiliz görünüyordu

-Çok güzel, çok huzurlu ve oldukça yabancı.

Ama akşam karanlığı çökmeye başlamıştı ve hâlâ yürüyerek gidebileceği bir yol vardı. Keşfetmek için ne zamanı ne de enerjisi vardı. Üstelik kalbi göğsünde güm güm atmaya başlamış, hafifçe nefessiz kalmasına neden olmuştu. Artık çok yakın olduğunu fark etmişti, sonunda. Ama yaklaştıkça, hoş karşılandığından ve bu yolculuğu yapmış olmanın bilgeliğinden o kadar emin olamıyordu -gerçek bir alternatif yokmuş gibi görünmesi dışında.

Lily döndü ve hana doğru yürüdü.

"Newbury Manastırı uzakta mı?" diye sordu hancıya, içeri girdiğinde meyhanenin üzerine çöken neredeyse sessizliğe aldırmadan. Oda ağzına kadar erkeklerle doluydu ve hepsi de şenlik havasında görünüyordu, ama Lily

böyle durumlara alışık değildi. Çok sayıda erkek onu utandırmıyor ya da korkutmuyordu.

"Sana bir şey ifade ediyorsa iki mil," dedi hancı, iri dirseklerini tezgâha dayamış ve merakla onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

"Hangi yönde?" diye sordu.

"Kiliseyi geçip kapıdan girin," dedi eliyle işaret ederek, "ve araba yolunu takip edin."

Lily kibarca, "Teşekkür ederim," dedi ve arkasını döndü.

Masalardan birinde oturan bir adam, "Senin yerinde olsaydım, güzel kızım," diye seslendi ona, kaba olmayan bir sesle, "Papaz evinin kapısını çalardım. Kilisenin bu tarafında. Sana bir ekmek ve bir bardak su verirler."

"Mitch'le benim aramda oturmak istersen," diye seslendi bir başkası kaba bir şakacılıkla, "sana ekmeğini ve yanında bir bardak elma şarabını getiririm, güzelim."

Sözlerini içten bir kahkahanın yanı sıra birkaç ıslık ve elin düz kısmıyla vurulan masaların sesi karşıladı.

Lily hiç alınmadan gülümsedi. Sert adamlara ve sert yöntemlere alışkındı. Nadiren zarar vermek ya da büyük bir saygısızlık yapmak isterlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama bu gece olmaz."

Dışarı çıktı. İki mil. Ve neredeyse hava kararmak üzereydi. Ama sabaha kadar bekleyemezdi. Nerede kalacaktı? Kendine bir bardak limonata ve belki küçük bir somun ekmek alacak kadar parası vardı ama gece için kalacak yer alacak kadar yoktu. Üstelik çok yakındaydı.

Sadece iki mil.

Boşken bile muhteşem olan Newbury Abbey'deki balo salonu, bahçelerden ve seralardan gelen sarı, turuncu ve beyaz çiçeklerle doluydu ve beyaz saten kurdeleler ve fiyonklarla süslenmişti. Başın üstündeki kristal avizelere yerleştirilmiş yüzlerce mumun ışıkları ve bunların iki cepheyi kaplayan uzun aynalardaki sayısız yansımaları ile ıslıl ışıldı.

Duvarlar. Düğün arifesindeki balo için en güzel kıyafetlerini giymiş olan yerel eşrafın yanı sıra, *tonun* kaymak tabakası da kalabalıktı. Satenler ve ipekler parıldıyor, danteller ve beyaz ketenler ışıldıyordu. Pahalı mücevherler parıldıyordu. En pahalı parfümler binlerce çiçeğin kokusuyla yarışıyor. Sesler, diğerlerinin ve bir orkestranın sunduğu müziğin tınlarının üzerinde duyulmak için yükseltildi.

Balo salonunun ötesinde, konuklar geniş sahanlıkta gezinir ve aşağıdaki kubbeli ve sütunlu büyük salona giden ikiz kavisli merdivenlerden çıkar ya da inerlerdi. Açık havada balo salonunun ötesindeki balkonda, evin önündeki terasta, terasın altındaki taş çeşmenin etrafında, evin doğusundaki kaya ve çiçek bahçesinin çakıllı yollarında gezindiler. Çeşmenin etrafına renkli fenerler dizilmiş ve ağaçlara asılmıştı, ancak ay ışığı onlar olmadan da aydınlatma sağlayabilirdi.

Mükemmel bir Mayıs akşamıydı. Konukların birçoğunun kabul sırasından geçerken Lauren ve Neville'e yüksek sesle söylediği gibi, insan ancak yarının da bunun yarısı kadar güzel bir gün olmasını umabilirdi.

"Yarın *iki kat* daha güzel olacak," diye cevap verdi Neville her seferinde, nişanlısına sıcak bir şekilde gülümseyerek, "rüzgâr uğuldası, yağmur yağsa ve gök gürlese bile."

Lauren'ın gülümsemesi kesinlikle ıslık ıslık oldu. Neville onu ilk dans setine götürürken, onu gelini yapmakta tereddüt etmiş olması, Doksan Beşinci Tüfekler'de subay olarak gençliğin huzursuz isyanını bastırmaya çalışırken onu altı yıl bekletmiş olması Neville'e garip geliyordu. Ona beklememesini öğütlemişti elbette, ona karşı niyetinden emin olmadığı bir zamanda onu oyalayacak kadar düşkündü. Ama o beklemişti. Şimdi bundan memnundu, onun sabrı ve sadakati karşısında alçakgönüllüydü. Yaklaşan evliliklerinde bir doğruluk vardı. Ve ona olan sevgisi azalmamıştı. Onun karakterine duyduğu hayranlık ve güzelliğine duyduğu takdirle birlikte büyümüşü.

Orkestra çalmaya başladığında ona, "Ve böylece başlıyor," diye mırıldandı. "Nikâhımız, Lauren. Mutlu musun?"

"Evet."

Ama bu tek kelime bile gereksizdi. Mutluluktan parlıyordu. Tam bir gelin gibi görünüyordu. *Onun* geliniydi. Doğru hissettirdi.

Neville önce Lauren'la, sonra da kız kardeşiyle dans etti. Daha sonra, Lauren art arda farklı partnerlerle dans ederken, Neville de sanki bir şebboy olmayı bekliyormuş gibi görünen bir dizi genç bayanla dans etti.

Neville partnerlerinden biriyle balkonda bir tur attıktan sonra Fransız kapılarında balo salonuna girdi ve balolarda her zaman olduğu gibi genç bir bayanı dansa kaldıracak cesareti toplamak için birbirlerinin arkadaşlığına ihtiyaç duyan bir grup genç beyefendinin arasına katıldı. Hiçbirinin dans ediyor gibi görünmediği gerçeğine dikkat çekme talihsizliğini yaşadı.

Kuzeni Vikont Sterne Ralph Milne, "Her sette güzel dans ettin Nev," dedi, "ama nişanlınla sadece bir kez. Kötü şans, eski dostum, ama sanırım onunla bir kereden fazla dans etmene izin verilmiyor, değil mi?"

"Ne yazık ki hayır," diye onayladı Neville, balo salonunda Lauren'ın annesi, baba tarafından halası Leydi Elizabeth Wyatt ve anne tarafından amcası ve halası Anburey Dükü ve Düşesi'yle birlikte durduğu yere bakarak.

Çocukluk komşusu ve arkadaşı olan Sir Paul Longford, böylesine mükemmel bir şımarıklık fırsatına karşı koyamadı. "Biliyorsun, Sterne," dedi en iyi ses tonuyla, "bu sadece bu gecelik, eski dostum. Nev yarın bütün gece geliniyle yalnız dans edecek, ama ille de bir dans pistinde değil. En yetkili ağızdan duydum."

Tüm grup erkek kahkahalarıyla patladı ve dikkatleri üzerlerine çekti.

Kuzeni ve yarının sağdıcı Attingsborough Markisi, "İtiraf etmelisin ki, isabet oldu Nev," dedi.

Neville dudaklarını büzdükten sonra sırtıttı ve soru sorma bardağının şeridini tuttu. "Bu sözler herhangi bir kadının kulağına giderse, Paul," dedi, "seni dışarı çağırmak zorunda kalabilirim. Keyfinize bakın beyler, ama hanımları da ihmal etmeyin lütfen."

Nişanlısının bulunduğu yöne doğru yürüdü. Nergis sarısı sarcenet üzerine sarı tül den yüksek belli bir elbise giymişti ve ilkbahar kadar taze ve güzel görünüyordu. Onu göremeyecek olması gerçekten çok kötüydü.

Gecenin geri kalanında onunla tekrar dans etmek. Ama o zaman işleri kendi istediği gibi yönlendirememesi gerçekten garip olurdu.

Bu hemen mümkün değildi. Lauren'in büyükbabasının orta yaşlı, yumuşak huylu bir tanıdığı olan Bay Calvin Dorsey'le kibarca konuşmak gerekiyordu. Dorsey, yemekten sonra Lauren'i dansa davet etmek için gelmiş ve birkaç dakika kalıp kendini sevdirmeye çalışmıştı. Sonra Portfrey Dükü, Dorsey'nin peşinden Elizabeth'i bir sonraki set için götürmek üzere geldi. Dorsey onun uzun zamandır arkadaşı ve sevgilisiydi. Ama sonunda Neville fırsatını buldu.

"Dışarısı bahardan çok yaza benziyor," dedi kimseye belli etmeden. "Kaya bahçesi fener ışığında oldukça büyüleyici görünüyor olmalı." Lauren'e kasıtlı bir hüzünle gülümsedi.

"Mmm," dedi. "Ve çeşme de öyle."

"Sanırım," dedi, "bir sonraki seti Lauren'a ayırmışsınızdır, Webster Amca?"

Anburey Dükü, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi ama Lauren'in başının üzerinden yeğenine göz kırptı. İşaretini kaçırmamıştı. "Ama bütün bu fenerler ve yaz akşamları muhabbeti, kolumda Sadie'yle bahçeleri görme arzusu uyandırdı bende." Karısına baktı ve kaşlarını salladı. "Şimdi biri genç Lauren'ı elimden almaya ikna edilebilirse..."

Annesi bu komplodan keyif alarak gülümserken Neville, "Eğer kolumu yeterince zorlarsan," dedi, "bu görevi kendim üstlenmeye ikna olabilirim."

Ve böylece bir dakika sonra nişanlısı kolunda aşağıya iniyordu. Balo için iltifat etmek ve gelecek gün ve yıllar için iyi dileklerde bulunmak isteyen konuklar tarafından en az yarım düzine kez durduruldukları doğrudu, ama sonunda dışarıdaydılar ve fener ışığının çeşmenin püsküren suyunda yarattığı gökkuşaklarında gözlerine ziyafet çekmek için geniş mermer basamaklardan iniyorlardı. Kaya bahçesine doğru ilerlediler.

Lauren ona, "Oldukça utanmaz bir manevracısın Neville," dedi.

"Bundan memnun musun?" Adam başını onunkine yaklaştırdı.

Bir an düşündü, başı yana eğikti, sol yanağında belirgin bir gamze vardı. "Evet," dedi oldukça kararlı bir şekilde. "Hem de çok."

"Bu geceyi hayatımızın en mutlu gecelerinden biri olarak hatırlayacağız," dedi. Denizden gelen hafif tuzlu havanın tazeliğini içine çekti. Gözlerini kısarak ilerideki kaya bahçesindeki fenerlerin ışıklarının tek bir renk kaleydoskopuna dönüşmesini sağladı.

"Ah, Neville," dedi, eli onun kolunda sıkılaşıarak. "Kimsenin bu kadar mutluluğa hakkı var mı?"

"Evet," dedi ona, sesi kulağına karşı alçaktı. "Biliyorsun."

"Şu bahçeye bir bakın," dedi. "Fenerler burayı bir masal diyarı gibi gösteriyor."

Kendini onunla geçireceği beklenmedik yarım saatin tadını çıkarmaya verdi.

Bölüm 2

Lily parkın devasa kapılarının ardındaki araba yolunu buldu; geniş ve dolambaçlı yol, iki yanında büyüyen ve dalları tepesinde birleşen devasa ağaçlar tarafından öylesine karartılmıştı ki, sadece ara sıra ay ışığının parıltısı onu yoldan sapmaktan ve umutsuzca kaybolmaktan alıkoyuyordu. İki milden çok dört mil uzunluğunda gibi görünen bir araba yoluydu. Her iki tarafta cırcır böcekleri cıvıldıyor ve yakınlarda baykuş olabilecek bir kuş ötüyordu. Bir keresinde sağ tarafındaki ormandan bir hareket sesi geldi - belki de rahatsız ettiği vahşi bir hayvan. Ama bu sesler sadece her yeri kaplayan sessizliği ve karanlığı daha da yoğunlaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Gece neredeyse uygunsuz bir aceleyle çökmüştü.

Ve sonunda bir virajı döndü ve yakın mesafedeki ışıkla irkildi. Kendini parlak ışıklarla aydınlatılmış bir malikâneye bakarken buldu; malikânenin bir yanında da yine ışıklandırılmış büyük bir bina vardı. Dışarıda da ışık vardı - ağaç dallarına asılmış olması gereken renkli fenerler.

Lily durdu ve şaşkınlık ve huşu içinde baktı. Bu büyüklükte bir şey beklemiyordu. Ev gri granitten inşa edilmiş gibi görünüyordu ama tasarımında ağır olan hiçbir şey yoktu. Sütunlar, sivri alınlıklar, yüksek pencereler ve mükemmel bir simetriden ibaretti. Orijinal ortaçağ manastırının üzerine son derece hoş bir etkiyle bindirilmiş olan Palladyan tasarımını tanıyacak kadar mimarlık bilgisine sahip değildi ama binanın ihtişamını hissetti ve bundan etkilendi. Eğer hayal ettiği bir şey varsa, o da büyükçe bir bahçesi olan geniş bir kır eviydi. Ama gerçekten düşünmüş olsaydı, adının kendisi bile onu uyarabilirdi. *Burası* Newbury Manastırı mıydı? Açıkçası bu onu dehşete düşürmüştü. İçeride neler oluyordu? Herhalde her gece böyle görünmüyordu.

Geri dönebilirdi ama nereye gidebilirdi ki? Sadece ileri gidebilirdi. En azından ışıklar -ve yaklaştıkça kulaklarına ulaşan müzik sesleri- onun evde olması gerektiğine dair ona güvence veriyordu.

Nedense bunu pek de rahatlatıcı bir düşünce olarak görmedi.

Newbury Manastırı'nın önündeki büyük çift kapı açık duruyordu. Önlerindeki mermer basamaklardan ışık sızıyor, arkalarından sesler, kahkahalar ve müzik sesleri yankılanıyordu. Dışarıdan da sesler geliyordu ama Lily karanlıkta sadece uzak gölgeler görüyordu ve kimse onun yaklaştığını fark etmemişti.

Mermer basamakları tırmandı -sekiz tane saydı- ve o kadar aydınlık ve geniş bir salona adım attı ki, kendini birden cüceleşmiş, nefessiz kalmış ve tutarlı düşünemez hale gelmiş hissetti. Her yerde insanlar vardı, salonda dolaşıyor, büyük merdivenlerden inip çıkıyorlardı. Hepsi zengin kumaşlar giymiş, mücevherler ve taşlarla parıldıyorlardı. Lily aptalca bir şekilde kapalı bir kapıya yaklaşıp kapıyı çalmayı ve onun da kapıyı açmasını bekliyordu.

Birden, Kaptan Harris'in mektubunu yazmasına izin vermiş ve cevabını beklemiş olmayı diledi. Onun yerine yaptığı şey artık hiç de akıllıca bir hareket gibi görünmüyordu.

Birkaç canlı giysili, beyaz peruklu hizmetçi görev başında bekliyordu. İçlerinden birinin aceleyle kendisine doğru geldiğini görünce biraz rahatladı. Kendini aynı anda hem görünmez hem de dikkat çekici hissediyordu.

"Derhal buradan çık!" diye emretti, sesini alçak tutarak, onu gerçekten itmeden kapılara doğru geri götürmeye çalıştı. Dikkatleri ne kendisinin ne de onun üzerine çekmemeye çalıştığı belliydi. "Eğer burada bir işiniz varsa, sizi hizmetkârların girişine yönlendiririm. Ama işiniz olduğundan şüpheliyim, özellikle de gecenin bu saatinde."

"Kilbourne Kontu'yla konuşmak istiyorum," dedi Lily. Onu hiç bu isimle düşünmemişti. Sanki bir yabancıyı soruyormuş gibi hissetti.

"Öyle mi?" Hizmetçi ona küçümseyerek baktı. "Eğer buraya dilenmeye geldiyse, ben bir polis memuru çağırmadan defol git."

"Kilbourne Kontu'yla konuşmak istiyorum," dedi yine sözünü sakınmadan.

Hizmetçi beyaz eldivenli ellerini kadının omuzlarına koydu, belli ki her şeye rağmen onu zorla geri götürmek niyetindeydi. Ama yanına başka bir adam süzülerek oturmuştu; siyah beyaz giyinmişti ama salonda ve merdivenlerde bulunan diğer beyefendiler kadar ihtişamlı değildi. Lily onun da bir hizmetçi olduğunu tahmin etti, ama ilkinden daha üstündü.

"Ne oldu Jones?" diye sordu soğuk bir sesle. "Sessizce gitmeyi mi reddediyor?" Lily ona, "Kilbourne Kontu'yla konuşmak istiyorum," dedi.

"*Şimdi* kendi isteğinle gidebilirsin," dedi siyahlı adam sessiz bir vurguyla ona, "ya da beş dakika sonra serserilikten tutuklanıp hapse atılırsın. Seçim senin, kadın. Benim için hiç fark etmez. Hangisini seçeceksin?"

Lily ağzını tekrar açtı ve nefes aldı. Elbette yanlış zamanda gelmişti. Büyük bir eğlence devam ediyordu. Şimdi geldiği için ona teşekkür etmeyecekti. Aslında, geldiği için ona hiç teşekkür etmeyebilirdi. Şimdi bütün bunları gördüğüne göre, her şeyin imkânsızlığını anlamaya başlamıştı. Ama başka ne yapabilirdi ki? Başka nereye gidebilirdi? Ağzını kapattı.

"Eee?" diye sordu üst düzey hizmetkâr.

"Sorun mu var Forbes?" diye sordu çok daha kültürlü bir başka ses ve Lily başını çevirdiğinde gümüş saçlı yaşlı bir beyefendi ile kolunda mor saten giysili ve aynı renk tüylü türbanı olan bir hanımefendi gördü. Bayanın her iki parmağında da eldiveninin üzerine takılmış birer yüzük vardı.

Forbes adındaki uşak saygılı bir selamla, "Hiç de değil, majesteleri," diye cevap verdi. "O sadece buraya gelme küstahlığında bulunmuş dilenci bir kadın. Birazdan gider."

"Peki, ona altı peni ver," dedi beyefendi Lily'ye nezaketle bakarak. "Bununla birkaç gün yetecek kadar ekmek alabilirsin kızım."

Lily, yüreği daralarak, kendini savunmak için yanlış bir an olduğuna karar verdi. Yolculuğunun sonuna çok yaklaşıyordu ama görünüşe göre her zamanki kadar uzaktaydı. Siyahlı hizmetçi muhtemelen altı penilik bir parça bulmak için cebini karıştırıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sakın bir vakarla, "ama buraya hayırseverlik için gelmedim."

Üst düzey hizmetkâr ve kültürlü sesli beyefendi aynı anda konuşurken bile döndü ve salondan, merdivenlerden, terastan ve aşağı doğru eğimli çimenlikten aceleyle çıktı. O karanlık araba yoluna bir daha bakamazdı.

Ayın ışığı onu daha fazla ağacın arasından keskin bir açıyla aşağıya doğru eğimli dar bir patıkaya götürdü, ancak bunlar ışığı tamamen gizlemiyordu. Lily, evi göremeyeceği kadar aşağı inmeye karar verdi.

Patika daha da dikleşti ve ağaçlar seyreldi, ta ki patika sadece eğrelti otlarının yoğun ve bereketli büyümesiyle çevrelenene kadar. Artık suyun sesini duyabiliyordu - denizin hafif elemental dalgalanması ve daha yakında akan suyun sesi. Bunun bir şelale olduğunu tahmin etti ve sonra ay ışığında parıldayan şelaleyi sağında görebildi; dik bir su şeridi, neredeyse dik bir uçurum yüzünden aşağıdaki vadiye ve denize doğru akan dereye düşüyordu. Ve şelalenin dibinde, küçük bir kulübeye benzeyen bir şey.

Lily vadinin yukarısına doğru dönmedi. İçeride hiç ışık yoktu ve olsaydı bile oraya yaklaşmazdı. Solunda geniş, kumlu bir sahil ve denizin üzerinde parıldayan bir şerit halinde ay ışığını görebiliyordu.

Geceyi sahilin hemen yukarısında geçirmeye karar verdi. Ve yarın Newbury Abbey'e dönecekti.

Lily ertesi sabah erkenden uyandığında, yüzünü ve ellerini derenin soğuk suyunda yıkadı ve eğrelti otlarıyla kaplı yamaçtan ağaçların arasından geçerek ekili çimenliğin dibine giden patıkayı tırmanmadan önce kendine olabildiğince çeki düzen verdi.

Ayağa kalkıp ahır gibi görünen yere ve ötesindeki eve baktı. Her ikisi de sabah daha da büyük ve yasaklayıcı görünüyordu

dün gece göründüklerinden daha aydınlıktı. Ve büyük bir hareketlilik yaşanıyordu. Ahırların yakınındaki araba yolunda çok sayıda at arabası vardı ve seyislerle arabacılar her yerde koşuşturup duruyordu. Lily'nin tahminine göre dün geceki partinin konukları geceyi burada geçirmiş ve ayrılmaya hazırlanıyorlardı. Aramak için hâlâ doğru zaman olmadığı açıktı. Daha sonraya kadar beklemeliydi.

Sahile döndükten sonra acıktığını fark etti ve belki küçük bir somun ekmek alabileceği köye yürüyerek biraz zaman geçirmeye karar verdi. Ama oraya vardığında, buranın hiç de bir önceki akşam olduğu gibi sessiz ve ıssız bir yer olmadığını gördü. Meydan neredeyse büyük arabalarla çevriliydi -belki de daha önce manastırın ahırlarında gördüklerinden bazıları. Yeşil alanın kendisi de insanlarla doluydu. Hanın kapıları ardına kadar açıktı ve içeri girip çıkan büyük bir telaş Lily'yi yaklaştırmaktan alıkoyuyordu. Kilisenin giriş kapısının yeşil alandan daha da yoğun bir kalabalıkla tıklım tıklım dolu olduğunu görebiliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu hana yakın yeşil alanın kenarında duran ve ikisi de kiliseye doğru bakan, biri parmak uçlarında duran bir çift kadına.

Ona bakmak için başlarını çevirdiler. Biri onu baştan aşağı süzdü, yabancı olduğunu anladı ve kaşlarını çatı. Diğer daha arkadaş canlısıydı.

"Bir düğün," dedi. "İngiltere'nin yarısı Bayan Edgeworth ile Kilbourne Kontu'nun düğünü için burada. Hepsini kilisenin içine nasıl sığdırmışlar bilmiyorum."

Kilbourne Kontu! Bu isim yine bir yabancınkine benziyordu. Ama o bir yabancı *değildi*. Ve kadının az önce söylediklerinin anlamı kafasına dank etti. Evleniyor muydu? Şimdi mi? O kilisenin içinde mi? Kilbourne Kontu *evleniyor* muydu?

"Gelin az önce geldi," diye ekledi ikinci kadın, bir yabancıyı dinleme fikrine alışmıştı. "Onu kaçırdınız, ne yazık ki. Tamamen beyaz saten giymiş, taraklı bir treni, bonesi ve yüzünü örten ağları var. Ama burada biraz durursanız, kilise çanları çalmaya başlar başlamaz dışarı çıktıklarını göreceksiniz. Araba geri dönüp kapılardan geçmeden önce bu taraftan dolanacak.

hepimiz el sallayabilir ve onlara iyice bakabiliriz. En azından Bay Wesley öyle diyor - hancı, biliyorsunuz."

Ama Lily daha fazla açıklama beklemedi. Yeşil alanda aceleyle ilerliyor, orada duran insanların arasından geçiyordu. Kilise kapısına ulaştığında yarı koşar haldeydi.

Neville kilisenin arka tarafındaki hareketlilikten Lauren'ın büyükbabası Baron Galton'la birlikte geldiğini anlayabiliyordu. *Ton*'un tüm çiçeklerinin yanı sıra daha önde gelen yerel ailelerin de bulunduğu sıralardan yükselen bir beklenti vardı. Henüz görülecek bir şey olmamasına rağmen birkaç baş geriye dönüp baktı.

Neville sanki biri kravatını boynundan sıkmış ve midesine bir avuç oynak kelebek bırakmış gibi hissediyordu; her iki rahatsızlık da erken saatlerde yaptığı kahvaltıdan beri çeşitli derecelerde onunla birlikteydi ama gelinini ilk kez görmek için yeterince hevesle döndü. Lauren'in elbisesinin kuyruğunu düzeltmek için eğilmiş gibi görünen Gwen'e bir an göz attı. Gelinin kendisi ise kışkırtıcı bir şekilde görüş alanının hemen dışında duruyordu.

Papaz, tören için görkemli bir şekilde giyinmiş, Neville'in omzunun hemen arkasında duruyordu. Yaşça kendisine en yakın erkek kuzeni ve her zaman yakın bir arkadaşı olan Attingsborough Markisi Joseph Fawcitt, diğer tarafından boğazını temizledi. Neville'in farkına vardığı üzere, şimdi bütün başlar gelinin ortaya çıkmasını beklemek üzere arka girişe doğru dönmüştü. Gelin ortaya çıkmak üzereyken sıradan bir damadın ne önemi vardı ki? Lauren tam zamanında gelmişti, diye tahmin etti yarım bir gülümsemeyle. Tek bir dakika bile geç kalmak onun yapacağı bir şey değildi.

Kilisenin arka tarafındaki hareketler daha belirgin hale geldikçe ayaklarını kaydırды ve hatta bir kilisenin içi için uygun olmayan yüksek sesler duyuldu. Birisi diğerine keskin bir acelecilikle oraya giremeyeceğini söylüyordu.

Ve sonra kapıdan geçerek kilisenin içinde toplananların görüş alanına girdi. Yalnız olması dışında. Ve bir gelin gibi değil, dilenci bir kadın gibi giyinmişti. Ve o Lauren değildi. Durmadan önce nef boyunca ileriye doğru birkaç aceleci adım attı.

Zihninin uzak bir köşesi Neville'e bunun olayın getirdiği bir halüsinasyon olduğunu söylemişti. Şaşırtıcı, acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu. Ama o Lauren değildi. Görüşü kenarlarda karardı ve merkezde keskinleşti. Kilisenin nefine uzun bir tünelin içinden ya da bir teleskopun merceğinden bakar gibi, orada duran illüzyona baktı. Zihni normal çalışmayı reddediyordu.

Birisi -aslında iki adam, neredeyse tarafsızca gözlemledi- onun kollarından tuttu ve onu görüş alanının dışına sürükleyecekti. Ama kızın bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolacağına dair duyduğu ani korku, onu pençesine almış olan felçten kurtardı. Kalan tek kolunu kaldırdı. Kendisinin konuştuğunu duymadı ama herkes ona bakmak için keskin bir şekilde döndü ve birinin sesinin yankısının bir şeyler söylediğini fark etti.

İki adım öne çıktı.

"Lily?" diye fısıldadı. Gerçekliği geri kazanmaya çalıştı ve bir elini hızla gözlerinin üzerinden geçirdi ama Lily hâlâ oradaydı, bir adam her iki kolunu da tutmuş, sanki talimat bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Başında, burun deliklerinde bir soğukluk vardı.

"Lily? " dedi tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

"Evet," dedi yumuşak, melodik sesiyle, ondan sonra aylarca rüyalarına ve vicdanına musallat olan sesiyle-

"Lily," dedi ve kendini tuhaf bir şekilde sahneden kopmuş hissetti. Kulaklarındaki uğultudan kendi sözlerini sanki başka biri söylüyormuş gibi duyuyordu. "Lily, *sen öldün!*"

"Hayır," dedi, "ben ölmedim."

Halüsinasyon tüneline hâlâ onu görüyordu. Sadece onu. Sadece Lily. Kilisenin farkında değildi, sıralarda huzursuzca kıpırdanan insanların, boğazını temizleyen papazın, koluna elini koyan Joseph'in, Lily'nin arkasında kapı aralığında duran Lauren'ın, felaketin önsezisiyle irileşen gözlerinin farkında değildi. Hayaline sarıldı. O

gitmesine izin vermezdi. Bir daha olmaz. Bir daha gitmesine izin vermeyecekti. Bir adım daha attı.

Papaz bir kez daha boğazını temizledi ve Neville sonunda düğün gününde Yukarı Newbury'deki All Souls Kilisesi'nde olduğunu anladı. *Lily* de koridorda geliniyle arasında duruyordu.

Papaz ona hitaben, "Lordum," dedi, "bu kadını tanıyor musunuz? Düğün törenine devam edebilmemiz için onun uzaklaştırılmasını mı istiyorsunuz?"

Onu tanıyor muydu?

Onu tanıyor muydu?

"Evet, onu tanıyorum," dedi, sesi kısıktı ama düğündeki her bir konuğun onun sözlerine kilitlendiğinin ve onu net bir şekilde duyduğunun farkındaydı. "O benim karım."

Tam bir sessizlik olsa da sadece birkaç saniye sürdü.

"Lordum?" Sessizliği ilk bozan papaz oldu.

Görünüşe göre orada bulunan insanların yarısı aynı anda konuşmaya çalışırken, diğer yarısı da önemli bir şeyi kaçırmamaları için onları susturmaya çalışıyordu. Kilbourne Kontesi ön sıralarda ayakta duruyordu. Kardeşi Anburey Dükü de ayağa kalktı ve elini onun koluna koydu.

"Neville?" dedi kontes titreyen bir sesle, ama yine de genel ses uğultusunun üzerinde belirgin bir şekilde duyulabiliyordu. "*Nedir* bu? Kim bu kadın?"

Dük her zamanki otoriter sesiyle, "Dün gece onu serserilikten içeri attırmalıydım," diyerek durumu kontrol altına almaya çalıştı. "Sakin ol, Clara. Beyler, lütfen kadını uzaklaştırın. Neville, yerine dön ki düğün devam edebilsin."

Ama papaz dışında kimse ona kulak asmadı. Neville'in ne dediğini herkes duymuştu. Sözlerinde hiçbir belirsizlik yoktu.

Rahip Beckford, "Kusura bakmayın ama," dedi, "Lord Hazretleri bu kadını eşi olarak kabul etmişken bu düğün yapılamaz."

Neville gözlerini dilenci kadından ayırmadan, "Lily Doyle'la Portekiz'de evlendim," dedi. Susturucu sesler daha ısrarlı hale geldi ve cemaatin üzerine neredeyse gürültüye varan bir sessizlik çöktü. "Yirmi dört saatten daha kısa bir süre sonra onun ölümünü izledim. Yanına ulaşmam birkaç dakikayı geçmedi. Ölü bedeninin başında durdum - sen *ölmüştün* Lily. Ve sonra kafamdan vuruldum."

Neville'in İngiltere'ye dönmeden önce bir aydan fazla bir süre Lizbon'daki bir hastanede yattığını, bir kış keşif grubuna liderlik ederken Portekiz'in orta kesimlerindeki tepelerde pusuya düşürülürken başından aldığı yaradan dolayı acı çektiğini herkes biliyordu. Hafıza kaybı, sürekli baş dönmesi ve baş ağrıları, yarası iyileştikten sonra bile alayına dönmesini engellemişti. Ve sonra babasının ölüm haberi ona ulaşmış ve onu eve getirmişti.

Ama kimse evlendiklerini duymamıştı.

Şimdiye kadar.

Ve belli ki evlendiği kadın ölmemişti.

Kilisedeki birileri bu gerçeğin tüm sonuçlarını çoktan fark etmişti. Kilisenin arka tarafından boğuk bir çığlık duyuldu ve arkasına bakanlar Lauren'in orada durduğunu gördü, yüzü artık onu örten peçe kadar solgundu, elleri elbisesinin kenarlarını tırmalıyor ve arkasındaki treni süpürüyordu, dönüp kaçmadan önce, Gwendoline tarafından yakından takip ediliyordu. Kilisenin kapıları açıldı ve sonra oldukça gürültülü bir şekilde tekrar kapandı.

"Özür dilerim," dedi Lily. "Çok ama çok üzgünüm. Ben ölmemiştim."

"Neville!" Leydi Kilbourne eldivenli iki eliyle sıranın arkasına tutunmuştu.

Ses tekrar yükseldi.

Ama Neville iki elini de avuçlarını açarak havaya kaldırdı.

"Hepinizden özür dilerim," dedi, "ama bunun halka açık bir konu olmadığı açık. En azından henüz değil. Umarım daha önce tam bir açıklama yaparım."

gün bitti. Bu arada, bu sabah burada düğün yapılmayacağı da aşikâr. Hepinizi kahvaltı için manastıra dönmeye davet ediyorum."

Kollarını indirdi ve sağ elini Lily'ye doğru uzatarak koridorda ilerledi. Gözleri Lily'nin üzerindeydi.

"Lily?" dedi. "Gel."

Adamın eli Lily'nin elinin üzerine kapandı ve sertçe sıktı. Adımlarını neredeyse hiç kesmedi, ama Lily yanında olduğu halde dış kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Neville kapıları ardına kadar açtı ve kör edici güneş ışığına adım attıklarında bir yüz denizi ve heyecanlı, meraklı seslerden oluşan bir koro tarafından karşılandılar.

Onları görmezden geldi. Aslında onları görmedi ya da duymadı bile. Kilise avlusundaki patikadan aşağı indi, kapıdan geçti, birbirlerine aceleyle geri adım atarak kendisine yol açan insan kalabalığının arasından geçerek Newbury Manastırı'nın parkına açılan kapıya doğru yürüdü.

Yanındaki kadına hiçbir şey söylemedi. Hayaletle sıkıca tutunmasına ve onun küçük elini kendi elinin içinde *hissetmesine* rağmen, olanların, olmakta olanların gerçekliğine henüz güvenemiyordu.

Hatırlıyordu.

BÖLÜM II

Anı: Aşk İçin Bir Gece

Bölüm 3

Lily Doyle, Portekiz'in orta kesimlerindeki çorak tepelerde, derin bir vadiye doğru uzanan küçük bir kayalıkta tek başına oturmaktadır. Aralık ayındayız ve hava soğuk.

Küçülttüğü eski püskü bir asker pelerinine sarınmıştır. Ancak bu, son bir yıl içinde kıvrak, sıpa gibi bir kızıdan kalpleri durduracak kadar güzel bir kadına dönüştüğü gerçeğini gizleyemiyor. Koyu sarı saçları sırtından aşağıya, belinin altına doğru dalgalanıyor. Rüzgâr saçlarını arkasından savuruyor ve umutsuzca birbirine karıştırıyor. Soluk mavi pamuklu elbisesinin kollarının örttüğü ince kolları, yukarı doğru çekilmiş dizlerini kavırıyor. Soğuğa rağmen ayakları çıplak. Toprağı nasıl hissedebilir, *hayatı* nasıl hissedebilir, diye açıklamıştı bir keresinde, her zaman ayakkabılıysa?

Neville Wyatt, Binbaşı Lord Newbury, onun biraz gerisinde yere uzanmış, iki elinde sıcak çay dolu teneke bir fincanla rahatça oturuyor. Onu izliyor. Kadının yüzünü göremiyor ama aşağıdaki vadiye, bulutlarla benekli gökyüzüne ve orada dönüp duran yalnız kuşa bakarkenki ifadesini hayal edebiliyor. Rüya gibi, dingin olacak. Hayır, bu tanımlar çok pasif. Yüzünde bir parıltı, gözlerinde bir ışık olacak.

Lily gittiği her yerde güzellik görür. Doksan beşinci birliğin erkekleri ve onları takip eden kadınlar İberya'nın manzarasına, havasına, bitmek bilmeyen yürüyüşlere, kasvetli kamplara, yemeklere ve birbirlerine lanet okurken, Lily her zaman güzel bir şeyler bulabilir. Ama sonsuz neşesi yüzünden ona kızılmaz. Onu tanıyan herkesin favorisidir.

Yakın zamana kadar bir kızdı. Artık bir kız değil.

Neville çayının posasını yanındaki çimlerin üzerine atıp ayağa kalktı. Etrafına bakındı, önce yanında getirdiği adamlara

Fransızların mevsimin yazılı olmayan ateşkesine uyduklarından ve İspanya'daki hatlarının gerisinde ya da bahar gelir gelmez İngiliz kuvvetlerinin kuşatacağı Ciudad Rodrigo sınır kalesinin içinde kaldıklarından emin olmak için bir kış keşif gezisine çıkar.

Gözlerini kısarak karşıdaki tepelere ve vadiye bakıyor. Her yer sessiz. Başka türlüünü beklemiyordu. Eğer gerçek bir tehlike olsaydı, Onbaşı Geary'nin karısını ya da Çavuş Doyle'un kızını getirmesine asla izin vermezdi. Bu rutin bir görev ve beklenmedik bir şekilde güzel geçti - normalde yağmur mevsimindeyiz. Yarın ana kampa dönecekler. Ama bu gece oldukları yerde kamp kuracaklar.

Daha fazla direnemez. Lily'nin oturduğu buruna doğru yürür ve onun yanında dururken gözlerini siper edip bakışlarını tekrar vadinin üzerinde gezdirir. Lily yukarı bakar ve gülümser. Onun bakışlarının ve gülümsemesinin kalbini ne zaman çarptırmaya başladığından tam olarak emin değil. Onu çavuşunun genç kızı -çok genç kızı- olarak görmeye devam etmeye çalışmıştır. Ama son zamanlarda çok başarısız oluyordu. Ne de olsa on sekiz yaşında.

"Vadi tabanında sessizce ilerleyen bir Fransız alayı görmedin mi Lily?" diye soruyor ona bakmadan.

Gülüyor. "Aslında iki tane, efendim," diyor. "Biri süvari, biri piyade. Bir şey *söylemem* mi gerekiyordu?"

"Hayır, hayır." Ona sırtıyor ve işte yine oluyor. Kızın yüzündeki hevesli sevinci görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bu önemli değil. Yaşlı Boney onlarla birlikte olmadıkça önemli değil."

Kadın yine gülüyor. Yanına oturup bir bacağını uzatırken, bir kolunu diğerinin kalkık dizinin üzerine atarken, onun erkekler üzerindeki etkisini bilip bilmediğini merak ediyor. Onun bir kadına dönüştüğünü fark eden tek kişi kesinlikle o değildir.

"Sanırım Lily," dedi Neville, "bu Tanrı'nın unuttuğu yerde biraz güzellik görebiliyorsun?"

"Terk edilmiş değil," diyor ciddiyetle, onun da bildiği gibi. "Çıplak kayaların bile huşu uyandıran bir heybeti vardır. Ama görüyor musun?" İnce bir kolunu kaldırıp işaret ediyor. "Çimen var. Birkaç ağaç bile var. Doğa bastırılamaz. İçinden *çıkacaktır*."

"Ağaçlar için özür dilerim." Kadının işaret ettiği yere bakıyor. "Newbury Abbey'deki bahçıvan da o çimleri hiç düşünmeden çöp yığınının atardı."

Kız ona doğru döndüğünde ve gözleri onunkilere odaklandığında, kendini yavaş bir nefes alırken bulur, bir yarısı ondan uzaklaşmak isterken, diğer yarısı mesafeyi kapatmak ister...

"Oradaki bahçe *nasıl* bir yer?" diye soruyor ona, sesinde belirgin bir hüznle. "Babam bir İngiliz bahçesi kadar güzel bir şey olmadığını söylüyor."

"Yeşil," diyor. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar gür, canlı bir yeşil Lily. Çimenler, ağaçlar ve her renkten ve tanımdan çiçekler. Yığınla. Özellikle de güller. Yazın hava onların parfümüyle ağırlaşır."

Evine karşı nadiren nostalji hisseder. Bazen bunun farkına varmak onu suçlu hissettiriyor. Annesini ve babasını sevmediğinden değil. Seviyor. Ama bir gün babasının kontluk görevini devralmak üzere yetiştirilmişti ve Newbury Abbey'de birlikte büyüdüğü ve kız kardeşi Gwen kadar sevdiği üvey kuzeni Lauren ile evlenmek üzere yetiştirilmişti. Babasının onun için hazırladığı sevgi dolu planların onu boğduğu, kendine ait bir hayat, aksiyon, macera ve özgürlük için yanıp tutuştuğu bir zaman geldi...

Asker olarak ailesini incitmiştir. Lauren'ı incitmekten daha fazlasını yaptığından şüphelenmektedir, ayrılırken ona olabildiğince nazık bir şekilde yakında döneceğine dair söz vermeyeceğini, ondan kendisini beklemesini beklemeyeceğini söylemiştir.

"Onları görmeyi ve koklamayı ne kadar isterdim." Lily gözlerini kapattı ve sanki Newbury'deki gülleri gerçekten koklayabiliyormuş gibi yavaşça içine çekiyor.

"Bir gün olacaksın." Hiç düşünmeden uzanıp bir parmağıyla kızın ağzının kenarına dökülen bir tutam saçı kurtarıyor. Teni pürüzsüz ve sıcak. Saçları ıslak. Arzunun kasıklarına saplandığını hissediyor ve parmağını aceleyle geri çekiyor.

Ona gülümsüyor. Ama sonra Lily'nin nadiren yaptığı bir şeyi yapıyor. Yüzü kızarıyor, gözleri dalgalanıyor ve sonra yine sarsakça vadiye bakıyor.

O biliyor.

Bu düşünce onu üzmüştür. Lily, Doyle dört yıl önce çavuşu olduğundan beri her zaman onun arkadaşı olmuştur. Canlı bir zekâsı, hoş bir mizah anlayışı ve okuma yazma bilmemesine rağmen doğal bir zarafeti vardır. Ona hayatından, özellikle de annesinin öldüğü Hindistan'da geçirdiği yıllardan, ortak noktaları olan insanlardan ve deneyimlerinden bahsetmiştir. Bir keresinde, savaş bittikten sonra onu bir savaş alanında bulduğunda ve yaralı ve ölmekte olan bir Fransız askerine baktığı için onu azarladığında onunla tartışmıştır. Bir adam sadece bir adamdır *ve insandır*, demişti ona. Babası ve diğer tüm erkekler gibi ona "efendim" diye hitap etse de, rütbesi onu hiçbir zaman yıldırmamış. Onun yanında diz çöktü ve Fransız'a kendi matarasından bir içki verdi.

Ama işler değişti. Lily büyüdü. Ve onu arzuluyor. O da bunu biliyor. Arkadaşıktan çekilmek zorunda kalacaktır çünkü Lily onun için bir arkadaştan öte bir şey değildir. O, Çavuş Doyle'un kızıdır ve farklı sosyal sınıflardan olmalarına rağmen Doyle'a saygı duymaktadır. Ama bunun yanı sıra, Lily masumdur ve onun onurunu korumak onun görevidir, almak değil. Ve tabii ki o da kendisinden farklı bir sınıftan. Ne yazık ki gerçek dünyada böyle şeyler önemlidir. Ne kadar asi olursa olsun, yine de kendi dünyasından kopmamıştır ve asla kopmayacaktır. Bunun için çok fazla görev bilinci var. O bir beyefendi, bir subay, bir vikont, müstakbel bir kont.

O asla Lily'nin sevgilisi olamaz.

"Lily," diye soruyor, arkadaşlığa tutunmaya, diğer istenmeyen duyguları bastırmaya çalışarak, "neyi dört gözle bekliyorsun? Hayatında ne yapacaksın? Hayallerin neler?"

Sonsuza kadar babasıyla kalamaz. Gelecek onun için ne getirecek? Babası tarafından onun için özenle seçilmiş bir askerle evlilik mi? Hayır. Bunu düşünmemiş olmayı dilerdi.

Kadın hemen cevap vermez. Ama ona tekrar bakmak için başını çevirdiğinde, onun yukarıya doğru baktığını ve o harika hülyalı gülümsemesinin yüzünü tekrar aydınlattığını görür.

"Şu kuşu görüyor musunuz, efendim?" Başını çevirip ona bakıyor. "Ben de onun gibi olmak istiyorum. Yükseklerde süzülme. Güçlü. Özgür. Rüzgar tarafından taşınan ve

gökyüzüne. Bana ne olacağını bilmiyorum. Bir gün sen gideceksin ve bir gün..."

Ancak sözleri kesiliyor, gülümsemesi kayboluyor ve az önce söyledikleri somut bir şey gibi önlerinde havada asılı kalıyor.

Sonra sessizlik tek bir silah sesiyle bozulur.

Nöbetçilerden biri göz ucuyla bir tavşan görmüş ve açgözlü bir Fransız ev sahibi hayal etmiştir. Neville'in ilk düşüncesi bu. Ama bunu şansa bırakamaz. Subay olarak geçirdiği yıllar onu mantığı kadar içgüdüleriyle de hareket etme konusunda eğitmiştir. Daha hızlı çalışır ve bazen hayat kurtarır.

Ayağa fırlar ve Lily'yi ayağa kaldırır. Çavuş Doyle ona bağırırken ve diğer herkes tüfekleri ve cephaneyi kaparken bile Neville arkasından koruyucu bir şekilde kamburlaşarak bölüğe geri koşuyorlar. Neville koşarken bile yanında duran kılıcını kontrol eder. Adamlarına emirler yağdırır, Lily'yi derme çatma kampın görece güvenli ortamına geri götürür götürmez onu unuttur.

Gözcüleri yanlış değerlendirmiş. Dikkatini çeken bir tavşan değil, bir Fransız izci grubu. Ama uyarı atışı bir hataydı. Uyarı atışı olmasaydı, Fransızlar İngiliz askerlerini fark etmiş olsalar bile muhtemelen sessizce yollarına devam edeceklerdi. Çatışmaya girmek iki tarafa da bir şey kazandırmaz. Ama atış yapıldı.

Bunu takip eden çatışma kısa ve keskindir ama nispeten zararsızdır. Neville'in bölüğündeki yeni bir acemi, Fransızlar için hareketsiz, açık bir hedef olan çıplak yamaçta dehşet içinde donup kalmasaydı, tamamen öyle olacaktı. Çavuş Doyle küfrederek yardımına gider ve çocuğa sıkılmak istenen kurşunu kendi göğsünden alır.

Çatışma başladıktan beş dakika sonra sona erdi. Alaycı bir tezahüratla Fransızlar yollarına devam ederler.

"Onu olduğu yerde bırakın!" Neville bağırıyor, tepenin yamacını aşır düşen çavuşuna doğru koşuyor. "İlk yardım kutusunu getirin."

Ama faydasız olacak. Yaklaşır yaklaşmaz bunu görür. Çavuşun ceketinin koyu yeşil kumaşında sadece küçük bir kan lekesi vardı ama yüzünde ölüm vardı. Neville bunu yanılmayacak kadar çok yüzde görmüştür. Ve Doyle da bunu biliyordu.

"İşim bitti efendim," diyor belli belirsiz.

"Lanet olası ilk yardım kutusunu getirin!" Neville ölmek üzere olan adamın yanında tek dizinin üzerine çöktü. "Sizi kısa sürede iyileştireceğiz, Çavuş."

"Hayır, efendim." Doyle zaten soğuk ve güçsüz olan parmaklarıyla elini tutuyor. "Lily."

"O güvende. Zarar görmedi," diye güvence verdi Neville.

"Onu buraya getirmemeliydim." Adamın gözleri odağını kaybediyor. Nefesi kesik kesik geliyor. "Tekrar saldırırlarsa..."

"Yapmayacaklar." Neville'in parmakları çavuşunun parmaklarına dolanır. Rol yapmaktan vazgeçer. "Lily'yi yarın sağ salim kampa geri götüreceğim."

"Eğer esir alınırsa..."

Başka bir karşılaşma, başka bir çatışma olması uzak bir ihtimal de olsa pek olası değildir. Fransızlar da yılın bu zamanında bir çatışmaya en az İngilizler kadar hevesli olmayacaktır. Ama eğer öyleyse, elbette kaderi gerçekten korkunç olacaktır. Tecavüz.

"Onun güvende olduğunu göreceğim." Neville, aralarındaki rütbe farkına rağmen saygı duyduğu yoldaşı, hatta arkadaşı olan adamın üzerine eğilir. Bu ölüme kafasından çok kalbi karışmıştır. "Esir alınsa bile ona zarar verilmeyecek. Bir beyefendi olarak söz veriyorum. Onunla bugün evleneceğim."

Bir subayın ve bir beyefendinin karısı olan Lily'ye Fransızlar bile onurlu ve nazik davranacaktır. Kamptaki hayatı en huzursuz asker kadar sıkıcı bulan alay papazı Peder Parker-Rowe da keşif ekibiyle birlikte gelmiştir.

"O benim karım olacak, Çavuş. Güvende olacak." Ölmekte olan adamın anladığından pek emin değildir. Soğuk parmakları hâlâ zayıf bir şekilde kendi parmaklarını çekiştirmektedir.

Çavuş Doyle, "Çantam üsse geri döndü," diyor. "Çantamın içinde..."

"Lily'ye verilecek," diye söz veriyor Neville. "Yarın, vardığımızda sağ salim kampa dönün."

"Ona uzun zaman önce söylemeliydim." Ses giderek zayıflıyor, daha az belirginleşiyor. Neville onun üzerine eğiliyor. "Ona söylemeliydim. Karım... Tanrı beni affetsin. Onu seviyordu. İkimiz de seviyorduk. Onu çok sevdik..."

"Tanrı seni affetsin, Çavuş." *Papaz hangi cehennemde?* "Ve hiç kimse Lily'ye olan bağlılığıınızdan şüphe edemezdi."

Parker-Rowe ve Lily aynı anda gelirler, Parker-Rowe pervasız bir hızla tepeden aşağı inmektedir. Neville ayağa kalkıp bir kenarda dururken, Lily babasının yanındaki yerini alıyor, onun elini iki elinin arasına alıp üzerine eğiliyor, saçları babasının ve kendisinin yüzüne bir perde gibi iniyor.

"Baba," diyor. Adını tekrar tekrar fısıldar ve papaz dualar mırıldanırken ve şirket ölüm ve keder karşısında çaresiz bir şekilde ayakta dururken birkaç dakika boyunca olduğu gibi kalır.

Çavuş Doyle'u öldüğü tepeye gömdükten sonra Neville kampın iki ya da üç mil öteye taşınmasını emreder. Parker-Rowe diğer tarafta yürürken o sessiz, donuk yüzlü Lily'nin bir tarafında yürür. Papazla çoktan konuşmuştur.

Lily ağlamadı. Neville onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdığından ve zaten bildiği şeyi, yani babasının öldüğünü nazikçe söylediğinden beri tek kelime etmedi. Ölümüne alışkındı elbette. Ama insan sevdiği birinin ölümüne asla hazırlıklı olamaz.

"Lily," dedi Neville daha önce kullandığı aynı nazik sesle, "babanın son düşüncelerinin senin, güvenliğin ve geleceğin olduğunu bilmeni istiyorum."

Ona cevap vermiyor.

"Ona bir söz verdim," diyor ona. "Bir centilmen sözü. Çünkü o benim arkadaşımı Lily ve bu zaten yapmak istediğim bir şeydi. Ona bugün seninle evleneceğime söz verdim, böylece bu yolculuğun ve hayatının geri kalanında benim adımın ve rütbemin korumasına sahip olacaksın."

Hala bir yanıt yok. Gerçekten böyle bir söz verdi mi? Bir *centilmen* sözü mü? İsteddiği bu olduğu için mi? İmkânsız bir şeyi yapmaya zorlanmayı mı istedi ki sonunda mümkün olabilsin? Onun, bir subayın, bir aristokratın, geleceğin kontunun, bir askerin mütevazı ve okuma yazma bilmeyen kızıyla evlenmesi imkânsızdır. Ama bunu yapmak artık bir zorunluluk, bir *beyefendinin* yükümlülüğü haline gelmiştir. Garip bir coşku hisseder.

"Lily," diye soruyor ona, başını eğip solgun, ifadesiz yüzüne bakarak - her zamanki halinden çok farklı olarak-, "sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Sesi düz, tınısız.

"O zaman benimle evlenecek misin? Karım mı olacaksın?" O an, son iki saatin tüm olayları gibi gerçek dışı görünüyor. Ama nefes nefese bir panik duygusu var. Reddedebilir diye mi? Kabul edebilir diye mi?

"Evet," diyor.

"Tekrar kamp kurar kurmaz yaparız o zaman," diyor. Bu kadar pasif, bu kadar uysal olmak Lily'ye hiç yakışmıyor. Bu onun için adil mi?

Ama alternatifi nedir? İngiltere'ye, hiç tanışmadığını bildiği akrabalarının yanına dönmek mi? Kendi sosyal sınıfından bir askerle evlenmek mi? Hayır, bu dayanılmaz bir düşünce. Ama bu Lily'nin hayatı.

"Bana bak Lily," diye emrediyor, artık nazıkçe değil, onun ve emrindeki tüm erkeklerin içgüdüsel olarak itaat ettiği ses tonunu kullanarak. O da bakar. "Bir saat içinde benim karım olacaksın. İstedğin bu mu?"

"Evet, efendim." Başının üzerinden bakıp papazla göz göze gelmeden önce gözleri donuk bir şekilde papazın gözlerinin içine bakıyor.

Öyle olacak o zaman. Bir saat içinde. Büyük imkansızlık. Zorunluluk.

Yine panik. Yine coşku.

Evlilik töreni tüm bölüğün önünde yapılır ve Teğmen Harris ile yeni terfi eden Çavuş Rieder tarafından resmi olarak şahitlik edilir. Toplanan askerler üç saat önce Çavuş Doyle'un cenazesinden taşıdıkları ağırbaşlılığı sürdürmek mi yoksa neşelenmek mi gerektiğini bilemez gibidirler. Teğmenin önderliğinde kibarca alkışlarlar ve yeni evli binbaşlıları ve yeni Vikontes Newbury için üç kez tezahürat yaparlar.

Yeni Vikontes'in kendisi de olaylardan tamamen kopuk görünüyor. Bayan Geary'nin akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmek için sessizce gider. Neville onu durdurmaz ya da bir vikontesin kendisine hizmet edilmesini beklemesi gerektiğinden bahsetmez. Yapması gereken kendi görevleri vardır.

Hava karardı. Neville gözcüleri ve gece nöbeti programını kontrol etti.

Orduda kalmaya karar verdi. Kalıcı bir kariyer yapacak. Orduda o ve Lily eşit olabilirler. Hem aşına hem de rahat oldukları bir dünyayı paylaşabilirler. Newbury'den ayrıldığından beri olduğu gibi artık kendini iki yöne çekilmiş hissetmeyecektir.

Zaten şimdi oraya dönmesini istemezlerdi. Lily ile olmaz. O çok güzel. O zarafet, ışık ve neşe olan her şey. Ona aşık. Daha da ötesi, onu *seviyor*. Ama o asla Kilbourne Kontesi olamaz, belki ismi hariç. Kùlkedileri bir peri masalının sayfalarında iyidir ve prensleriyle sonsuza dek mutlu yaşamayı bekleyebilirler. Gerçek hayatta işler böyle yürümez.

Lily ile evlendiği için çok mutludur. Sanki ruhundan bir yük kalkmış gibi hissediyor. Lily onun dünyası, geleceği, mutluluğu olacaktır. Her şeyi.

Çadırının kampın geri kalanından belli bir mesafede kurulduğunu fark ediyor. Dışarıda tek başına durmuş, ay ışığının aydınlattığı vadiye bakıyor.

"Lily," diyor yaklaşırken usulca.

Başını çevirip ona bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama loş ay ışığında bile adam onun gözlerindeki şaşkınlığın kaybolduğunu görebiliyor.

Ona farkındalık ve anlayışla bakar.

"Lily." Kulak misafiri olmamak için söyledikleri her şeyi fısıltıyla söylüyorlar. "Çok üzgünüm. Baban için."

Bir elini kaldırıyor ve parmaklarının ucuyla hafifçe kızın yanaklarından birine dokunuyor. Bunu düşünmüştü. Bu gece onu zorlamayacak. Babasının yasını tutması ve hayatının yeni koşullarına uyum sağlaması için ona zaman tanınmalıdır. Hâlâ bir şey söylemiyor ama bir elini kaldırıp onunkinin arkasına koyuyor ve avucunu tamamen yanağına doğru çekiyor.

"Hayır demeliydim," diyor. "Benden ne istediğini biliyordum. Seni reddetmek ve boş bir gelecekle yüzleşmek zorunda kalmamak için kendime bile bilmiyormuş gibi davrandım. Özür dilerim."

"Lily," diyor, "bunu istedim çünkü yaptım."

Başını çeviriyor ve dudaklarını onun avucuna koyuyor. Gözlerini kapatıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Lily. Ah, Lily, mümkün mü...

"Sen çadırı al," der ona. "Ben burada yerde uyuyacağım. Endişelenmene gerek yok. Seni oldukça güvende tutacağım."

Ama gözlerini açıyor ve ay ışığında ona bakıyor. "Gerçekten istedin mi?" diye sorar ona. "Gerçekten benimle evlenmek istedin mi?"

"Evet." Elini geri alabilmeyi diliyor. O taştan yapılmadı.

"Bana rüyamın ne olduğunu sormuştun," diyor ona. "O zaman sana nasıl söyleyebilirdim? Ama şimdi söyleyebilirim. Bu rüyaydı. Sadece bu. Benim rüyam."

Ağzını onunkine değdiriyor ve hâlâ yapabiliyorken izleyicileri olup olmadığını merak ediyor.

"Lily," diyor onun ağzına karşı. "Lily."

"Evet, efendim."

"Neville," der ona. "Söyle. Adımı söyle. Söylediğini duymak istiyorum o."

"Neville," diyor ve kulağa en hassas, en erotik Sevgiler. "Neville. Neville."

"O zaman çadırı seninle paylaşacak mıyım?" diye soruyor.

"Evet." Bunu kastettiğinden, onu istediğinden şüphe edilemez. "Neville. Sevgilim."

Elbette sadece Lily böyle bir kelimeyi teatral görünmeden söyleyebilirdi.

Daha birkaç saat önce yoldaşı olan babasını toprağa vermişken evliliklerini tamamlamak üzere olmaları ona garip geliyor. Ancak ölümle ilgili yeterince deneyimi olduğundan, hayatta kalanların hemen ardından yaşamın kendini yeniden doğrulaması gerektiğini, yaşamaya devam etmenin yas tutma sürecinin ayrılmaz bir parçası olduğunu biliyor.

"Gel o zaman," diyor, küçük çadırın kapağını açmak için eğilerek. "Gel, Lily. Gel, aşkım."

Neredeyse sessizlik içinde sevişiyorlar çünkü şüphesiz zevk homurtularını, acı çığlıklarını duymaya hevesli yeterince dinleyici var. Ve çadırın dayanıksız yapısının gereksiz yere sarsılmasına neden olmamak için yavaşça sevişirler. Ve gerekli yerler dışında tamamen giyinik bir şekilde sevişiyorlar ve Aralık gecesi üşümesinler diye iki pelerinleriyle örtünüyorlar.

O masum ve cahil.

Ona zevk vermek için hevesli, deneyimli ve çaresizdir, acı vermekten korkar.

Onu öpüyor, nazik, keşfedici, taparcasına elleriyle ona dokunuyor, önce giysilerinin içinden, sonra altından, sıcak, ipeksi etinin üzerinde tüy gibi dokunuşlar yapıyor, küçük, sıkı göğüslerini avuçluyor, başparmağını sertleşen tepelerinde gezdiriyor, nazik, okşayıcı parmaklarını uyluklarının arasındaki nemli sıcaklığa doğru kaydırıyor, dokunuyor, ayırıyor, tahrik ediyor.

Ona sarılıyor. Kendi okşamasını yapmıyor. Nefes alış verişinin hızlanması dışında hiç ses çıkarmıyor. Ama adam onun arzusuyla bir olduğunu biliyor. Bunda bile güzelliği bulduğunu biliyor.

"Lily..."

Dizlerinin dürtmesiyle ona doğru açılır ve kendi içgüdülerinin emriyle ona sarılır. Ona yumuşak sevgiler mırıldanıyor

-çoğunlukla kendi adı- ona binerken, bunu yaparken kendi hıçkırıklarıyla kendini şaşırtıyor. Kız küçük, sıkı ve çok bakır. Bariyer kırılmaz gibi görünüyor ve onu incittiğini biliyor. Ve sonra o engel ortadan kalkıyor ve adam tam boyuna kadar içeri giriyor. Yumuşak, ıslak ısıya ve kaslarının istemsiz kasılmasına.

Onunla kulağına doğru yumuşak bir fısıltıyla konuşuyor.

"Bunun hayatımın en güzel anı olacağını hep biliyordum" diyor ona. Bu an. Seninle birlikte. Ama bunun olmasını hiç beklemiyordum."

Ah, Lily. Hiç bilmiyordum.

"Benim tatlı hayatım," der ona. "Ah, sevgili aşkım."

Ama artık sadece gelinini incitmemeyi düşünemiyor. Arzusu, ihtiyacı, vücudundaki her damarda bir davul gibi atıyor ve kasıklarında ve onun içinde kılıflanmış olan parçasında enfes bir acı olarak odaklanıyor. Kadının eşiğine kadar geri çekilir ve tekrar derinlere bastırır, onun şaşkınlık ve kesinlikle zevk dolu soluğunu duyar ve geri çekilip derinlere bastırır.

Hem onun hem de kendisinin iyiliği için ritmi mümkün olduğu kadar uzun süre sabit tutuyor, kız yakınlığın basit bir penetrasyondan daha fazlasını içerdiğini öğrenmeden önce çok erken zevke bırakma dürtüsüne direnir.

Onun altında rahat bir şekilde yatıyor. Hoşnutsuzluktan, şoktan ya da pasif teslimiyetten değil. O bilirdi. Ritimden memnun olduğuna dair sessiz sesler çıkarmasa bile bilirdi. Olanlardan zevk alıyor. Kendi ağzıyla onun ağzını buluyor ve sıcak, açık, duyarlı.

"Aşkım," der ona. "İşte olan bu. Çok güzelsin Lily. Çok güzelsin."

Artık kendini tutamıyor. Ritmi yavaşlatıyor, daha derine bastırıyor, daha uzun süre duraklıyor. Onun tarafından kuşatılmış, onun tarafından yutulmuş, onun bir parçası. Lily. Aşkım. Karım. Etimin eti, kemiğimin kemiği, kalbimin kalbi.

Geri çekiliyor ve tekrar derinlere dalıyor. Daha derine. Engellerin ötesine. Zamanın ya da mekânın ötesine. Kendisi ve Lily'nin birleştiği sonsuzluğun derinliklerine bırakır.

Onun adını fısıldadığını duyuyor.

Ana kampa ulaşmadan önce sadece birkaç mil gitmeleri gerekiyor. Ama oraya varmadan önce aşmaları gereken dar bir geçit vardır. Herhangi bir Fransız kuvvetinin kış hatlarının bu kadar önünde olması gerçek bir tehlike olamaz, ancak Neville temkinlidir. Tepelerde keşif yapmaları için önden adam gönderir. Bölüğünün sırasını öyle düzenler ki, kendisi önde en tehlikeli pozisyondayken Teğmen Harris arkada, adamlarının en acemileri, papaz ve iki kadın da ortada yer alır.

Lily bugün sessiz ama artık sersemlemiş değil. Babasının ölümünün gerçekliği kafasına dank etmeye başladı. Yas tutmaya başladı. Ama sabahın erken karanlığında, babası kalkmadan önce onunla ikinci kez sevişmiş, kollarını boynuna dolamış ve ona onu sevdiğini, onu ilk gördüğü andan beri, hatta belki de ondan da önce, doğumundan, zamandan ve yaratılıştan önce sevdiğini söylemişti. Adam usulca gülmüş ve ona taptığını söylemişti.

Boynunda bir kordona asılı bir paket taşıyor. Paketin içinde evlilik belgelerinin bir kopyası var; diğer kopya kampa döndüklerinde Parker-Rowe tarafından usulüne uygun olarak tescil edilecek. Lily'nin paketi son bir önlem. Paketi açan herkes onun bir İngiliz subayının eşi olduğunu görecek ve ona uygun bir centilmenlikle davranacaktır.

Fransızlar zekidir. En azından bu bölüm öyle. Öncü İngiliz birliği tarafından tespit edilmekten kurtuldular. Zayıf merkeze saldırmadan önce İngiliz hattının önünün geçitten geçmesine ve diğer tarafta ortaya çıkmasına izin veriyorlar.

Neville tepelerden gelen ilk yaylım ateşi sesiyle irkilir. Ona dünyanın yavaşladığı ve görüşünün karanlık bir tünele dönüştüğü, geçidin ortasındaki Lily'nin ellerini havaya kaldırıp geriye doğru devrilerek dumanların ve kapana kısılmış adamlarının cesetlerinin arasında gözden kaybolduğunu görür gibi olur.

Vurulmuş. Adını

söylüyor. "*L-i-l-*

y!L-I-L-Y!"

İçgüdüsel olarak bir subay gibi davranır, kılıcını çeker, emirlerini haykırır, geçidin ölüm alanına geri dönmek için savaşı. Lily'ye dönelim.

Bu arada Teğmen Harris adamlarını arkadan tepeye doğru yönlendirdi. Birkaç dakika içinde Fransızlar en azından geçici olarak kaçmışlardır. Ama o dakikalarda Neville geçidin ortasına ulaşmış ve göğsünde kan olan Lily'yi bulmuştur. Dün babasınınkinden daha fazla kan.

O öldü.

Onun katledilmiş bedenine bakar ve görevini unutarak yanında diz çöker. Kolları ona uzanır.

Lily. Benim aşkım. Hayatım. Kısaca hayatım. Bir geceliğine.

Aşk için sadece bir gece.

Lily!

Başını sıyıran kurşunun acısını hissetmez. Lily'nin cesedinin üzerine anlamsızca düşerken dünya onun için kararır.

BÖLÜM III

İmkansız Bir Rüya

Bölüm 4

Lily'nin beklediği gibi araba yolundan ilerlemediler. Kapıların hemen içinden döndüler ve kısa süre sonra asfaltsız, ağaçlık bir patikada yürümeye başladılar. Neville onunla ne konuştu ne de ona baktı. Elini tutuşu acı vericiydi. Onun uzun adımlarına ayak uydurabilmek için yarı koşmak zorundaydı.

Sersemlemişti, biliyordu, nereye ya da kiminle gittiğinin tam olarak farkında değildi. Sessizliği bozmaya çalışmadı.

Aslında kendisi de pek az şok geçirmişti. Evlenmek üzereydi. Onun öldüğünü düşünmüştü - bunu Yüzbaşı Harris'ten biliyordu. Ama bu iki yıldan daha kısa bir süre önceydi. Tekrar evlenmek üzereydi. Çok kısa bir süre sonra.

Lily gelini panik içinde kiliseye daldığında görmüştü. Beyaz saten ve dantel içinde uzun boylu, zarif ve güzeldi. *Gelini*. Kendi dünyasından biri. Belki de sevdiği biri.

Ve sonra Lily aceleyle gelininin yanından geçip kilisenin avlusuna girdi. Tıpkı dün geceki gibiydi, farklı bir evrene adım atmak gibiydi. Ama dün geceden daha kötüydü. Kilise görkemli, zengin giyimli hanımlar ve beylerle doluydu ve hepsi de ona bakıyordu. Kendisi kilisenin önünde bir peri masalı prensi gibi duran adama odaklanmışken bile onların gözlerini üzerinde hissetmişti.

Soluk mavi, gümüş ve beyaz giysiler içindeydi. Lily onu güçlükle tanımıştı. Boyu, omuz genişliği, güçlü ve kaslı fiziği aynıydı.

Ama bu adam Kilbourne Kontu'ydu, uzak bir İngiliz aristokratı. Hatırladığı adam Binbaşı Lord Newbury'ydi, Doksan Beşinci Tüfekler'in sert subaylarından biriydi.

Kocası.

Hatırladığı Binbaşı Newbury -*Neville*, o son gün onun için olduğu gibi her zaman dış görünüşüne dikkat etmeyen, çoğu zaman eski püskü, çoğu zaman tozlu ya da çamurlu olan yeşil ve siyah alay kıyafetleri içinde inanılmaz derecede çekici biriydi. Sarı saçları her zaman kısa kesilmişti. Bugün ise tertemiz bir zarafete bürünmüştü.

Ve kendi dünyasından o güzel kadınla evlenmek üzereydi.

Lily'nin öldüğünü sanmıştı. Onu unutmuştu. Onun hakkında hiç konuşmamıştı; kilisedeki herkesin tepkisinden de *bu* anlaşılıyordu. Belki de bunu yapmaktan utanıyordu. Ya da Lily onun için o kadar az şey ifade ediyordu ki, bunu yapmayı düşünmemişti. Onunla evliliğini aceleyle yapmıştı çünkü bunu babasına borçlu olduğunu hissetmişti. Konuşmaya değmeyecek bir olay olarak geçirilmişti.

Bugün onun düğün günüydü. Başka biriyle.

Ve o buna bir son vermek için gelmişti.

"Lily." Aniden konuştu ve eli Lily'nin elini daha da acı verici bir şekilde sıktı. "Gerçekten sensin. Gerçekten yaşıyorsun." Hâlâ dosdoğru önüne bakıyordu. Hızını kesmemişti.

"Evet." Kilisede yaptığı gibi özür dilememek için kendini zor tuttu. Ölmüş olması onun için çok daha iyi olurdu. Kaba bir adam olduğundan değil. Asla öyle biri değildi. Ama-

"Sen ölmüştün," dedi ve birden patikanın geceyi geçirdiği sahile giden kısa bir yol olduğunu fark etti. Ağaçları arkalarında bırakmışlardı ve eğrelti otlarının arasından pervasız bir hızla geçerek yamaçtan aşağı iniyorlardı. "Öldüğünü gördüm, Lily. Kalbine sıkılmış bir kurşunla öldüğünü gördüm. Harris daha sonra bana senin öldüğünü bildirdi. Sen ve diğer on bir kişi."

"Kurşun kalbimi ıskaladı," dedi ona. "İyileştim."

Vadi tabanına ulaştıklarında durdu ve eğrelti otlarıyla kaplı bir uçurumun üzerinden parlak köpüklerden oluşan muhteşem bir şerit halinde aşağıya, aşağıdaki havuza ve denize akan dereye doğru bıçak gibi inen şelaleye baktı. Lily'nin bir gece önce fark ettiği küçük sazdan kulübe havuza bakıyordu. Kapısına giden bir patika vardı ama evin içinde oturulduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Ters yöne döndü ve onu da yanına alarak sahile doğru yürüdü. Yürüyüşlerinin uzunluğu ve hızı yüzünden kendini aşırı sıcak hisseden Lily, boştaki eliyle bonesinin kurdelelerini çözdü ve arkasındaki kuma düşmesine izin verdi. Gece boyunca saç tokalarını kaybetmişti. Geriye kalan birkaç tanesi de kıvrıkcık, asi saçlarını başında tutmaya yetmemişti. Saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu. Başını salladı ve esintinin saçlarını yüzünden geriye doğru savurmasına izin verdi.

"Lily," dedi, kiliseden ayrıldıklarından beri ilk kez ona bakarak. "Lily. Lily."

Sahilin sert ve düz kumu boyunca değil, aşağı doğru yürüyorlardı. Suyun kenarında durdular. Keşke hâlâ okyanusun genişliğiyle ayrılmış olsalardı, diye düşündü Lily. Keşke Portekiz'de kalsaydı. İkisi için de daha iyi olurdu.

Diğer kadınla evlenebilirdi.

Onu bu kadar çabuk unuttuğunu, onun için bu kadar az şey ifade ettiğini bilemezdi.

"Yaşıyorsun." Sonunda elini bırakmıştı ama şimdi ona döndü, arayan gözlerle yüzüne baktı ve bir elini kaldırdı. Parmak uçlarını onun yanağına değdirmeden önce duraksadı. "Lily. Oh, canım, yaşıyorsun!"

"Evet." Yolculuğunun sonuna ulaşmıştı. Ya da belki sadece bir başkasının başlangıcına. Kilbourne Kontu'nun tüm ihtişamıyla orada duruyordu.

Neville birden kumsalda, suyun kenarında durduğunu fark etti. O kadar yer varken neden buraya geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Evin yakında yine misafirlerle dolacak olması dışında. Ve burası her zaman yalnız kalmak için geldiği yerd. Düşünmek için.

Ama artık yalnız değildi. Lily onunlaydı. Ona *dokunuyordu*. Sıcak ve canlıydı. Küçük, ince, güzel ve pejmürdeydi.

Saçları rüzgarda çılgınca savruluyordu.

Tanrım, o *Lily*'ydi.

"Lily," diye sordu ve gözlerini kısarak denize doğru baktı, ancak ne suyu ne de ötesindeki sonsuzluğu görebiliyordu, "ne oldu?"

O geçitten baygın halde çıkarılmıştı. Teğmen Harris hastanede ona Lily'nin ve aralarında papaz Peder Parker-Rowe'un da bulunduğu on bir askerin öldüğünü söylemişti. Ancak bölük, yanlarında sadece çantalarını ve yaralılarını taşıyarak kaçmak zorunda kalmıştı. Ölülerini ve eşyalarını geri dönen Fransızlara yağmalamaları ve gömmeleri için bırakmak zorunda kalmışlardı.

O zamandan beri geçen bir buçuk yıl içinde suçluluk Neville'in içini kemirmişti. Adamlarını zarardan korumakta başarısız olmuştu. Çavuş Doyle'u hayal kırıklığına uğratmıştı. Karısı Lily'yi yüzüstü bırakmıştı.

"Beni Ciudad Rodrigo'ya götürdüler," dedi, "ve bir cerrah kurşunu içimden çıkardı. Kalbimi kıl payı ıskaladığını söyledi - kullandığı kelime buydu. İngilizce konuşuyordu. Birkaçı biliyordu. Bana karşı naziktiler."

"Öyle miydiler?" Başını çevirdi ve sertçe ona baktı. "Belgelerini buldular mı, Lily? Sana iyi davrandılar mı? Saygı gösterdiler mi?"

"Ah, evet," dedi ona bakarak. O zaman yaz gökyüzü kadar mavi, iri, kurnaz olmayan gözlerini hatırladı. Hiç değişmemişlerdi. "Çok naziktiler. Bana 'leydim' derlerdi. " Kısa bir süre gülümsedi.

Rahatlama dizlerinde hafif bir güçsüzlük hissetmesine neden oldu. Şokun etkisinin geçmeye başladığını fark etti. Şu anda evlenmiş ve kahvaltı için manastıra dönüyor olmalıydı - karısı Lauren ile birlikte. Bunun yerine düğün kıyafetleri içinde sahilde karısıyla birlikte duruyordu. Yeni bir baş dönmesi dalgası hissetti.

"Seni esaret altında tuttular ve sana iyi davrandılar mı?" dedi. "Seni ne zaman ve nerede serbest bıraktılar Lily? Neden bana haber verilmedi? Yoksa kaçtın mı?"

Bakışları adamın çenesine indi. "Ciudad Rodrigo'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra saldırıya uğradılar," dedi. "İspanyol partizanlar tarafından. Beni esir aldılar."

Daha da rahatladığını hissetti. Hatta gülümsedi bile. "O halde güvendesiniz," dedi. "Partizanlar bizim müttefikimiz. Sana alaya kadar eşlik mi ettiler? Ama bu aylar önce olmuş olmalı, Lily. *Neden* kimse bana haber vermedi?"

Adam, kadının kumsaldan vadiye doğru bakmak için döndüğünü fark etti. Saçları omuzlarının üzerinden öne doğru savrularak yüzünü onun

bakışlarından gizledi. "İngiliz olduğumu biliyorlardı," dedi. "Ama İngiliz olduğuma inanmadılar.

bir mahkum. Hapsedilmemiştim, görüyorsunuz. Ve onlar benim bir subay eşiydi. Öyle giyinmemiştim. Fransızlarla bir cariyeye olarak birlikte olduğumu düşündüler."

Kalbi göğsünde tam bir takla atmış gibi hissetti. Konuşmak için ağzını açtı ama kelimeleri zorlukla çıkarabildi. "Ama kağıtların, Lily..."

"Fransızlar onları almış ve bana geri vermemişti," dedi.

Gözlerini sıkıca kapattı ve kapalı tuttu. İspanyol partizanlar, Fransız esirlerine uyguladıkları vahşilikle ün salmışlardı. İngiliz bile olsa bir Fransız cariyeye nasıl davranırlardı? Korkunç işkence ve idamdan nasıl kurtulmuştu?

Nasıl yapılacağını biliyordu.

Nefes nefese ciğerlerine hava çekti. "Uzun süre onlarla birlikte miydin?" diye sordu. Onun cevabını beklemedi. "Lily, onlar..."

Doyle'un en kötü korkularının hepsi gerçekleşmiş miydi? Ya kendisinin? Ama cevabı duymasına gerek yoktu. Acınacak kadar açıktı. *Başka olası bir cevap yoktu.*

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

O konuşmaya devam etmeden önce sessizlik uzadı. Bir yerlerde bir martı ağlıyordu ve sesin kederli olduğunu hayal etmek kolaydı.

"Aylar sonra -yedi ay- bir İngiliz ajan birkaç günlüğüne onlara katıldı ve beni bırakmaları için onları ikna etti. Lizbon'a geri döndüm. Orada kimse hikayeme inanmadı, ta ki tesadüfen Yüzbaşı Harris bir iş için Lizbon'a gelene kadar. O ve Bayan Harris Londra'ya dönüyorlardı. Beni de yanlarında getirdiler. Yüzbaşı size yazmak istedi ama ben beklemek istemedim. Geldim. Gelmek zorundaydım. Hâlâ hayatta olduğumu sana söylemem gerekiyordu. Dün gece evde bir parti varken denedim ama

Beni dilenci sandı ve altı peni vermek istedi. Bu sabah olduğu için üzgünüm. Size söylediğime göre artık kalmayacağım. Eğer... sahnede yol paramı verirseniz, başka bir yere giderim... Sanırım yaptığım şey yüzünden bir evliliğı bitirmenin bir yolu var. Eğer paranız ve nüfuzunuz varsa, ki olduğunu söyleyebilirim. Bunu yapmalısınız ve sonra... planlarınıza devam edebilirsiniz."

Başka biriyle evlenmek için. Lauren'la. Birden başka bir hayattan biri gibi göründü.

Lily boşanmadan bahsediyordu. Zina için. Çünkü işkence ve idama alternatif olarak tecavüze uğramasına izin vermişti - eğer seçme şansı olsaydı bile. Çünkü yüzünü hayatta kalmaya çevirmişti. Ve hayatta kalmıştı.

Lily tecavüze uğradı.

Lily zina yapan bir kadın.

Onun tatlı, sevimli masumiyeti.

"Lily." Zayıflamış olması onun hayal gücü değildi. İnce bedeni eskiden kıvrak bir zarafete sahipti. Şimdi ise cılız görünüyordu. "En son ne zaman yemek yedin?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Dün," dedi. "Öğlen. Biraz param var. Belki köyden bir somun ekmek alabilirim."

"Gel." Onun elini tekrar avucunun içine aldı. Onunki artık soğuktu ve gevşekti. "Sıcak bir banyoya, kıyafetlerini değiştirmeye, iyi bir yemeğe ve uzun bir uykuya ihtiyacın var. Yanında hiç eşya yok mu?"

"Çantam," dedi, sanki aniden boş elinde belirmesini bekliyormuş gibi yere bakarak. "Sanırım bir yerde düşürmüş olmalıyım. Bu sabah köye gittiğimde yanımdaydı. Kahvaltı almaya gidiyordum. Sonra bana düğününüzden bahsettiler."

"Bulunacak," diye güvence verdi ona. "Önemli değil. Seni eve götüreceğim."

Zihninin düşünmeye bile başlayamayacağı karmaşıklıklara.

Neville, "Seni bir hizmetçi olarak gördüğümünden değil, Lily," diye açıkladı; ikisinin de sahilden ayrıldıklarından beri konuştukları ilk kelimelerdi bunlar, "ama bu şekilde kalabalığın en kötüsünden uzak durabiliriz."

Newbury Manastırı'na girdikleri kapı ön tarafta değildi. Lily'nin anladığına göre bu, hizmetçilerin girişiydi. Ve içeride çıktıkları çıplak taş basamaklar da hizmetkârların merdivenleri olmalıydı. Terk edilmişlerdi. Ahırların, araba evinin önünde ve terasta duran arabalar bir gösterge sayılırsa, evin geri kalanı da kesinlikle öyle değildi. Terasta da küçük gruplar halinde bir arada duran insanlar vardı; bazıları kilisedeki zengin giyimli düğün davetlileriydi.

Neville geniş bir koridora açılan bir kapı açtı. Halı kaplıydı ve resimler, heykeller ve kapılarla kaplıydı. O zaman şimdi evin ana bölümündeydiler. Ve orada birbirleriyle sohbet eden üç kişi vardı, konuşmayı bırakıp merakla ona baktılar ve utanmış görünerek Neville'i belirsiz bir şekilde selamladılar. Neville onlara sertçe başını salladı ama tek kelime etmedi. Eli hâlâ Neville'in sıkıca kavradığı Lily de tek kelime etmedi.

Sonra kapılardan birini açtı ve elini kızın beline koyup onu kapının ardındaki odaya götürmek için elini serbest bıraktı. Büyük, kare şeklinde, yüksek tavanlı bir odaydı. Yukarı doğru bir bakışta tavanın kenarlarında yaldızlı pervazlar olduğunu ve tavanda kanatlı, şişman, çıplak küçük bebeklerin yer aldığı bir resim olduğunu gördü. İki uzun pencere, odanın evin ön tarafına baktığını gösteriyordu. Burası zengin halılarla kaplı ve görkemli bir şekilde döşenmiş bir yatak odasıydı. Yatağın üstü örtülüydü ve ağır ipekle kaplanmıştı. Odanın mobilyalarının ve perdelerinin koyu pembe ve yosun yeşili renkleri birbirine hoş bir şekilde karışmıştı.

Lily hayatında hiç bu kadar görkemli bir şey görmemişti; belki de bir önceki akşam gördüğü büyük salon hariç.

"Hemen yiyecek ve içecek getirteceğim."

Neville, yatağın yanındaki püsküllü ipek şeridi çekmek için odanın içinde bir adım atarak, "Sonra da banyo için soyunma odasına sıcak su taşıtacağım. Çantanı almak mümkün olmalı, ama şimdilik senin için bir gecelik ve sabahlık bulunabileceğinden eminim. O halde uyumalısın, Lily. Yorgun görünüyorsun."

Evet, yorgundu, diye düşündü. Ama yorgunluk o kadar uzun zamandır hayatının bir parçasıydı ki, ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Aç olduğunu biliyordu ama yemek yiyebileceğinden hiç emin değildi. Ses tonu canlı ve resmiydi. Bu hiç de hayal ettiği gibi neşeli bir eve dönüş ya da korktuğu gibi dehşet verici bir reddedilme değildi. Ona ne olduğunu biliyordu ama yine de onu eve, bu büyük daireye getirmişti.

"Burası senin odan mı?" diye sordu ona. Ona nasıl hitap edeceğini bilmiyordu. "Neville" çok tanıdık geliyordu, karısı olmasına rağmen. Ona "efendim" demekte kendini rahat hissedebilirdi ama o artık bir subay değildi ve kendisi de artık onun alayının bir parçası değildi. Ona "Lordum" demeyi kendine yediremiyordu. Bu yüzden ona hiçbir şey demedi.

"Burası kontesin odası," dedi. Kızın henüz ötesini görmediği odanın kapısına doğru başıyla işaret etti. "Soyunma odasını şurada bulacaksınız."

Kontes mi? Kontes onun karısı ya da annesi olabilir. Onu annesinin odasına koymuş olamaz. Kilisedeki o uzun boylu kadın onun karısı, kontesi olacaktı. Ama onunla evlenememişti çünkü zaten kendisiyle, Lily ile evliydi. Bu onu... kontes yapıyordu. Öyle miydi? Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Fransız esirleri ona "leydim" diye hitap ettiklerinde irkilmiş ve Vikontes Newbury olduğunu fark etmişti. Ama bu çok uzun zaman önceydi.

"Burası benim odam mı olacak?" diye sordu. "Kalacak mıyım o zaman?" Yolculuğun sonundan ötesini hiç düşünmemişti.

Bir kontun en ufak bir bahaneyle bir çavuşun kızından kurtulacağını içten içe biliyordu ve Kilbourne Kontu'nun bahanesi hiç de hafif sayılmazdı. Ama Kilbourne Kontu'nun aynı zamanda Binbaşı Lord Newbury olduğu gerçeğine odaklanmaya çalışmıştı. *Onun* Binbaşı Newbury'si, her zaman hayranlık duyduğu, güvendiği, taptığı adam. Neville. Kocası. Sevgilisi. Onun aşkı. Ama kontesin odasında dururken, aslında hiçbir zaman sonsuza dek mutlu bir yaşam beklemediğini biliyordu. Sadece bir çeşit tamamlanma.

"Lily." Adam ona doğru bir adım attı ve Lily onun da kendisi kadar kararsız ve şaşkın olduğunu görebiliyordu. Belki de daha fazla. Bu sabah başına gelecekler konusunda hiçbir uyarısı olmamıştı. "Şu anın ötesine bakmayalım. Sen hayattasın. Buradasın. Ve kontesin odasındasın. Yemek ve dinlenmek için. Daha fazla konuşmadan önce ikisini de yap."

"Evet. Pekâlâ." Evet, unutulmayı bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu. Artık nasıl ayakta duracağını, gözlerini nasıl açık tutacağını, zihnini uyku ihtiyacından başka bir şeye nasıl odaklayacağını bilmiyordu.

Kapı Lily'nin arkasından açıldı ve Lily döndüğünde gıcır gıcır siyah elbiseli, beyaz önlüklü ve mafya şapkalı genç bir kız gördü. Neville ona talimatlar verirken Lily pencereye doğru yürüdü ve ağırlaşmış gözlerle dışarı baktı. Bir orduyu doyuracak kadar yemek sipariş ediyordu. Ve sıcak bir banyo; ne inanılmaz bir lüks!

Hizmetçi gittikten sonra onun arkasında durmaya geldi. "Tepsi gelene kadar kalacağım," dedi. "O zaman yemek yerken seni yalnız bırakacağım. Yemeğini bitirdiğinde soyunma odasında su ve gece kıyafetleri seni bekliyor olacak. O zaman uzanmalı ve uyumalısınız. Senin için daha sonra geri geleceğim. O zaman konuşuruz."

"Teşekkür ederim efendim," dedi ve hemen kendini aptal gibi hissetti.

Birden, bir zamanlar, kısa bir gecede, babası için duyduğu derin kederle garip bir şekilde karışan görkemli bir aşkın çiçek açtığını hayal edip etmediğini merak etti. Her iki duygu da bu adamla, kocası olan bu yabancıyla paylaşılmıştı. Aşk -ya da bazen aşk diye adlandırılan şey- o gecedan beri o kadar çirkindi ki, bir daha güzel olabileceğine inanmak zordu. Ama olmuştu. Bir kere. Hayatında bir kez. Onunla, Binbaşı Lord Newbury ile. Neville ile.

Hayatının en güzel deneyimiydi bu. Onu ilk tanıdığından beri kalbinde gizlice sakladığı tüm aşk, o cinsel tutku gecesinde doruğa ulaşmıştı. Ve bunun ortak bir aşk olduğuna inanmıştı, *hissetmişti*, ama o zamandan beri erkeklerin zerre kadar aşk hissetmeden de tutku duyabileceklerini öğrenmişti. Sevgi sözcükleri bile mırıldanabiliyorlardı.

Neville'in o gece her ikisini de hissettiğini hayal etmiş miydi? Saflığıyla mı hayal etmişti bunu, yoksa o geceyi takip eden aylar boyunca hissettiği, kısa bir geceliğine de olsa bir adamı sevdiğine ve onun da kendisini sevdiğine inanma ihtiyacıyla mı?

Lily dalgın dalgın düşünürken tepsi geldi ve küçük, zarif bir masanın üzerine kondu. Neville bir sandalyeyi geri çekti ve Lily sandalyeye doğru yöneldiğinde onu oturtup sandalyeyi daha yakına itti. Gerçekten de bir orduya yetecek kadar yiyecek *vardı*. Neville ona bir fincan çay koyarken Lily aç gözlerle birkaç haşlanmış yumurtaya baktı.

"Şimdi seni yalnız bırakacağım," dedi ve Lily'nin sağ elini iki elinin arasına aldı. "Ölmediğin için ne kadar sevindiğimi sana anlatamam Lily. Her şeyi atlattığın için çok mutluyum." Elini dudaklarına götürdü ve dönüp odadan çıkmadan ve kapıyı arkasından sessizce kapatmadan önce parmaklarının arkasını öptü.

Memnun muydu? diye merak etti, gözlerini onun ardından dikerek. Zalim bir adam olmadığı ve onun ölümünü istemeyeceği gerçeğini bir kenara bırakırsak, *memnun* muydu! Hayatta kaldığı için, evet, belki. Ama hayatına geri dönüp onu zora soktuğu için? Bunun başka bir kadınla evlendiği gün, korkunç bir tesadüf sonucu gerçekleşmiş olmasından memnun muydu?

Nasıl memnun olabilirdi ki? Özellikle de ona ne olduğu gerçeğini bilerek.

Müstakbel gelini kimdi? Lily merak etti. Güzel bir kadındı. Lily ona iyice bakamamıştı, yüzü bonesinin örtüsüyle kapalıydı ama zarafet, şıklık ve güzellik izlenimi veriyordu. Adam onu seviyor muydu? Kız onu seviyor muydu? Birbirleri için mükemmel miydiler? Sonsuza dek sürecek bir mutluluğa dakikalar mı kalmıştı?

Ama bu tür düşünceler anlamsızdı. Ve her düşünce göz kapaklarının üzerine kurşuni bir ağırlık gibi çökerken düşünmek imkânsızdı. Lily çay bardağını aldı ve ılık sıvıyı yudumladı. Mutluluk içinde gözlerini kapadı.

Keşke, diye düşündü, Lizbon'a döndükten sonra babasının çantasını geri alabilseydi. Ama aradan çok fazla zaman geçmişti. Muhtemelen İngiltere'ye, hayatta kalan bir akrabasına gönderilmişti, tabii kaybolmamış ya da yok edilmemişse. Babası

Bir yerlerde yaşıyan bir baba ve erkek kardeş - Leicestershire'da mıydı? Lily bundan emin değildi ve onlarla hiç tanışmamıştı. Babası onlara yabancıydı. Ama Lily büyürken ona defalarca, eğer aniden ölürse çantasını üst düzey bir subaya götürmesini ve içindeki pakete bakmasını söylemişti. Güvenli bir geleceğin anahtarının bu olduğunu söylerdi hep, tıpkı her zaman taktığı altın madalyonun onun tılsımı olması gibi.

Babasının hayatı boyunca maaşının bir kısmını onun için biriktirdiğini düşünüyordu. Pakette ne kadar para olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen uzun süre yetecek kadar değildi ama en azından İngiltere'ye dönmesini ve düzgün bir işe girmesini sağlayabilirdi. Eğer bulabilseydi, buraya, Newbury Manastırı'na gelmesine gerek kalmazdı. Gerçi bunu yine de yapacaktı. İki tutsaklığı boyunca *onu* ayakta tutan tek düşünce onu düşünmek ve onu tekrar görme umudu olmuştu. Yakın zamana kadar, İngiltere'ye geldikten sonra bunun imkânsızlığını hiç düşünmemişti. Ve özellikle de dün akşam onun evini ve dünyasını görüp içine girene kadar.

Onun karısıydı ama aynı zamanda kesin bir tanımla zina yapan bir kadındı.

Sürüyü ve parayı bulmuş olsaydı, şimdi bir alternatifi olabilirdi...

Ama tam yumurtalardan birini yemeyi bitirmiş ve ikinci tost parçasını ısırmak üzereyken Lily gözlerini sıkıca kapadı ve bir panik dalgasıyla savaştı. Madalyonu! Kayıp çantasının içindeydi. Manuel onu boynundan kopardığında zinciri kırıldığı için uzun zamandır takmamıştı. Ama bir mucize eseri onu serbest bıraktığında madalyonu ona geri vermişti. O zamandan beri kolyeyi yanından ayırmamıştı - ta ki bu sabaha kadar.

Neville çantasını bulabilecek miydi? Onu aramak için kendisi de dışarı fırlayabilirdi ama evden çıkış yolunu bulabileceğinden emin değildi. Ve yolda insanlarla karşılaşabilirdi. Hayır, çantayı bulması için ona güvenmek zorundaydı.

Ama babasıyla arasındaki son bağı da kaybetme düşüncesi bir mide bulantısı dalgasına yol açtı ve daha fazla yiyemedi.

Ayağa kalktı ve soyunma odasının kapısına doğru ilerledi, bunu yaparken yorgunluktan sallanıyordu. Söslü kolu yavaşça çevirdi.

Bölüm 5

Kilbourne Kontesi, kilisedeki şokunu biraz olsun atlattıktan sonra çok utanç verici bir durumun sorumluluğunu üstlenmişti. Evin konukları kahvaltıya geleceklerdi. Kahvaltının planlandığı gibi balo salonunda servis edilmesi talimatını vermişti. Bunun bir *düğün* kahvaltısı olduğuna dair mümkün olduğunca çok işaret kaldırılacaktı; örneğin beyaz fiyonklar ve düğün pastası gibi.

Balo salonu kesinlikle dolu değildi, ama tüm bunlar için yeterince doluydu. Kontes de dahil olmak üzere davetlilerin birçoğu düğün kıyafetlerini değiştirmiş ve öğleden sonraya daha uygun kıyafetler giymişlerdi. Kilisenin içinde ve dışında ve manastıra dönüşleri sırasında ne konuşmuş olurlarsa olsunlar, kahvaltıda görgü kuralları geçerliydi. Kibarca sohbet etmek günün düzeniydi. Balo salonunda dolaşan herhangi bir yabancı, devam etmekte olan yemeğin bir düğün kahvaltısı olduğunu, ancak düğünün kendisinin feci bir felaketle sonuçlandığını ya da hem aile üyelerinin hem de misafirlerin daha fazlasını öğrenmek için meraktan patlamak üzere olduklarını tahmin edemezdi.

Kontes sakin ve nazikti. Masadaki komşularıyla çeşitli konularda sohbet etmeye koyuldu ve hissettiği akut sıkıntının hiçbir dış belirtisini göstermedi. Özel ve kişisel meseleler beklemeliydi. O boşuna Kilbourne Kontesi olmamıştı.

Balo salonuna girdiğinde Neville'in gözlerini karşılayan manzara buydu. Ama her şeyin yapaylığı, toplantıya bir anda bir sessizlik çöktüğünde ve tüm gözler ona çevrildiğinde ortaya çıktı. Kıyafetlerini değiştirmemiş olduğu gerçeğinin korkunç bir şekilde farkına vardı - bunu yapmayı düşünmemişti. Gelini olmayan bir damat gibiydi. Balo salonunun kapısının hemen içinde olduğu yerde durdu ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Yemeğin devam ettiğini gördüğüme çok sevindim," dedi. Etrafına bakındı, arkadaşlarının ve akrabalarının gözleriyle karşılaştı ve ne Lauren'dan ne de Gwen'den bir iz olmadığını şaşkınlıkla fark etti. "Sizi uzun süre rahatsız etmeyeceğim. Ama doğal olarak hepinize bu sabah kilisede yapabildiğimden biraz daha fazla açıklama borçluyum. Gerçekten de orada ne söylediğimi hatırlamıyorum."

Belki de Neville'e yanındaki boş sandalyeyi işaret etmek için yerinden kalkan Attingsborough Markisi hiçbir şey söylemeden tekrar yerine oturdu.

Neville konuşmayı planlamamıştı. Ne kadar çok ya da ne kadar az şey söyleyeceğini bilmiyordu. Ama bir şey saklamanın gerçekten bir anlamı yoktu. Annesi boş bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Yanındaki amcası kaşlarını çatmıştı. Aralarında uşak Forbes'un da bulunduğu birkaç hizmetçi de oradaydı. Ama Neville'e göre hizmetçilerin de bilmeye hakkı vardı. Konuşmadan önce onları kovmak için beklemeyecekti.

"Lily Doyle ile çavuşum olan babası öldürüldükten birkaç saat sonra evlendim," dedi. "Onunla, Fransızlar tarafından ele geçirilmesi durumunda ona isminin ve rütbemin korumasını vereceğime dair ölüm döşeğindeyken verdiğim sözü yerine getirmek için evlendim. Ertesi gün komuta ettiğim bölük gerçekten de pusuya düşürüldü. Karım öldürüldü, ya da hem ben hem de daha sonra bana rapor veren teğmen öyle düşündük. Başımdan aldığım ağır bir yarayla İngiliz hatlarının gerisine götürüldüm. Ama Lily bir Fransız esiri olarak hayatta kaldı." İspanyol partizanlar tarafından esir alınmasını kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. "Eşim olarak onurlu bir muamele gördü ve sonunda serbest bırakıldı. Yüzbaşı ve Bayan Harris ile birlikte İngiltere'ye döndü ve benimle yeniden bir araya gelmek için Newbury Abbey'e tek başına geldi."

Neville'e öyle geliyordu ki, o konuşmaya başladığından beri kimse kılını bile kıpırdatmamıştı. Burada toplananlardan herhangi birinin dün gece Lily'yi görüp görmediğini ya da bir dilenci sanıldığı için altı peni teklif edilerek manastırdan geri çevrildiğini bilip bilmediğini merak etti. Kaç kişinin kendisine onun aslında Kilbourne Kontesi olduğunu söylediğini merak ediyordu. Söylenmesi gerekiyordu.

"Eşimi, *kontesimi* daha sonra hepinize takdim etmekten onur duyacağım," dedi. "Ama anlaşılabilir bir şekilde, bu onun için biraz bunaltıcı olacaktır."

Şu an. Birçoğunuz Lauren'i arkadaş ve akraba olarak tanıyorsunuz. Çoğunuz -Hepiniz bugün onun acısını hayal ediyor olacaksınız. Umuyorum ki onun çektiği acıların suçunu eşimin üzerine atmazsınız. Karım ne kargaşaya ne de acıya neden olma niyetinde değildir. Şey." Söylenecek başka bir şey yoktu.

"Elbette öyle Nev," dedi Attingsborough Markisi hızlıca, ama sessizliği bozan tek kişi oydu.

"Şimdi bana izin vermenizi rica ediyorum," dedi Neville. "Yemeğin tadını çıkarın lütfen. Lauren'in nerede olduğunu bilen var mı?" Kısa bir süre gözlerini kapadı.

Leydi Elizabeth ona, "Gwendoline'le birlikte köşkte, Neville," dedi. Ev, geçen Noel'de nişanlandıklarından beri kontesle birlikte yaşadıkları yerd. "Kiliseden dönerken oraya uğradığımda ikisi de beni kabul etmedi. Belki de-

Ama Neville onu selamlamakla yetindi ve odadan çıktı. Düşünmenin, danışmanın ya da sağduyunun zamanı değildi. Ya anın hızına ayak uyduracak ya da tamamen çökecekti.

Neville aşağı inmek üzereydi ki amcasının sesi yukarıdaki sahanlıktan ona seslendi. Yukarı baktığında sadece dükü değil, annesini ve Elizabeth'i de gördü.

"Seninle özel bir şey konuşmak istiyorum, Kilbourne," dedi amcası katı bir resmiyetle. "Bunu annene borçlusun."

Evet, öyle, diye düşündü Neville bitkin bir halde. Belki de balo salonunda halkın karşısına çıkıp açıklama yapmadan önce onunla konuşmalıydı. Böyle bir durum için uygun görgü kurallarını bilmiyordu. Bu düşüncenin acımasız mizahı onu eğlendirmemişti. Kaba bir baş hareketiyle döndü ve kütüphaneye giden yolu açtı. Odanın karşısına geçti ve kapının kapandığını duyup onlara dönene kadar şöminedeki yanmayan kömürlere bakarak durdu.

"Sanırım aklına gelmedi, Neville," dedi annesi, her zamanki zarif ağırbaşlılığının bir kısmı gitmiş, yerini acılık almıştı,

"Kendi annenize önceki evliliğinizi haber vermek için mi? Ya da Lauren'ı bilgilendirmek için? Bu sabahki büyük aşağılanma önlenebilirdi."

"Sakin ol Clara," dedi Anburey Dükü onun omzunu sıvazlayarak. "Neville geçmiş hakkında daha dürüst olsaydı, tüm bu olanlar senin için daha az şok edici olabilirdi."

"Evlilik çok ani ve çok kısa sürdü," dedi Neville. "Onun öldüğünü sandım ve... şey, hayatımdaki bu kısa arayı kendime saklamaya karar verdim."

Çoktan ölmüş olsa bile bir çavuşun ümmî kızıyla evlendiğini itiraf etmekten utandığı için mi? Bu kötü bir olasılıktı ve doğru olmamasını umuyordu. Ama bunu yapmasına neden olan dürtüyü nasıl açıklayabilirdi? Lily'yi onlara nasıl tarif edebilirdi? Bazen bir kadının kim olduğunun ya da -daha da önemlisi- kim olmadığının hiçbir önemi olmayacak kadar özel olabileceğini nasıl açıklayabilirdi? Sadece gerçekleri anlatacak ve onlar da içten içe sevinecek, *rahatlayacaklardı*,

Onlar için bir utanç kaynağı olamadan ölmüştü.

Kontes en yakındaki sandalyeye çöktü ve dantelli mendilini dudaklarına götürerek, "Sadece bu sabahki korkunç felaketle bir şekilde başa çıkmayı düşünemedim," dedi, "ve zavallı Lauren'e ne olacağını. Daha ötesini düşünemedim. Neville, bana onun bu sabah görüldüğü kadar korkunç bir yaratık olmadığını söyle. Bana sadece giysileri olduğunu söyle..."

Dük, "Çocuğun onun bir çavuşun kızı olduğunu söylediğini duydun, Clara," diye hatırlattı ona, pencerenin önünde, sırtı odaya dönük bir şekilde durarak. "Sanırım bu gerçek kendi adına konuşuyor. Annesi kimdi Neville?"

"Bayan Doyle'u tanıımıyordum," diye cevap verdi Neville. "Lily çok küçükken Hindistan'da öldü. Yine de orada mavi kan yok, Amca, eğer sorduğun buysa. Lily halktan biri. Ama aynı zamanda benim karım. Benim adımları ve korumamı taşıyor."

"Evet, evet, hepsi çok iyi Neville." Annesi sabırsızlıkla konuştu. "Ama... Ah canım, doğru dürüst düşünemiyorum. Bunu bize nasıl yapabildin? Bunu *kendine* nasıl yapabildin? Senin yetiştirilme tarzın ve eğitimin

Sizin için, tüm dünyaya kaba bir dilenci gibi görünen ve gerçekten de alt sınıfların bir ürünü olan bir kadınla evlenmekten daha önemli." Aniden ayağa kalktı ve ayaklarının üzerinde belirgin bir şekilde sallandı. "İhmal ettiğim misafirlerim var."

"Zavallı Lily," dedi Elizabeth ilk kez konuşarak. Neville'in teyzesiydi, babasının kız kardeşiydi ama ondan sadece dokuz yaş büyüktü ve Neville ona hiç teyze dememişti. Evlenmemişti, hiç teklif almadığı için değil, kendisini bağımsızlığını kaybetmenin onu korumaya tercih edileceğine ikna edebilecek bir beyefendi bulamadığı sürece asla evlenmeyeceğini uzun zaman önce ilan ettiği için ve bunun gerçekleşmesini hiç beklemiyordu. Güzeldi, zekiydi, başarılıydı ve Portfrey Dükü'nün onun için arkadaş mı yoksa sevgili mi olduğunu kimse tam olarak bilmiyordu. "Kendimiz için bencilce bir endişe içinde *onun* sıkıntısını unutuyoruz. Nerede o, Neville?"

"Evet, nerede o?" diye tekrarladı annesi, sesi alışılmadık derecede huysuzdu. "*Burada* değil sanırım. Manastırda tek bir boş oda bile yok."

Neville sert bir sesle, "Boş bir oda var, anne," dedi. "Kontesin odasında, ait olduğu yerde. Yemek yemesi, banyo yapması ve uyuması için onu oraya bıraktım. Ben onu almaya gidene kadar rahatsız edilmemesi için talimat verdim."

Annesi gözlerini kapadı ve mendili tekrar dudaklarına bastırdı. Kontesin eskiden kendisine ait olan odası, kontun yatak odasını da içeren süitin bir parçasıydı ve Neville'in kendi odasıydı. Lily'nin oraya ait olduğu gerçeğini kavradığını neredeyse görebiliyordu.

"Evet," dedi Elizabeth. "Bir süre dinlenmesinin onun için en iyisi olacağına eminim. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum, Neville."

Nezaket göstermek, durumu olduğu gibi kabul etmek ve bir şekilde katlanılabilir bir hale getirmek Elizabeth'e yakışırdı, diye düşündü.

"Teşekkür ederim," dedi.

Annesi yine kendini toparlamıştı. "Bu öğleden sonra onu çaya getireceksin Neville," dedi ona. "Onu saklamanın bir anlamı yok, değil mi? Onunla ailenin geri kalanıyla aynı saatte buluşacağım. Hepimiz sana, yani karına karşı nasıl davranmamız gerekiyorsa öyle davranacağız, emin olabilirsin."

Neville annesinin önünde eğildi. "Senden daha azını beklemezdim, anne," dedi. "Ama şimdi izninizle. Gidip Lauren'ı görmeliyim."

Elizabeth, "Kafana bir şeyler fırlatmazsa şanslısın, Neville," diye onu uyardı.

Başını salladı. "Yine de," dedi ona.

Birkaç dakika sonra evden çıktı ve parka açılan kapılara yakın, araba yolundan geride, ağaçların ve kendi özel bahçesinin tenhâlığında yer alan çeyiz evine doğru yaya olarak yola koyuldu. *Hâlâ* düğün kıyafetlerini giydiğini fark edene kadar yoluna devam etmişti. Ama üstünü değiştirmek için geri dönmeyecekti. Bunu yaparsa belki de cesaretini asla geri kazanamayacaktı.

Hayatının en zor karşılaşmalarından biriyle yüzleşmek üzere olduğunu fark etti.

Lauren evin içinde değildi. Evin arkasında, ağaç salıncağa oturmuş, tek ayağıyla kendini boş yere ileri geri sallıyordu. Gözlerini ayırmadan önündeki toprağa bakıyordu. Gwendoline salıncağın bir yanındaki çimenlerin üzerinde oturuyordu. Her ikisi de *hâlâ* düğün için giyinmişlerdi.

Neville, kız kardeşi onu fark etmeden hemen önce, dünyada başka bir yerde olmayı tercih ederdi, diye düşündü. Onlar dünyadaki en sevdiği iki insandı ve bunu onlara o yapmıştı. Ve onları teselli edecek hiçbir şey yoktu. Sadece tamamen yetersiz bir açıklama.

Gwendoline onu görünce ayağa fırladı ve ters ters baktı. "Senden nefret ediyorum Neville," diye bağırdı. "Eğer buraya onu daha da mutsuz etmek için geldiysen, yine gidebilirsin, *şimdi*! Bununla ne demek istiyorsun? Bunu bana sen açıklayabilirsin. O korkunç kadının senin karın olduğunu söyleyerek ne demek istedin?" Kadın gürültülü, onursuz gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü sertçe başka yöne çevirdi.

Lauren sallanmayı bırakmıştı ama arkasını dönmedi.

"Lauren?" Neville söyledi. "Lauren, canım?" Ona ne söyleyebileceğini *hâlâ* bilmiyordu.

Konuşurken sesi sabitti ama tonu da yoktu. "Her şey yolunda," dedi. "Her şey yolunda. Sonuçta evlenmemiz sadece uygun bir düzenlemeydi, değil mi? Çünkü birlikte büyüdü, birbirimizi seviyorduk ve amcamla büyükbabamın hep istediği buydu. Ve sen gittiğinde bana beklemememi söylemiştin. Bana karşı oldukça adil ve dürüsttün. Benimle nişanlı değildin, hatta bana söz bile vermemiştin. Onunla evlenmekte tamamen özgürdün. Seni hiç suçlamıyorum."

Dehşete düşmüştü. Dişlerini göstererek ve parmaklarını pençe gibi kıvrarak ona saldırmasını tercih ederdi.

"Lauren," dedi, "izin verirsen açıklayayım."

"Açıklanacak *bir* şey yok," dedi Gwendoline gözyaşlarına hâkim olarak öfkeyle. "O senin karın mı, değil mi Neville? Önemli olan tek şey bu. Ama kilisede herkesin duyacağı şekilde yalan söylemezdin. O senin karın."

"Evet," dedi Neville.

"Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı Gwendoline. "Pejmürde, çirkin, *aşağılık* yaratık."

Ama Lauren katılmadı. "Onu tanımıyoruz, Gwen," dedi. "Evet, Neville. Anlat bana. Anlat bize. Eminim çok iyi bir açıklaması vardır. Anladığım zaman, bunu kabul edebileceğim. Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girecek."

Tabii ki şoktaydı. İnkâr içindeydi. Olanların o kadar da feci olmadığına, sadece şaşkınlık verici bir şey olduğuna ve anladığında tamamen kabul edilebilir olacağına kendini ikna etmeye çalışıyordu. Neville, gelinliğinin zarif taraklı ve işlemeli kuyruğunun toz içinde kaldığını fark etti.

Harekete geçmek için mantıklı bir yol *olmasa* bile, duygusal değil mantıklı tepkiler vermek Lauren'a özgü bir davranıştı. O her zaman böyleydi, üçü arasında her zaman iyi olan, sonuçları düşünen, yetişkinleri üzmemekten endişe eden oydu. Hikâyesi onu kısmen açıklıyordu elbette. Annesi, dul Vikontes Whitleaf, merhum kontun küçük erkek kardeşiyle evlendiğinde üç yaşındayken Newbury Manastırı'na gelmişti. Yeni evliler düğün gezisine çıktıklarında manastırda kalmıştı ve bir daha geri dönmemişlerdi.

Birkaç yıl boyunca dünyanın çeşitli yerlerinden mektuplar ve birkaç koli gelmiş ama sonra hiçbir şey olmamıştı. Ölümünden haber bile yoktu.

Lauren'in baba tarafından akrabaları onu geri almak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Gerçekten de on sekizinci yaş gününde onlara mektup yazdığında Vikont'un sekreterinden, tanışmasının Lord Hazretleri'nin istediği bir şey olmadığı şeklinde sert bir yanıt almıştı. Neville, Lauren'in onun sevecenliğine hiçbir zaman tam olarak güvenmediğinden şüpheleniyordu. Ve şimdi bu koşullar onun kendisi hakkındaki kötü düşüncelerini doğruluyordu.

"Anlamak istemiyorum," dedi Gwendoline hiddetle. "Ve nasıl orada *oturup* bu kadar sakın, hoşgörölü ve bağışlayıcı konuşabiliyorsun Lauren? Neville'in gözlerini oyuyor olmalıydın." Tekrar hıçkırmaya başladı.

"Neville?" Lauren bir kez daha hareketsiz kaldı. "Anlamam gerek. Bana L-Lily'den bahset."

"Lily!" Gwendoline küçümseyerek konuştu. "Bu isimden *nefret ediyorum*. Aşağılık bir isim." "O bir çavuşun kızıydı," diye açıkladı Neville. "Bir çavuşun kızıydı," diye açıkladı Neville.

Alayla birlikte yaşar, onunla birlikte hareket ederdi. Her zaman kendi payına düşeni yaptı.

ve herkesin arkadaşığıdı. En sert erkekler ve en kaba kadınlar bile onu severdi. Ama o kendine has biriydi. Onda rüya gibi, peri gibi bir şey vardı - ondaki bu niteliği nasıl tarif edeceğimi tam olarak bilmiyorum. Etrafını saran hayatın çirkinliği ona hiç dokunmamıştı. Onunla evlendiğimde on sekiz yaşındaydı." Evliliklerinin koşulları hakkında kısa ayrıntılar vermeye devam etti.

"Ve sen de onu sevdin," diye ekledi Lauren sözlerini bitirdiğinde.

Onun iyiliği için bunu inkâr edebilmeyi diledi. Gerçi bunun esaslar için bir fark yaratacağından değil. Hiçbir şey söylemedi.

"Bu bir mazeret değil," dedi Gwendoline. "On sekiz yaşında değildin Neville. Bir erkektin. Daha iyi bilmen gerekirdi. Bir çavuşun kızıyla böyle aptalca bir nedenle evlenmektense ailene ve konumuna karşı daha fazla görev bilincine sahip olmalıydın. Evlilik *ömür boyu* sürer."

Lauren sanki Gwendoline hiç konuşmamış gibi, "Benim de onu sevmeyi öğrenmem gerekecek," dedi. "Bunun mümkün olacağına eminim. Eğer onu seviyorsan Neville, o zaman ben de..." Ama sözleri yarım kaldı. Tek ayağıyla salınacağı harekete geçirdi.

Neville salıncağa kadar yürüyüp onu iki omzundan tutarak salıncaktan indirse ve bir güzel sarssa ona bir faydası olur mu diye düşündü. Ama birkaç saat önce yaşadığı şoku hatırladı. Kiliseden sahildeki su kenarına kadar tüm yolu, mihraptan ayrıldığını bile bilmeden yürümüştü. Onu sallamak yerine salıncaktan kaldırıp kollarının rahatlığına bırakmayı göze alamadı.

"Lauren," dedi, "çok üzgünüm canım. Keşke söyleyecek daha fazla şey olsaydı, seni rahatlatacak, kendini daha az... terk edilmiş hissetmeni sağlayacak bir şey. Eninde sonunda bunların geçmişte kalacağına dair seni temin edecek bir sürü anlamsız şey söyleyebilirdim... Ama bunlar şu anda seni rahatlatmazdı ve benim için küstahlık olurdu. Yine de şunu bilin ki bu aile tarafından seviliyorsunuz ve bu aile benim ya da Gwen'in olduğu kadar sizin de aileniz." Gerçek olmalarına rağmen gösterişli, boş sözler. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissettiğine inanmıyordu.

"Ama artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," diye ağladı Gwendoline. "Vernon öldüğünde ve ben eve dul döndüğümde, sonra da babam öldüğünde dünyanın sonu geldi sanmıştım. Ama sonra sen geri döndün ve biz üçümüz yeniden bir araya geldik ve senin Lauren'la evleneceğini görebiliyordum... Ama şimdi her şey bitti, onarılamayacak şekilde paramparça oldu."

Neville bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Lauren hafifçe salladı.

Gwendoline, o Yarımada'dayken aşk evliliği yapmıştı. Vikont Muir'le hiç tanışmamıştı. Ama bu kısa ve trajik bir evlilik olmuş, iki yıl içinde sona ermişti. Önce Gwen, düşük yapmasına neden olan ve kırık bacağı iyileştikten sonra onu kalıcı bir topallıkla bırakan korkunç bir binicilik kazası geçirmiş, ardından sadece bir yıl sonra Muir, kendi evinin balkonundan aşağıdaki mermer salona kırık bir korkuluktan düşerek ölmüştü. Gwen kocasının evinde kalmaktansa evinin tanıdık konforuna kaçmıştı.

"Ve kendi bencilliğimden nasıl da nefret ediyorum," dedi Gwendoline, sözlerine kimse yanıt vermeyince. "Kendi mutsuzluğumu düşünüyorum, oysa zavallı Lauren'inkinin yanında *hiçbir şey*. Ah, ne kadar da zalimim." Eteklerini topladı ve Neville'in yanından geçerken uzattığı kolundan kaçarak eve doğru koşmaya başladı.

"Zavallı Gwen," dedi Lauren. "Lord Muir'in ölümünden sonra zamanda geriye gitmeyi o kadar çok istiyordu ki Neville. Hayatın bizim çocukluğumuzdaki gibi olmasını istiyordu ve ona rüyası gerçekleşiyor gibi geliyordu. Ama asla geriye gidemeyiz. Sadece ileriye. Düne ya da bu sabahın erken saatlerine dönemeyiz. Artık Lily var."

"Evet."

"Ben de bencillik ettim," dedi ona. "Kendi hayal kırıklığıyla meşguldüm. Ama sen çok mutlu olmalısın Neville, her ne kadar benim için üzülse ve benimle konuşmak için zaman ayırmış olsan da. Lily yaşıyor ve sana geldi. Senin için ne kadar harika."

"Lauren," dedi usulca. "Canım, bunu yapma. Lütfen yapma."

"O zaman sana ondan ne kadar nefret ettiğimi söylememi mi istiyorsun?" dedi. "Ölmesini ve ölü kalmasını ne kadar çok istediğimi mi? Şimdi bile ölmesini ne kadar çok istediğimi? Bana beklemememi söyledikten sonra çekip gitmene ve sonra da bir çavuşun kızıyla bir anda evlenmene ne kadar içerlediğimi söylememi mi istiyorsun? Bana söylemediğin için senden ne kadar nefret ettiğimi söylememi ister misin? Bunun ikinci evliliğin olacağı gerçeğinden bahsetmeyecek kadar beni önemsemediğin için mi? Bu sabah beni böyle küçük düşürdüğün için mi?"

Yavaş bir nefes aldı. "Evet," dedi. "Duymak istediğim şey bu Lauren. Dök içini. Bağır bana. Bana bir şeyler fırlat. Vur bana. Orada öylece oturma." Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi. "Aman Tanrım, Lauren. Çok *üzgünüm*. Keşke yapabilseydim."

"Ama yapamazsın," dedi Neville sessizce, ama sonunda sesinde bir keskinlik vardı. "Yapamazsın Neville. Ve nefret anlamsızdır. Şiddet içeren duygular gibi. Şimdi gider misin lütfen? Yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette," dedi. Onun için yapabileceği tek şey buydu. Kendini onun görüş alanından çıkarmak.

Adam gitmek için döndüğünde hâlâ tek ayağıyla salınacağı itiyordu. Şokunu atlatmaya çalışıyordu. Sakin ve mantıklı kalırsa her şeyin yoluna gireceğine olan inancı. Umutlarını, hayallerini, hayatını bir çırpıda yok eden çavuşun kızına duyduğu yoğun nefreti. Ve hayatı boyunca sevdiği adama.

Kadının onu her zaman, Neville'in onu sevdiğinden çok daha derin bir yoğunlukla sevmiş olduğunu bilmek Neville'e hiç yardımcı olmuyordu.

Yolda ilerlerken birden Lauren'ın bir gece önceki halini düşündü; mutluluktan parlıyordu ve ona bir insanın bu kadar mutlu olmayı hak edip edemeyeceğini soruyordu.

Yapabilirdi, o zaman ona söylediği gibi. Ama hayat insana her zaman hak ettiğini vermiyordu.

Lily'nin dönüşünü hak edecek ne yapmıştı? Kontesin yatağında uyurken bile onu düşündükçe adımları *hızlandı*.

Bölüm 6

Yemek ve çay Lily'yi tatmin etmişti; parfümlü sabun ve büyük, kabarık havluyula derin, sıcak banyo onu yatıştırmış ve sakinleştirmişti; uzun ve derin bir uyku çekmiş ve yenilenmiş ama şaşkın bir şekilde uyanmıştı. Birkaç dakika boyunca nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini hatırlayamadı. En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğunu hatırlayamıyordu.

Elbette her şeyin aklına gelmesi uzun sürmedi. Artık varmıştı. Ne kadar zaman önce Manuel'in ona gelip gidebileceğini söylemesiyle başladığını bilmediği bir yolculuğun sonuna ulaşmıştı. Yedi aylık esaret ve kölelikten sonra. İspanya'da bir yerdeydi. Tek bildiği yüzünü batıya, Portekiz'e çevirmek ve onu, yani Neville'i, Binbaşı Lord Newbury'yi, kocasını aramaktı. Kocasının hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Onu yaralayan ve tutsak eden pusuda ölmüş olabilirdi. Ama yine de yolculuğa başlamıştı. Yapacak başka bir şey yoktu. Babası ölmüştü.

Geldi, diye düşündü, yatak örtülerini geriye atıp pembe ve yeşil halının yumuşak havına adımını atarken. Takılıp düşmemek için geceliğinin eteklerini tutmak zorunda kaldı. En az on beş santim uzun ya da on beş santim kısaydı - muhtemelen ikincisi. Olağanüstü utanç verici ve aynı zamanda üzücü koşullarda gelmişti. Ama daha fazla uzatmadan onu kovmasına neden olabilecek temel gerçeği itiraf etmesine rağmen henüz geri çevrilmemişti.

Elbette yine de yapabilirdi. Ama gelecek planlarını mahvetmiş olmasına rağmen ona iyi davranmıştı. En azından Londra'ya dönmesine yetecek kadar para verecek ya da borç verecekti. Belki de Bayan Harris

ne yapabileceğini bilmemesine rağmen, bir iş bulmasına yardım edecek kadar iyi olacağını düşündü.

Soyunma odasının kapısının kolunu daha önce yaptığı gibi nazikçe çevirdi. Ama bu sefer o kadar şanslı değildi. İçeride başka biri daha vardı.

"Ah, özür dilerim," dedi ve kapıyı hızla kapattı.

Ama kapı hemen yeniden açıldı ve Lily'nin yaşlarında genç bir kızın şaşkın yüzü ona baktı. Kızın başında, yemeği getiren hizmetkârın taktığı o güzel mafya şapkalarından biri vardı.

"Özür dilerim, eminim leydim," dedi kız. "Giysilerinizi getirdim ve Bayan Ailsham giyinmenize ve saçınızı yapmanıza yardım etmem için kalmamı söyledi. Lord Hazretleri'nin yarım saat içinde sizi çaya götürmek için geleceğini söyledi leydim."

"Ah." Lily gülümsedi ve sağ elini uzattı. "Sen bir *hizmetçisin*. Bunu öğrenmek ne kadar rahatlatıcı. Nasılsınız? Ben Lily."

Hizmetçi kızın uzattığı ele şüpheyle baktı. Eli tutmadı ama onun yerine reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum leydim," dedi. "Ben Dolly. Annem ve babam beni Dorothy olarak vaftiz etmişler ama herkes bana hep Dolly der. Bayan Ailsham, kendi hizmetçiniz gelene kadar sizin özel hizmetçiniz olacağımı söyledi."

"Bayan Ailsham?" Lily soyunma odasına girdi ve etrafına bakındı. Küvetin kaldırılmış olduğunu gördü.

"Hizmetçi, leydim," diye açıkladı Dolly.

Sonra Lily tuvalet masasının önündeki taburenin üzerinde duran çantasını gördü. Hemen ona doğru koştu ve endişeyle içini aradı. Ama her şey yolundaydı. Eli çantanın dibindeki madalyonuna gitti. Onu çıkardı ve avucunun içinde rahatça sıktı. Madalyonu kaybetseydi, kendisinin bir parçasını kaybettiğini hissedecekti. Gerçi başka şeyler de kayıptı. Odanın etrafına bakındı.

Dolly, "Çantanızdan bir elbise ve vardiya çıkarma cüretini gösterdim leydim," dedi. "Onları ütüledim. Çok kötü kırıışmışlardı."

Orada bir sandalyenin arkasına dikkatlice yerleştirilmişlerdi, pamuklu şalvarı ve Bayan Harris'in ısrarla istediği değerli, güzel, soluk yeşil muslin elbisesi

Lizbon'da onun için alışveriş yapıyorum.

"Ütülediniz mi?" dedi hizmetçiye sıcak bir gülümsemeyle. "Ne kadar nazıksın Dolly. Kendim de yapabilirdim. Ama bunu yapmak zorunda olmadığım için memnunum. Mutfağa giden yolu nasıl bulabilirim ki?" Güldü.

Dolly de güldü, biraz kararsızca. "Çok komiksiniz leydim," dedi. "Kolunuzun üzerinde elbisenizle mutfağa girip ütüü isterseniz herkes size nasıl *bakardı*." Bu fikir onu son derece gıdıklamış görünüyordu.

Lily geceliğini yanlarından kavrayıp çıplak ayak parmakları görünene kadar kaldırarak, "Özellikle de şu anki halimle," dedi. "Eteklerime takılıp düşüyorum."

Bir çift çocuk gibi birlikte güldüler.

"Giyinmenize yardım edeyim leydim," dedi

Dolly ona. "Yardım mı? Ne için?" Lily ona sordu.

Dolly cevap vermedi. Lily'nin sahip olduğu tek çift, oldukça hırpalanmış ayakkabılarını işaret etti. Bayan Harris onları da Lily için almıştı ama Lily'ye parasını ordunun ödediğini söylemişti. Bayan Harris'e göre ordunun Lily'ye bir borcu vardı. Lily'nin çantasını ve onları İngiltere'ye getiren gemideki yolculuğunu da ordu satın almıştı.

"Onları cilalattım leydim," dedi Dolly. "Ama bana sorarsanız yenilerine ihtiyacınız var."

Lily hızla giyinirken, "Sormama gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. Kendini tuhaf bir şekilde neşeli hissediyordu. "Yakında bir gün ileriye doğru bir adım atacağım ve ayakkabılarım oldukları yerde kalmaya karar verecek ve bu onların sonu olacak."

Lily uzun, çok uzun zamandır böyle neşeyle güldüğünü hatırlamıyordu; ta ki Dolly'yle bir kez daha gülene kadar.

Dolly giyinirken ona eleştirel bir gözle bakarak, "Güzel bir fiziğiniz var leydim," dedi. "Küçük ve narin, benim gibi kollar, bacaklar ve dirseklerden ibaret değil. Sandıklarınız geldiğinde çok güzel giyineceksiniz."

"Ama keşke senin boyundan biraz bende de olsaydı," dedi Lily iç çekerek. "Saçımı bağlayabileceğim bir kurdele var mı Dolly? Sanırım bütün tokalarımı kaybettim."

"Bir kurdele yeterli olmaz leydim." Dolly'nin sesi şok olmuş gibiydi. "Çaya gitmek için değil. Şimdi tabureye oturun -çantayı bu sandalyeye taşıyacağım- ve sizin için saçınızı yapayım. Saçını başını dağıtırim diye endişelenmene gerek yok. Leydi Gwendoline'in saçlarını da bazen, malikâneye taşınmadan önce ben yapmıştım ve hatta dün gece balo sırasında Leydi Elizabeth'in saçlarının bir kısmı döküldüğünde ve kendi hizmetçisi hiçbir yerde bulunamadığında saçlarını ben düzelttim. İyi iş çıkardığımı söyledi. Sadece oda hizmetçisi olmak yerine her zaman bir leydinin hizmetçisi olmak istiyorum. En büyük tutkum bu leydim. Saçlarınız çok güzel."

Lily oturdu. "Bununla ne yapabileceğini bilmiyorum, Dolly," dedi kuşkuyla. "Umutsuzca kıvrılıyor ve *çalı* gibi. Bugün her zamankinden daha asi çünkü onu yıkadım. Oh, ne kadar yeni, daha önce hiç kimse benim için saçımı yapmamıştı."

Dolly güldü. "Ne komik şakalar yapıyorsunuz leydim," dedi. "Tanıdıklarım arasında saçınızın kıvrımı için adam öldürecek olanlar var. Fırının kapağını erken açtığınızda bir somun ekmek gibi düşmeden nasıl da güzelce toplanıyor ve yüksekte kalıyor. Ve ooh, bakın *leydim*, herhangi bir paçavra ya da maşa olmadan nasıl da lüle lüle oluyor, bu saçlar için adam öldürürdüm."

Lily aynanın içinde gelişmekte olan stile baktı, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Ne kadar olağanüstü zekisin," dedi. "İnanılmaz bir yeteneğin var Dolly. Saçlarımın *uysal* görünmesinin mümkün olduğunu düşünemezdim."

Dolly zevkle kızardı ve son iğneyi de yerine itti. Tuvalet masasından küçük bir el aynası aldı ve başının arkasını ve yanlarını görebilmesi için Lily'nin arkasında çeşitli açılarda tuttu.

"Çay için bu yeterli leydim," dedi. "Bu akşam için daha özel bir şeye ihtiyacımız olacak. Ne yapacağımı düşüneceğim. Umarım kendi hizmetçiniz çok erken gelmez, gerçi bunu söylememeliyim, değil mi?" Konuşurken Lily'nin elbisesinin kısa kabarık kollarını kabartıyor, aynadaki etkiyi izliyordu. "İşte buradasınız leydim. Lord Hazretleri ne zaman gelirse hazırsınız."

Bu rahatlatıcı bir ihtimal değildi. Onu çaya götürecekti. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Ama düşünmek için zaman yoktu. Neredeyse

Hemen soyunma odasının üç kapısından birine vuruldu ve Dolly kapıyı açmaya gitti; hangisini açacağını şaşmaz bir şekilde biliyor gibiydi. Lily ayağa kalktı.

Soluk düğün kıyafetlerini değiştirmişti. Üzerindeki koyu yeşil ceket daha tanıdık geliyordu ama Tüfekçi ceketinden çok daha özenle dikilmiş ve vücuda oturmuştu. Onu tepeden tırnağa hızlıca süzdü ve önünde eğildi.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi. "Umarım iyi uyumuşsundur?"

"Evet, teşekkür ederim efendim," dedi ve yüzünü buruşturdu. Ona böyle hitap etmemeyi unutmamalıydı.

"Daha önce sana baktığımda derin bir uykudaydın," dedi ona. "Çok güzel görünüyorsun."

"Dolly'ye teşekkürler," dedi hizmetçiye gülümseyerek. "Elbisemi ütiledi ve saçımı düzeltti. Ne kadar nazik değil mi?"

"Gerçekten de öyle." Kaşlarını kaldırdı. "Bizi yalnız bırakabilirsin... Dolly."

"Emredersiniz lordum." Hizmetçi gözlerini ona kaldırmadan derin bir reverans yaptı ve odadan koşarak çıktı.

Lily *bu* tepkiyi anlayabiliyordu. Gözlerini onlara çevirdiğinde askerlerin benzer bir şekilde huzurundan ayrıldıklarını görmüştü -elbette reverans yapmamışlardı-. Adamları her zaman ona tapmış ve onun hoşnutsuzluğundan korkmuşlardı. Lily bu dehşeti hiç hissetmemişti.

"Benim adım Neville, Lily," dedi. "İstersen bunu kullanabilirsin. Seni çay içmek için misafir odasına götüreceğim. Sakıncası yok. Konuklarımdan birkaçı çoktan gitti, bu yüzden sayıları çok fazla olmayacak. Çoğunlukla ailemin üyeleri. Ben size yakın olacağım. Sadece kendin ol."

Ama dün gece ve bu sabah gördüğü o büyük insanlardan *bazıları* orada, salonda toplanmış olacaktı? Ve onlara katılması için onu oraya mı götürecekti? Onlarla nasıl tanışabilirdi? Ne söyleyecekti? Ya da ne yapacaktı? Ve onun hakkında ne düşüneceklerdi? Çok fazla değil, diye tahmin etti. Hayatının büyük bölümünü orduyla birlikte geçirmişti ve babası da dahil olmak üzere erkekleri subaylardan ayıran büyük uçurumun farkındaydı. Ve işte buradaydı, bir kontun karısıydı, ilk kez onun

Tam da başka biriyle evleneceği gün eve dönmüştü; kendi sınıfından bir kadınla, bundan hiç şüphesi yoktu. Daha az arzu edilir bir durum hayal etmek zor olurdu.

Ama Lily hayatı boyunca, hiçbirini kendi seçimi olmayan zor durumlara sürüklenmişti. Savaşta olan bir orduyla birlikte büyümüştü. Her türlü yere, duruma ve insana uyum sağlamıştı. Hatta birçok kadının ölümden daha kötü bir kader olarak göreceği yedi ay boyunca yaşamıştı.

Böylece öne doğru bir adım atıp Neville'in uzattığı kolu, içindeki çekincelerden hiçbirini göstermeden tuttu ve daha önce hatırladığı geniş koridora çıktılar. Büyük, kavisli merdivenlerden birine indiler. Tırabzanın üzerinden aşağıdaki mermer ve fayans döşeli salona ve yukarıdaki yaldızlı, pencereless kubbe baktı. Yine o cüceleşmiş, ezilmişlik hissine kapıldı.

"Büyük bir kulübe bekliyordum,"

dedi. "Anlayamadım?"

"Eviniz," dedi. "Geniş bir bahçe içinde büyük bir kulübe bekliyordum."

"Öyle mi Lily?" Adam ciddiyetle ona baktı. "Ve sen bunu buldun yerine? Özür dilerim."

"Böyle evlerde sadece kralların yaşadığını sanırdım," dedi ve kendini gerçekten de çok aptal hissetti, özellikle de adamın gözlerinin kenarları kırıştığında ve onu eğlendirmek için bir şey söylediğini fark ettiğinde.

Sonra iki büyük çift kapıya yaklaştılar ve o canlı giysili uşaklardan biri kapıları açmak için bekledi. Lily onun dün akşam karşılaştığı uşak olduğunu gördü. Üst düzey hizmetkârın ona ne dediğini bile hatırlayabiliyordu. Ordudaki yaşamı onu yüzleri ve onlarla birlikte gelen isimleri hatırlama konusunda yetenekli hale getirmişti. İçtenlikle gülümsedi.

"Nasılsınız Bay Jones?" diye sordu.

Uşak irkilmiş görünüyordu, beyaz peruğunun altından belirgin bir şekilde kızardı, başını salladı ve kapıları açtı. Lily yukarı bakınca Neville'in gözlerinin yine kenarlarından kırışmış olduğunu gördü. Ayrıca gülmek için dudaklarını büzüyordu.

Ama bu konuyu daha fazla düşünmeye fırsatı olmadı, çünkü salona adım atar atmaz o kadar çok izlenime aynı anda kapıldı ki dili tutuldu ve nefesi kesildi. Odanın büyüklüğü ve ihtişamı karşısında -hayalindeki evlerin dördü de rahatlıkla sığardı. Ama odadan daha ürkütücü olan, odayı dolduran insanların sayısıydı. Düğün konuklarından herhangi birinin çoktan evlerine gitmiş olması mümkün müydü? Herkes dün akşam ya da bu sabah olduğundan daha az ihtişamlı giyinmişti, ama yine de Lily birdenbire kendi değerli muslin elbisesinin oldukça sıradan, harika saçının da çok sade olduğunu fark etti. *Ayakkabılarından* bahsetmiyorum bile!

Neville onu, girişlerini takip eden sessizlikte, asil duruşlu ve çekici bir şekilde ağarmış siyah saçlı yaşlı bir kadına doğru götürdü. Kadın oturmuş, bir elinde zarif bir fincan tabağı, diğerinde bir fincan vardı. Sanki olduğu yerde donmuş gibi görünüyordu. Kaşları ince bir şekilde yukarı doğru kalkıktı.

Neville onu selamlayarak, "Anne," dedi, "karım Lily'yi takdim edebilir miyim? Bu benim annem, Lily, Kilbourne Kontesi." Sesli bir şekilde nefes aldı ve daha sessiz konuştu. "Affedersiniz, Kilbourne'un *dul* kontesi."

Lily onun sabah kilisenin önünde ayağa kalkıp adını söyleyen kadın olduğunu fark etti. Annesiydi; elindeki fincan ve tabağı bırakıp ayağa kalktı. Uzun boyluydu.

"Lily," dedi gülümseyerek, "Newbury Manastırı'na ve ailemize hoş geldin canım." Lily'nin ellerinden birini tuttu ve öne doğru eğilerek onu yanağından öptü.

Lily pahalı ve zarif bir parfümün kokusunu aldı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi, ikisinin de içtenlikle konuştuğundan hiç emin değildi.

"Seni diğerleriyle tanıştırayım, Lily," dedi Neville. Oda son derece sessizdi. "Ya da belki de olmaz. Bu senin için çok bunaltıcı olabilir. Belki de şimdilik genel bir tanışma?" Döndü ve etrafına gülümsedi.

Ama dul kontesin başka fikirleri vardı ve bunu ona söyledi. "Elbette Lily herkese takdim edilmeli Neville," dedi Lily'nin kolunu çekerek

kendi içinden. "O senin kontesin. Gel Lily, ailemiz ve dostlarımızla tanış."

Ardından Lily'ye saatler sürmüş gibi gelen ama çeyrek saati geçtiği bile şüpheli olan şaşırtıcı bir büyü geldi. Dün akşam alt katta gördüğü ve Anburey Dükü ve Düşesi, Kontes'in erkek kardeşi ve baldızı olduklarını anladığı gümüş saçlı beyefendi ve yüzüklü hanımefendiye takdim edildi. Kız, oğulları Markiz'e takdim edilmişti. Sonra sadece yüzlerin farkına vardı, hepsi de adları, soyadları ve -çoğu zaman- unvanları olan kişilere aitti. Bazıları teyze ya da amcaydı. Bazıları birinci ya da ikinci dereceden kuzenleriydi. Bazıları aile dostları, kocasının özel arkadaşları ya da bir başkasının arkadaşlarıydı. Bazıları başlarını ona doğru eğdi. Daha genç olanlardan birkaçı ona eğildi ya da reverans yaptı. Çoğu gülümsedi; bazıları gülümsemedi. Birçoğu onunla konuştu; hepsiyle tanıştığına memnun olduğunu söylemekten başka söyleyecek bir şey bulamadı.

"Zavallı Lily. Tamamen şaşkın görünüyorsun," dedi çay tepsisinin arkasındaki kadın, Lily ve dul kontes nihayet ona ulaştığında. "Şimdilik bu kadar yeter, Clara. Gel ve şu boş sandalyeye otur Lily, bir fincan çay ve bir sandviç al. Ben Elizabeth. Sanırım ilk seferinde duymadın ve beni bir daha gördüğünde unutsan da önemli değil. Sizin bir sürü isminiz varken bizim hatırlamamız gereken tek bir isim var. Eninde sonunda hepimizi çözeceksiniz. Al canım."

Konuşurken bir fincan çay dolduruyordu ve şimdi Lily'ye kabukları kesilmiş küçük sandviçlerle dolu bir tabak uzattı. Lily aç değildi ama reddetmek de istemedi. Bir sandviç aldı ve sonra, içmeyi çok istediği gibi, içecekse önce sandviçi yemesi gerektiğini, böylece fincanı kaldırmak için bir elinin boşta kalabileceğini fark etti. Çin porselenleri o kadar narin ve güzeldi ki, bir parçasını düşürüp kırmaktan korktu.

Neville'in eli onun omzunda durdu.

Oda artık sessiz değildi, Lily bunu biraz rahatlayarak fark etti ve tüm dikkatler artık onun üzerinde değildi. Herkes kibar davranıyordu, diye düşündü. Yemeğini yerken etrafında dönen konuşmaları dinledi

sandviçini yedi ve bir aksilik olmadan çayını yudumlamayı başardı. Ama o da görmezden gelinmiyordu. İsimlerini hatırlayamadığı insanlar -her zamanki hafıza yeteneğinin onu terk ettiği bir zamandayız- onu sohbetin içine çekmeye çalışıyordu. Bayanlardan birkaçı iki tür bonenin göreceli değerleri üzerine hararetli bir tartışma yürütüyordu.

"Ne düşünüyorsun, Lily?" diye sordu içlerinden biri, şık giyimli kızıl saçlı bir kadın, nezaketle. Kuzenlerden biri miydi?

"Bilmiyorum," dedi Lily, şapka onun için sadece güneşten korunmak için kullanılan bir şeydi.

Sonra Londra'daki bir tiyatro hakkında konuştular ve seyircilerin komedileri mi yoksa trajedileri mi tercih ettiği konusunda farklı görüşlere sahip oldular. Lily kendini, askerlerin bazen alayın neşesi için oynadıkları farsları hoş bir nostaljiyle hatırlarken buldu.

"Ne düşünüyorsun Lily?" diye sordu bir beyefendi, saçları dökülmüş, hoş yüzlü, genç bir adam. Akrabalarından biri miydi yoksa arkadaşlarından biri mi?

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Lily.

Birkaç hafta önce Londra'da katıldıkları bir konser hakkında konuştular. Anburey Düşesi Mozart'ın gelmiş geçmiş en büyük müzik dehası olduğunu düşünüyordu. İri yarı, süslü yüzlü bir beyefendi ise buna karşı çıkıyor ve Beethoven'ın iddialarını öne sürüyordu. Her iki tarafın da sıkı destekçileri vardı.

Düşes, "Ne düşünüyorsun, Lily?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lily, iki beyefendinin de adını duymamıştı.

Hiçbir şey bilmediğini, neredeyse doğduğu günden itibaren kadar cahil olduğunu bildikleri için fikrini kasıtlı olarak mı sorduklarını merak etmeye başladı. Ama belki de öyle değildi. Ona kötü niyetle bakıyor gibi görünmüyorlardı.

Kitapları tartışıyorlardı, beyler siyasi ve felsefi incelemeler lehinde konuşuyor, bazı hanımlar romanı meşru bir sanat formu olarak savunuyordu.

"Hangi romanları okudun Lily?" diye sordu son derece şık giyimli ve bakımlı genç bir hanım.

"Okuyamıyorum," diye itiraf etti Lily.

Herkes onun adına aniden utanmış görünüyordu. Kimsenin doldurmak için acele etmediği garip bir sessizlik oldu. Lily her zaman okumak istemişti. Çocukken anne babası ona hikâyeler anlatmıştı ve o da her zaman, istediği zaman eline bir kitap alıp hayal gücünün o büyülü dünyalarına kaçabilmenin -ya da cahil olduğu konularda bilgi edinebilmenin- harika olacağını düşünmüştü. O *kadar* cahildi ki. Ama hiçbir zaman okula gitme şansı olmamıştı ve çok az okuyabilen ve adını yazabilen babası, ona kendi başına bir şey öğretemeyeceğini söylemişti.

Neville sandalyesinin arkasından ona doğru yarı eğilmişti. Onu kurtaracak ve odadan çıkaracaktı, diye düşündü biraz rahatlayarak. Ama o bunu yapamadan çay tepsisinin arkasındaki kadın konuştu: Elizabeth. Lily daha önce de fark etmişti, genç olmamasına rağmen çok güzeldi. Lily'nin imrendiği bir zarafeti ve şıklığı, karakter dolu bir yüzü ve Neville'inki kadar sarı saçları vardı. Onun teyzesiydi.

"Lily'nin *yaşayan* bir kitap olduğunu söyleyebilirim," dedi nazıkçe gülümseyerek. "Bu kıyıların ötesine hiç seyahat edemedim Lily, çünkü yetişkin hayatımın neredeyse tamamında berbat savaşlar devam etti. Seyahat etmeyi ve hakkında sadece okuyabildiğim tüm ülkeleri ve kültürleri görmeyi çok isterdim. Birçoğunu görmüş olmalısınız. Nerelerde bulundunuz?"

"Hindistan'a," dedi Lily. "İspanya ve Portekiz'e. Ve şimdi de İngiltere'ye."

"Hindistan!" Elizabeth hayranlıkla Lily'ye bakarak haykırdı. "Erkekler böyle yerlerden eve döndüklerinde bize şu savaşı ya da bu çarpışmayı anlatırlar. Bize daha ilginç ve önemli şeyler anlatabilecek bir *kadına* sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız. Hindistan hakkında konuşun. Hayır, bu çok geniş bir soru ve şüphesiz dilinizi düğümleyecek. Peki ya insanlar, Lily? Bizden çok farklı bir yönleri var mı? Bize kadınlardan bahset. Nasıl giyiniyorlar? Ne iş yapıyorlar? Neye *benziyorlar*?"

"Hindistan'ı *çok sevdim*," dedi Lily, anıları yüzüne anında bir parıltı ve gözlerine bir ışık getirdi. "Ve insanlar çok duyarlıydı. Bizim insanlarımızdan çok daha fazla."

"Nasıl yani?" diye sordu genç beyefendilerden biri.

"Çok mantıklı giyinmişler," dedi Lily. "Hem erkekler hem de kadınlar sıcağa karşı hafif, bol giysiler giyiyorlardı. Erkekler gün boyu boğazlarına kadar düğmeli dar paltolar, nefes borularını tıkayacak deri kundaklar, bacaklarını ve ayaklarını yakacak dar pantolonlar ve yüksek deri çizmeler giymek zorunda değillerdi. Bu zavallı askerlerimizin suçu değildi - onlar sadece emirleri uyguluyorlardı. Ama çoğu zaman haşlanmış pancar gibi görünüyorlardı."

Bir kahkaha patlaması oldu, özellikle de beyefendilerden. Bayanların çoğu oldukça şaşırılmış görünüyordu ama genç olanlardan birkaçı kıkırdadı. Elizabeth gülümsedi.

"Ve kadınlar da tayt giyecek kadar aptal değillerdi," diye ekledi Lily. "Hintli kadınları örnek alsalardı, *bizim kadınlarımız* bu kadar sık buhar olmazdı herhalde. Kadınlar çok aptal olabiliyor, hem de moda adına."

Yaşlı kadınlardan biri -Lily adını ya da ailenin geri kalanıyla ilişkisini hatırlamıyordu- elini ağzına götürdü ve herkesin içinde konaklamadan söz edilmesinden duyduğu sıkıntıyı bastırdı.

Elizabeth, "Gerçekten de çok aptalca," diye onayladı.

"Ah, ama kadın elbiseleri." Lily bir an için gözlerini kapadı ve kendini neredeyse sevdiği topraklara geri dönmüş gibi hissetti; neredeyse sıcağın ve baharatların kokusunu alabiliyordu. "*Sarıleri*. O giysileri parlatmak için mücevherlere ihtiyaçları yoktu. Ama bileklerinde şingirdayan cam bilezikler, burunlarında yüzükler ve burada kırmızı noktalar takarlardı" - orta parmağını alnına, burun köprüsünün üzerine bastırdı ve onunla bir daire çizdi- "evli olduklarını göstermek için. Onların erkekleri, *bizimkiler* gibi parmaklarına sinsi sinsi bakıp, onlara rahatça kur yapıp yapamayacaklarını anlamak zorunda değiller. Tek yapmaları gereken gözlerinin içine bakmak."

"O halde *bilmiyormuş* gibi davranmak için bir bahaneleri yok, öyle mi?" diye sordu uzun isimli genç beyefendi - markiz - gözleri parlayarak. "Nedense pek sportmence görünmüyor."

Gençlerden birkaçı güldü.

"Lily sandalyesinde hafifçe öne doğru eğilerek ve hevesle etrafına bakarak, "Sarı'lerin aslında en zarif elbiseler gibi görünmek için örtülen çok uzun kumaş şeritleri olduğunu *biliyor muydun?*" diye sordu. Dikiş yok, bant yok, iğne yok, düğme yok. Arkadaşım olan kadınlardan biri

nasıl yapılacağını annem öğretmişti. Yardım almadan giymeyi ilk denediğimde kendimle *çok* gurur duymuştum. Bir prenses gibi göründüğümü düşünmüştüm. Ama daha üç adım atmıştım ki, takkem düştü ve vardiyamda öylece kalakaldım. Kendimi çok aptal gibi hissettim, sizi temin ederim." Dinleyicilerinin büyük bir kısmı gibi o da neşeyle güldü.

"Tanrım, çocuğum." Gülmüş olan ama aynı zamanda biraz da utanmış görünen kontesti.

Lily ona gülümsedi. "Sanırım o zaman altı ya da yedi yaşındaydım," dedi. "Ve herkes bunun çok komik olduğunu düşünmüştü -ben hariç herkes. Gözyaşlarına boğulduğumu hatırlıyorum. Daha sonra nasıl düzgün sari giyileceğini öğrendim. Sanırım hala nasıl olduğunu hatırlıyorum. Sizi temin ederim, bundan daha güzel bir kıyafet yok. Ve Hindistan'dan daha güzel bir ülke de yok. Annem ve babam bana hikayeler anlattığında hep orada, Hindistan'da, İngiliz kampının ötesinde geçtiğini hayal ederdim. Orada hayat, alaydaki hayattan çok daha parlak, renkli, gizemli ve romantikti."

"Okula gitmiş olsaydın Lily," dedi saçları dökülmüş olan beyefendi ona, "diğer tüm ülkelerin ve diğer tüm halkların Britanya'dan ve Britanyalılardan daha aşağı olduğunu öğrenmiş olurdun." Ama konuşurken gözleri gülüyordu.

"Belki de okula gitmediğim iyi olmuştur," diye cevap verdi Lily.

Adam ona göz kırptı.

"Gerçekten de Lily," dedi Elizabeth, "zekâsı, açık, sorgulayan zihni ve keskin gözlem gücü olanların değerli dersler alabileceği bir deneyim okulu var. Bana öyle geliyor ki sen gayretli bir öğrenciymişsin."

Lily ona gülümsedi. Birkaç dakikalığına cahilliğini ve tüm bu büyük insanlar karşısındaki aşağılık duygusunu unutmuştu. Korkmuş olduğunu unutmuştu.

"Ama sizi çok uzun süre konuşturduk ve çayınızın soğumasına neden olduk," dedi Elizabeth. "Gelin. Kalanları boşaltayım ve sana yeni bir fincan doldurayım."

Genç bayanlardan birinden - kızıl saçlı olanından - bitişikteki müzik odasında piyano çalması istendi ve birkaç kişi

Çift kapıyı açık bırakarak onu içeri kadar takip etti. Neville, Lily'nin yanında az önce boşalan koltuğa oturdu.

"Bravo!" dedi usulca. "Çok iyi iş çıkardın."

Ama Lily müziği dinliyordu. Bu onu büyüledi. Bir enstrümandan bu kadar zengin ve ahenkli bir ses nasıl çıkabilir ve sadece on insan parmağıyla üretilebilirdi? Bunu *yapabilmek* ne kadar harika bir duygu olmalıydı. Birden, piyanoforte çalabilmek ve okuyabilmek, boneler ve trajediler hakkında konuşabilmek ve Mozart ile Beethoven arasındaki farkı bilmek için dünyada neredeyse her şeyini verebileceğini düşündü.

Korkunç derecede cahildi.

Bölüm 7

Neville evin dışındaki mermer basamaklarda durmuş, Lily'nin Elizabeth ve Portfrey Dükü'yle birlikte taş bahçeye doğru yürüyüşünü izliyordu. Onlara katılmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Her nasılsa, eğer Lily kontesi olarak işlevini yerine getirecekse, bunu her an tepesinde dikilmeden, başı sıkıştığında onu kurtarmaya hazır olmadan yapmak zorunda olduğunu fark etmişti; tıpkı çayda okuma yazma bilmediğini itiraf ettiğinde yapmak üzere olduğu gibi. Herkesin şaşkınlığını ve Elizabeth'in utancını hissetmiş ve onu daha fazla aşağılanmaktan kurtarmak için hemen harekete geçmişti. Ama Elizabeth Hindistan'la ilgili sorularıyla onu muhteşem bir şekilde kurtarmış ve Lily birdenbire sıcak, rahat ve dünya hakkında bilgili bir öğrenciye dönüşmüştü. Pantolon, kalış ve benzeri konulara yaptığı samimi göndermelerle birkaç teyzesini ve kuzenini şok ettiği doğrudu. Ama akrabalarından bir ya da ikisinden fazlası ondan etkilenmiş görünüyordu.

Ne yazık ki annesi onlardan biri değildi. Lily'nin gitmesini ve aileden birkaç kişi dışında herkesin çaydan sonra çekilmesini beklemişti.

"Neville," demişti, "*ne* düşündüğünü hayal bile edemiyorum. O tamamen imkânsız biri. Ne bir sohbeti, ne bir eğitimi, ne bir başarısı, ne de *bir varlığı var*. Ve ikinci çayında giymek için o üzgün muslin giysiden daha uygun bir şeyi yok mu?" Ama annesi yenilgi duygusu içinde debelenecek biri değildi. Omuzlarını dikleştirdi ve ses tonunu değiştirdi. "Ama imkânsızlığa ağıt yakarak elde edilecek pek bir şey yok, değil mi? O basitçe mümkün kılınmalı."

Kuzeni Hal Wollston, "Bence çok güzel Nev," demişti.

"Yapardın, Hal." Anburey Dükü'nün kızıl saçlı kızı Leydi Wilma Fawcitt'in sesi küçümseyici çıkmıştı. "Sanki güzel görünmenin

bir şey söyleme. Clara Teyze'ye katılıyorum. O imkansız biri!"

"Belki de," demişti Neville sessiz bir vurguyla, "karımdan bahsettiğini hatırlamak istersin, Wilma."

Yüzünü buruşturdu ama başka bir şey söylemedi.

Annesi odadan çıkmak için ayağa kalktı. "Malikâneye dönüp zavallı Lauren için ne yapılacağına bakmalıyım," demişti. "Ama yarın manastıra geri taşınacağım Neville. Bir hanımefendiye ihtiyacı olacak ve belli ki Lily bir süre daha bu rolü üstlenemeyecek. Onun eğitimini ben üstleneceğim."

"Bu konuyu başka bir zaman konuşuruz anne," demişti, "yine de buraya geri taşınmanın en iyisi olacağına katılıyorum. Ancak Lily'nin mutsuz olmasına izin vermeyeceğim. Bütün bunlar onun için çok zor. Hepimiz için olduğundan çok daha zor."

Kimse daha fazla bir şey söyleyemeden odadan çıkmış ve merdivenlerde durmaya başlamıştı. Bazı günler vardır, diye düşündü, o kadar önemsizdir ki, bir hafta sonra insan o günlerde olan tek bir şeyi bile hatırlayamaz. Bazı günler ise bir ömür boyu yaşanacak deneyimlerle dolu olurdu. Bu kesinlikle öyle bir gündü.

Kulübeden döndükten sonra birkaç mektup yazmış, sonra da derin bir uykuya dalmış olan Lily'yi kontrol etmişti. Mektupları yola çıkarmıştı. Yanıtları beklerken sabırlı olmak kolay olmayacaktı.

Gerçek şu ki, tüm endişesine, görünürdeki tüm sakinliğine rağmen, *Lily'nin gerçekten karısı olduğundan emin değildi.*

Ruhsatsız ve alışlagelmiş ilanlar olmadan evlenmişlerdi. Alay papazı nikâhın tamamen yasal olduğunu söylemiş, Neville'in imzasını ve Lily'nin işaretini koyduğu, Harris ve Rieder'in de şahitlik ettiği uygun belgeleri hazırlamıştı. Ama Parker-Rowe ertesi gün pusuya düşürülerek öldürülmüştü. Harris, ölünün eşyalarının geçitte onlarla birlikte bırakıldığını rapor etmişti.

Bu da evliliğin hiç tescil edilmediği anlamına geliyor. Dolayısıyla bu bir evlilik değil miydi? Geçersiz miydi? Neville bugünden önce aklına bu olasılığın gelmiş olması gerektiğini düşündü. Ama bu sorunun peşine hiç düşmemişti. Önemsizdi. Lily ölmüştü.

Ama şimdi hayattaydı ve Newbury Abbey'deydi. Onu karısı ve kontesi olarak kabul etmişti. Lauren acı çekmek zorunda bırakılmıştı. Tüm hayatları alt üst olmuştu. Ama belki de evliliğin yasal bir yanı yoktu. Harris'e -artık *Yüzbaşı* Harris'ti anlaşılan- ve birkaç sivil ve kilise yetkilisine mektup yazarak durumu öğrenmeye çalışmıştı.

Ya Lily ile yasal olarak evli değillerse?

Cevabı öğrenmeden önce şüphelerinden ona bahsetmeli miydi? Başka birine bahsetmeli miydi? Bu soru, sahilde onunla birlikte durup denizi seyrederken aklına düştüğünden beri zihnini meşgul ediyordu. Ama cevabı öğrenene kadar şüphelerini kendine saklamaya karar vermişti. Zaten bunun büyük bir fark yaratacağından da emin değildi. Lily'yle iyi niyetle evlenmişti. Ona tutmaya niyetli olduğu yeminler etmişti. Onunla evliliğini tamamlamıştı.

Ve onu sevmişti.

Ama gelinliğiyle ağaçtaki salıncakta hafifçe ileri geri sallanan, hayal kırıklığını kayıtsızca ve sessizce kabullenen ve kesinlikle ona anlamsız olduğunu söylediği öfkeyle patlamak üzere olan Lauren'ın görüntüsünü zihninden atamıyordu. Reddedilmiş ve aşağılanmış bir gelin.

Bunun şeytani bir bobin olduğunu düşündü. Sağduyusu ona günün olaylarını önceden tahmin etmesinin mümkün olmadığını söylese de suçluluk duygusunun ağırlığını hissediyordu.

Lily yeniden dışarıda, o büyük, ürkütücü malikânedен ve şaşırtıcı insan kalabalığından uzakta olduğu için minnettardı.

Elizabeth, kayalardan çok çiçekler ve süs ağaçları olduğu için garip bir şekilde adlandırılmış olan kaya bahçesine doğru bir gezinti önermişti. Çakıllı yürüyüş yolları bahçenin içinden geçiyordu ve iyi yerleştirilmiş birkaç ferforje koltuk, bebek arabasının oturup ekili güzelliği takdir etmesini sağlıyordu. Lily vahşi güzelliğe daha alışkındı ama bahçıvanlar tarafından sevgiyle yaratılan ve bakılan bir bahçenin de kendine has bir cazibesi olduğuna karar verdi.

Elizabeth kolunu Portfrey Dükü'ne doğru uzatarak yürüdü. Lily'ye adını tekrar söylemesi gerekmişti ama onu salonda fark etmişti, çünkü çok seçkin görünümlü bir beyefendiydi. Yaşının kırk civarında olduğunu tahmin ediyordu ama hâlâ yakışıklıydı. Çok uzun boylu değildi ama ince ve gururlu duruşu onu olduğundan daha uzun gösteriyordu. Belirgin, aristokrat yüz hatları ve şakaklarında gümüşe dönmüş koyu renk saçları vardı. Yine de, esas olarak, onu fark etmişti çünkü onu herkesten daha dikkatle izlemişti. Aslında adam gözlerini ondan neredeyse hiç ayırmamıştı. Yüzünde garip bir ifade vardı - neredeyse şaşkınlık.

Yürürlerken bazı sivri sorular sordu. "Baban kimdi, Lily?" diye sordu.

"Doksan beşinci birlikten Çavuş Thomas Doyle, efendim," dedi ona. "Peki kralın şilini almadan önce nerede yaşıyordu?" diye sordu. "Sanırım Leicestershire, efendim."

"Ah," dedi. "Peki Leicestershire'ın tam olarak neresinde?"

"Bilmiyorum efendim." Babam geçmiş hakkında pek konuşmazdı. Yine de bir keresinde söylediği bir şey Lily'nin onun mutsuz olduğu için evi terk edip orduya katıldığına inanmasına neden olmuştu.

Dük, "Peki ya ailesi?" diye sordu. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Çok az, efendim," diye cevap verdi. "Sanırım babamın bir babası ve bir erkek kardeşi vardı." "Ama onları hiç ziyaret etmediniz?"

"Hayır, efendim." Başını iki yana salladı.

"Peki ya annen?" diye sordu ona. "Kimdi o?"

"Adı Beatrice'di, efendim," dedi. "Ben yedi yaşındayken Hindistan'da öldü. Ateşi vardı."

"Peki kızlık soyadı Lily?"

Elizabeth güldü. "Bir biyografi yazmayı mı planlıyorsun, Lyndon?" diye sordu. "Dua et de cevap vermek zorunda hissetme kendini, Lily. Birdenbire Neville'in karısı olarak karşımıza çıktığın ve hayatın bizimkinden çok farklı olduğu için hepimiz seni merak ediyoruz. Merakımız yüzünden neredeyse görgüsüz gibi görünüyorsak bizi affetmelisin."

Dük başka soru sormadı, Lily bunu fark edince rahatladı. Adamın mavi gözlerini oldukça rahatsız edici bulmuştu. Adam sanki başka birinin zihninin içini görebiliyormuş izlenimi veriyordu.

"Bütün bu çiçeklerin adlarını biliyor musun?" diye sordu Elizabeth'e. "Çok güzeller. Ama benim bildiğim çiçeklerden farklılar."

Elizabeth her çiçeğin ve ağacın adını söylerken koltuklardan birine oturdular ve Lily de onların adlarını ezberlemeye koyuldu: leylaklar, gülhatmi, şebboylar, zambaklar, süsenler, tatlı yaban mersini, leylaklar, kiraz ağaçları, armut ağaçları. Acaba hepsini hatırlayabilecek miydi? Onlar konuşurken Portfrey Dükü patikalarda geziniyor, kaya bahçesinin alt ucunda bir süre durup Lily'ye bakıyordu.

Leydi Elizabeth çeşmenin yanında durmuş Lily'nin eve dönüşünü izliyordu. Küçük ve kaybolmuş görünüyordu ama Elizabeth'in ona odasına kadar eşlik etme teklifini reddetmişti. Yolu hatırlayabileceğini düşündüğünü söylemişti.

Elizabeth, arkasında duran Portfrey Dükü'nden çok kendi kendine, "Cesareti var," dedi.

"Sana teşekkür etmeliyim, Elizabeth," dedi sert bir sesle. "Sorularımın ne kadar görgüsüzce ve aşırı meraklı olduğunu gösterdiğin için."

Yüzünü ona dönmek için döndü. "Ah, canım," dedi acıyla gülümseyerek, "seni gücendirdim."

"Hiç de değil." Kadına hafif bir selam verdi. "Eminim çok haklıydınız."

"Zavallı çocuk," dedi. "İnsan onun bir çocuk olduğunu hissediyor, gerçi Neville

Onunla evleneli bir yıldan fazla oldu, çok genç olamaz, değil mi? O kadar küçük ve kırılgan görünüyor ki, Hindistan'da, Portekiz'de ve İspanya'da *ordularla* birlikte yaşamış. Bu kolay olmamıştır. Ve neredeyse bir yıl boyunca Fransızların esiriydi. Ona olan özel ilginiz nedir?"

Dük kaşlarını kaldırdı. "Az önce ifade etmediniz mi?" diye sordu ona. "O bir merak konusu. Ve eğer kasıtlı bir etki yaratmak için yapılmış olsaydı daha iyi seçilemeyecek bir anda ortaya çıktı."

"Ama kesinlikle öyle olduğuna inanmıyorsunuz, değil mi?" dedi gülerek.

"Hiç de değil." Düşünceli gözlerle Lily'nin kaybolduğu kapıya bakıyordu. "O çok güzel. Şimdi bile. Kilbourne onun için kıyafetlere ve mücevherlere para harcadığında ve onu modaya uygun hale getirdiğinde..." Düşüncesini tamamlamadı -bunu yapmasına gerek yoktu.

Elizabeth hiçbir şey söylemedi. Portfrey Dükü'yle olan ilişkisinin niteliğini kendisine bile hiçbir zaman açıklayamamıştı. Birkaç yıldır arkadaşlıklar. Aralarında bekâr bir erkekle bekâr bir kadın için ender rastlanan bir yakınlık ve rahatlık vardı. Yine de aralarında bir mesafe de vardı. Belki de farklı cinsiyetlerden olup aynı zamanda sevgili olmadıklarında kaçınılmaz olan bir mesafeydi bu.

Elizabeth bazen kendi kendine, eğer teklif ederse onun sevgilisi olup olmayacağını soruyordu. Ama hiç teklif etmemişti. Karısı olmasını da istememişti. Bu durumdan memnundu. Gençliğini ve yirmili yaşlarını evlenecek kadar değer verebileceği bir adamla karşılaşma umuduyla yaşamış olmasına rağmen, artık değer verdiği bağımsızlığından vazgeçmeye istekli olduğundan emin değildi.

Ama bazen sevilme deneyiminden hoşlanacağını düşünüyordu.
-Yakışıklı Portfrey Dükü tarafından fiziksel olarak sevildi.

Çok genç bir adamken kısa ve trajik bir evlilik yapmıştı. O zamanlar askeri bir subaydı ve babasının düklük unvanına sahip olmayı hiç beklemeyen küçük bir oğuldu. Alayıyla birlikte önce Hollanda'ya sonra da Batı Hint Adaları'na gitmeden önce gizlice evlenmiş, gelinini geride bırakmış ve evliliğini gizlemişti. Dönmeden önce de ölmüştü. Yıllar yıllar önce olmasına rağmen, Elizabeth sık sık onun bu deneyimi hiçbir zaman tam olarak atlatamadığını, belki de onu terk ettiği için, bir araba kazasında öldüğünde yanında olmadığı için, cenazesinde bulunmadığı için kendini hiçbir zaman affedemediğini düşünüyordu.

Elizabeth, sanki onun ölümünü hiçbir zaman tam olarak kabullenememiş ya da gitmesine izin vermemiş gibi hissediyordu. O hiçbir zaman tam olarak anladığını hissetmediği karamsar bir adamdı. Belki de, diye itiraf etti, onun cazibesi buydu.

Ve şimdi de Lily'den, az önce -oldukça doğru bir şekilde- güzel olarak tanımladığı genç bir kadından etkilenmiş görünüyordu. Ve Elizabeth'in kendisi de

Altı buçuk. Pekala. Acı acı gülümsedi.

"Biz de içeri girelim mi?" diye önerdi. "Hava serinlemeye başladı."

Ona kolunu uzattı.

Lily bir yıldan uzun bir süre boyunca orada tuttuğu rüyayı zihninde yeniden canlandırmaya çalıştı. Şimdi geriye dönüp baktığında bu ne kadar aptalca görünüyordu. Güzel bir İngiliz bahçesinin içindeki o büyük kır evine vardığını hayal etmişti.

-Babası her zaman İngiliz bahçelerinin dünyadaki diğer bahçelerden daha güzel olduğunu söylerdi ve Neville'in kapıyı açıp onu kapısının eşiğinde bulduğunda yüzündeki sevinci görürdü. Neville onu kollarının arasına alacak, nefesini kesecek, sonra ona hikâyesini anlatacak, o da affedilmesi gereken kısmını affedecek ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı. Bir *evi*, ait olduğu ve kendine ait kılabilceği kalıcı bir yeri olacaktı. Rüyasında başka hiç kimse yoktu; sadece Neville ve kendisi. Lily yatak odasının uzun pencerelerinden birini açıp gecenin serin havasını içine çekerken içini çekti. Rüyasına gerçekten inanmış mıydı? Muhtemelen hayır. Hayatın bu kadar basit olabileceğini düşünecek kadar saf değildi. Hayatı boyunca subaylarla erkekler ve onların kadınları arasındaki aşılmaz sosyal uçurumun farkında olmuştu. Neville'le evliliği çok ani ve çok kısa sürmüştü. Ama bu hayal onu pek çok zorlukta ayakta tutmuştu. Ve bazen gerçekçi olmayan bir hayale sahip olmanın, gerçeğin soğuk gerçeğine sahip olmaktan daha iyi olduğunu düşündü.

Kilbourne Kontesi'ydi, her şeyin sahibiydi -tabii eğer adam ondan boşanmaya karar vermezse, ama öyle olacağını sanmıyordu. Bütün bu durum çok saçmaydı. İmkânsızdı. Çay saati tam bir kâbustu. Akşam yemeği daha da kötüydü. Uşaklardan hangi yiyecek ve içeceği kabul edeceğini, hangi yemekte hangi çatal, bıçak ve kaşığı kullanacağını bilememişti. Eğer Neville daha yemeğin başında onun eline dokunup, onun yaptıklarını taklit etmesi gerektiğini mırıldanmasaydı ve Elizabeth masanın öbür ucundan ona göz atıp, göz kırpmasaydı ve

o sırada servis edilen yemek için gerekli olsaydı, kendini tamamen rezil ederdi.

Daha sonra salonda yine o konuşmalar yapılmıŖtı. Eğer görünmez olabilseydi, diğer insanlar Ŗu ya da bu nedenle onu içeri çekmeye çalışmasalardı, bu konuşmaları dinlemek gerçekten de harika olabilirdi. Ağızını her açtığında cehaletini daha da açığa vuruyordu.

Dolly saına yeni bir Ŗeyler yapmıŖ olsa da yine yeŖil tülbentini giymiŖti. Diğer herkes deėiŖmiŖ ve ona kendini her zamankinden daha sade ve sıkıcı hissettirmiŖti. Böyle Ŗeylerin farkına varmaktan nefret ediyordu. Daha önce ne giydiği hiç önemli olmamıŖtı. Giysiler sadece ısınmak, serinlemek ya da temel nezaket içindi. Ama burada kıyafetler statü hakkında bir Ŗeyler söylüyordu.

Bu onun hayatı olacaktı, diye d Ŗ nd  pencereden yatağa doğru ilerlerken. Geceliğinin kenarlarını yukarı çekmek için aŖaėı uzandı, böylece eteklerine takılıp d Ŗmeyecekti. Ama durdu ve çıplak ayak parmaklarına bakıp gülümsedi. Dolly gecenin büyük bir bölümünde soyunma odasında oturmuŖ, alttaki firfırları  ıkarmıŖ, geceliği kısaltmıŖ ve firfırları tekrar dikmiŖti. Lily bunu kendi baŖına yapabilecek durumdayken ne kadar da kibardı. Ama bunu söylediğinde Dolly g lm Ŗ ve ona yine komik demiŖti ve ikisi de sebepsiz yere g lm Ŗlerdi. Hizmetçi kız çantasını a mıŖ ve içinde gecelik olmadığını fark etmiŖti. Hanımefendinin firfırlara takılıp boynunu kırmasına izin veremezdi.

Soyunma odasının kapısı  alındı. Dolly *hâlâ* ayakta mıydı? Bu kız kendine hiç zaman ayırmıyor muydu?

"İçeri gel," diye seslendi Lily.

Ama gelen Dolly değildi. Uzun, brokarlı mavi sabahlığı içinde çok yakıŖıklı görünen Neville'di. Lily onun günün erken saatlerinde uyurken kendisini gözetlediğini söylediğini hatırladı. Düğün gecesini hatırlayarak alt dudağını diŖlerinin arasına aldı. Ama neredeyse aynı anda, bunun onun baŖka biriyle geçirdiği düğün gecesi olduğunu da acı içinde hatırladı.

"Lily," diye sordu ona, "ihtiyacın olan her Ŗey yanında mı?"

Başını salladı.

"Sen... iyi misin?" Arayış içinde ona baktı. Kadın tekrar başını salladı.

"Sizin için zor bir gün oldu," dedi. "Belki yarın daha kolay olur."

"Onu seviyor musun?" diye sormaktan kendini alamadı. Ona baktı, keşke kelimeleri hatırlayabilseydi, keşke cevabın evet olabileceği için kendini incinmiş hissetmekten alıkoyabilseydi. Manuel ve partizanlarla birlikte olduğu, bir gün kendisiyle evlenen adama dönme umuduna sarıldığı onca zaman boyunca Manuel başka bir kadına kur yapıyor, belki de ona aşık oluyordu. Kadın, sadece ona ulaşma düşüncesiyle zorlu yolculuğunu sürdürürken, adam başka biriyle evlilik planları yapıyordu.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve ona ciddiyetle baktı. "Birlikte büyüdük," dedi. "Burada, manastırda bizimle birlikte yaşadı. Annesi amcamla, yani babamın kardeşiyle evliydi ama Lauren daha önceki bir evliliğin çocuğuydu. Bebeklikten itibaren birbirimiz için yaratılmışız. Ona her zaman çok düşkün oldum. Yarımada'dan döndükten sonra aramızda bir evlilik olması atılacak en mantıklı adım gibi görünüyordu."

"Benimle evlendiğinde başka biriyle sözlenmiş miydin?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi. "Pek sayılmaz. Hayattaki kaderime isyan ediyordum. Biz ayrıcalıklı aristokratlar bile bunu yaparız, Lily. Ona beni beklememesini tavsiye etmiştim."

"O zaman ben de senin isyanının bir parçası mıydım?" diye sordu ona, eski hayatına, ailesine bir çavuşun kızıyla evlenmekten daha görkemli bir hakaret olamayacağını fark ederek.

"Hayır, Lily." Kaşlarını çatarak ona bakıyordu. "Hayır, değildin. Seninle evlendim çünkü buna ihtiyacım vardı, çünkü babana bir söz vermiştim. Ve istediğim için."

Evet. Bu doğrudu. Onun kendisini seçmesinde herhangi bir alaycılık olduğuna inanmaya başlamamalıydı. Onunla evlenmişti çünkü nazik ve onurlu bir adamdı. Ve bunu istediği için. Bu ne anlama geliyordu?

"Ama her zaman ona düşkün kaldın," dedi.

"Evet, Lily."

Adamın onun asıl sorusunu tam olarak yanıtlamadığı gözünden kaçmamıştı. Lauren denen kadını *seviyor* muydu? Bir anlık dürtüyle istemiş olmasına rağmen *onunla* evlenerek ne kadar korkunç bir hata yaptığının şimdi farkında mıydı?

"Ve bugün onunla evlenmiş olacaktın," dedi.

"Evet." Gözlerini ondan ayırmamıştı. "Onu hayatım boyunca tanıdım, Lily. Beni bekledi. Babam öldü ve ben de buradaki sorumluluklarıma geri döndüm. Görevlerimden biri de manastırın bir kontesi olması için evlenmekti. Ve çocuk sahibi olmak, özellikle de bir varis. İsyan dolu hayatım sona ermişti. Ve sen de ölmüştün."

"Kimseye benden bahsetmedin." Bu bir soru değildi. Döndü ve yatak örtüsünün ipekli brokarına dokundu. Çok ağır ve çok zengindi. Hayatında bildiği her şeye o kadar yabancıydı ki. *Keşke* Portekiz'de kalsaydım diye *düşündü*. Orada ne yapacağını bilmiyordu ama geri dönmemiş olmayı diledi. Belki de rüyasının bir parçasına tutunabilirdi...

"Lily," dedi sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "kendi kalbimin derinliklerinde senin yasını tuttum. Hayatta kaldığın için üzgün değilim. Üzgün değilim, canım. Nasıl olabilirim ki?"

Hayır, o nazik bir adamdı. Ona her zaman nazik ve kibar davranmıştı, hatta kız olduğu ve bazen en iyi ihtimalle önemsiz, en kötü ihtimalle de baş belası gibi görüldüğü zamanlarda bile. Tabii ki onun hayatta kalması geleceğinin pürüzsüz yoluna bir engel koymuş olsa bile asla ölmesini istemezdi.

"Burada senden hiç söz etmemem umursamadığımdan değildi," dedi. "Bu sabah, senin ölümünden sadece bir buçuk yıl sonra Lauren'le evlenecek olmam da seni önemsemediğimden değildi. Lütfen bana inan."

Önemsedi. Evet, önemsemişti. Onunla evlenecek kadar. Düğün gecelerinde ona sevgi sözcükleri mırıldanacak kadar. Onun yasını tutacak kadar. Ama eğer ölseydi, diye düşündü, hayatının geri kalanında onun yasını tutardı. Asla, asla... Ama nasıl emin olabilirdi ki? O kimdi ki yargılayacaktı? Bu arada önünde daha da büyük bir engel vardı.

onun Kilbourne Kontu, kendisinin ise eski Lily Doyle olduğu gerçeğinden daha aşılmazdı.

"I-" Yutkundu. "İspanya'da bana ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu sabah anladın mı?"

Elleri perdenin örgülü saçaklarıyla oynarken onun uzun süre kendisine baktığını hissedebiliyordu. "Tek bir adam mıydı Lily?" diye sordu. "Yoksa birçok kişi mi?"

"Bir." Manuel, lider. Ufak tefek, sıırım gibi, esmer yakışıklı Manuel, yandaşlarını cesaret, karizma ve zaman zaman da gözdağı vererek yönetiyordu. "Sana karşı dürüst olmadım."

"Bu bir tecavüzdü," dedi sert bir şekilde.

"Ben hiç dövüşmedim," dedi ona. "Birkaç kez hayır dedim ve boyun eğmektense ölmeye kararlıyım, ama iş o noktaya geldiğinde dövüşmedim." Onu esir alan kişiyle daha güçlü bir şekilde mücadele etmemiş olması vicdanını rahatsız ediyordu.

"Bana bak Lily," dedi tanıdığı binbaşının o sessiz, otoriter sesiyle. Lily isteksizce onun gözlerinin içine baktı. "Neden dövüşmedin?"

"Fransız esirler vardı," diye başladı. Onlara ne olduğunu hatırlamamaya çalışırken nefesi kısa nefesler halinde geliyordu. "Çünkü korkuyordum. Çok korkuyordum. Çünkü ben bir korkaktım."

"Lily." Hâlâ aynı sesi kullanıyordu. Gözleri doğrudan Lily'nin gözlerinin içine bakıyor, Lily'nin başka tarafa bakmasını imkânsız kılıyordu. Birdenbire kocası değil, komutanı oluvermişti. "Bu bir tecavüzdü. Sen bir korkak değildin. Bir askerin görevi esaret altında her şekilde hayatta kalmaktır ve sen bir askerin kızı ve bir askerin karısıydın. Korkaklık söz konusu olamaz. Bu tecavüzdü. Zina değildi. Zina rıza gerektirir."

Neville'in sesi o kadar emin geliyordu ki, söylediklerinden o kadar emindi ki. Bu doğru olabilir miydi? O bir korkak değil miydi? Zina yapmıyor muydu?

"Sana sarılmama izin ver," dedi usulca. Şimdi farklı bir ses kullanıyordu. "Çok yalnız görünüyorsun, Lily."

Kendisine yabancı olan bir dünyaya ve başka biriyle evlenmek üzere olan bir kocaya dönen bir kadın. Kendini ne kadar aşağılık hissetmesi mümkündü? Bir daha asla kendine, hatırladığı o sakın, kendinden emin, mutlu haline, bir gecelik aşktan sonra bir şekilde kaybolan haline kavuşamayacak mıydı?

Omuzlarını kamburlaştırdı ve ellerine baktı. Adam gelip önünde durduğunda ve üst kollarını ellerinin arasına alıp onu kendine doğru çektiğinde, bir süre rahatladı, başını omzuna yasladı, adamın sıcaklığını ve gücünü tüm vücudunda hissetti. Kendini güvende hissetme, el üstünde tutulduğunu hissetme, eve geldiğini hissetme lüksüne izin verdi. Adam güzel kokuyordu; misk, sabun ve saf erkeklik.

Yine de kendini gökkuşağının sonuna varmış ama orada hiçbir şey olmadığını fark etmiş biri gibi hissediyordu; ne bir küp altın, ne de gökkuşağının parçaları. Sadece... hiçbir şey. Ve artık gökkuşağına inancım kalmadı. Sadece yeni bir kimlik, yeni bir hayat inşa edebileceği kendi özü.

Bir bağımlılık içinde kaybolmadan önce ondan geri çekildi.

"Ölseydim ikimiz için de daha iyi olurdu," dedi. "Hayır, Lily."

Sertçe konuştu.

"Bana son bir buçuk yıl içinde bunun daha iyi olacağının bir kez olsun aklınızdan geçmediğini söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Sadece kısa bir süre durakladı ama adamın herhangi bir inkârda bulunmaması dikkatinden kaçmadı.

"Sanırım," dedi, "yağasaydım - yağadığımı *bilseydiniz* - beni buraya getirmezdiniz. Beni uzakta tutmak için bir bahane bulurdunuz. Bu konuda nazik davranırdın. Bunun benim iyiliğim için olduğunu söylediniz ve haklı da olurdunuz. Ama beni buraya getirmezdiniz."

"Lily." Pencerelerden birine doğru yürüdü ve ayakta durmuş karanlığa bakıyordu. "Bunu bilemezsin. Bilemem. Ne olurdu bilmiyorum. Sen benim karımdın. Benim için çok değerliydin."

Ah, onun için çok değerliydi. O gece ona kalbinin aşkı dememiş miydi? Lily kasvetli bir şekilde gülümseyerek yatağın kenarına oturdu ve kollarını akşamın soğuşuna karşı kendine sardı.

"İnanıyorum ki," dedi, "bu imkânsız. Buraya uygun olmadığımı söylemek o kadar açık ki gülünç. *O* yersiz değil, değil mi? Lauren mi? O tüm bunlara, sizin karınız ve kontesiniz olmaya alışkın olarak yetiştirildi. Onun yerine perişan oldu, geleceğiniz mahvoldu ve ben... Şey."

"Lily." Ona doğru geri döndü, önünde dizlerinin üzerine çöktü ve iki elini birden tuttu. "Hiçbir şey imkânsız değildir. Kendini bir dinle. Lily Doyle mu konuşuyor? Yazın sıcağına, kışın soğuşuna, savaşın ve pusunun tehlikelerine, kampın rahatsızlıklarına ve hastalıklarına aldırmadan Yarımada'nın enine ve boyuna yürüyen Lily Doyle mu? Herkes için her zaman bir gülümsemesi ve neşeli bir sözü olan Lily Doyle? En kasvetli ortamlarda bile güzelliği gören? Sizin yapamayacağınız imkansız hiçbir şey yok. Ben de sana yardım edeceğim. Portekiz'deki o yamaçta hayatlarımızı özgürce birleştirdik. Devam etmeliyiz, Lily. Başka seçeneğimiz yok. Birini isteyebileceğimden bile emin değilim."

O eski Lily'yi diriltilip diriltemeyeceğini bilmiyordu. Ama onun kendisine olan inancına ısındı.

"Belki de," dedi hüznle gülümseyerek, "sadece yorgun ve keyifsizim. Belki sabah her şey daha parlak görünür. İkimiz için de zor bir gün oldu. Nezaketiniz için teşekkür ederim. Gerçekten çok nazıksınız."

"Yalnız kalmayı mı tercih edersin?" diye sordu ona. "Eğer rahatlamaya ihtiyacın varsa gece boyunca yanında kalıp sana sarılacağım Lily. Sana başka bir ilgi göstermeyeceğim."

Çok cazipti. Onun iyiliğine ve gücüne kalıcı olarak kendini bırakmak ve Manuel'e karşı olduğu gibi bir bakıma zavallı olmak çok kolay olurdu. Ama bir şekilde bu yeni, korkutucu, imkânsız hayatla başa çıkmanın bir yolunu bulacaksa, onun kollarının rahatlığına ihtiyaç duymamalıydı -özellikle de ondan bundan fazlasını istemezken.

"Yalnız olmayı tercih ederim," dedi.

Ellerini bırakmadan önce sıktı ve ayağa kalktı. "O halde iyi geceler," dedi. "Bu gece ya da başka bir gece bana ihtiyacınız olursa, soyunma odam sizinkine bitişiktir ve yatak odam da onun ötesindedir. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, zil yatağınızın yanında. Hizmetçiniz ona cevap verecektir."

"Teşekkür ederim," dedi. "İyi geceler."

Birdenbire müstakbel gelininin-Lauren'in-bu gece nasıl hissettiğini merak etti. Onu seviyor muydu? Lily onun için gerçekten üzülüyordu, tamamen masum ve tamamen çaresiz olduğu bir durumda yakalanmıştı. Bu gece onun düğün gecesi olacaktı ama Lily onun yerine kontesin odasındaydı.

Her şey çok *yanlıştı*.

Bölüm 8

Lily gündüzleri çok fazla uyumuştı. Gece boyunca uyukladı ve iki ayrı kez aynı rüyayla, o eski kâbusla uyandı. Her ayrıntısıyla hep aynıydı.

Manuel onun üstündeydi, o da altında yatıyordu ve sonra gözlerini açtığında onu gördü -*Binbaşı* Newbury, Neville- kulübenin kapısında durmuş, izliyordu. Yüzünde bazen savaştan hemen sonra gördüğü o ifade vardı; sert, soğuk, savaş delisi, neredeyse insanlık dışı bir ifade ve eli kılıcının kabzasındaydı. Manuel'i öldürmek ve onu kurtarmak üzereydi. Manuel'i uyarmamak için kıpırdamadan yatmaya çalışırken umudu acı verici bir şekilde yükseldi.

Rüya hep aynı şekilde ilerliyordu. Orada, beyaz yüzlü ve hareketsiz bir şekilde sonsuz dakikalar boyunca durduktan sonra, arkasını dönüp kayboluyor ve Manuel ondan zevk alırken değerli dakikalar onun için kayboluyordu.

Rüyasında, Manuel'in onunla işi biter bitmez Neville'in peşinden koşmakta özgürdü ama bacakları her zaman onu taşıyamayacak kadar güçsüz, hava da içinden geçemeyeceği kadar yoğun. Ona seslenebileceği bir sesi yoktu ve nereye gittiğini, hangi yöne gittiğini asla göremiyordu. Etrafında her zaman sis dönüyordu ve panik onu hareketsiz kılıyordu. Ve sonra -rüyanın en kaba kısmı- sis aniden dağıldı ve adam oradaydı, sadece birkaç adım ötede, hareketsiz duruyordu, sırtı ona dönüktü.

Rüyasında her zaman o anda dururdu, ilerlemekten korkardı, ona uzanmaktan korkardı, dönerse gözlerinde ne olacağından korkardı. Bu, rüyanın en korkulan anıydı ve neredeyse son anıydı,

umutsuzluğun korkunç derinliklerine dokunduğunda. O kararsızlık saniyesinde sis tekrar dönmeye başladı ve adam bir daha görülmemek üzere ortadan kayboldu.

Newbury Manastırı'ndaki ilk gecesinde bu kâbusu iki kez gördü.

Hava henüz kararmamışken kalktı, yatağını hazırladı, soyunma odasında soğuk suyla yıkandı ve eski mavi pamuklu elbisesini giydi. Nefes alabileceği bir yere çıkması gerekiyordu. Bir bone almak ya da eski ayakkabılarını giymek için durmadı. Ayaklarının altındaki güzel toprağı hissetmeliydi. Havayı yüzünde ve saçlarında hissetmeliydi. Aşağı inerken ya da ön kapıların ağır sürgüleriyle savaşıırken kimseyle karşılaşmadı.

Sonunda dışarıdaydı, doğu gökyüzünde şafağın en ufak bir belirtisi vardı. Soğuk havayı derin derin ciğerlerine çekti. Çıplak kollarında tüylerinin diken diken olduğunu ve ayaklarını uyuşturmaya başladığını hissetti. Hemen sakinleşti ve sahile doğru yola koyuldu.

Suyun kenarına gelene kadar durmadı. Karanın kenarında, yerin ve zamanın kenarında. Sonsuzluğun ve ebediyetin eşiğinde. Bilinmeyenin uçsuz bucaksız alanlarından esen rüzgâr sert, tuzlu ve soğuktu. Elbisesini ona doğru düzleştirdi ve saçlarını arkasından dalgalandırdı. Ayakları süngerimsi kuma biraz battı. Üstünde martılar dönüyor ve ağlıyordu, zamandan ve mekândan çoktan kurtulmuş ruhlar gibi. Bir an için onlara imrendi.

Ama sadece bir an için. Bu sabah ölümlülüğünün bağlarından kaçmak için gerçek bir arzu hissetmiyordu. Orduda geçirdiği yıllar ona içinde bulunduğu anın sonsuz kıymeti hakkında bir şeyler öğretmişti. Hayat öylesine belirsiz, öylesine geçici bir şeydi ki, sıkıntılar, dehşetler ve ıstıraplarla doluydu ve aynı zamanda harikalar, güzellikler ve gizemlerle. Her insan gibi o da kendi payına düşen sıkıntıları yaşamıştı. Babasının öldüğü ve Binbaşı Newbury'nin onunla evlendiği, hayatının hem en mutsuz hem de en mutlu gününün hemen ertesi günü onun için neredeyse ezici bir bolluk başlamıştı. Ama hayatta kalmayı başarmıştı.

Hayatta kalmıştı!

Ve şimdi -şimdi bu en değerli anda- özgürdü ve öylesine temel bir güzellikle çevriliydi ki göğsü ve boğazı ağrıyordu

tüm bunların acısıyla. Ve ona öyle geliyordu ki, rüzgâr etrafından değil içinden esiyor, onu yaşamın tüm gizemli ruhuyla dolduruyordu.

Nasıl olur da böyle bir hediye kabul etmekte başarısız olabilirdi?

Hayallerinin boğucu parçalarını ve dün onu baskı altına alan yeni hayatıyla ilgili tüm kuşkularını nasıl olur da bırakamazdı?

En azından hayattı.

Ve en azından yeniydi. Her zaman ve daima yeni. Her gün.

Lily kollarını iki yana açtı, yüzünü yükselen güneşe doğru çevirdi ve kumların üzerinde iki kez döndü, gizemin tam kalbine kısa bir bakış atmanın şaşkınlığı içindeydi.

Yaşıyordu.

Yaşıyordu!

Yeni bir umut, yeni bir cesaret ve yeni bir coşkuyla dolu olarak keşfe çıktı, çıplak ayaklarıyla kumsalın sonundaki kayaların üzerinde dikkatlice ilerledi, solundaki yüksek kayalıkların ve sağındaki okyanusun sunduğu artan inzivanın tadını çıkardı. Yine de bu inziva uzun sürmedi. Burundaki bir dönemeci döner dönmez, önündeki suda sallanan küçük tekneleri ve kayalıkların dibinde toplanmış küçük evleri ve diğer binaları görebiliyordu. Hanın yanında gördüğü o dik tepenin dibindeki Aşağı Newbury köyü olmalı, diye fark etti.

Lily neşeyle gülümsedi ve yoluna devam etti. Saat hâlâ erken olduğu için köydeki insanları görebiliyordu. Kendisi gibi sıradan insanlar.

Lily çıplak ayaklarıyla nihayet Newbury Manastırı'nın kapılarından geçip uzun araba yoluna çıktığında kendini mutlu hissediyordu. Yukarı Newbury'ye çıkan dik yolu tırmanmış ve yeşillikler arasında yürürken gördüğü birkaç kişiye selam vermek için elini kaldırmıştı. Hepsisi, biraz tereddüt ettikten sonra, onun bu hareketine karşılık vermişti.

Yeni bir günün insanın ruhunu ve cesaretini nasıl geri getirebildiği inanılmazdı.

Ama Neville'le birlikte bir gün önce kiliseden dönerken kullandıkları, solundaki daha küçük yoldan geçerken, patikanın terk edilmemiş olduğunu gördü. Çok uzakta olmayan iki kadın ona doğru yürüyordu. Lily durdu ve gülümsedi. Çok şık giyinmiş genç hanımlardı, muhtemelen evin misafirleriydiler ama ikisini de tanımıyordu.

İçlerinden biri uzun boylu, ince yapılı ve siyah saçlıydı. Diğerisi daha ufak tefek, sarışın ve hafif topaldı. İkisi de çok güzeldi. Onların kusursuz zarafetini görmek Lily'ye eski püskü elbisesi ve çıplak ayaklarıyla nasıl görünmesi gerektiğini hatırlattı, saçları gevşek ve kıvrıkcıktı ve rüzgârla karışmıştı, teni şüphesiz hava ve egzersiz yüzünden pembeydi. Devam etmek üzereyken tereddüt etti. Ne de olsa bu hanımlar yabancıydı.

Ama sonra, midesi bulanarak, bir gün önce yüzü örtülü olmasına rağmen ikisinden daha uzun olanını tanıdı.

Ve ikisi de onu tanıdı. Bu çok açıktı. İkisi de yürümeyi bıraktı. İkisi de genişlemiş gözlerle ve aynı dehşet ifadesiyle ona baktı. Sonra uzun boylu kadın yaklaştı.

"Sen Lily'sin," dedi. Ah, yüzünün solgunluğuna ve menekşe gözlerinin altındaki koyu gölgelere rağmen çok güzeldi.

"Evet." Lily diğer kadının bariz bir düşmanlıkla sertleştiğini fark etti. "Ve sen de Lauren'sın. Binbaşı Newbury'nin gelini."

"Binbaşı-?" Lauren anlayışla başını salladı. "Ah, evet-Neville. Seninle tanıştığıma memnun oldum, Lily. Bu Leydi Gwendoline, Leydi Muir, Neville'in kız kardeşi."

Kız kardeşi. Kendi baldızı. Leydi Gwendoline ona gizlemediği bir nefretle baktı ve hiçbir şey söylemedi. Olduğu yerde kaldı.

Lauren'ın yüzünde böyle bir ifade yoktu. Ya da başka bir ifade. Soluk bir maskeydi.

"Dün olanlar için çok üzgünüm," dedi Lily - ah, kelimelerin yetersizliği. "Gerçekten üzgünüm."

"Pekala." Lauren'ın gözlerinin kendi gözleriyle tam olarak buluşmadığını fark etti. "İyi tarafından bakalım. Dün, bugün ya da yarından daha iyidir. Ama yanında bir refakatçi ya da hizmetçi olmadan mı dışarı çıktın, Lily? Olmamalısın. Neville biliyor mu?"

Lily karşılaşmanın korkunç garipliğini bir kenara itmek ve diğer kadının yüzündeki boş ifadeyi kaldıracak bir şey söylemek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissetti. Ne büyük bir şok geçirmiş olmalıydı. "Ah, ne *kadar* harika bir sabah geçirdim," dedi Lauren'a. "Güneşin doğuşunu izlemek için sahile indim ve sonra merakımdan kayalıkları aşarak aşağıdaki köye geldim. Bazı balıkçılar teknelerini çıkarmaya hazırlanıyordu, eşleri onlara yardım ediyordu ve çocukları koşuşturup oynuyordu. Birkaç kişiyle konuştum ve bana *çok* nazik davrandılar. Bayan Fundy ile kahvaltı ettim -onu tanıyor musunuz- ve o bebeği beslerken çocuklarını eğlendirdim. Bu kadar küçük dört çocuğa bakmayı ve aynı zamanda evini temiz tutmayı nasıl başarıyor bilmiyorum ama başarıyor. Hepsiyle arkadaş oldum ve mümkün olduğunca sık geri döneceğime söz verdim." Güldü. "İlk başta hepsi çok komikti ve bana reverans yapmak, eğilmek ve 'leydim' demek istediler, düşünebiliyor musunuz?"

Leydi Gwendoline'in sessizliği neredeyse yüksek bir sese dönüştü. Lauren'ın yüzü bir an için gülümseme olabilecek bir ifadeye büründü. "Ama ben seni tutuyorum," dedi Lily, canlılığı azalırken. "Ben gerçekten Özür dilerim. Çok nazıksınız. O-Binbaşı Newbury- dün gece bana sana çok düşkündü. Buna şaşırmadım. Ben, ben özür dilerim." Elbette yanlış şeyler söylüyordu. Ama söylenecek *doğru* şeyler var mıydı? "Newbury Abbey'de mi yaşıyorsunuz?"

"Çardakta," dedi Lauren başıyla karşıdaki ağaçların olduğu yönü işaret ederek; Lily başını çevirip baktığında bir ev görebiliyordu. "Gwen ve annesi kontesle birlikte. Belki bir ara sana uğrarım. Belki yarın?"

"Evet." Lily büyük ölçüde rahatlamış bir halde gülümsedi. "Bundan hoşlanmalıyım, lütfen. Bunu çok isterim. Sen de gelir misin... Gwendoline?" Belirsiz bir ifadeyle cevap vermeyen ama burun delikleri zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle alevlenen baldızına baktı.

Gwendoline kuzenini seviyordu, diye düşündü Lily. Öfkesi anlaşılabilirdi. Manastıra doğru yoluna devam etmeden önce ikisine de kısa bir süre gülümsedi. Kendini oldukça rahatsız hissediyordu. Lauren güzel, ağırbaşlı ve kendisinden beklenenden çok daha kibardı. Neville onu nasıl sevmezdi?

Bir gün önceki baskıcı duyguların bir kısmı Lily'nin üzerine yeniden çöktü.

Lauren ve Gwendoline onun ardından bakakaldılar.

"Pekâlâ!" Gwendoline nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi ve Lily duyamayacağı bir yere doğru ilerlerken kuzeninin yanına geldi. "Hayatımda hiç bu kadar hakarete uğramamıştım. Durup bizimle, özellikle de seninle konuşmaya nasıl cüret etti?"

"Buna nasıl cüret eder, Gwen?" Lauren gözden kaybolan figürün ardından baktı. "O Neville'in *karısı*. O senin baldızın. O Kilbourne Kontesi. Ayrıca, ilk konuşan bendim." Güldü ama sesinde hiç eğlence yoktu. "Çok güzel bir kadın."

"*Güzel* mi?" Gwendoline son derece küçümseyerek konuştu. "Bir dilencinin bile yüzünü kızartır. Kasıtlı olarak Neville'i rezil etmeye mi çalışıyor, yoksa daha iyisini bilmiyor mu? Her iki köyde de herkesin görebileceği bir şekilde bu haliyle ortaya çıktı -bone yok, ayakkabı yok, yok-" Kızgınlık dolu bir ses çıkardı. "Nasıl davranılacağı hakkında *hiçbir* şey bilmiyor mu?"

"Ama ah, Gwen," dedi Lauren o kadar alçak sesle ki kuzeni neredeyse kelimeleri duymayacaktı, "onun canlı ve orijinal olduğunu görmedin mi? Alışılmışın oldukça dışında bir şey? Bir erkeğin gözlerini ve arzularını çekecek türden bir kadın? Örneğin Neville'in?"

Gwendoline kuşkuyla kuzenine baktı. "Delirdin mi sen?" diye sordu retorik bir şekilde. "O iğrenç biri. İmkânsız biri. Ve ondan en çok senin nefret etmen gerekir, Lauren. Onu savunmuyorsun, değil mi?"

Lauren yine sessizce gülerek garaj yolunu geçti ve evin bulunduğu yöne doğru yürüdü. "Ben sadece onu görmeye çalışıyorum.

Neville'in gözleri," dedi. "Beni neden terk ettiğini ve bana beklemememi söyledikten sonra onunla tanışıp evlendiğini anlamaya çalışıyorum. Oh, Gwen, *elbette* ondan nefret ediyorum." Sesini yükseltmemesine rağmen ilk kez bu kadar ateşli çıkmıştı. "Ona karşı çok yoğun bir nefret hissediyorum. Keşke ölmüş olsaydı. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. Kendi duygularım beni dehşete düşürüyor. *Keşke* ölmüş olsaydı. Ve bu yüzden anlamaya çalışmalıyım, görüyorsunuz, evet, gerçekten anlamaya çalışmalıyım. Sonuçta bu onun suçu değil, değil mi? Neville'in ona benden, bana ondan bahsettiğinden daha fazla bahsetmediğini söyleyebilirim. Zaten anlatacak ne vardı ki? Bana beklemememi *söylemişti*. Bana karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu. Nişanlı değildik. Ondan hoşlanmaya çalışmalıyım. Ondan hoşlanmaya çalışacağım."

Gwendoline onun yanında topallayarak ilerliyor, ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Denemeye bile niyetim yok," dedi. "Ondan ikimiz için de yeterince nefret edeceğim. Senin ve Neville'in hayatını mahvetti -gerçi bu tamamen onun hatası- ve siz benim herkesten çok sevdiğim iki kişisiniz. Ve sakın bana Lily'nin suçsuz olduğunu söylemeyin. *Elbette* onun suçu yok ve elbette ona haksızlık ediyorum. Ama o her şeye rağmen iğrenç bir yaratık ve sizi bu kadar mutsuz görürken ondan nasıl nefret etmeyebilirim?"

Eve varmışlardı. Ama Lauren eve girmeden önce durdu. "Ona bir şeyler öğretmemiz gerekecek," dedi, sesi bir gün önce olduğu gibi yine düzdü. "Nasıl giyineceğini, nasıl davranacağını, nasıl bir hanımefendi olacağını. Yarın onu ziyaret *edeceğim*, Gwen. Ona karşı nazik olmaya çalışacağım."

"Arp çalmayı ve başımıza haleler takmayı da öğrenmeye çalışacağız," dedi Gwendoline hışımla, "böylece öldüğümüzde aziz ya da melek olmaya hazır olacağız."

İkisi de güldü.

"Lütfen, Gwen," dedi Lauren, kuzeninin kolunu sıkıca kavrayarak, "ondan nefret etmemem için bana yardım et. Bana yardım et... Neville nasıl böyle vahşi bir peri yaratığıyla evlenmiş *olabilir*? *Benim neyim* var böyle?"

Gwendoline cevap vermedi. Verilecek makul bir cevap yoktu.

Bölüm 9

Lily birden kendini sanki bir hapishaneye dönüyormuş gibi hissetti. Ev görüldüğünde adımları yavaşladı. Ama sonra yeniden hızlandılar. Neville'in dışarıda, terasta olduğunu görebiliyordu, yanında üç beyefendi daha vardı. Uzun zamandır onu hafızasında ve hayallerinde sabit bir şekilde tutmuştu. Ama şimdi o yine gerçektir. Ve onun yaklaşmasını izliyordu, dudakları büzülmüş, gözlerinin kenarları kırışmıştı. *Hepsi* onun yaklaşmasını izliyordu. Daha önce haklıydı, diye düşündü. Ne de olsa bu sabah her şey daha parlak görünüyordu.

Neville ona yaklaştığında eğildi ve elini uzattı, sonra da öptü.

"Günaydın Lily," dedi.

"Sahildeydin," dedi ona. "Güneşin doğuşunu izlemek istedim. Sonra kayalıkları araştırdım ve kendimi köyde buldum." Amacı ve varış noktası görünüşünü açıklıyordu.

"Biliyorum." Ona gülümsedi. "Penceremden gidişini izledim."

O zaman uzun isimli marki onu selamladı. "Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı," dedi ama yine de konuşmaya devam etti. "Tanıdığım hanımların hiçbirisi güneşin sabahları doğmak gibi tuhaf bir şey yaptığını bilecek kadar erken kalkmaz."

"O zaman hayatın en büyük zevklerinden birini kaçırıyorlar," diye güvence verdi Lily ona. "Lütfen bana adınızı tekrar söyler misiniz efendim? Sadece uzun olduğunu hatırlıyorum."

"Joseph," dedi ve gülerek gerçekten de çok yakışıklı bir beyefendi olduğunu gösterdi. "Sen artık bir kuzensin Lily ve Attingsborough'da dilini dolaştırmaya gerek yok."

"Joseph," diye tekrarladı. "Sanırım bunu hatırlayabiliyorum."

"Ve James de," dedi diğ er beyefendilerden biri, onu selamlayarak. "Bir ba  ka kuzenim, Lily. Sylvia adında bir karım ve Patrick adında k     k bir oğlum var. Annem Nev'in halası Julia, babasının kız karde  i. Babam-"

"  eytan alsın, James." D  rd  nc   beyefendi bakı  larını g  ky  z  ne fırlattı. "Lily'nin g  zleri kayıyor ve ba  ı omuzlarının   zerinde d  n  yor. Neden Nev'in diğ er teyzelerinin Mary ve Elizabeth olduğ unu ve amcasının yirmi yıldan uzun bir s  re   nce bir d  ğ  n yolculuğ una   ıkan ve bir daha geri d  nmeyen   nl   kara koyun, *kayıp* koyun olduğ unu onun eğitimini i  in eklemiyorsun? Ben Ralph, Lily. Evet, ba  ka bir kuzen. Bir dahaki kar  ıla  mamızda adımı hatırlayamazsan, bana 'sen' diyebilirsin. "

"Te  ekk  r ederim," dedi g  lerek. Bu sabah kesinlikle daha kolaydı. Belki de her   ey daha kolay olacaktı. Ama erkeklerin yanında her zaman rahat olmu  tu, belki de   ok sayıda erkekle   evrili olarak b  y  d  ğ u i  in.

Marki, "Egzersiziz yanaklarına   ok g  zel g  ller kondurmu   Lily," dedi. "Ama o kadar yolu   ıplak ayakla y  r  meyi nasıl ba  ardın?" Soru soran g  z l  ğ  n  n arkasından onları izliyordu.

"Ah." Onlara    yle bir baktı. "Ayakkabılarla y  r  mekten   ok daha rahat. Eğ er botlarını   ıkarıp   imenlerde y  r  rsen, Joseph, haklı olduğ umu anlayacaksın."

"Aman Tanrım," diye yorum yaptı.

"Ama bunu yapmayacaksın," dedi ona g  ne  li bir g  l  msemeyle. "Biliyorum. Yarımada'da   izmelerini hi     ıkarımayan bazı adamlar vardı. Yemin ederim yatağ a   izmeleriyle girerlerdi. Bazen ayakları var mı, yoksa bacakları dizlerinin hemen altında mı bitiyor diye merak ederdim. Elbette b  yle bir deformasyonu kabul etmek istemezlerdi. Ne kadar kısa olduklarını bir d    n  n ve erkekler boylarına   ok   nem verirler. Ba  ka erkeklere benzemekten nefret ederler ve bir kadına benzemekten de son derece utan   duyarlar."

Beyefendilerin hepsi g  l  yordu. Lily de onlara katıldı.

"Aman Tanrım," dedi Joseph, sorgulama bardağ ını kendi botlarına bakmak i  in kullanarak, "sırrım ortaya   ıktı. Boyum 1.80'de uzamayı bıraktığ ında, Lily, Hobby'ye bana botlar yaptırdım, *uzun* botlar. B  ylece d  nyaya y  ce bir y  kseklikten bakabilecektim."

"Onlarla dans bile ediyor, Lily," dedi Ralph. "Joe'yla bir ölçüye takılarak ayak parmaklarını riske atmak istemezsin."

"Eğer kapıyı çalarsanız," diye ekledi James, "boş çınıyorlar."

"Bu konuşma," dedi Lily neşeyle, "saçma bir hal aldı. Ama alay etmene rağmen, bu sabah ayaklarımın altındaki çimenleri, çiyları ve ayak parmaklarımın arasındaki kumu hissettim. Ve güneşin denizin üzerinden doğuşunu gördüm. Babamın her zaman söylediğı gibi İngiltere çok güzel bir ülke."

Neville ona gülümsedi. "Haklısın Lily," dedi. Ona kolunu uzattı. "Sana odana kadar eşlik edeyim ve Dolly'yi çağırıp ortalığı toplamana yardım edeyim. Annem köşkten geldi ve diğer birkaç hanımla birlikte sabah odasında seni bekliyor."

Sesi hiçbir şekilde sinirlenmiş gibi çıkmadı. Ne o sırada ne de kuzenlerinin yanından ayrıldıktan sonra tek bir sitem sözcüğü bile etmemişti. Yine de Lily *birkaç* hanımla ilgili ayrıntıyı gözden kaçırmamıştı.

"Diğerleri dışarıda sabahın tadını çıkarıyor mu?" diye sordu.

"Onlar hâlâ yataklarında ya da yatak odalarında. Hanımlar genellikle hizmetçileri onları giydirip süslemeden ve kahvaltı etmeden *sabahın tadını çıkarmazlar*, Lily." Büyük merdiveni tırmanırken ona gülümsedi.

"Oh," dedi. Hizmetçiler... Kalkarken Dolly'ye zili çalmayı düşünmemişti. Ayrıca kızı bu kadar erken uyandırmak istemezdi. Yeşil tülbentinden başka Newbury Manastırı'na uygun bir elbisesi yoktu ve o konuda bile şüpheleri vardı. En azından saçlarını arkadan bağlayabilir ve ayakkabılarını giyebilirdi diye düşündü. "Düşünmedim. Bu halimle dışarı çıkmamalıydım, değil mi? Geri döndüğümde bütün kuzenlerin beni görmek için dışarıdayken ne kadar utanmış olmalısın. Çok özür dilerim."

"Hayır, hayır." Kadının kolundaki elini boştaki eliyle kapattı. "Demek istediğim bu değildi. Tanrı aşkına, *azarlamıyordum*. Burası senin evin Lily. Burada ne istiyorsan onu yapmalısın."

Lily, Lauren'ın ne kadar şık giyindiğini hatırlayarak sustu. Bir bone ve hatta eldiven bile takmıştı. Güneşin denizin üzerinden doğuşunu seyretmek için çıplak ayakla ve saçlarını arkaya atarak dans etmeye gitmezdi. Onu terasta utandırmazdı.

Neville, Lily'yi yıkayıp çoraplarını ve eski ayakkabılarını giydirdikten sonra sabah odasına götürmüş, Dolly de saçlarını başının arkasında basit bir düğüm yapıp iki düzgün örgüyle bağlamıştı. Dolly yeşil tülbent giymemesini tavsiye etmişti, çünkü hanımefendinin öğleden sonra üzerini değiştirecek bir şeye ihtiyacı olacaktı ve bu yüzden eski pamuklu giysi iş görecekti.

Neville, başka bir beyefendi olmamasına rağmen kısa bir süre sabah odasında onunla kaldı, ama sonra kâhyasıyla konuşmak üzere çağrıldı.

Hanımların hepsi onu hoş bir şekilde karşıladı. Hatta dul kontes ayağa kalkarak Lily'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve onu yanındaki koltuğa oturttu. Ama sohbette, terasta olduğu gibi rahatlatıcı hiçbir şey yoktu. Londra'dan, Almack's'tan, ödünç kütüphanelerden, gül bahçelerinden ve hizmetkârların idaresinden konuştular; bu konuların hiçbiri Lily'nin tecrübesi dâhilinde değildi. Savaştan bahsedilip Fransızlardan kötülük ve ahlaksızlık canavarı olarak söz edildiğinde ve Lily onların da tıpkı İngilizler gibi insanlar olduğunu, şefkat, sadakat, sevgi ve tüm güzel duyguları paylaştıklarını söylediğinde, Lily'nin Wilma-Joseph'in kız kardeşi olduğunu hatırladığı kızıl saçlı bayan bayılmak üzere olduğunu söyledi ve bir başkası da genç Miranda'yı hanımların sohbetine böyle nezaketsiz bir konu soktuğu için azarladı.

Lily, sayısız lülesi yüzünden biraz kilolu görünen genç kıza sempatik bir şekilde gülümsedi ama kızarıyor, sallanan dudağını ısıırıyor ve aşağıya doğru bakıyordu.

Sadie Teyze, Lily'ye üzerinde çalışmak için biraz nakış isteyip istemediğini sorarak bu garip anı değiştirmeye çalıştı. Lily neredeyse tüm hanımların iğne işiyle meşgul olduğunu fark etmişti. Yama yapma ve yama açma konusunda oldukça yetenekli olmasına rağmen kendisine hiç nakış işlemeyi öğretmediklerini itiraf etmek zorunda kaldı. Kayınvalidesi Miranda'ya müzik odasına gitmesini ve piyanoda onlar için çalarken kapıyı açık bırakmasını önermeden önce yine garip bir sessizlik oldu.

Lily sonunda, Bayan ve Bayan Holyoake'un Kilbourne Kontesi'ni beklemek üzere geldiklerini haber veren uşağın ortaya çıkmasıyla kurtuldu.

Lily, orada bulunan diğer tüm hanımlar gibi dul kontese baktı ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Bayan Holyoake bugün benden ne isteyebilir ki?" diye sordu. "Onu kesinlikle ben çağırmadım."

"Affedersiniz leydim," dedi Bay Forbes boğazını temizleyerek, "ama anladığım kadarıyla lord hazretleri karısı için yapmış. Onları mavi salona koydum."

Lily, kendisinin, yani Lily'nin artık Kilbourne Kontesi olduğunu açıkça unutmuş olan kayınvalidesinin yüzündeki çabucak bastırılmış üzüntü ifadesinden fena halde utandı. Bütün bunlar imkânsız olacak, diye düşündü Lily bilmem kaçınıcı kez, ama buna izin verilemezdi. Bir şekilde bu durumla yaşamak zorunda kalacaktı. Herkes bununla yaşamak zorunda kalacaktı.

Leydi Elizabeth sabah odasından çıkarken iki elini birden uzatarak hızla ona doğru geldi.

"Lily," dedi, ellerini tutup yanağından öperek. "Günaydın canım. Her şey yolunda Forbes. Hanımefendilerini Holyoake hanımlarına götüreceğim. Onlar köyün terzileri, Lily. Neville daha önce bana onlardan söz etmişti ve zamanları yettiği kadar güzel giysiler için sana ölçü almalarını sağlayıp sağlamayacağımı sordu."

Lily kabul etmek zorundaydı ki bu cazip bir ihtimaldi. Sahip olduğu iki elbise kesinlikle yeni hayatının ihtiyaçları için yeterli değildi. Ama mavi salonda onu daha büyük bir şaşkınlık bekliyordu. Birbirlerine son derece benzeyen siyah saçlı, siyah gözlü Bayan Holyoake ve kızına takdim edildikten ve kendisine derin bir reverans yapıp "leydim" diye hitap ettikten sonra, yanlarında o kadar çok kumaş parçası, o kadar çok desen ve mesleklerinin diğer araçlarını getirdiklerini gördü ki, her şeyi içeri taşımak için birkaç hizmetçi gerekmiş olmalıydı.

"Size gelmem daha uygun olmaz mıydı?" diye sordu.

Her iki kadın da şok olmuş görünüyordu ve Elizabeth güldü.

"Newbury Abbey'den Kilbourne Kontesi olduğun zaman değil, Lily," dedi.

Görünen o ki, Lily'ye imkânsız bir lüks gibi görünen iki ya da üç yeni elbiseye değil, bir düzine ya da daha fazlasına sahip olacaktı. İtiraz ettiğinde, sabah elbiselerine, çay elbiselerine ve gece elbiselerine -bazıları aile akşamları için, bazıları akşam yemeği partileri için, bazıları balolar için- yürüyüş elbiselerine ve at arabası elbiselerine ihtiyacı olacağını keşfetti. Ve ata binebileceği keşfedildiğinde bir de ata binme alışkanlığı.

-Gerçi belki de yapabileceğini söylememeliydi, çünkü kesinlikle çok fazla ata binmemiştı.

Farklı giysi işlevlerinin farklı kumaşlar ve farklı tasarımlar gerektirdiğini keşfetti. Aralarından seçim yapabileceği pek çok renk vardı ama insan sadece güzel olduğunu düşündüğü rengi seçmeyebilirdi. Görünüşe göre bazı insanlara yakışan ama diğerlerine yakışmayan renkler vardı. Gün ışığında güzel görünen renkler olduğu gibi mum ışığında daha iyi görünen renkler de vardı. Ve farklı kumaşlara, işlevlere ve durumlara uygun her türlü süsleme vardı. Süsleyecekleri kumaşlarla aynı renkte süslemeler vardı. Kumaşları tamamlayan ya da tamamlamayan başkaları da vardı. Modaya uygun stiller olduğu gibi, *fazla avantart* ya da fazla modası *geçmiş* stiller *de* vardı. Genç bir kıza uygun stiller olduğu gibi, genç bir hanımefendiye ya da yaşlı bir bayana daha uygun olanlar da vardı. Alınması gereken ölçüler vardı. Şunlar vardı...

Elizabeth'in tüm nezaketine ve iki terzinin gösterdiği saygıya rağmen Lily kısa bir süre sonra kendini, biri doğru ipı çektiğinde kollarını kaldıran, biri başka bir ipı çektiğinde pirouet yapan ve sürekli boyalı bir gülümsemeyle gülümseyen pasif bir oyuncak bebek gibi hissetti. Yeni kıyafetlere sahip olmanın tüm keyfi erkenden kaçtı. Hiçbir şey bilmiyordu ve tüm kararları bilenlere bırakmak zorunda kalmıştı. Ve her zaman aptalca bir endişe vardı - tüm bunları *karşılayabilir* miydi? Yüzbaşı Harris'ten ödünç aldığı parayı gönderip göndermeyeceğini sormayı unutmuştu. Bunu nasıl ihmal edebilirdi?

Çile nihayet sona erdiğinde Elizabeth onun koluna girdi ve eşyalarını toplamaları için terzilerin yanından ayrıldılar; Lily'nin yardım teklifini reddetmişlerdi, bunu yaparken de şaşkın ve tedirgin görünüyorlardı.

"Zavallı Lily," dedi. "Bu senin için çok zor, değil mi? Gel, öğle yemeğini ye ve rahatla." Acı acı güldü. "Ama bir yemek bile seni rahatlatmıyor, değil mi? Zaman geçtikçe her şey kolaylaşacak, sana söz veriyorum."

Lily ona inanmak isterdi. Ama inandığından emin değildi. Keşke birkaç günlüğüne bile olsa geri dönebilseydi, diye düşündü... Ama buraya gelmekten başka ne yapabilirdi ki? Geri dönebilse ve Kaptan Harris'in mektup yazmasını beklemeye karar verse bile, sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş olacaktı. Öylece uzak duramazdı. O Neville'in karısıydı. Onun hâlâ hayatta olduğunu bilmeye hakkı vardı.

Asıl istediği şey, babasının öldürüldüğü o güne kadar geri gidebilmektir. Geriye dönüp Binbaşı Newbury'nin daha sonra ona söylediklerini daha net, daha sorumlu bir şekilde duyabilmeyi ve böylece evet dediği yerde hayır deme cesaretini toplayabilmeyi diledi.

Gerçekten dilediği bu muydu? Onunla hiç evlenmemiş olmayı mı? O gecenin hiç yaşanmamış olmasını mı? Eğer o gece, o aşk ve mükemmellik rüyası olmasaydı, daha sonra başına gelenlerden sağ çıkabilir miydi, bilmiyordu. En azından akıl sağlığı yerinde olarak.

Lily bir daha dışarı çıkmadı. Neville, en azından çoğu uygun olanı yapmaya ve onu aralarına kabul etmeye yeterince hazır olan akrabaları tarafından sürüklenip götürülürken onu derin bir endişeyle izledi. Neşeli görünmek, isimleri ve akrabalık ilişkilerini öğrenmek, kendisine yöneltilen soruları cevaplamak, görgü kuralları konusunda onun, annesinin ve Elizabeth'in izinden gitmek için elinden geleni yaptı. Ama sabah gezintisinden döndüğünde yanaklarında olan renk, gözlerindeki parlaklık ve tavırlarındaki ataklık -eski Lily'nin tüm belirtileri- gün ilerledikçe tekrar soldu.

Adam ona evi gezdirdi, kadın ilgilendi ve etkilenmiş görünüyordu. Uzun odadaki aile portrelerine uzun uzun ve dikkatle baktı.

Galeri.

"Uzun odanın yarısına geldiklerinde, "Atalarınız hakkında bu kadar çok şey bilmek ve hatta onların resimlerine sahip olmak ne kadar harika olmalı," dedi. Büyükbabanın bu portresinde ona çok benziyorsun. Ne annem ne de babam aileleri hakkında, benim atalarım hakkında hiç konuşmadılar. Babam ölene kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. İngiltere'ye döndüğümde onun ya da annemin akrabalarını bulmak isteseydim, nereye bakacağımı bile bilemezdim. Leicestershire'ın büyük bir yer olduğunu söyleyebilirim."

"Yalnız değildin," dedi ona, kalbi onun için acıyordu. "Yanında ben ve ailem vardı." Ama evlendiklerinin ertesi günü, kendi gözlerinin doğrulanmamış kanıtlarını ve Harris'in aceleyle gözlemlediği kanıtları kabul etmiş ve onu güvenli bir yere götürmek için aramaya gitmemişti.

Bir sonraki resme geçti.

"Madalyonunda anne ve babanın portreleri yok muydu Lily?" diye sordu ona. Şimdi takmasa da her zaman taktığını hatırlıyordu.

Sanki hâlâ oradaymış gibi bir elini boğazına götürdü. "Hayır," dedi. "Boştu."

Madalyonun nerede olduğunu sormadı. Muhtemelen esareti sırasında ondan alınmıştı ve kaybını daha fazla hatırlatmak onun için acı verici olurdu.

Ertesi sabah onun güneşin doğuşunu izlemek için yine dışarı çıkmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Gece boyunca yağmur yağmıştı ve hala oldukça bulutlu ve poyrazlıydı ama onu caydıranın hava olduğuna inanmıyordu. Odasına girdiğinde onu pencerenin önünde oturmuş, sessizce dışarı bakarken buldu. Ona gülümsedi ve yeni elbiselerinden birinin erken teslim edileceğini ve onu giymek için beklediğini söyledi. Annesi onu hizmetçiyle tanıştıracak ve günün menüsünü konuşurken onu da dahil edecekti.

Büyük bir evin idaresini öğrenmesinin önemli olduğunu düşünüyordu - kesinlikle annesi de buna inanıyordu -. Ama yeni hayatının içindeki tüm ışığı ve neşeyi alıp götürmesini istemiyordu. Onun Lily olmasını, Yarımada'dan hatırladığı kişi olmasını istiyordu.

Neville'in sonradan fark ettiği gibi, Lily yanlış anlamış ve hizmetçinin kendisine gelmesi gerektiğini fark etmemişti. Kayınvalidesiyle orada buluşmayı umarak tek başına mutfağa gitti. Çok sonra Bayan Ailsham, dul leydisine Kilbourne Kontesi'nin alt katta olduğunu haber verdiğinde ve şaşkın kayınvalidesi de onun peşinden aşağıya indiğinde, Lily büyük mutfak masasında oturmuş, yeni elbisesini büyük bir önlükle koruyor, bir mutfak hizmetçisiyle birlikte patates soyuyor ve telaşlı ama mutlu mutfak personeline, düzensiz gelen ve geldiğinde de erkeklerin ihtiyaçlarını karşılamakta yetersiz kalan tayınlarla bir alaya yemek pişirme hikâyeleri anlatıyordu.

Neville hikâyeyi anlattıktan ve annesi pek eğlenmese de kıkır kıkır güldükten sonra Lily'yi bulmaya gitti. Ama o zamana kadar Lily sabah odasının saygınlığına, teyzelerinin ve kuzenlerinin arkadaşlığına güvenli bir şekilde geri dönmüştü. Aynı anda hem neşeli, hem sessiz, hem de halsiz görünüyordu ve yeni mavi sabahlığı içinde çok güzeldi.

Kulübeden, Lauren ve Gwendoline'ın öğleden sonra ziyarete gelecekleri haberi gelmişti.

Aile salonda toplandığında genel bir gerginlik havası vardı. Kimse doğal davranmıyordu. Herkes bol bol gülümsüyor, bol bol konuşuyor ve gereğinden fazla gülüyordu. Lily çok sessizdi.

Neville onların gelişini büyük bir korkuyla bekledi.

Ama geldiklerinde, o an neredeyse heyecansızdı. Anons edilmemeyi tercih etmişlerdi ama uşak kapıları açar açmaz, Lily'nin gelişinden önce başka herhangi bir durumda yapacakları gibi odaya birlikte girdiler. İkisi de en şık halleriyle görünüyorlardı. Gwen gülümsemiyordu. Lauren gülümsüyordu, neşeyle ve nezaketle. Etrafına bakınıyor, herkesin gözlerinin içine bakıyor, görünüşe bakılırsa son derece rahattı.

Neville ayağa fırlayıp onlara doğru koşarken, o anın ona çok büyük bir çabaya mal olmuş olabileceğini tahmin etti.

"Lauren," dedi, iki elini birden tutma dürtüsüne direnerek. Bunun yerine onun önünde eğildi. "Nasılsın? Gwen?"

"Merhaba Neville." Lauren ona *gülümsedi* ve ellerini uzattı. "Karına resmi saygılarımızı sunmak için geldik, değil mi Gwen? Ama ona takdim edilmek için değil. Onunla dün sabah yürüyüşe çıktığımızda karşılaştık ve yollarımız kesişti. Oh, işte buradasın, Lily." Sıcak bir gülümsemeyle Neville'e döndü ve ellerini tekrar uzattı. "Evcilleşmiş görünüyorsun." Güldü. "Ne kadar güzel bir elbise. Çuha çiçeği rengine çok yakışmış." Lily'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve yanağından öpmek için öne doğru eğildi.

Mükemmel bir performanstı. Ama kesinlikle bir performanstı? Lily'nin yanındaki koltuğa oturmadan önce diğer herkesi kolaylıkla ve şefkatle selamlamaya devam etti.

İkisi arasındaki zıtlık -karısı ile iki sabah önce neredeyse karısı olacak olan kadın arasındaki zıtlık- bundan daha belirgin olamazdı. Lily, ufak tefek, güzel, sessiz, biri ona bir şey söylediğinde hafifçe telaşlanan, koltuğunda arkasına yaslanan, fincanı boşalmadan tabağına geri koymadan tüm çayını içen, annesinin bir konteste çok önemli olduğunu düşündüğü "duruş"tan tamamen yoksun bir kadındı. Lauren, uzun boylu, güzel ve zarif, mükemmel bir rahatlık içinde, dik ama zarif bir duruşla oturuyor, sırtı aşk koltuğuna değmiyor, fincanından yudumluyor ve gerçek bir hanımefendinin güzel eşyalara duyduğu tüm takdirle tekrar tabağına koyuyordu.

Neville, sanki Lily'nin yanına bilerek oturmuştu, zıtlıkların nasıl gözlemleneceğini ve yorumlanacağını biliyordu, diye düşündü. Ama bu kaba bir düşünceydi. Lauren hiçbir zaman kaba bir kadın olmamıştı. Ama tabii daha önce kendini hiç böyle bir durumda bulmamıştı.

Gwen daha çok reddedilmiş bir gelinin davranmasını beklediği gibi davranıyordu. Son derece iyi yetiştirilmiş olmasına rağmen, ilk sert kabulden sonra hem Lily'yi hem de kendisini dikkatle görmezden geldi. Konuşmasını bir grup kuzeniyle sınırlı tuttu.

Neville, Lauren'in sabah saatlerinde Newbury'den büyükbabası ve yaşlı beyefendiye o zamandan beri sessiz bir rahatlık sunan Bay Calvin Dorsey ile birlikte ayrılacağını yarı yarıya umuyordu.

ve baronun Yorkshire'a dönüş yolculuğunun ilk gününde ona eşlik etme nezaketini göstermişti. Ama Lauren onlarla gitmemiştir. Ne de olsa Newbury hayatının büyük bölümünde onun evi olmuştu. Ve belki de, diye düşündü Neville, kaçmak değil, kalıp hayatının yeni koşullarıyla yüzleşmek onun için önemliydi.

Muhteşem bir şekilde iyi gidiyordu. Belki de rahatlamış *hissetmeliydi* - rahatlamıştı. Ama Lauren'in çocukken annesi eve döndüğünde ne yapacağını nasıl da mutlulukla anlattığını hatırlamadan edemiyordu - ta ki bir gün tamamen susup bir daha annesinden hiç söz etmeye kadar. Ve büyüdüğünde babasının ailesine mektup yazıp onlarla yeniden tanışmaktan ve belki de onlarla birkaç ay geçirmekten hevesle bahsetmişti - ta ki mektubuna cevap aldıktan sonra onlardan bahsetmeyi tamamen bırakana kadar. Her iki konuda da sadece sessizlik. Neşesinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Sadece tam bir sessizlik.

Şu anda salona gelen hiçbir yabancı Lauren'in iki sabah *önce* gelin olduğunu -onun gelini olduğunu- ya da umutlarının aniden ve acımasızca yıkıldığını tahmin edemezdi.

Lauren, diye düşündü huzursuzca, ona biraz barut fıçısını anımsatıyordu, görünüşte oldukça zararsızdı ama onu tutuşturacak kıvılcımı bekliyordu.

Belki de yanıliyordu. Belki de Lauren'da o kadar tutku yoktu.

Ama bir yanı, iki sabah önce onu çağırdığında ona öfkelenmesini diliyordu. Ve bir yanı da bu öğleden sonra salona hışım ile girip gürültü ve skandal bir olay çıkarmasını diliyordu.

James'in kız kardeşi Pauline Bray sonunda misafir odasındaki toplantının garip bir şekilde gergin olan normallliğini bozan bir öneride bulundu.

"Sanırım yürüyüşe çıkacağım," diye açıkladı. "Baksana. Güneş çıktı ve dün geceki yağmurdan sonra çimler kurumak için yeterli zamanı bulmuş olmalı. Bana katılmak isteyen var mı?"

Neredeyse herkes istiyor gibi görünüyordu. Kuzenler bu öneriyi büyük bir hevesle kabul ettiler ve hatta bazı yaşlı akrabalar bile havayı tatmak istediklerini ifade ettiler. Evin arkasındaki tepeden ormangülü yürüyüşüne mi çıkılacağı yoksa evin arkasındaki tepeye mi gidileceği konusunda kısa bir tartışma yaşandı.

sahile inmek. Wilma deniz havasının ten rengini bozduğunu ve ne kadar dikkatli yürünürse yürünsün kumun insanın her yerine bulaştığını söyleyerek itiraz etse de plaj kazandı.

Kalabalık bir grup yola çıkmadan önce, planlar daha ayrıntılı hale gelmiş ve salonda henüz çay içmiş olmalarına rağmen, daha sonra sahile gönderilecek piknik çayı için aşağıya acil talimatlar gönderilmişti.

Neville hem kendi hem de Lily'nin iyiliği için bu oyalanmadan memnundu. Bir buçuk gündür eve hapsolmuştu ve şikâyet etmese de kendini şaşkın ve baskı altında hissettiğini biliyordu. Özellikle Lauren'ın ziyareti onu çok zorlamış olmalıydı.

Ama onu koluna takıp belki de kalabalık gruptan biraz uzaklaştırma düşüncesi daha evden çıkmadan suya düşmüştü. Lauren onun yanından ayrılmamıştı. Gülümseyerek Lily'nin koluna girdi.

"Sen ve ben birlikte yürüyeceğiz, Lily," dedi. "Birbirimizi daha iyi tanıyacağız."

Bölüm 10

Terasta ve çimenlikte sakın sakın yürüdüler. Dik yamaçtan aşağıya ve sahil boyunca sakın sakın yürüdüler. Sahil boyunca Lily'nin daha önce yürüdüğünden daha fazla yürüdüler, altından geçerken üzerlerinde yükselen devasa bir kayanın yanından geçtiler.

Lily eski ayakkabılarını giyyordu ama görünüşe bakılırsa köyün ayakkabıcısı onun için yeni ayakkabılar yapıyordu. Ama üzerinde yeni bir çuha çiçeği elbise ve pelerin vardı -Bayan ve Bayan Holyoake bunları bir gün içinde tamamlamak için gerçekten çok çalışmış olmalıydılar- ve manastıra beraberlerinde getirdikleri malzemeden seçtiği sade bir hasır başlık. Elizabeth'in anlattığına göre, köyde değirmenci olmadığı için Bayan Holyoake elinin altında seçkin bir malzeme bulundurmayı üstlenmişti.

Bone'nin geniş siperi Lily'nin yüzünü, çoğu zaman bulutlardan arınmış bir şekilde parlayan güneşten koruyordu. Lauren'in paylaşmakta ısrar ettiği güneş şemsiyesi ise Lily'nin yüzüne en ufak bir güneş ışığının bile gelmesini engelliyordu. Lauren, ten renklerine çok dikkat etmeleri gerektiğini, özellikle de artık yaz mevsiminin yaklaştığını söyledi. Lily'nin yüzünün ne yazık ki bronzlaşmış olduğunu fark etmişti, muhtemelen Portekiz'den eve dönüş yolculuğunun bir kazasıydı bu. Ama umutsuzluğa kapılmamalıydı; dışarı çıkarken yanında bir şemsiye taşırsa rengi solardı. Lauren ona bir tane ödünç verebilirdi.

Wilma denizden gelen tuz cildini sertleştirip saçlarını kabalaştıracağı için su kenarına çok yakın yürümemeliydi. Ayakkabılarının içine girmesinden korktukları için kumda çok yavaş yürümeleri gerekiyordu. Piknik çayı için uygun korunaklı bir yere ulaştıklarında ve hizmetçiler battaniye ve sepetlerle geldiklerinde, Wilma tarafından beylere battaniyelerle çadıra benzer bir şey kurma görevi verildi, böylece

rüzgârdan ve denizin yıkıcı havasından korunmuş olacaktı. Oturduklarında suyu, hatta kumu bile göremiyorlardı.

İçeride de kalabilirlerdi, diye düşündü Lily.

Beyefendiler çok daha iyi vakit geçiriyorlardı. Sahilin sonuna kadar hızlı adımlarla yürümüşler ve bayanlar onları yarı yolda karşılamadan geri dönmüşlerdi. Yürüyüşlerini martıların uçuştığı ve rüzgârın en sert estiği su kenarına yakın bir yerde yapmışlardı. Gruptan çok neşeli kahkahalar yükselmişti. Lily onlarla birlikte yürümeyi diledi.

Hep birlikte çaya oturdular ama iştahları kapanır kapanmaz küçük kuzenlerden bazıları -Hal ve kardeşleri Richard ve William- tekrar keşfe çıkmak için sabırsızlanmaya başladılar. William kendi yaşlarında olan Miranda'ya göz kırparak işaret etti ve Miranda endişeyle, oğlu Vikont Sterne Ralph şarap doldururken iki kadehi tutmakla meşgul olan annesine baktı. Sonra Miranda kararsızca Lily'ye baktı.

"Ben de kaçmak istiyorum," diye fısıldadı Lily, bir buçuk gündür sadakatle koruduğu tüm iyi niyetlerini unutarak. Neville, Elizabeth ve Portfrey Dükü'yle birlikte, Mary Teyzesi'nin son beş dakika ya da daha uzun bir süredir yaptığı monoloğu kibarca dinliyordu.

Ve böylece birkaç dakika içinde ikisi, genç beyefendilerle birlikte, bir adım daha atsalar ayakkabılarını ıslatacak olana kadar kumsalda koşmaya başladılar.

Richard, "Bahse girerim su, yılın bu zamanında insana kalp krizi geçirtecek kadar soğuktur," dedi.

"Hayır," dedi Lily, ölü kış mevsimi hariç yılın her mevsiminde dağ derelerinde yıkanmaya alışkındı. "Ferahlatıcı olurdu. Rüzgâr harika hissettiriyor." Yüzünü rüzgara ve güneş ışığına doğru kaldırdı.

"Moda tatil yerlerinde deniz banyosu yapmak çok moda," dedi Hal. "Ama burada değil, ne yazık ki Mayıs ayında da değil. Geçen yıl Brighton'da Porter'larla birlikte yapmıştım."

"Ayak parmağımı deniz suyuna sokmadan önce öldürdüm," dedi Miranda. "Derim buruş buruş olur, ne yalan söyleyeyim."

Lily güldü. "Bu sadece su, ama tuzlu olduğu için içilmeyecek tabii ki." Ve ne yaptığını bile düşünmeden ayakkabılarını silkeleyip çoraplarını çıkardı, bir eliyle onları taşıırken diğer eliyle eteğini kaldırdı ve dizlerinin yarısına kadar suya girdi.

Miranda kıkırdadı ve genç beyler neşeyle yuhaladılar.

Lily daha da neşeyle gülerек, "Hava soğuk," dedi. "Çok güzel. Oh, dene bakalım o."

Sırada Richard vardı, sonra Hal ve sonra William. Sonunda Miranda bile ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmaya ve neredeyse ayak bileklerine kadar suya girmeye ikna edildi. Korku ve heyecanla güldü.

"Ah, Lily," diye bağırdı, "*çok eğlencelisin.*"

"Wilma yaşlı bir bunak," dedi Richard, büyüklerine saygıda kusur etmeyen bir tavırla. "Lauren ve Gwen de her zaman hanımefendi olduklarını hatırlamak zorundalar."

Hepsi ayakkabılarını ve çoraplarını giyerek suda ilerlediler, ta ki büyük kayaya gelene kadar ve Lily tam da böyle bir konumda ve böyle bir şekilde inşa edilmiş bir kayanın oraya tırmanılmak için yerleştirilmiş olması gerektiğine karar verdi. Tepeye tırmandı ve orada oturdu, kollarını dizlerine kavuşturdu, başını arkaya eğdi. Eteklerinin ağırlaştığını ve deniz suyundan ıslandığını hissedebiliyordu ama yakında kuruyacaktı. İnsan yüzünde güneşi ve havayı hissederken, dalgaların kıyıya doğru ilerleyişini ve martıların çığlıklarını duyarken uzun süre keyifsiz kalmanın imkânsız olduğunu düşündü. Başlığını çıkarıp ayakkabıları ve çoraplarıyla birlikte yanına koydu. Kendini daha da iyi hissetti.

Diğer dördü de onun ardından yukarı tırmanmış ve biraz aşağıda oturmuş, aralarında konuşup gülüşüyorlardı. Lily onları unuttu ve evrenle baş başa kalmanın verdiği o tanıdık duygunun tadını çıkardı. Hayatında gerçek anlamda çok az mahremiyet varken kendini kalabalıklardan soyutlayabilmek gibi bir yeteneği hep olmuştu.

"*Miranda!*"

Yüksek ve şok edici ses Lily'nin sıçramasına neden oldu ve onu çevresine geri döndürdü. Theodora Teyze, Elizabeth ve Mary Teyze'yle birlikte kayanın dibinde belirmişti. "Ayakkabılarını, çoraplarını ve başlığını giy."

ve eldivenleri *hemen* geri takın. Ve oradan aşağı in! Aman Tanrım, *eteğin* ıslanmış. *Yüzüyor muydun* sen! Seni şok edici, kaba, itaatsiz kız. *Gerçek* bir *hanımefendi* asla böyle bir şeyi aklından bile geçirmez-" Ama başını kaldırıp baktığında kızından çok daha dağınık olan Lily'yi gördü.

Elizabeth dilini şaklattı ve güldü. "Lily ve Miranda ne kadar da akıllıca davranmışlar," dedi. "Hepimizin gizliden gizliye yapmak istediği şeyi yapıyorlar ve güneşin, deniz havasının, hatta denizin tadını çıkarıyorlar."

Ama durumun garipliğini yumuşatma çabası pek başarılı olmadı. Bütün parti ortaya çıkmış, Theodora Teyze kıpkırmızı kesilmiş ve Miranda gözyaşlarına boğulmuştu. Mary Teyze telaşlı bir ses tonuyla herkese oğullarının tamamen suçlu olduğunu söylemeye cüret ettiğini belirtiyordu. Onlar çok neşeli çocuklardı. Hal öfkeyle ona yirmi bir yaşında artık kendisine delikanlı denmesinden hoşlanmadığını hatırlatıyordu.

Lily sessizce çoraplarını ve ayakkabılarını giydi, yeni bonesinin kurdelelerini çenesinin altından bağladı ve dikkatle sahile inmek için döndü. Wilma yüksek sesle bir şeylerden şikâyet ediyordu ve Gwendoline ona bıktırıcı olmamasını söylüyordu. Marki kasıtlı olarak durgun bir sesle çay fincanlarındaki fırtınaları duyan olup olmadığını soruyordu ve Pauline kahkahalara boğuldu. Bir çift güçlü kol Lily'yi kaldırıp aşağı indirirken, Lily hâlâ dikkatle tutunacak bir yer arıyordu.

Ona döndü ve gülümsedi, elleri hâlâ belindeydi. "Sizi orada gördüğümde çok canlı bir anım vardı," dedi, "bir kaya parçasının üzerinde oturup Portekiz'in tepelerine bakarken izledim sizi." Ama daha konuşmasını bitirmeden gülümsemesi soldu. "Özür dilerim. Baban ölmeden hemen önceydi."

Ve düşünlerinden sadece saatler önce. Tüm bunların yaşanmış olmasından nasıl da pişmanlık duyuyordu. Nasıl *da* pişman olmuştu.

Herkes genel bir hoşnutsuzluk ve gariplik havası içinde vadiye ve eve giden patikaya doğru yürümeye başlamıştı. Lily ve Neville kısa bir mesafe geride kaldılar.

"Özür dilerim," dedi.

"Hayır," dedi ona sertçe. "Hayır, olmamalısın Lily. Her zaman üzgün olmamalısın. Hayatını kendi bildiğin gibi yaşamalısın."

"Ama Miranda'nın başını belaya soktum," dedi. "Hiç düşünmemiştim."

"Theodora Teyze'yle konuşacağım," dedi ona gülerek. "Çok büyük bir yaramazlık değildi, biliyorsun."

"Hayır," dedi, "onunla konuşacağım. Beni her zaman korumamalısın. Ben çocuk değilim."

"Lily," dedi yumuşak bir sesle. "Bu hiç iyi gitmiyor, değil mi? Kendimize biraz zaman ayıralım, olur mu? Sana kulübeyi göstereyim."

"Vadideki mi?" diye sordu ona.

Başını salladı. "Benim özel inziva yerim. Huzur ve sükûnet cennetim. Seni oraya götüreceğim."

Kızın elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Önlerindeki birinin arkalarına bakmasını umursamadı. Ne de olsa evliydim.

"Kulübe size ait o zaman?" diye sordu ona. "Çok güzel bir yer."

"Büyükannem bir ressamdı," diye açıkladı. "Kendi başına kalmayı, resim yapmayı severdi. Büyükbabam onun için tüm arazinin en güzel yerine bir kulübe inşa ettirdi. Mobilyalı ve ayda bir kez temizlenip havalandırılıyor. Hepimizin kullanması ve keyfini çıkarması için var, ancak sanırım benim özel yerim olarak görülmeye başlandı. Bazen ben de yalnız ve sessiz olmayı seviyorum."

Ona gülümsedi. Belli ki bu tür antisosyal ihtiyaçlar onun için oldukça anlaşılabilirdi.

"Askeri hayatla ilgili zor bulduğum tek şey buydu," dedi. "Mahremiyetin olmaması. Sen de bunu hissetmiş olmalısın, Lily. Yine de sende bir şey vardı... Babanın görüş alanının dışına çıkmadan da sık sık kendi başına gittiğini fark ederdim. Tek başına oturur ya da ayakta durur, etrafına bakmaktan başka bir şey yapmazdın. Hep şunu hayal ederdim.

Bana ve neredeyse herkese kapalı olan bir dünyayı keşfetmişsiniz. Öyle mi?"

"Bazı yerler vardır," dedi, "diğerlerinden daha özel olarak kutsanmış gibi görünür. İnsanın kendini... Tanrı'yı hissettiği yerler sanırım. Ben hiçbir zaman bir kilisenin içinde Tanrı'nın varlığını hissedemedim. Daha ziyade, birçok binada olduğu gibi orada da kendimi kapalı, baskı altında hissediyorum. Ancak alışılmadık güzellikte, huzurlu ve... kutsal yerler de var. Yine de bunlar nadirdir. Ben büyürken sizinki gibi bir vadem, bir şelalem, havuzum ya da kulübem yoktu. Alaydayken de bu tür yerlerden pek bulamadım. Ben öğrendim..."

"Neye?" Başını onunkine doğru eğdi. Geçmişte Lily ile sık sık, bazen bir saat ya da daha uzun süre konuşmuşlardı. Aralarındaki cinsiyet ve mevki farklarına rağmen birbirlerine karşı her zaman rahat olmuşlardı. Onu iyi tanıdığını hissetmişti. Ama ona özel dünyasını hiç sormamış, sadece gözlemlemişti. Onun karakterinde hâlâ bilmediği derinlikler vardı. Orada büyük bir güzellik olduğundan şüpheleniyordu ve gençliğine ve resmi eğitim eksikliğine rağmen bilgelik de vardı. Lily'sinde sığ olan hiçbir şey yoktu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum" dedi. "Hareketsiz kalmayı, yapmayı, dinlemeyi ve hatta düşünmeyi bırakmayı öğrendim. *Olmayı* öğrendim. Neredeyse her yerin, eğer izin verirsem, o özel yerlerden biri olabileceğini öğrendim. Belki de o yeri kendi içimde bulmayı öğrendim."

Ona baktı -yeni çuha çiçeği elbisesi, pelerin ve hasır şapkasıyla güzel, zarif Lily'ye. Onda her zaman gözlemlediği dinginliğin bir açıklaması vardı o halde. Onun kısa ve zor hayatında, pek çok insanın bütün bir ömür boyunca keşfedemeyeceği şeyleri keşfettiğinden şüpheleniyordu. Yalnızlığın ve sessizliğin değerini bilmesine rağmen kendisi o kadar ilerleyememişti. Lily'nin içinde bir yer bulma, kendi deyimiyle sadece *olma* yeteneğinin İspanya'daki çilesine dayanmasına yardımcı olup olmadığını merak etti. Ama bunu ona sormayacaktı. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Vadiye ulaşmışlar ve patikadan kulübeye ve şelalenin dibindeki havuza doğru yürümüşlerdi. Diğer herkes çoktan tepeye çıkıp ağaçların arasında kaybolmuştu. Konuşmadan durdular

Kısa bir mesafe uzaklaştıklarında onayladılar ve gözlerini manzaranın güzelliğine, kulaklarını da akan suyun huzur veren sesine diktiler.

"Ah, evet," dedi sonunda iç çekerek, "burası da o yerlerden biri. Buraya neden geldiğinizi anlayabiliyorum."

Karısı olduğunu ve kendi adını kullanabileceğini hatırlatmasına rağmen, döndüğünden beri ona herhangi bir adla hitap etmediğini fark etmişti. Bu ismi onun dudaklarından tekrar duymayı arzuluyordu. Düşün gecelerinde bunun kulağa nasıl en samimi sevgi sözcükleri gibi geldiğini hatırlayabiliyordu. Ama ona bu konuda baskı yapamazdı, yapmayacaktı. Ona zaman tanımalıydı.

"Gel de kulübeyi gör," dedi. Birdenbire Lauren'la birlikte buraya hiç gelmediğini, en azından çocukluklarından beri hiç gelmediklerini şaşkınlıkla fark etti.

Sadece iki oda vardı, her ikisi de rahat bir şekilde döşenmişti ve her ikisinde de soğuk bir güne ya da geceye hazırlanmak için yanlarına kütükler yığılmış şömineler vardı. Ara sıra burada bir gece geçirirdi. Doksan beşinci birlikteki hayatını ve Yarımada'daki yıllarını hatırladığı ve isimsiz bir özlemle huzursuz olduğu son bir yıl boyunca bunu bazen yapmıştı.

Hayır, isimsiz değil. Burada, onu tanıdığı yıllar boyunca yavaş yavaş sevmeye başladığı Lily'yi özlemişti, ancak bu sevgi, öldüğüne inandığı gecedен önceki son görkemli çiçeklenmesinden sadece kısa bir süre önce cinsel tutkuya dönüşmüştü.

Newbury'deyken Lily'yi düşünmemeye çalışmıştı. Orada sadece yeni hayatını, yetiştirildiği ve eğitildiği görev hayatını, Lauren'ı da içeren hayatını düşünmeye çalışmıştı. Kulübeye hatırlamak ve kalan yasını tutmak için gelmişti.

Lily'nin ölmediğini fark etmek hâlâ garipti. O buradaydı. Şimdi.

Yatak odasına baktı ama onu daha çok büyüleyen diğer odaydı. Sandalyeler, bir masa, kitaplar, kâğıtlar, tüy kalemler ve mürekkep vardı ve doğrudan havuza ve şelaleye bakan bir manzara. Burada oturup okumayı ya da yazmayı severdi. Oturup sadece seyretmeyi de severdi. Belki de onun *varlık* dediği şey buydu.

"Burada okuyorsun," dedi, başlığını çıkardıktan sonra kitaplardan birini aldı ve sandalyelerden birine koydu. "Başka dünyalar ve başka zihinler hakkında bilgi edinirsiniz. Ve geri dönüp onları tekrar tekrar okuyabilirsiniz."

"Evet," dedi.

"Bazen de kendi düşüncelerinizi yazarsınız," dedi parmağını tüy kalemlerden birinin üzerinde gezdirerek. "Ve geri dönüp onları okuyabilir ve bir şey hakkında ne düşündüğünüzü veya nasıl hissettiğinizi hatırlayabilirsiniz."

"Evet." Sesi hüzünlü geliyordu, adam fark etti.

"Okuyup yazabilmek dünyanın en harika duygusu olmalı," dedi.

Çok fazla şeyi hafife aldığını fark etti. Eğitim gördüğü için ne kadar ayrıcalıklı olduğunu hiç düşünmemişti. "Belki de," diye önerdi, "öğrenebilirsin, Lily."

"Belki," diye kabul etti. "Gerçi muhtemelen çok yaşıyım. Uygun bir öğrenci olamayacağımı söyleyebilirim. Babam her zaman okumayı öğrenmenin hayatında yaptığı en zor şey olduğunu söylerdi. Bunu hiç kolay bulmadı." Kitabı yere bıraktı ve pencerenin önünde durup dışarı bakmaya başladı.

Cevabını duymaktan korktuğu soruyu ona sormak istememişti - kesinlikle henüz değil. Kendini bilecek kadar güçlü hissetmiyordu. Ama her nasılsa yer ve zaman doğru gibiydi ve her nasılsa kelimeler dökülüyordu.

"Lily," diye sordu ona, "ne acı çektin?"

Yanına gidip profiline baktı. Parmaklarının ucuyla onun yanağına dokundu. Çok narin görünüyordu ama yine de onun en sert gaziler kadar bile sert olduğunu biliyordu. Ama onun sertliği ne kadar kötü bir şekilde sınanmıştı? "Bu konuda konuşabiliyor musun?"

Başını çevirdi ve kocaman mavi gözleri onunkilere baktı. Tuhaf bir şekilde hem yaralı hem de sakin görünüyorlardı. Her ne yaşadıysa onu incitmişti, belki de kalıcı olarak, ama onu kırmamıştı. Ya da gözleri öyle söylüyor gibiydi.

"Bu bir savaştı," dedi. "Benimkinden çok daha kötü acılar gördüm. Sakatlanma, işkence ve ölüm gördüm. Ben sakatlanmadım. Ben ölmedim."

"Sana... işkence mi yapıldı?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç kez dayak yedim," dedi, "hoşuma gitmediğinde. Ama sadece elle. Hiçbir zaman gerçekten işkence görmedim."

Belli bir İspanyol partizanın aniden karşısına çıkmasını isterdi. Yumruklarıyla adamın vücudundaki her kemiği kırmak ve sonra çıplak elleriyle onu lime lime etmek isterdi. Lily'yi mi *dövmüştü*? Nedense bu da en az tecavüz kadar iğrenç bir suç gibi görünüyordu.

"İşkence görmemiş o zaman," dedi. "Sadece dövülmüş ve... kullanılmış." "Evet." Bakışları adamın kravatına kaydı.

Başka bir adamın Lily'yi kullandığını hayal etmek acı veriyordu. Onu daha az çekici kıldığı için değil -bu olasılığı bir gece önce düşünmüş ve reddetmişti- ama tüm masumiyeti, ışığı ve iyiliğiyle bir köle gibi kullandığı ve şehvetiyle bedenine karanlık ve acılık aşıladığı için. Ve belki de onu onarılamayacak şekilde incitmişti.

Nereden bilebilirdi ki? Belki de kendisi de bilmiyordu. Belki de olanları sakın bir şekilde kabullenmesi, bunun bir savaş olduğuna dair mantıklı açıklaması, büyük ve açık bir yarayı örten küçük bir bandajdı sadece.

Belki de bir bakıma onun başa çıkma tarzı Lauren'inkinden farklı değildi...

Birden cesaretini kaybetti -ya da ilk soruyla bulduğu azıcık cesaretini. Eğer sorsaydı, kadın belki de ona gerisini anlatacaktı. Acı çektiği, katlandığı ve hayatta kaldığı şeylerin tüm iğrenç ayrıntılarını. Bilmek istemiyordu. Bilmeye tahammül edemiyordu. Belki de anlatmaya ihtiyacı olduğunu fark etmesine rağmen.

Ah, Lily, ve sen korkaklıktan mı bahsettin?

Parmaklarının tersiyle yanağını ve çenesini okşadı ve sonra parmaklarını çenesinin altına koyarak kaldırdı. "Utanacak hiçbir şeyin yok Lily," dedi. Utanıyor muydu? Ama kocasının onu zina nedeniyle boşayabileceğini tahmin etmişti. "Sen yanlış yapmadın. Yanlış yapan bendim. Utanması gereken kişi benim. Seni daha iyi korumalıyım. Hattın ortasına saldıracaklarını tahmin etmeliydim. I

hala yaşama şansın olduğunu fark etmeliydim. Seni bulmak ve fidye almak için yeri göğü inletmeliydim."

"Hayır!" Gözleri sakince onun gözlerinin içine baktı. "Bazen hata bulmak ve suçu -kendine bile- yüklemek, savaşın mantıklı olmadığı gerçeğini kabul etmekten daha kolaydır. Bu bir savaştı. Hepsi bu."

Yine de önceki gece açıkça görüldüğü gibi kendini suçluyordu. Erdemi uğruna savaşmadığı, boyun eğmektense Fransız esirlerle birlikte ölmediği için korkaklıkla suçluyordu kendini. Ve savaş bahanesini kendi suçunun affi olarak kabul edemezdi.

Yaralarının iyileştiğini sanıyordu. O ise hiç yarası yokmuş gibi görünüyordu. Ama belki de gerçekte onlar bir şekilde affedilmeyi, huzuru ve iyileşmeyi birlikte bulmak zorunda olan iki yaralı insandı.

Ama bunu yapabilmeleri için aralarındaki her şeyin açık olması gerekiyordu. Yine de bilmeye dayanamıyordu...

Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Yumuşak, sıcak ve teslimiyetçiydiler. Ve başını geri çekip gözlerine baktığında, gözlerinin derin bir özlemle dolu olduğunu gördü. Onu tekrar öptü, daha önce olduğu gibi hafifçe, dudaklarının kendi dudaklarına yapıştığını ve onlara doğru bastırıldığını hissedene kadar - tıpkı düğün gecelerinde onu çadırında battaniyesinin altına çektiğinde olduğu gibi.

Ah, Lily. Onu özlemişti. Öldüğüne inansa bile onu özlemişti. Onsuz hayatı bomboştu. Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin dolduramadığı ya da dolduramayacağı bir boşluk vardı. Ama o geri dönmüştü. Ah, eve, onun yanına dönmüştü. Kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. Dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Ve kendini, onu pençeleyen ve panik içinde iten, miyavlama sesleri çıkaran vahşi bir şeyle savaşıırken buldu. Odanın diğer ucuna doğru dönerek ondan uzaklaştı ve aralarına bir sandalye koydu. Adam şok içinde ona baktığında, kadın da ona bakıyordu, gözleri dehşetten kocaman olmuştu. Sonra aniden gözlerini sıkıca kapattı ve adam konuşacakken ellerini kulaklarına bastırıp ses çıkarmaya devam etti. Onu dışarıda bırakarak. Kendini içine kapattı.

İçerideki buza döndü.

"Lily." Onun içgüdüsel olarak tanıyıp tepki vereceğini bildiği tek sesi, subay sesini kullandı. "Lily, tamamen güvendesin. Şerefim üzerine yemin ederim. *Güvendesin.*"

Sessizliğe gömüldü ve birkaç dakika sonra ellerini kulaklarından çekti. Gözlerini açtı ama ona bakmadı. Gözleri kocaman ve boştu, dehşet ve diğer her şey gözlerinden silinmişti.

"Özür dilerim," dedi ona. "En derin özürlerimi sunarım. Seni incitmek ya da korkutmak gibi bir niyetim yoktu. Senin isteğin dışında sana asla fiziksel bir şey yapmayacağım. Yemin ederim. Lütfen bana inanın."

"Korkuyorum," dedi, sesi tınısızdı. "Çok korkuyorum."

"Biliyorum." Daha önce sorduğu tüm sorulara, kendisinin dile getirmesinden ve kadının da kelimelerle cevap vermesinden daha güçlü bir şekilde cevap vermişti. Savaşta uzuvlarını kaybetmiş olarak dönen bir asker kadar, hatta daha fazla sakatlanmıştı. O da korkuyordu - ölümcül bir şekilde asla telafi edemeyeceğinden korkuyordu. Derin bir nefes aldı ve yine subay sesini kullandı. "Bana bak Lily."

Baktı. Kumsaldaki kaçıışından sonra kazandığı tüm canlı renkler yüzünden uçup gitmişti. Yine solgun ve bitkin görünüyordu.

"İyice bak," dedi ona. "Kimi görüyorsun?" "Seni," dedi kadın.

"Peki ben kimim?"

"Binbaşı Lord

Newbury."

"Bana güveniyor musun, Lily?" diye

sordu ona. Lily başını salladı. "Hayatım pahasına."

Bu onu dehşete düşüren bir cevaptı -bir keresinde onun güvenine ihanet etmiş ve bunun korkunç, hesaplanamaz sonuçları olmuştu- ama şu anda kendi zayıflığını göstermeyi göze alamazdı. "Seni bir daha asla öpmeyeceğime ya da öpmekten fazlasını yapmayacağıma söz veremem," dedi. Ama senin tam ve özgür rızan olmadan ikisini de asla yapmayacağım. Bana inanıyor musun?"

Tekrar başını salladı. "Evet."

"Etrafına bak," diye emretti ona. "Neredesin?"

Baktı. "Kulübede," dedi. "Newbury Abbey'de." "Peki orası neresi Lily?" diye sordu.

"İngiltere'de."

"İngiltere'de savaş yok," dedi ona. "Burada barış var. Ve İngiltere'nin bu küçük parçası benim. Burada benimle güvendesin. Bana inanıyor musun?"

"Evet," dedi.

"O zaman tekrar gülümsediğini göreyim," dedi.

Gülümsemesi titrekti. Ama kendi korkusu geçmemiş olsa bile onun korkusunun geçtiğini görebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Olma," dedi ona. İçini çekti. "Bugün daha fazla konuşmaya çalışmasak iyi olur. Seni buraya üzme için getirmedi. Seni buraya getirdim çünkü burayı seviyorum ve içgüdülerim bana senin de seveceğini söyledi. Burası benim olduğu kadar senin de canım. Sen benim karımsın. Ne zaman istersen buraya gelebilirsin. Burada her zaman güvende olacaksın, benden bile. Buna yemin ederim. Ve burada kendin olabilirsin. Tam olarak olmak istediğin kişi olabilirsin."

Başını salladı ve bonesine uzandı. Adam onun kurdeleleri çenesinin altından bağlayışını ve kapıya doğru dönüşünü izledi. Kapıyı onun için açtı ve vadiden aşağıya, tepedeki patıkaya doğru yol almak üzere tekrar dışarı çıktılar. Elleri arkasında kenetlenmiş halde onun yanında yürüdü. Kolunu bile uzatmaya korkuyordu.

O zaman yaralar görüldüğünden çok daha derindi. Hiç iyileşecekler miydi? Ve onları iyileştirebilecek miydi? Burada, ait olmadığı yerde, büyüdüğü kadın olamadığı yerde, canlı, spontane ve özgür?

Ama onun iyileşmesine ve hayatının mevcut gerçekliğiyle başa çıkmasına yardım etmekten başka çaresi yoktu. Kadın onun karısıydı. Onunla evlenmeden önce onu derinden sevmişti. Evliliklerinin o tek gecesinde onu tutkuyla sevmişti. Görünürdeki ölümünden beri onu hiç durmadan sevmişti.

Ve iki sabah önceki düğün gününde kilisenin avlusuna adım attığı andan itibaren onu yeniden sevmişti.

Bölüm 11

Lily, Vikontes Sterne Theodora Teyze'den özür diledi ve Miranda'nın asi davranışları için tüm suçu üzerine aldı. Bunu akşam yemeğinde herkesin önünde yaptı, böylece herkes hatanın kendisinde olduğunu bilecekti. Ama Theodora Teyze sadece kızardı ve Lily'ye olayın aslında hiçbir şey olmadığını söyledi. Hal hararetle öyle olmadığını söyleyince babası Sör Samuel Wollston ona sert bir şekilde dilini tutmasını söyledi. O uzun yerin markisi Joseph, sesi kesinlikle sıkılmış gibi geliyordu, yine çay fincanlarındaki fırtınalar hakkında mırıldandı. Pauline kıkırdadı. Ve Elizabeth konuyu değiştirdi.

Lily bir kez daha yanlış bir şey yaptığına inanmak zorunda kalmıştı.

Bu, ilerleyen günlerde giderek daha fazla aşına olduğu bir duyguydu. Bir sabah yeni bir elbiseyi mutfığa götürüp ütölemek için ısrar ettikten ve mutfak hizmetçisinin çamaşır ipine asılacak kocaman bir sepet çamaşır taşımasına yardım ettikten sonra, kayınvalidesi ona nazikçe, hizmetçilerin bu tür işleri yapmaları için işe alındığını, böylece hanımların daha önemli işlerle meşgul olabileceklerini söylemişti. Ama önemli işler, kâhya ile günlük toplantıları ve Lily'nin çözemediği bir defterde yazılı hesapları incelemeyi içeriyordu. Çok geçmeden dul kontes görevine tek başına devam etti.

Bayanlar -ve birkaç beyefendi- manastıra uğruyor, Lily de onların kendisine takdim edilmesi ve çaylarını yudumlarken onlarla sohbet etmek zorunda kalması çilesiyle yüzleşmek zorunda kalıyordu. Bir öğleden sonra annesine eşlik eden Bay Cannadine, Neville, Anburey Dükü ve diğer bazı beylerle savaş hakkında konuştu ve Lily de coşkuyla sohbe katıldı. Ama ziyaretçiler gittikten sonra,

Lauren onu bir kenara çekti ve böyle tatsız konuları tartışmanın hanımlar için pek de kibar bir davranış olmadığını söyledi. Elbette Lily'nin suçu yoktu, diye ekledi Lauren aceleyle. Bay Cannadine, beyefendilerin konuşmalarının bayanlar tarafından duyulma olasılığı varken bu konuyu açmamalıydı.

Telefonlara cevap verilmesi gerekiyordu. Dowager, bu nezaketi gösterenlere teşekkür etmenin genel bir nezaket olduğunu açıkladı. Ama bir öğleden sonra Leydi Leigh'e giden araba köyün içinden geçerken Lily, Bayan Fundy'yi gördü ve arabacıya durması için seslendi. Bayan Fundy'ye kendisinin, kocasının ve çocuklarının nasıl olduğunu sordu. Bunlar retorik sorular değildi. Cevapları ilgiyle dinledi ve Fundy'nin bebeğine sarılıp öpebilmek için kollarını uzattı - Bayan Fundy bebeğin bezinin değiştirilmesi gerektiği ve çok güzel kokmadığı konusunda onu uyarsa da. Ama araba tekrar yola koyulduğunda ve Lily gülümseyen yüzünü kayınvalidesine çevirdiğinde, bir başka nazik nasihate daha maruz kaldığını fark etti. İnsan bazı insanlara nezaketle başını sallayabilirdi ama onlarla sohbete dalmak oldukça gereksizdi.

"Bazı insanlar," diye anladı Lily, alt sınıflardan olanlar. Kendi sınıfından.

Lily fırsat buldukça dışarı kaçıyordu. Bunu yapmak çok da zor değildi, özellikle de misafirler Newbury'den ayrıldıktan sonra. Hafta sonunda Anburey Dükü ve Düşesi, kızları Wilma, Joseph, Elizabeth ve Portfrey Dükü dışında herkes kendi evlerine dönmüştü ve diğerleri de birkaç gün içinde Londra'ya gitmeyi planlıyorlardı. Lily genellikle evden çıkmayı ve fark edilmeden geri dönmeyi başarırdı - ilk gün odasına yaklaştığı yan kapıyı ve hizmetçilerin merdivenlerini unutmamıştı.

Güneş ışığında ve yağmurda tüm parkı keşfetti. Haftanın ikinci yarısında çok fazla yağmur yağdı ama olumsuz hava koşulları Lily'yi asla yıldırmadı. En çok kumsalı seviyordu - her ne kadar oraya yaklaşırken başını vadiden ve kulübeden çevirme alışkanlığı edinmiş olsa da. Ayrıca evin önündeki ekili çimenleri ve bahçeleri, köy ile aralarında uzanan ve dolambaçlı araba yolunun içinden geçtiği sık ormanı ve evin arkasındaki tepeyi de seviyordu.

Kaya bahçesinin hemen otesinden tepeye doğru kabaca bir at nalı şekli oluşturan ve ahırların arkasındaki gl ardağında ortaya çıkan özenle düzenlenmiş yürüyüş yolu. Buna ormangülü yürüyüşü deniyordu.

Leydi Leigh'e yaptığı sıkıcı ziyaretten döndükten sonra bir öğleden sonra geç saatte tırmandı. Eski elbisesini giymiş ve saçlarını açmıştı ama günün soğuğu onu pelerin ve ayakkabı giymeye zorlamıştı. Ama tırmanış, tepeden manzara ve orada edindiği yalnızlık duygusu, havanın rahatsızlığına değmişti. Durduğu yerden denizi, kumsalı ve koyu görebiliyordu. Döndüğünde, uzaklara doğru uzanan tarlaları ve ortak otlakları görebiliyordu.

Gözlerini kapatarak, belli bir aidiyet duygusu hissetmek hiç de zor değil, diye düşündü. Burası babasının çok sevdiği İngiltere'ydi ve onun yeni eviydi. Keşke, diye düşündü hüzünle, Neville sadece aşağı köydeki kulübelerden birine sahip olsaydı ve diğer erkeklerle birlikte her gün balığa çıksaydı. Keşke...

Ama keşkelerin bir anlamı yoktu. Etrafında oturacak bir yer aradı, böylece rahatlayabilir ve manzaranın güzelliğinin iliklerine ve ruhuna işlemesine izin verebilirdi. Ve sonra mkemmek yeri buldu. Ağaca tırmanırken, Miranda'nın artık orada olmaması ve onun kötü etkisi altında kalmaması iyi oldu, diye düşündü pişmanlıkla, elbisesi dizlerine yapışmıştı. Birkaç dakika sonra, aşağıdan çok mkemmek görünen dalın üzerine tnemişti. Gözleri onu yanıltmamıştı. Geniş ve sağlam bir daldı bu. Sırtını gövdeye dayayıp bacaklarını uzatabilir ve kendini tamamen güvende hissedebilirdi.

şimdi... Keşke her şeyi, hatta düşünceleri bile bir kenara bırakabilse ve çevresindeki güzellik ve huzurun bir parçası olabilse. Birkaç derin nefes aldı, yaprakları, ağaç kabuklarını, toprağı ve deniz havasının tuzunu kokladı. Ama eski becerileri bu öğleden sonra onun için işe yaramayacaktı. Kendini yalnız hissediyordu. Kulbedeki o korkunç sahneden beri Neville ona karşı çok nazik davranmıştı. Çok nazik ve kibar ve çok uzak. Onunla yalnız kalmamak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Belki de onu tekrar korkutmak istemiyordu.

Olanları yanlış anlamıştı. Onun kendisinden korktuğunu, iradesi dışında kendisini zorlayacağından korktuğunu sanmıştı. Oysa

hiç de öyle değildi. Sadece bir öpücükten daha fazlası olmasından ve bunun neye benzeyeceğini öğrenmekten korkmuştu. Son bir buçuk yılın tek ayakta tutan hayalinin sonsuza dek yok olmasından ve yerine koyacak hiçbir şeyin olmamasından korkmuştu. Ya onunla da Manuel'le olduğundan farklı olmasaydı? Ya kendisini Manuel'in fiziksel rahatlamasını sağlamak için kullanılan bir şey, cansız bir nesne gibi hissetmesine neden olduysa? Farklı olacağını biliyordu. Hafızası ona öyle söylüyordu. Adam sıcak ve nazikti, temiz ve misk kokuyordu. Yoğun bir özlem dalgası hissetmişti.

Ama ya çirkin bir şey çıksaydı?

Kuşlar ötüyordu, düzinelercesi, belki de yüzlercesi. Yine de neredeyse hepsi ağaçların dalları arasında görünmezdi, belki de onun gibi. Ama o şarkı söylemiyordu. Başını ağacın gövdesine yasladı ve gözlerini kapattı.

Korkusunun itiraf etmek istemediği bir başka unsuru daha vardı. Bunun onun için çirkin olacağından korkuyordu - *kendisinin* onun için çirkin olacağından. Onu şımarık, kirlenmiş bulacağından korkuyordu. Yedi aydır Manuel'le birlikteydi. Bir mucize eseri hiç gebe kalmamıştı, belki de kısırdı. Ama belki de Neville onun vücuduna girmesine izin verseydi, istemeden de olsa başka bir adama ait olduğunu hatırlardı. Ve belki de bu bir fark yaratırdı. Belki de kendine rağmen tiksinti duyardı.

Bilirdi. Ve bu bilgiyi dayanılmaz bulurdu.

Kendini dayanılmaz bulabilirdi. Serbest bırakıldıktan sonra Lizbon'a dönerken uzun bir yürüyüş sırasında bir dereye yıkandığını ve birdenbire kendini sudan çıkmaya ya da katlanmış tülbentiyle kendini keselemeye - histerik hale gelene kadar keselemeye ve keselemeye - zorladığını hatırlıyordu. Kendini hiç hissetmediği kadar kirli hissetmişti ama kiri yıkayıp temizleyememişti çünkü kir derisinin altındaydı.

Bir daha olmamıştı ama sonunda kendini sudan çıkarıp titreyerek ve korkmuş bir halde kıyıya uzandığında anlamıştı

Belki de bir daha asla temiz hissedemeyecekti. Bu, birlikte yaşamayı öğrendiği gizli bir korkuydu. Ama eğer bu duyguyu paylaşmaya gelirse, artık bunu yapamayacaktı.

Kulübede korkularını dile getirmeliydi, diye düşündü. Ona tam olarak nasıl hissettiğini anlatmalıydı. Ona Manuel'den, Lizbon'a yaptığı uzun yolculuktan, rüyalarından, korkularından, kâbuslarından bahsetmeliydi - hayır, bunlardan sadece bir tanesi vardı. Ona anlatmalıydı. Ama bunu yapamamıştı.

Belki de en kötüsü buydu. Kendileri olan her şeyi paylaşmazlarsa bir daha nasıl yaklaşabilirlerdi?

Lily gözlerini açıp manastırın çatısından uzaktaki denize doğru dalgın dalgın bakarken birden solunda hafif bir hareket olduğunu fark etti. Birisi kaya bahçesinin olduğu yönden patikadan yukarı doğru geliyordu. Daha doğrusu biri uzakta, bir ağaç gövdesinin yanında durmuş, bir eliyle gözlerini kapatarak önündeki yolu tarıyordu. Ya da onun gözlerini. Kim olduğunu anlamak imkânsızdı ama uzun boylu, koyu renk bir pelerin giymiş biriydi. Belki de Neville'di, onu aramaya gelmişti. Kalbi sevinçle yerinden fırladı. Belki de böyle تنها bir yerde her şeye rağmen konuşabilirlerdi. Ve Neville onun bir ağaca tırmanmış olmasını umursamayacaktı. Onun olmadığını anladığında bile bir kolunu salladı. Figürün duruşunda tanıdık olmayan bir şeyler vardı.

Adam -ya da kadın- ortadan kayboldu. Ya da gözden kayboldu. Belki de onu bir ağaç dalında tünemiş olarak görmekten utanmıştır? Ya da belki de her kimse onu hiç görmemişti.

Lily hayal kırıklığına uğramıştı. Bu öğleden sonra yalnız kalmak belli ki iyi bir fikir değildi. Eve geri dönmeye karar verdi ve dikkatle yere tırmanıp patikadan aşağı, kaya bahçesine doğru ilerledi. Belki Elizabeth de onunla bir gezintiye çıkmak isterdi.

Yolun yarısındaki bir dönemeci döndüğünde, koyu renk peleriniyle karşı yönden gelmekte olan Portfrey Dükü'ne neredeyse kafa üstü çarpacaktı.

"Ah," dedi Lily, "o sendin."

"Bir süre önce siz geçerken ahırdıydım," dedi ona, "ve ormangülü yürüyüşünde olduğunuzu tahmin ettim. Şimdi gelmeye karar verdim."

seninle tanışmak." Ona kolunu uzattı.

"Çok naziksiniz," dedi ve aldı. Ama neden orada öyle sinsice durmuş, onu ya da birini aramış, sonra da geri dönüp tekrar ilerlemiş ve sanki şimdi onunla buluşmaya geliyormuş gibi davranmıştı?

"Hiç de değil," dedi. "Bir süre önce bana annenden bahsediyordun Lily, sözümüz kesildiğinde."

Konuşmaları Elizabeth tarafından kesilmiş ve ona çok meraklı olduğunu söylemişti.

"Evet, efendim," dedi Lily.

"Söyle bana," diye sordu ona. "O da Leicestershire'dan mıydı?" "Sanırım öyle, efendim," dedi kadın.

"Peki kızlık soyadı?"

Lily'nin hiçbir fikri yoktu ve bunu ona söyledi. Ama sorularının sondaj niteliği onu huzursuz ediyordu.

"Neye benziyordu?" diye sordu. "Senin gibi mi?"

Hayır. Annesi tombul, yuvarlak yüzlü, pembe yanaklı ve kara gözlüydü. Uzun boyluydu -ya da öldüğünde sadece yedi yaşında olan bir çocuğa öyle görünmüştü. İnsanın başını yaslayabileceği geniş ve rahat bir göğsü vardı; gerçi Lily düke verdiği tasvire bu ayrıntıyı eklememişti.

"Tam olarak kaç yaşındasın, Lily?" diye sordu. "Yirmi, efendim."

"Ah." Birkaç dakika sessiz kaldı. "Yirmi. O kadar da yaşlı görünmüyorsun. Doğum tarihiniz nedir?"

"Yirmi yaşındayım, efendim," diye kesin bir dille cevap verdi, Dük'ün ısrarlı sorularından rahatsız olmaya başlamıştı.

Kaya bahçesini çoktan geçmişlerdi ve çeşmeye yaklaşıyorlardı. Adam ona baktı. "Özür dilerim Lily," dedi. "Küstahça davrandım. Affet beni, lütfen. Sadece bana eski bir takıntımı hatırlattın, sanırım buna takıntı da denebilir.

Siz köy kilisesinin avlusuna girene kadar iyileştiğimi sanıyordum."

Onun tarafından şaşırtılmıştı. Ona sinirlenmişti. Ve ondan biraz korkması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Affet beni." Çeşmenin başında durdu, ona gülümsedi ve elini dudaklarına götürdü.

"Elbette efendim," dedi nezaketle, elini çekti ve terasa çıkan merdivenlerden hafifçe yukarı doğru koşmaya başladı. Bu haliyle hizmetçilerin girişine doğru koşması gerektiğini unutmuştu. Ama uşak Bay Jones dışında kimseyi görmeyecek kadar şanslıydı, o da kızarmış ve onun parlak selamına mahcup bir sırtışla karşılık vermişti.

Portfrey Dükü'nün yakışıklı, zarif bir görünüşü ve hoş bir gülümsemesi olduğunu düşündü. Ama bu adama karşı temkinli davranmaktan vazgeçmek gerçekten de aptallık olurdu.

Ertesi gün Neville sabah erkenden kâhyasıyla birlikte emlak işleri için dışarı çıktı. Köyün içinden tek başına döndüğünde henüz öğlen olmamıştı. Çoğu gün manastıra uğramalarına rağmen Lauren ve Gwen'in nasıl olduklarını görmek için malikâneye uğramaya karar verdi. Lauren hiçbir şey olmamış gibi davranmakta ısrar ediyordu. Hatta Lily'yi kanatları altına aldığı bile söylenebilirdi. Hatta bazen onun için kitap okuyor ve piyanoforte çalıyordu. Bu durum mutlu bir gelişme gibi görünse de Neville'i endişelendiriyordu.

Gwendoline sabah odasında yalnızdı. Neville içeri girdiğinde elindeki kitabı bıraktı ve yanağına kondurduğu öpücük için yüzünü kaldırdı. Ona gülümsemedi. Gwen son zamanlarda pek gülümsememişti.

"Lily'yi sadece çeyrek saat farkla kaçırdınız," dedi ona. "Sahilde yürüdükten sonra buraya geldi. Garaj yolundan gitmek yerine ormanın içinden geçerek manastıra döndü. Çok sıradışı biri."

"Eğer bunu bir eleştiri olarak söylüyorsan," dedi, "sakla onu, Gwen. Lily'nin istediği kadar alışılmadık davranmasına izin veriyorum."

Ona değerlendirici gözlerle baktı. "O zaman uyum sağlamayı asla öğrenemeyecek," dedi. "Hiç akıllıca değil Nev. Ama sana s yleyebileceğimden daha fazla canımı sıkan bir şey söyleyeceğim. Birçok yönden onu kıskanıyorum. Çocukluğumuzdan beri hiç deniz suyuna girmedim. O kayaya hiç tırmanmadım, başlığımı çıkarıp atmadım ve ayakkabılarımı tekmelemedim. Ben hiç... patıkaya girmeden ormana doğru y r medim."

Birak dakika boyunca birbirlerine ciddi bir şekilde baktılar ve sonra birbirlerine acıklı bir şekilde gülümsediler.

"Ondan nefret etme, Gwen," dedi. "Kimseye acı çektirmek gibi bir niyeti yoktu. Ve korkunç derecede yalnız. Benim desteğimin onun için yeterli olduğundan emin değilim. Yardıma ihtiyaım var."

Yanı başındaki masadan bir miktar dövme aldı ve üzerine eğildi. "ok hoş bir rüyaydı," dedi. "Sen Lauren'la evleniyorsun ve onunla manastırda yaşıyorsun. Ben burada annemle. Ben Vernon'la evlenmeden önce hep birlikte olduğumuz gibi. şimdi hepsi bozuldu. Ve Lauren o kadar çok acı çekiyor ki bana bile zor güveniyor. Nev, biz *her zaman her şeyi* konuşurduk."

"Nerede o?" diye sordu.

"Lily gittikten birak dakika sonra dışarı çıktı," dedi. "Hava almaya ve egzersiz yapmaya ihtiyaı olduğunu söyledi ama benim onunla gitmemi istemedi. Keşke Lily'yi bir *proje* haline getirmekte ısrar etmeseydi. Bir şeyleri kanıtlaması gerekiyor - zorlukların üstesinden gelebileceğini, kin g tmeyi reddedebileceğini, her zaman olduğu gibi m kemmел bir hanımefendi olmaya devam edebileceğini. Keşke yapabilse-"

"Kafama bir şeyler fırlatıp Lily'den nefret mi edeyim?" diye önerdi kız tereddüt edince.

"En azından," dedi, "sağlıklı olur Nev. Ya da birak havluyu acı gözyaşlarıyla ıslatsa. Hatta Lily'nin yeni hayatıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için her zaman yanında olabilmek amacıyla manastıra geri taşınmaktan bile söz etti."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde.

"Hayır," diye kabul etti. "Cüzzam ya da başka bir ölümcül hastalığa yakalanacağım ve o da bana bakmak için burada kalmak zorunda kalacak."

Birbirlerine tekrar kısa bir süre gülümsediler ve sonra kadın işine devam etti.

"Belki de," dedi, "Lauren'a en azından sezonun bir bölümünde Londra'ya gitmesini önermeliyim. Elizabeth birkaç gün içinde oraya dönecek. Eminim Lauren'ın arkadaşlığından çok memnun olacaktır. Seninki de öyle."

"Londra mı?" Kız irkilerek başını kaldırdı. "Hayır, Neville. Hayır, oraya gitmek gibi bir niyetim yok. Lauren da istemezdi. Bir koca bulmak için mi demek istiyorsun? Çok erken. Ayrıca, şu anda tüm ailemiz oldukça kötü şöhretli olmalı."

Yüzünü buruşturdu. Evet, bunu gerçekten düşünmemiştii. Geçen hafta yaşanan olaylar *Ton'un* sansasyon ve skandala olan doymak bilmez açlığını yeterince besliyor olmalıydı. Üyelerinin çoğu düğün için Newbury'deydi. Orada olmayanlar da ayrıntıları öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı. Bu yıl Londra'da görünmek Lauren için küçük düşürücü olurdu.

İçini çekti ve ayağa kalktı. "Sanırım," dedi, "hepimizin zamana ihtiyacı var. Keşke olanların tüm yükünü kendi omuzlarıma alabilseydim ve acı çeken tek kişi ben olsaydım. Zavallı Lily. Zavallı Lauren. Ve zavallı Gwen."

İşini bir kenara bıraktı ve atını bıraktığı ahıra kadar ona eşlik etti. Yürürken onun koluna girdi ve adam da onun topallamasına uyum sağlamak için adımlarını yavaşlattı.

"Peki hepimize zaman tanındıktan sonra," dedi, "mutlu olacak mısın Nev? Şu anda mutluluk senin için mümkün mü?"

"Evet," dedi.

"O zaman Lily'yi eğitsen iyi olur," dedi. "Ya da daha iyisi, annemin onu eğitmesine izin vermelisin."

"Lily'nin mutsuz olmasına izin vermeyeceğim, Gwen," dedi.

"Bu haliyle mutlu mu o zaman?" diye bağırdı. "*Herhangi* birimiz mutlu muyuz? Oh, ne faydası var? Eğer mutsuzsak, bu Lily'nin suçu değil. Hatta senin bile değil sanırım. Neden mutsuzluğumuz için hep birilerini suçlamaya çalışıyoruz? Sadece Lily'den hiç hoşlanmamaya kararlıyım."

"Gwen," dedi, "o benim karım. Ve bu bir aşk evliliği idi, biliyorsun."

"Oh." Kaşlarını kaldırdı. "Öyle miydi? Zavallı Lauren."

Başka bir şey söylemedi ama adam atına binip araba yoluna doğru ilerlerken veda etmek için kolunu kaldırdı.

Lily'nin manastıra henüz dönmediğini, kendisi oraya vardığında, atını ahırda bir seyise bırakmış olduğunu fark etti; oysa Lily ondan yarım saat önce malikânedan ayrılmıştı. Nereye gitmişti? Bunu bilmek neredeyse imkânsızdı ama köşkten ayrıldıktan sonra ormana doğru yürümüşü. Belki de hâlâ oradaydı. Onu bulmak kolay olmayacaktı. Denemesi de gerekmiyordu.

Ama belki de yolunu kaybetmişti. Fıskiye'nin yanından geçip geniş çimenliğin üzerinden ağaçlara doğru yürüdü.

Bir saat boyunca onların arasında dolaşmış ve onu fark etmemiş olabilirdi. Onu hemen görmesi tamamen tesadüftü. Gözü, yeni giysilerinden ilki olan soluk mavi elbisenin dalgalanmasına takıldı. Kadın bir ağaç gövdesine yaslanmış, ellerini vücudunun iki yanına dayamış, kıpırdamadan duruyordu. Onu korkutmak istemiyordu. Kadının önünde dururken yaklaşan adamı susturmaya çalışmadı. Yine de onun gözlerindeki açık korkuyu görebiliyordu.

"Oh," dedi, kısa bir süre için gözlerini kapatarak, "sadece sen varsın."

"Kim olduğunu sandın?" diye sordu merakla. Saçları düzgün olmasına rağmen bone takmamıştı -annesini çok kızardı-.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Portfrey Dükü olabilir."

"Portfrey?" Kaşlarını çatı. Ama *korkmuştu*.

"Pelerinine ne yaptın?" diye sordu.

"Bugün giymedim," diye cevap verdi binici kıyafetlerine bakarak. "Hava çok sıcak."

"Oh," dedi. "Yanılmışım o zaman."

Ona dokunmadı ama başını biraz daha yaklaştırdı. "Neden korktun?"

Gülümsemesi biraz solgundu. "Pek sayılmazdı. Hiçbir şey değildi. Sadece gölgelere atlıyorum."

Gözleri kızın yüzünde gezindi. Şu anda bile sanki yaslandığı ağacın güvenliğini terk etmekten korkuyormuş gibi görünüyordu. Aklına yeni ve acı verici bir düşünce geldi.

"Esaretini düşündüm," dedi, "Lizbon'da ordudan birini hikâyene inandırmaya çalışırken seni düşündüm. Ama düşünmediğim bir kayıp zaman parçası var, değil mi? İspanya'da bir yerdeydin ve Portekiz'de Lizbon'a kadar yürüdün. Yalnız mıydın, Lily?"

Başını salladı.

"Ve her iki ülkedeki her tepe, her çukur ve her çalılık bir grup partizanı gizliyor olabilir," dedi, "ya da kendi hatlarının gerisinde yakalanan Fransız birliklerini. Ya da bizim adamlarımız. Belgeleriniz yoktu. Bu yolculuğunuzu daha önce düşünmeliydim, değil mi?" Böyle bir yolculuğun fiziksel zorluklarına ek olarak ne tür korkular yaşamış olmalıydı?

"Herkesin hayatında acı vardır," dedi. "Her birimiz kendimizinkini yeterince yaşıyoruz. Başkalarının yükünü de omuzlamamıza gerek yok."

"Karşınızdaki kişi eşiniz olsa bile mi?" diye sordu. Elbette partizanlara dost gözüyle bakabilmeliydi - hepsi Britanya'nın müttefikiydi. Ama bir grupla yaşadığı deneyim ona başka bir grupla karşılaşma konusunda sağlıklı bir korku vermiş olmalıydı. Ve bu yolculuğu aklına bile getirmemişti. "Affet beni, Lily."

"Ne için?" Ona gülümsedi ve yine o eski tatlı, baştan çıkarıcı haline döndü. "Bu orman çok güzel. Eski. Tenha. Kuşlar ve kuş sesleriyle dolu."

"Zaman tanı," dedi ona. "Eninde sonunda İngiltere'nin barış ve güvenliğine inanmaya başlayacaksın. Ve özellikle de evinin. Burada güvendesin, Lily."

"Artık korkmuyorum," diye güvence verdi ona ve dingin gülümsemesi bu sözleri doğrular gibiydi. "Sadece bir histi. Aptalcaydı. Geç mi kaldım? Bu yüzden mi beni almaya geldin? Ziyaretçiler mi var? Her zaman ziyaretçi olduğunu unutuyorum."

"Geç kalmadınız," dedi, "ziyaretçiniz de yok - gerçi bu akşam olacak. Ama geç kalsaydınız ve ziyaretçileriniz *olsaydı* bile

önemli değil. Burada kendini özgür hissetmelisin Lily. Burası senin evin."

Cevap vermese de başını salladı. Hiç düşünmeden elini onunkine uzattı. Ama o daha kolunu yanına dönmeden, kız elini tuttu ve sanki ona dokunmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi parmaklarını onun etrafında kıvırdı. Sıcak, pürüzsüz bir eldi bu ve eve doğru yürümeye başladıklarında sıkıca kavradı.

Yazlıktaki o öğleden sonradan beri ona ilk kez dokunmuştu. Arkasında sarmal örgüsü olan sarışın başına baktı ve merakla ağlayacak gibi hissetti.

O değişmişti. O artık Lily Doyle değildi, Portekiz'de sertleşmiş, bıkkın bir alayın kalbini sevindiren kaygısız genç kadın. Masumiyetini kaybetmişti. Ama yine de neredeyse gözle görülür bir aura gibi üzerine yapışmıştı.

Bölüm 12

Öğleden sonra mevsim normallerinin dışında sıcak olmuştu. Akşam da sıcaklığını korumuştı ve gece yarısından biraz önce Neville konuklarını terastan eve dönerken gördüğünde hâlâ rahatlatıcı bir serinlikteydi. Wollston Teyzesi ve Amcası, oğulları Hal ve Richard, Lauren ve Gwen, Charles Cannadine annesi ve kız kardeşiyle, Paul Longford, Lord ve Leydi Leigh en büyük kızlarıyla birlikte akşam yemeğine gelmiş, müzik ve kâğıt oynadıkları bir akşam için kalmışlardı.

Neville, Lily'nin zor bir akşam geçirdiğini biliyordu. Kâğıt oynamıyordu -zavallı Lily, arkadaşlarının ve komşularının onda keşfettiği bir başka eksik başarıydı bu. Hal ve Richard'la, hatta belki de Charles ya da Paul'le -her zaman erkeklerle kadınlardan daha rahat olduğunu şaşırmadan fark etmişti- iyi bir arkadaşlık kurabilecekken, Leydi Leigh ve Bayan Cannadine'in kanatları altına girmiş ve bir hanımefendinin sahip olmadığı diğer tüm özellikleri keşfetmeye başlamıştı. Sonra Lauren tarafından müzik odasına götürülmüş ve Lily dışındaki tüm genç bayanlar piyanoda hünerlerini sergilemeye başlamışlardı.

Leydi Leigh akşamın ilerleyen saatlerinde Neville'e, Leydi Kilbourne'un Yarımada'da yıldızların altında, etrafı *binlerce adamla* çevrili sert zeminde uyumaya zorlandığını öğrendiklerinde kesinlikle *büyülediklerini* söylemişti. Lord Hazretleri'nin sevgili karısı, yaşadığı şok edici deneyimler hakkında daha fazla şey anlatması için ikna edilmeliydi.

Neville içten içe eğlenerek, bu sayının çoğu zaman binden çok daha fazla olduğunu düşündü ve kontesiyle ilgili bu tür skandal bilgilerle içleri gıcıklanan hanımların, bazen sayıca çok olmanın güvenli olduğunu fark edip etmediklerini merak etti.

Herkes yatağına çekildikten sonra huzursuzdu. Sabah Lily'yle tekrar yalnız kalmak, onunla konuşmak, gezinmek, elini tutmak, onun arkadaşlığına, onunla evliliğin samimiyetine duyduğu ve inkâr etmeye çalıştığı açlığı yeniden uyandırmıştı. Sadece cinsel yakınlık değil -gerçi o da vardı, kabul ediyordu- ama duygusal yakınlık, zihninin zihne ve kalbin kalbe bağlanması. Bu, Lauren'la hiçbir zaman özellikle arzulamadığı bir şeydi, bunu fark etti. Onunla her zaman paylaştıkları rahat dostluk ve şefkatle yetinebilirdi. Ama Lily ile değil.

Onu kontrol etmek için odasına gitme isteğıyle savaştı; bu, yazlıktaki o günden beri yapmadığı bir şeydi. Kalmak için bir bahane bulmaya çalışabileceğinden korkuyordu.

Ama aniden, boş boş baktığı yatak odasının penceresine doğru eğildi. Ellerini pencere pervazına dayadı. Evet, Lily oradaydı. Kendi gözlerinin kanıtlarından şüphe etmesine gerek var mıydı? Gecenin bu saatinde evden başka kim çıkıyor olabilirdi ki? Vadi patikasına doğru aceleyle ilerlerken pelerini arkasında dalgalanıyordu, saçları da öyle. Sırtından aşağıya dökülüyordu.

Günün ortasında ormanda korkmuşken gecenin bir yarısı tek başına dışarı çıkmayı seçmiş olması ilk başta ona garip gelmişti. Ama sadece ilk başta. Çok geçmeden Lily'nin savaşması gereken iblisler varsa onlardan kaçmayacağını, onlarla yüzleşeceğini anlamıştı. Ayrıca, Lily'nin huzuru ve dinginliği her zaman açık havadan ve kalabalık bir ordunun ortasında bile bulabildiğı yalnızlıktan geliyordu.

Onu rahat bırakmalı.

Yıldızların altındaki kumsalda mutsuzluğuna bulabileceğı teselli bulması için onu yalnız bırakmalıydı.

Yine de onun için acı çekiyordu. Onun hayatının, onun dünyasının bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordu. Başka hiçbir kadınla paylaşmadığı kadar kendini onunla paylaşmayı arzuluyordu. Ve onun güvenini, kendini onunla paylaşmaya istekli olmasını arzuluyordu.

Onun affetmesini arzuluyordu, ancak onun için affedilecek bir şey olmadığını biliyordu. Telafi edebilmeyi arzuluyordu.

Onu rahat bırakmalı.

Ama bazen bencillikle savaşmak zor oluyordu. Ve belki de onu kadının peşinden gitmeye iten şey tamamen bencillik değildi. Belki de evden uzakta, mehtaplı bir gecenin güzelliğinde, onunla burada, Newbury'de henüz keşfettiklerinden farklı bir düzeyde tanışabilirdi. Belki de geldiğinden beri -özellikle de o öğleden sonra- onları birbirlerinden çok ayrı tutan bazı kısıtlamalar bir kenara itilebilirdi. Sabahki karşılaşmaları kesin bir umut vaat ediyordu. Belki de...

Belki de zaten yapacağını bildiği şeyi yapmak için sadece bir bahane - herhangi bir bahane- arıyordu. Çoktan soyunma odasına girmiş, uşağının sabah için hazırladığı binicilik kıyafetlerini giymişti.

Onun peşinden gidiyordu.

Başka hiçbir şey olmasa bile, onun güvenliğine dikkat edebilir, zarar görmediğinden emin olabilirdi.

Lily piknik günü öğleden sonra, sabahın erken saatlerinde yağan sağanak yağmurda bir kez sahile gitmişti. Dönüşte Dolly tarafından azarlanmıştı; Dolly, kapüşonu açık ödünç bir pelerin giyse bile hanımefendinin soğuktan öleceğini karanlık bir şekilde tahmin *etmişti*. Lily sahile gitmişti ama bir daha asla havuza ve kulübeye giden vadiye dönmemişti.

Burası kesinlikle bu dünyanın en güzel yerlerinden biriydi ve öpüldüğünde panikleyerek bunu mahvetmişti. Güzelliğe, huzura ve iyiliğe güvenmeyi reddetmiş ve bunun sonucunda cezalandırılmıştı. O öğleden sonra, hayatını geçirdiği değişen çevre ve koşullarda neredeyse her zaman bulabildiği memnuniyetin hiçbirini kendisi için oluşturamadığını fark etmişti. Korkmaya başlamıştı. Kendisini takip eden karanlık pelerinli adamlar -belki de kadınlar- hayal etmeye başlamıştı. Kendisinde böyle bir zayıflıktan hoşlanmıyordu.

Bu akşam onun için büyük bir sınav olmuştu. Konukların sayısı onu bunaltmış değildi. Ne de kimse ona kaba davranmış, hatta açıkça onaylamamıştı. Kendini yerinde hissetmediğinden bile değildi. Sadece Newbury Manastırı'nda geçirdiği bir haftanın sonunda Lily korkunç bir gerçeğin farkına varmıştı: Bu akşam, gelecek pek çok akşamın bir örneğiydi. Ve yaşadığı günler yıllar boyunca tekrar tekrar yaşanacaktı.

Belki de alıştırdı. Belki de gelecek hiçbir hafta bu hafta kadar zor geçmeyecekti. Ama hayatından kalıcı olarak bir şey gitmişti -bir umut, bir hayal.

Korku onların yerini almıştı.

Bilinmeyen bir adamdan korkmak. Belki de bilinmeyen biri değildi. Portfrey Dükü onu her zaman içeride izliyordu. Yalnız kalmak istediğinde neden dışarıda da olmasındı? Ya da belki de Dük değildi. Belki de Lauren'dı. Her gün manastıra geliyor ve her zaman Lily'ye bağlanıyor, ona özen gösteriyor, iyiliğini istiyor, bilmediklerini öğretmeye ve yapamadıklarını onun için yapmaya hevesli oluyordu. Tamamen nezaket ve kibarlık doluydu. Kesinlikle olması gerekenin tam tersiydi. İçinde bulunduğu durumu neşeyle kabullenmesinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Onu düşünmek bile Lily'nin tüylerini ürpertiyordu. Belki de yalnızken bile ona göz kulak olması gerektiğini düşünen Lauren'dı. Belki de Lauren şeytani bir yolla Lily'yi yalnızken o kadar rahatsız, yalnızken de o kadar korkmuş bir hale getirmeye çalışıyordu ki Lily çekip gidecekti.

Ve belki de, diye düşündü Lily, kendini zihinsel olarak sarsarak, erkek ya da kadın, bilinen ya da bilinmeyen hiç kimse değildi.

Korku, yatak odasının penceresinde durup dışarıya özlemle bakarken fark etmişti ki, onu yönetmesine izin veremeyeceği tek şeydi. Nihai yok edici olabilirdi. Bir keresinde ona boyun eğmiş, işkence ve ölüm yerine yaşamı ve fahişeliği seçmişti. Birçok yönden bu seçiminden dolayı kendini affetmişti. Neville'in ona söylediği gibi -ve babasının ona öğrettiği gibi- bir askerin görevi esaret altındayken hayatta kalmak ve mümkün olan en kısa sürede kaçmaktır. Kendisinin de içinde bulunduğu bir savaşı bu.

Ama artık savaş onun için bitmişti. İngiltere'deydi. Evindeydi. İsimsiz dehşetin onu tüketmesine izin vermeyecekti.

Böylece dışarı çıkmıştı ve korkularının en kötüsüyle yüzleşecekti. Bu sabah ormangülü yürüyüşünde ve ormanda gördüğü pelerinli kişi en büyük korkusu değildi. Kulübeydi.

Gece durgun, ay ve yıldız ışıklarıyla aydınlıktı. Hava da neredeyse sıcaaktı. Lily çimenlikte aceleyle ilerleyip ağačların arasından gečen patıkayı bulurken, giydiği pelerin gereksiz görünüyordu ama belki de vadide bundan memnun olacaktı, diye düşündü. Özellikle de bütün gece kalırsa. Manastırdan geri çevrildiği o ilk gecede yaptığı gibi yapabileceğini düşündü. Kendini kulübeye gitmeye zorladıktan sonra kumsalda uyuyabileceğini düşündü - kulübenin içinde olması gerekmesi de. şimdi evden ayrıldığına göre, korkularının bir kısmı çoktan dağılmıştı ve oraya geri dönmeyi kendine yedirebileceğini sanmıyordu. Hiç geri dönmek zorunda kalmamayı diledi.

Vadiye ulaştığında durakladı. Sahil, yarı gelgitte ay ışığıyla aydınlanmış denizle davetkâr görünüyordu. Kum ay ışığında parlak bir şerit oluşturuyordu. Kumsalda yalınayak yürümek, belki de yeniden kayaya tırmanmak ruhunu dinlendirirdi. Ama onun yapmak için geldiği şey bu değildi. Vadiye bakmak için isteksizce başını çevirdi.

Burası büyülu bir dünyaydı, eğreli otlarıyla kaplı uçurum koyu yeşil ve gizemli, şelale gümüş bir şerit, kulübe çevresinin o kadar parçasıydı ki insan eliyle inşa edilmiş bir yapıdan çok doğanın bir parçası gibi görünüyordu. Hayatının kırık dökük parçalarını bir şekilde bir araya getirmek istiyorsa dönmesi gereken bir yerd i.

Yavaşça o yöne döndü ve ağır adımlarla havuza yaklaştı. Ama yaklaştıkça doğru şeyi yaptığını anladı. Vadinin bu küçük bölümünde, sahilden ya da parkın herhangi bir yerinden -ya da yeryüzündeki herhangi bir yerden- çok farklı bir şeyler vardı. Neville haklıydı ve o da haklıydı - bu dünyanın özel yerlerinden biri ydi, bir şeylerin kırılıp geçtiği yerlerden biri ydi. Bu şeyin Tanrı olduğunu düşünmekte tereddüt ediyordu. Kiliselerin ve yerleşik dinin Tanrısı çok sınırlayıcı bir Varlıktı. Bu bir tanesiydi

Anlamın kırıldığı ve sadece onu kavrayacak düşünceleri veya kelimeleri bulabilirse her şeyi anlayabileceğini hissedebildiği yerlerin.

Ama o zaman anlam kavranamazdı. Güvenilmesi gereken bir gizemdi.

İnsanın böyle yerlere güvenmesi için cesarete ihtiyacı vardı. Piknik günü öğleden sonra cesaretini kaybetmişti. Onu geri kazanması gerekiyordu.

Havuzu çevreleyen kalın eğrelti otlarının arasında durmaya gitti. Birkaç dakika sonra pelerinin boynundaki ipleri çözdü ve bir kenara fırlattı. Kısa bir tereddütten sonra eski elbisesini de çıkardı ve ayakkabılarını tekmeleyerek sadece elbisesinin içinde durdu. Hava serindi ama hayatının çoğunu dışarıda geçirmiş biri için rahatsız edici derecede soğuk değildi. Ve *hissetmeye* ihtiyacı vardı. Hiç kıpırdamadan durdu. Birkaç dakika sonra başını geriye eğdi ve gözlerini kapattı. Ay ışığının aydınlattığı manzaranın güzelliği, gözleri için her şeyi çalmakla tehdit ediyordu. Suyun, böceklerin ve martıların sesini duymak istiyordu. Eğrelti otlarını, şelalenin tatlı suyunu ve denizin tuzunu koklamak istiyordu. Ve gecenin serin havasını teninde, eğrelti otlarını ve toprağı çıplak ayaklarının altında hissetmek istiyordu.

Tüm duyuları çevresine uyum sağladıktan sonra gözlerini tekrar açtı. Havuzun karanlık, dipsiz sularına baktı. Korkulacak bir şeyi çağrıştıran karanlık bir yanılsamaydı. Havuz, pırıl pırıl su damlalarının parlak düşüşüyle besleniyordu ve o da parıltıyan denizi besliyordu. Karanlık ve aydınlık birbirinin parçasıydı, birbirini tamamlayan zıtlıklardı.

"Ne düşünüyorsun?"

Ses -onun sesi- çok uzak olmayan bir mesafeden, arkasından geliyordu. Sözler yumuşak bir şekilde söylenmişti. Adamın yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu ama tuhaf bir şekilde şaşırmamıştı, şaşırmamıştı. Bu sabah ormangülü yürüyüşünde ve ormanda hissettiği o dehşet, tehditkâr bir şeyin kendisine doğru yaklaştığına dair o panik hissi yoktu. Onun gelmesi doğru gelmişti. Sanki olması gereken buymuş gibi hissediyordu. Burada yanlış giden şey, eğer o yanında olmazsa düzeltilemezdi. Arkasını dönmedi.

"Bunu sadece gözlemleyen biri olmadığımı, bunun bir parçası olduğumu anladım" dedi. İnsanlar sık sık doğayı gözlemlemekten bahseder. Bunu söyleyerek, doğanın bir

Kendileri ile gerçekten bir parçaları olan Şey arasındaki mesafe. Varlıklarının bir parçasını zlüyorlar. Bunu sadece izlemiyorum. Ben buyum."

Sözcükleri düşünmüyor, planlamıyor, bir yaşam felsefesi formüle etmiyordu. Sadece kalbinden onun kalbine doğru konuşuyordu. Kendisini başka bir insanla hiç bu kadar derinden paylaşmamıştı. Ama bunu onunla yapmak doğru görünüyordu. O anlayacaktı. Ve kabul edecekti.

Hiçbir Şey söylemedi. Yine de sessizliğı her Şeyi anlatıyordu. Birdenbire mükemmel bir huzur, mükemmel bir birliktelik hissi oluştu.

Ve sonra onun yanındaydı, parmaklarının ucuyla Őakaklarındaki saçlara dokunuyordu. "O zaman kalan tek giysi de gitmeli, küçük su perisi," dedi.

Sözlerinde hiçbir ima unsuru yoktu. Sadece beklediğı anlayış ve kabullenmeyi gösteriyorlardı. Kadın kollarını kavuşturmuş, ceketini başının üzerinden sıyrırken, adam da ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkarıyordu.

"Yüzmeyi planlıyordun, değil mi?" diye sordu ona.

Evet, bunu bilinçli olarak bilmiyordu ama evet, o gelip bunu onun için kelimelere dökmese bile bir sonraki mantıklı adım bu olacaktı. Kendini havuzun sularına bırakması, bu gece ona geri verilen güzelliğın ve huzurun ayrılmaz bir parçası haline gelmesi gerekiyordu - mükemmel bir hediye.

Başıyla onayladı. O da bunun bir parçasıydı, son giysilerini de çıkardıktan sonra çıplaklığıyla muhteşemdi. Birbirlerine içten bir takdirle ve evet, arzunun, açlığın, ihtiyacın kıpırtılarıyla baktılar. Ama bundan daha fazlası vardı. Ruhun doyurulması gereken ihtiyaçları vardı ve Şimdilik bunlar bedenın isteklerinden daha büyük önem taşıyordu.

Ayrıca, bütün gece vardı.

Dönüp havuza daldı ve nefes nefese ıslak bir köpek gibi başını sallayarak çıktı. Dişleri ay ışığında bembeyaz parlıyordu. Ama o bir Şey söyleyemedi Lily de havuza dalmıştı.

Su soğuktu. Uyuşturacak kadar, nefes kesecek kadar soğuk. Berrak, tatlı ve temizleyiciydi. Suyun, vücudunun derinliklerine işlediğini hissetti.

Cildini yatıştırıyor, temizliyor ve yeniliyordu. Şimdi suyun içindeydi, yüzeye çıktıktan ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttikten sonra, artık siyah olmadığını, hareket eden ışıkla parıldadığını gördü. Karanlığın sadece bir algı olduğunu, bir bakış açısından karanlık ama başka bir bakış açısından aydınlık olduğunu tekrar fark etti.

Büyük bir havuz değildi, hatta çok derin bile değildi. Ama birkaç dakika boyunca yan yana yüzdüler, hiçbir şey söylemediler çünkü saylenecek bir şey yoktu. Şelaleye yakın bir yerde suya bastılar ve parmaklarına ve avuçlarına çarpan suyun keskin iğnelerini hissetmek için ellerini uzattılar. İnsan alıştıktan sonra bile su soğuktu.

"Burada bekle," dedi sonunda, ellerini kıyıya koydu ve tek bir yumuşak hareketle kendini kaldırdı.

Adam kulübeden bir havluyu kendine sarmış, diğerlerini de kolunun üzerine katlamış halde gelene kadar Lily sırt üstü tembel tembel süzöldü. Bir elini uzatıp Lily'nin çıkmasına yardım etti ve ardından büyük bir havluyu Lily'nin titreyen bedenine sardı. Arkasına uzandı ve saçlarındaki fazla suyu sıktıktan sonra diğer havluyu türban şeklinde sarması için ona verdi.

"Kulübenin içinde bir ateş yakabiliriz," diye önerdi, "eğer oraya tekrar girmek istersen, Lily. Benden yana hiçbir tehliken olmaz. Senin rızan olmadan sana dokunmayacağım. Sıcaklık olasılığı cazip mi?"

Evet, öyleydi. Ama bu sihirli geceyi, hayatın tüm sorunlarının sonsuza dek çözüldüğüne kendini ikna edebileceği bu geceyi uzatma düşüncesi daha cazipti. Hayatın asla bu kadar basit olmadığını biliyordu ama böyle zamanların gerekli olduğunu, ruhunu onarmak için bir merhem olduğunu da biliyordu.

Böyle bir gecede aşk her şey olabilirdi. Aşk her zaman böyle olmayabilirdi, ama böyle değerli zamanlar vardı ve insan bunu inkâr etmemeliydi.

Ayrıca, kulübe fethedilmesi gereken tek korkuydu.

Gölömsedi. "Evet," dedi. "Korkmuyorum. Bundan sonra nasıl korkabilirim ki?" Bir eliyle etraflarındaki manzarayı işaret etti. Onun anlayacağını biliyordu. Onunla birlikte bu sahnenin bir parçası olmuştu. "İçeri girmek istiyorum. Seninle birlikte."

Kulübeyi çok iyi biliyor olmalı, diye düşündü Lily. Havluları karanlıkta bulmuştu ve şimdi mumları ve çıra kutusunu bulup oturma odasına mum ışığının sıcaklığını getirmesi sadece birkaç saniyesini aldı. Lily vardiyasını ve elbisesini giyerken, o da diz çöktü ve ocakta çoktan yakılmış olan ateşi yaktı. O zaman daha fazla ışık ve yanan odunun hoş kokusu vardı. Neredeyse anında bir sıcaklık yayıldı.

Korkunun kalıntıları yok oldu.

Giyindikten sonra ocağın yanındaki sandalyeye oturdu, ama yeleşini ve paltosunu giymedi; Lily ise alevlere yakın bir yerde yere oturmuş, dizlerini önüne çekmiş, saçlarını bir omzuna atmış, sıcakta kuruyordu. Lily'ye bir ordu kampındaki rahat, gayri resmi yaşamı anımsatmıştı ama orada onunla hiç böyle oturmamıştı; babasıyla Binbaşı Lord Newbury arasında çok büyük bir sosyal uçurum vardı.

"Baban öldükten sonra, Lily," dedi, onun düşüncelerine mükemmel bir şekilde uyum sağlamış görünüyordu, "o gün öleceğini bilseydin ona söyleyebileceklerin ya da onun için yapabileceklerin hakkında her türlü pişmanlığı yaşadın mı? Yoksa savaşı bir adam olarak her an ölebileceğinin o kadar farkında mıydınız ki, söylenmemiş, yapılmamış hiçbir şey bırakmadınız?"

"Sanırım ikincisi," dedi soruyu biraz düşündükten sonra. "Hayatım boyunca, hatta son güne kadar onunla birlikte yaşayabildiğim için şanslıydım. Beni böylesine seven ve benim de karşılıksız sevdiğim bir babam olduğu için şanslıydım. Yine de, keşke ölümünden sonra sahip olmamı o kadar çok istediği şeyi bilebilseydim. Çantasının içinde benim için bir şeyler olduğu konusunda her zaman çok ısrarcıydı. Ama ne olduğunu görme şansım olmadı, onu üste bırakmıştı. Ama önemli olan beni sevdiğini ve geleceğimi sağlamaya çalıştığını bilmem." Başını kaldırıp sandalyesinde yayılmış, rahat ve bir o kadar da zarif duran Neville'e baktı. "Sen o kadar şanslı değil miydin?"

"Babam bir yöneticiydi," dedi. "Sevdiği herkesin hayatını organize etmeyi severdi. Bunu bizi sevdiği için yapardı elbette. Hayatlarımızı bizim için planlamıştı -Gwen'in, Lauren'in ve benim. Ben isyan ettim. Kendi hayatımı istedim. Kendi seçimlerimi yapmak istedim. Bazen düpedüz

Bu konuda kinliydi. Babam subay olmama karşı çıktı, ama sonunda yumuşayıp benim için prestijli bir süvari alayı seçmeye çalıştığında, oğlunun onuruna yakışmayacağını düşündüğü bir yaya alayında ısrar ettim. Onu seviyordum, Lily. Zamanla isyan yaşını geçecek ve ona yakın olacaktım, inanıyorum. Ama ona söylenmeyi hak ettiği şeyleri söyleme fırsatını bulamadan öldü."

"Biliyordu." Dizlerine sarıldı. "Eğer seni söylediğin kadar iyi seviyorsa, o zaman o da anlıyordu. Hayatın çeşitli evrelerini bilecek kadar uzun yaşadı. Ve inanıyorum ki birçok insan için gençlik dönemindeki isyanlar normaldir. Kendinizi suçlamamalısınız. Onu utandıracak hiçbir şey yapmadınız. Eminim o da sizinle gurur duyuyordur."

"Peki seni yirmi yaşında bu kadar bilge yapan nedir?" diye sordu ona, dudaklarında ve gözlerinde bir gülümsemeyle.

"Bu yirmi yıl içinde pek çok insan gördüm ve dinledim," dedi. "Pek çok farklı insan tipi. Herkes eşsiz ama insanlığın ortak özellikleri olduğunu da keşfettim."

"Keşke anneni tanısaydım," dedi. "O, çocuk sahibi olduktan sonra bile davulun peşinden giden yılmaz kadınlardan biriydi. Benim şansım, tabii ki, onun bunu yapmış olması ve babanın sana o kadar bağlı olması ki, o öldükten sonra bile seni yanında tutması. Çok özel bir kızları oldu."

"Çünkü onlar çok özel insanlardı," dedi. "Keşke ben de annemi daha iyi tanısaydım. Onu hatırlıyorum ama bir insandan çok bir his olarak. Sonsuz bir rahatlık, güvenlik, kabul ve sevgi. Ona bu kadar uzun süre sahip olduğum ve babama sahip olduğum için çok şanslıydım. *Sen* de böyle bir babaya sahip olduğun için şanslıydın - seni bırakacak kadar bile önemseyen bir babaya. Bunu senin için yaptı, biliyorsun. Görevini satın aldı ve onaylamadığı bir alayı seçmene bile izin verdi. Bunu yaptığı için kendi adıma çok mutluyum."

Birbirlerine gülümsediler.

Ateş yanarken, bir kez yeniden inşa edilirken ve tekrar yanarken bir saat boyunca konuştular. Kasıtlı bir konu seçimi olmaksızın konuştular, aralarında geçen hafta boyunca olmayan bir rahatlık ve huzur vardı. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi.

Sonunda konuşmaları yerini daha uzun sessizliklere bıraktı, ilk başta arkadaşça ama kaçınılmaz olarak başka bir şeyle daha da yüklü. Lily değişen atmosferin tamamen farkındaydı ama buna izin verdi. Bu gece korkuyu geride bırakmayı, kişisel iradesini hayatının gelişmekte olan akışına bırakmayı seçmişti. Olacak olanın olmasına izin verdi.

"Lily," dedi sonunda, sandalyesinde hâlâ rahatlamış görünüyordu, "seninle sevişmek istiyorum. Sen de istiyor musun?" diye sordu ona.

"Evet," diye fısıldadı.

"Burada mı?" dedi. "Yan odadaki yatağın üzerinde mi? Bu kulübede mi? En son buraya geldiğimizde olanların anısını silmek için mi?"

"Bu yüzden buradayız, değil mi?" diye cevap verdi. "Kendimizi büyüünün içine örmek için, yeniden sadece kendimiz olmak için, olan ve olmakta olan her şeye rağmen birlikte olmak için. Dışarıda havuzda ve burada ateşin yanında olduğumuz gibi birlikte olmak. Ve içeride de birlikte." Başıyla yatak odasını işaret etti.

"Korkmamalısın," dedi ona. "Hiçbir zaman. Tutkuda ne kadar ileri gidersem gideyim, bana dur dediğin anda duracağım. Buna inanıyor musun?"

"Evet," dedi. "Buna inanıyorum. Ama sana durmanı söylemeyeceğim."

Bunu isteyeceğini biliyordu. Adam içine girmeden önce onu durdurmak isteyecekti. Çünkü bir kez içine girdiğinde anlayacaktı. Aşk hayallerinin çoğu rüya gibi asılsız olup olmadığını bilecekti. Ve her şeye rağmen, başka bir erkeğin onu düğün günlerinden beri tanıdığını bilmekten iğrenip iğrenmediğini bilecekti. Ama onu durdurmuyacaktı. Bu gecenin, her şeyin olması gerekiyordu ve nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın buna izin verecekti.

"Gel o zaman Lily."

Ayağa kalktı ve elini onunkine uzattı. Ateşi yakarken onun yanında durdu ve sonra yatak odasına gitmek için tekrar elini tuttu.

Bölüm 13

Belki de bir saat kadar önce birlikte çırılçıplak yıkandıkları için hiç utanıp sıkılmadan soyundular. Ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çekmeden önce kendisinden uzak tuttu. Kız küçüktü ama zarif bir vücudu vardı. Yine de gözleri sol göğsünün üst tarafındaki morumsu, buruşuk yara izine odaklandı. Parmak uçlarıyla hafifçe izini sürdü ve sonra başını eğerek ağzıyla dokundu.

"Seni sonsuza dek kaybetmeme bu kadar mı kalmıştı Lily?" dedi Lily, bir elini sol omzunu neredeyse çepeçevre saran yara izinin üzerinde hafifçe gezdirirken - Talavera'da neredeyse kolunu koparacak olan kılıç yarasının kalıntısı.

"Evet," dedi ve adam başını kaldırdığında bir işaret parmağıyla yüzündeki yara izinin çizgisini takip etti. "Savaş acımasızdır. Ama ikimiz de hayatta kaldık."

Onu öptü, sadece dudaklarını dudaklarına değdirirken, elleri küçük belinin iki yanında durdu ve onu kendi bedeninden biraz uzakta tuttu. Kızın tatlı bir masum gibi görüldüğünü ve öyle hissettiğini düşündü. Her ne kadar düğün gecelerinin anısı içinde güçlü olsa da, bunun onun ilk seferi olduğunu neredeyse hayal edebiliyordu. Ve bilinçli bir şekilde İspanyol'u, adı olmayan partizanı düşündü; adını bilmek istemiyordu ama ileride bir gün onun hakkında konuşmak isteyebilirdi ve o da kendini dinlemeye zorlardı. O adamı ve yedi ay boyunca Lily'ye yaptıklarını tekrar tekrar düşündü. Lily'nin başka bir adamın metresi olmaya zorlandığı bilgisini bastırmak istemiyordu.

"Önemli, değil mi?" Onun gözlerinin içine bakıyordu. "Başka birinin olması?"

"Önemli," dedi, "çünkü bu *senin* başına geldi, Lily. Çünkü ben hastanede iyileşirken sen tüm bunlara katlandın ve sonra da buradaydın,

Yeni bir hayata başlamak ya da eskisine devam etmek. Önemli çünkü ben suçsuzken sen tamamen suçsuzdun. Önemli çünkü kendimi sana layık hissetmiyorum."

Bir elinin parmaklarını hafifçe adamın dudaklarına götürdü.

"Geçmiş değiştirilemez," dedi. "O bir savaştı. Bu şimdiki zaman, yeni anılar yaratmak için sahip olacağımız tek zaman unsuru. Daha iyilerini."

Ah, Lily. Onun güzel, bilge, masum Lily'si... Hayatı inanılmaz derecede basit ama bir o kadar da derin bir şey olarak görebilen Lily. Elini dudaklarından kendi eliyle çekti, avucunu öptü ve sonra ağzını öptü. Onun tüm güzel masumiyetini geri kazanmak istiyordu. Onurunu geri kazanmak istiyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi ona. "Seni kendi zevkim için kullanmayacağım ve karşılığında hiçbir şey vermeyeceğim. Seninle sevişeceğim."

"Evet," dedi. "Oh, korkma. Bunu biliyorum. Geçen sefer de böyle yapmıştın."

Onu kendine doğru çekti, bir kolunu omuzlarına, diğerini beline doladı, dudaklarını onunkilerden ayırdı ve onu daha derinden öptü. Yavaş gitmek zordu. Düğün gecesindeki yakıcı tutkunun anıları birdenbire çok canlanmıştı ve o zamandan beri hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Ama kollarını ona doladı, tıpkı o gece yaptığı gibi vücudunu onunkine yasladı ve ağzını açtı. Adam dilini içeri bastırdı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı bir süre sonra, ağzını onunkinden ayırıp şakaklarına, çenesine, çenesine öpücükler kondurdu. "Her şey yoluna girecek."

"Evet," diye fısıldadı. "Ah, evet. Her şey yolunda."

O da en az onun kadar korkuyordu - eğer *korkuyorsa*. Onun için işleri yoluna koymak zorundaydı. Ve *düzeltecekti* de. Öğleden sonra postasıyla Kaptan Harris'ten haber almıştı ve yakında diğer herkesten de haber alacaktı. Harris tamamen beklediği cevapları vermişti. Peder Parker Rowe'un evrakları cesediyle birlikte o Portekiz geçidinde terk edilmişti.

Diğer cevapların da ne olacağını, ne olması gerektiğini biliyordu.

"Gel ve uzan," diye fısıldadı Lily'ye.

Onunla birlikte yatağa uzanmış, yan yatmış, başını bir elinin üzerine koymuştu. Kadın görünürde korkmadan ona bakıyordu. Gözleri arzudan hülyalara dalmıştı.

"Senin üstüne çıkmak istiyorum," dedi. "Seni en derinden bu şekilde sevebilirim. Ama eğer ağırlığımı seni kapana kısılmış hissettirecekse, daha çok hoşuna gidecekse, seni üstüme alırım. Bana ne istediğini söyle."

Sırt üstü döndü ve bir kolunu kaldırdı. "Gel," dedi. "Kendimi kapana kısılmış hissetmeyeceğim. Korkmuyorum. Senden hiç korkmadım, sadece kendimden korktum. Bunu sana açıklamam, söylemem gerekirdi. Sana her zaman güvendim."

Adam kadının kalçalarının arasına diz çöktü, kadın da onun üzerine gelirken kalçalarını açtı ama hemen üzerine çıkmadı ya da ağırlığını onun üzerine vermedi. Kadının bacaklarını kendi bacaklarına doladı ve elleri ve ağzıyla yavaşça bedenini sevdi, ona doğru eğildi ama henüz bedenini onunkine değdirmemişti. Kadın canlıydı, diye düşündü, sanki bu gerçeğin farkına daha yeni varmış gibi bedeni onun üzerinde coşkuyla dolup taşıyordu. Sıcak, yumuşak ve canlıydı ve geçen yıl boyunca birçok kez yattığı, onu hayal ettiği, yasını tuttuğu vadi kulübesindeki yatağında onunla birlikteydi.

O onun karısı ve aşkıydı. Yaşıyordu.

Ve aşka hazırды. Elini kadının kalçalarının tepesindeki koyu sarı saç tümseğinin üzerinden aşağı kaydırды. Parmakları onun merkezini buldu ve arzusunun sıcaklığını ve kaygan ıslaklığını hissedene kadar onu orada okşadı.

"Bana bak Lily," dedi, sadece üzerine çıkma isteğini bastırarak. Şimdi bile onun itaatini hafife alamazdı, buna cesaret edemezdi. Ve o çok hareketsiz yatıyordu.

Açık bir tutkuyla dolu gözlerini açtı ve yukarı, adamın yüzüne baktı.

"Bana bak," dedi ona tekrar. "Ben senin kocanım. İçeri girip seni seveceğim ve senin de beni sevmene izin vereceğim. Seni kullanmayacağım, seni incitmeyeceğim ya da seni aşağılamayacağım."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Kim olduğunu biliyorum."

Kendini dikkatlice konumlandırdı ve kız gözünü kırpmadan onun yüzünü izlerken içeri doğru bastırdı. Kaslarının onun etrafında kenetlendiğini hissetti ve kontrol için savaştı; kadın yumuşak, sıcak ve ıslaktı. Kendi gözleriyle onun gözlerini aradı,

Ama sonra gözleri kapandı, başı yastıklara yaslandı ve dudakları aralandı. Kadının, rahatlama ve arzusunun birbirine karıştığı, kendinden geçmenin başlangıcını yaşadığını görmekte gecikmedi.

Arzu damarlarında uğuldayıp şakaklarına vururken ve kasıklarında bir ısıtıpken bir erkeğin bencilce sevmesi çok zordu.

Hâlâ Lily'nin kalçalarının arasında diz çökmüştü ama ağırlığının bir kısmını ön kollarına vermeye dikkat ederek şimdi Lily'nin üzerine verdi. Ve sonunda onun içinde hareket etmeye başladı; Lily'nin pasif olmayan hareketsizliği, Lily'ye ait olduğu açıkça belli olan küçük, zarif vücudu, en son birlikte oldukları zamanın anısı, uzun süre yoksun kalması, ölümden dönmesi, tek başına uyuyan biri için bile gürültülü olan yatak yaylarının sabit gıcırtısı, elinden geldiğince uzun süre sabit tuttuğu itme ve geri çekilme ritmiyle birlikte ondan kaçan zevk iç çekişleri tarafından uyandırıldı.

Lily, diye düşündü tüm hisleri, tüm farkındalığı arzusunun enfes acısına odaklanırken. "Lily," diye mırıldandı. "Aşkım. Ah, aşkım, aşkım."

İç çekmeyi bırakmıştı. Vücudu gevşemişti ve adam onun ani bir tutku patlamasından ziyade sessiz bir neşeyle önündeki serbest bırakma dünyasına geçtiğini biliyordu. Sabrı için daha değerli bir ödül isteyemezdi. Korkudan olabildiğince uzaktı.

"Sevgilim." Sadece bir fısıltıydı. Düğün gecelerinde kullandığı sevgi sözcüğü.

Kendi doruk noktası hızla geldi. Sert ve derin bir şekilde bastırırken ve tüm ihtiyacının, tüm acısının, tüm aşkının kutsanmış bir şekilde onun içine salınmasına izin verirken, tüm ağırlığıyla onu aşağı doğru çekti.

Olağanüstü bir birliktelik anıydı.

Bir iki dakika sonra yeniden tam farkındalığa kavuşmaya başladığında, her şeyin yoluna gireceğini düşündü. *Her şey*. Birlikteydiler ve bir bütündüler. Bazı sorunlar vardı - zaman içinde birlikte çözecekleri bazı küçük sorunlar. Birlikte yapamayacakları hiçbir şey yoktu. Her şey yolundaydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, onun üzerinde ne kadar ağır bir şekilde yattığını fark etti. Kendini ondan uzaklaştırdı, bunu yaparken yavaşça bedeninden sıyrıldı ve hâlâ sıcak, nefessiz ve terli bir şekilde onun yanına uzandı. Bir kolunu onun boynunun altından geçirdi ve ona bakmak için başını çevirdi. Ama mum titreyip nihayet sönmeden önce sadece bir an görebildi. Kızın gözleri kapalıydı. Huzurlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve ellerinden biri nemli göğsünden yukarı kayarak omzunun yanına gelirken ona doğru kıvrılmak için yan döndü.

Boğazında gözyaşlarının acısını hissetti. Bağışlanma gibi hissetti. Bağışlanma gibi.

Hava nemli vücudunda serindi. Battaniyeleri bir ayağıyla bağladı ve her ikisinin üzerine çekti. "Daha iyi misin?" diye sordu. Yumuşakça kıkırdadı. "Ve bir iltifat olarak düşünülmedikçe teşekkür etmek pek gerekli değildir. Bu durumda ben de kendi teşekkürlerimi seninkilere eklemeliyim. Teşekkür ederim, Lily."

Bir kez iç çekti ve yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Her şey yoluna girecekti. Onu kendine yaklaştırdı, yüzünü saçlarına sürterek kokusunu içine çekti ve daha rahat bir pozisyona geçti. Keşke Lauren'ı da bu kadar mutlu görebilseydi. Elbette zamanla mutlu olacaktı. Doğru adama sunacak çok şeyi vardı. Ve Gwen'in mutluluğu çok kısa sürmüştü.

Ama bazen, diye düşündü uykulu uykulu, insan bencilce bir mutluluğa kapıldığı için affedilebilirdi. Hem kız kardeşi hem de kuzeni ve eski nişanlısı için derin bir sempati duyuyordu. Ama şimdilik, bu gece, kendisi için, Lily için, *onlar* için o kadar mutlu hissediyordu ki, başkalarını düşünmek bile zor geliyordu.

Uyudu.

Lily uyandığında, acı verecek kadar yoğun bir özlem duygusu içindeydi. Pencerenin ötesinde şafağın ilk ışıkları vardı. O

Şelalenin altındaki havuzun kenarındaki küçük, sazdan yapılmış pitoresk kulübenin içindeydi; sahile giderken vadiye inen birinin gördüğü manzarayı hayal edebiliyordu. Şimdi orada kocası Neville'le birlikteydi; Neville'in kolu ona sarılmış, başı kocasının omzuna yaslanmıştı. Onunla sevişmişti ve bu hayal edebileceğinin ötesinde harikaydı. Kadın kendini içten dışa temizlenmiş hissetmişti. Ve adam iğrenmemişti - eğer iğrenseydi bunu bilirdi.

Bu gecenin bir şekilde kalıcı olmasını arzuluyorlardı. Keşke burada birlikte yaşayabilselerdi, sadece ikisi, hayatlarının sonuna kadar. Keşke Newbury Manastırı'nı, Kilbourne Kontu olarak sorumluluklarını, kadının tutsaklığını, ailesini, Lauren'ı untabilselerdi. Keşke sonsuza dek böyle kalabilselerdi.

Hiç şüphesiz hayatının en mutlu gecesi idi.

Ama her zaman bir hayalperest olmasına rağmen, hayalleri hiçbir zaman gerçeğe karıştırmamıştı. Rüyalar insana mutluluk anları ve gerçeğe başa çıkma gücü verirdi. Ve bazen, bu gece olduğu gibi, rüya ve gerçeklik kısa bir anlığına birbirine değip bir olduğunda, değerli bir armağan olarak kabul edilmeli, dolu dolu yaşanmalı ve sonra serbest bırakılmalıydı. Onları yakalamaya ve elde tutmaya çalışmak onları yok etmek olurdu.

Gece bitecek ve Newbury Abbey'e döneceklerdi. Kadın kendini yetersiz, aşağı, yersiz ve boyunu aşan biri olarak hissetmeye ve öyle olmaya devam edecekti. Ve o da bir centilmen olarak bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya devam edecekti. Lauren'i neredeyse her gün görmeye devam edecek ve belki de farkında olmadan, karısı olan kadını karısı olması gereken kadınla karşılaştırmaya devam edecekti.

Gerçekleşen bu rüyadan kalıcı bir güç alabilir miydi? Lily bunu merak ediyordu. Onunla sevişirken *gösterdiği* sevgiye rağmen, hayattaki konumuna bu kadar uygun olmayan birini sevmesi mümkün değildi. Ama ondan hoşlanmıyor da değildi. Ondan iğrenmiyordu. Onu istemişti -Şöminenin başında oturlurlarken aralarındaki artan gerginlikte bunu hissetmişti. Ve adam sevişmelerinden zevk almıştı. O da zevk almıştı. En kötü korkuları -kim olursa olsun, bu eylemin kendisinin onu her zaman iğrendireceği

aşık- dinlenmeye bırakılmıştı. Aşık, eylem için tüm farkı yaratmıştı. Ve onu seviyordu.

Belki de, diye düşündü, bu gecedен bir şeyler kazanmışlardı. Birlikte hem fiziksel hem de duygusal olarak rahatlamışlardı. Arkadaş gibi konuşmuşlardı. Sevgili olarak bir araya gelmişlerdi. Artık tüm sorunlarının çözüldüğüne ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanacak kadar saf değildi. Bundan çok uzaktı. Ama belki de bir imkânsızlık bu gece biraz daha mümkün hale gelmişti.

"Burada uyanmayı hep sevmişimdir," dedi, sesi kulağına karşı alçaktı. "Şelaleyi dinliyorum ve pencereden çatıdaki sazın kenarını görüyorum ve bitki örtüsünün kokusunu alıyorum. Ve dünyanın çok uzakta olduğunu hayal edebiliyorum."

"Bazen öyle olmasını diliyor musun?" diye sordu ona.

"Sık sık." Tek parmağıyla kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırıp omzunun arkasına yerleştirdi. "Ama sonsuza kadar değil. İnsan tekrar geri dönebildiği sürece kaçış harika bir şeydir."

O zaman bu geceyi sonsuza dek sürdürme arzusu duymuyor muydu?

Adam onu öptü -yumuşakça, tembelce. O da onu öptü, erkeğinin vücudunun sıcak, rahat sertliğini kendi vücudunun yumuşak kıvrımlarıyla hissetti, arzusun yeni bir kan gibi yeniden içine dolduğunu hissetti. Göğüslerinin giderek sıkılaştığını ve meme uçlarının sertleştiğini, rahmindeki ve iç uyluklarındaki sızıyı, aradaki geçitteki zonklamayı hissedebiliyordu. Ve onun karnına doğru büyüdüğünü ve sertleştiğini hissedebiliyordu.

Dudaklarını usulca ayırarak birkaç dakika boyunca öpüşmekten başka bir şey yapmadılar. Ancak aralarında sıcaklık oluştu ve daha fazla ön sevişmeye gerek kalmadan hazırıldılar.

"Üstüme çık," dedi, "ve dilediğin gibi zevk al, Lily."

Ne inanılmaz bir lükstü, diye düşündü, bir birleşmeden önce arzu duymak, zonklayan sızıdan tamamlanmanın harikulade olacağını bilmek. Ve onun zevkini kendi tarzında almaya davet edilmek -sanki kendisi de en az onun kadar önemliymiş gibi. Ve onun için bunun doğru olduğuna inanıyordu. Onu sevmiyor olabilirdi ama onun için önemliydi. Eğer onunla birlikte olacak ve ondan zevk alacaksa, zevk vermeye de özen gösterecekti.

İki erkek ne kadar farklı olabilirdi ama o karşılaştırmalar üzerinde durmayı tercih etmedi.

Düğün gecelerinde de bu şekilde yapmışlardı, ikinci kez, hatırlıyordu, gerçi o zaman da adam onu üzerine kaldırmış, pozisyonunu vermiş ve vücudu onunkinin üzerinde ağırlaşırken onu sıkıca tutmuştu. Kadın pasifti, hiç haberi yoktu. Çok sessiz olmak zorundaydılar çünkü çadırları bir bölük erkeğin uyuduğu yerden sadece biraz uzakta kurulmuştu. İlk seferden beri acı çekiyordu ve aynı anda hem canı yanmış hem de harika hissetmişti.

Adam battaniyeleri geriye attıktan ve dizlerini kaldırıp ayaklarını yatağın üzerine düz bir şekilde koyduktan sonra kadın onun yanına geldi. Onun üzerine diz çöktü, dizleriyle yanlarını kucaklarken bir eliyle onu tuttu ve girişine yerleştirdi. Ellerini göğsünde birleştirdi, gözlerini kapattı ve kendini onun üzerine bıraktı.

Dünyada bundan daha keyifli bir his olamaz, diye düşündü, adamın sert uzunluğunun derin, sıkışmış iç kaslarını onun etrafında gerdiğini hissederek -eylemin başlangıcına hazırlık olarak bedenlerin bu gönüllü birleşmesi. Tabii her şeyin tatmin ve huzur içinde eriyip gittiği o son an değilse. Ya da belki de eylemin kendisi en güzel kısmıydı - vuruş ritmi, rahminden yukarıya, göğüslerine, vücudundaki her sinir ucuna doğru yavaş yavaş yayılan ağrı, bu adamın, bu sevgilinin, bu *kocanın* onu sonuna kadar götüreceğine dair güvence. Gözlerini açtı ve onun gözlerinin içine baktı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedi ona.

"Evet," diye onayladı adam, "öyle."

Adam bunu önerene kadar cinsel eylemde pasif olmaktan daha azının mümkün olabileceği hiç aklına gelmemişti. O ilk gece ve bu son gece boyunca hep kıpırdamadan yatmıştı; yedi ay boyunca da basit bir tahammülle. Bir aşık olma olasılığını hiç düşünmemişti, sadece sevilen ya da kullanılan olmayı düşünmüştü. Ama ona dilediği gibi zevk alabileceğini söylemişti. Ve sözüne sadık kaldı.

-Gerçi artık erkekler hakkında yeterince şey biliyordu ve bunun onun için zor olması gerektiğini anlıyordu ama adam onun içinde sert ve sıcak olmasına rağmen altında kıpırdamadan yatıyordu.

Nasıl almak istiyordu? Ellerini adamın göğsüne dayadı, kendini neredeyse adamın üzerinden kaldırdı ve tekrar aşağı indirdi. Bu hareketi defalarca tekrarladığında, her zaman bir erkeğin özel olarak koruduğunu düşündüğü ritmi ayarlamamanın ve bunu son derece heyecan verici bulmanın mümkün olduğunu keşfetti.

"Ah, evet," dedi, sesi boğuktu, elleri kalçalarına geldi ve onu hafifçe kavradı, "sür beni, o zaman, Lily. Sertçe sür beni."

Bu şaşırtıcı, erotik bir karşılaştırmaydı. Ona gittikçe daha sert bir şekilde bindi, gözlerini kapatarak içindeki ve onun içindeki, birleşmiş benliklerinin içindeki tüm hisleri *oraya* yoğunlaştırdı. Duyguların olduğu kadar seslerin de farkına varmıştı; nefes alış verişleri, ıslak emişi ve çekişi, yatak yaylarının gıcirtısı. Ve kokunun da -sabun, kolonya, odun ateşi ve seksin misk kokusu.

Ama sonra her şey, içinde derinlere inmeye defalarca direndiği, üzerine sertçe binerken bile ona karşı gerildiği, korku konsantrasyonunu tehdit edene kadar gerildiği ve gerildiği tek noktaya odaklandı.

"Güven ona, Lily. Güven bana," dedi sesi. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ona her zaman güvenmişti, her zaman güvenecekti. Ve o da onu asla hayal kırıklığına uğratmadı.

Asla.

Ama acıya, düşmeye ve ölüme karşı hiçbir savunma yapmadan tekrar ona doğru at sürmek için bilinçli bir inanç çabası gerekiyordu.

Sonunda ellerini kalçalarına sertçe kenetlediğinde ve onu hareketsiz tuttuğunda açıldı ve açıldı ve açıldı ve açıldı ve adam ona doğru ve içinden ve tekrar içinden ve ötesinden ve...

Kendi haykırışını duydu.

Onun, sadece kendisinin yaşadığı gizli yerin derinliklerine indiğini ve ikisinin buluşup birleşerek tek bir benlik haline geldiğini hissedene kadar kendini tamamen kaybetmedi.

Saniyeler, dakikalar ya da saatler geçtikten sonra adamın kendi bedenini onunkinin üzerine indirdiğini ve bacaklarını onunkilerin iki yanına koyacak şekilde düzelttiğini fark etti. Ama cevap veremeyecek kadar uykuya yakındı.

Bir an için kaslarını sıktı ve onu hâlâ sıcak, hâlâ içinde hissedebiliyordu. Keşke bir daha asla ayrı kalmak zorunda olmasalardı.

Bunu nasıl bilebildiğini, korkusunun farkına vardığı anda bunu nasıl hissedebildiğini, onu bu korkuyu aşmaya ikna etmek için kullanacağı sözcükleri nasıl bilebildiğini, tam da ona açıldığı anda tohumunun içine akmasını sağlamak için kendi salınımını nasıl kontrol edebildiğini merak etti - haykırdığı anda tohumun sıcaklığını derinlerde hissetmişti.

Kalp atışlarının yavaşlayarak normale dönmesini dinledi ve ayak parmaklarından başının tepesine kadar kendini iyi hissetti. Hava sırtına ve bacaklarına soğuk gelmese tamamen uykuya dalacaktı. Ama aynı zamanda iyi hissettirdi, tıpkı vücudunun ön tarafına değen sıcaklığı gibi. Her ikisi de onu canlı hissettirdi ve yorgunluk ve enerjinin garip bir şekilde zıt hisleriyle karıncalanmasına neden oldu.

"Uyuyabiliriz," dedi, parmakları karmakarışık saçlarında oynayıp kafa derisine masaj yaparken, "ya da yüzebiliriz. Hangisi olacak?"

Bu şekilde uyuyabilirlerdi, birbirlerine sarılmış ve hâlâ birleşmiş olarak. Adam battaniyeleri tekrar yukarı çekecek ve sıcaklıkla koza gibi sarılacaklardı. Kız nefis bir şekilde rahatlamış ve uykuluydu. Ya da şafağın serinliğinde dışarı çıkıp havuzun daha da soğuk suyuna atlayabilirlerdi.

Yüzünü buruşturdu. "Bunun bir *seçim* olması mı gerekiyor?" diye sordu gözlerini açmadan. Ama birden sırtıttı. "Yüzmek tabii ki. Sormana gerek var mıydı?"

"Pek sayılmaz," diye güvence verdi ona, kıkırdadı ve onunla birlikte yuvarlandı, böylece birbirlerinden ayrıldılar ve çözüldüler. "Soğuk bir banyoyu medeni bir uykuya tercih etmeseydin Lily olmazdın. Son gelen yüz­süz bir korkaktır."

Kıyafet almak için durarak bu kötü yaftaya maruz kalma riskini göze alamazdı. Yatak odasının kapısına daha yakın olma avantajına sahipti. Adam daha uzun bacak avantajına sahipti. Kadın ise düşüncesizlik avantajına sahipti. Havlularını almak için bir an durdu. Yine de havuzun eğrelti otlarıyla kaplı kıyısına ondan tam bir saniye önce varmıştı. Ama sevinmek için durakladı. Aynı anda suya girmişlerdi - ya da soğuk suyun şokuyla nefes nefese su yüzüne çıktıktan ve dişlerini gıcırdatarak konuyu tartıştıktan sonra nihayet anlaşılmaya varmışlardı.

Suyun amansız soğuşu ve günün kesin olarak gelişı onları üzüntüyle tekrar dışarı çıkarıp hızlıca kurulanmaya ve aceleyle giyindikleri kulübeye doğru koşturmaya itmeden önce belki on beş dakika boyunca yüzdüler ve oynastılar, dönüşümlü olarak çırpındılar ve güldüler.

Lily bunun, rüya ile gerçeğin birbirine değdiği ve birleştiğı bir gecenin sonu olduğunu fark etti. Bu iki zıt kutup tekrar ayrılmak üzereydi. Gece sona ermişti ve gün onu ve Neville'i Newbury Manastırı'na, hiçbir konuda eşit olarak buluşamayacakları yere geri götürmeliydi. Bir anlık içgörüyü, gecenin büyüünün de bu olduğunu anladı. Bu gece boyunca eşit olmuşlardı, hiçbirini diğerinden üstün ya da aşağı değildi. Aşık olarak eşitlerdi. Ama iki kişı başka her şeyi dışlayarak aşkla yaşayamazdı. Ve aralarında eşitlik olan başka hiçbir şey yoktu. Newbury Manastırı'ndaki her konuda kadın açık ara üstündü.

"Ben eve dönerken burada kalıp uyumak ister misin?" diye sordu ona, ikisi de giyindikten sonra. "Çok fazla dinlenemedin, değil mi?"

Baştan çıkarıcıydı. Ama rüyanın kendisinden uzaklaşmasını izlemeye dayanamayacağını biliyordu. Ondan uzaklaşmalıydı. Ancak bu şekilde gerçeklik üzerinde herhangi bir kontrol elde etmeyi umabilirdi.

Başını salladı ve gülümsedi. "Eve gitme vakti geldi," dedi, Newbury Abbey her zaman hayal ettiğı gibi bir ev gibi hissettirmese de *ev* kelimesini kasıtlı olarak kullanıyordu.

"Evet." Onun gözlerindeki hüçün ifadesini hayal ettiğine inanmıyordu. O zaman o da hissetmişti -bir gecelik tutkunun onları inandırmaya çalıştığı imkânsızlığın belki de her şeye rağmen mümkün olduğunu.

Vadiden çıkana kadar onun elini tuttu. Ama elini tam olarak ne zaman bıraktığını bilmesede, Lily çimenlikten ahırlara doğru yan yana yürürlerken artık birbirlerine dokunmadıklarını fark etti. Konuşmuyorlardı da.

Eve dönüyorlardı.

Bölüm 14

Lauren mahvolmuş düğün gününden beri uyumakta zorlanıyordu. Ve yemek yemekte. Ve sabırlı, neşeli, sevgi dolu ve itaatkâr bir görüntü veriyordu. Hayatında hiçbir zaman her şeye son vermeyi düşünmemişti. Ama hayatının o en korkunç gününü izleyen günlerde, kilise koridorunun bir ucunda kendisi, diğer ucunda Neville ve aralarında Lily dururken, hayatının bir şekilde sona ermesini, sadece uykuya dalmayı ve bir daha asla uyanmamayı dilediği anlar olmuştu.

Ölümü Lily'nin yapmasını dilediği çok daha fazla an vardı.

Şafak vakti kalkmayı, bazen sabah odasında oturup bir saat ya da daha uzun süre hiç sayfa çevirmeden okumayı, bazen de dışarıda tek başına dolaşmayı alışkanlık haline getirmişti.

Lily'yi arıyorum.

Düğünün ertesi sabahı Lily'nin sahile indiğini, sonra kayalıklardan aşağı köye yürüdüğünü ve eve araba yolundan döndüğünü, yolda Lauren ve Gwen'le karşılaştığını hatırladı. Lily'nin yalnız kalmak için sık sık evden kaçtığını biliyordu. Lily'yi izlemek, onun tüm korkunç yetersizliklerini gözlemlemek, tüm güzelliğini ve doğal çekiciliğini inkâr etmeye çalışmak Lauren için bir saplantı haline gelmişti.

Kendini hiçbir zaman kibirli bir kadın olarak görmemişti. Ama Neville neden *onu* terk etmiş ve sonra *Lily ile* evlenmişti? Herkesin onu terk etmesine ya da reddetmesine neden olan şey neydi? Lily'de herkesi çeken şey neydi? Evdeki tüm erkekler ona yarı aşıktı. Ve kadınlar bile ona karşı yumuşuyordu. Gwen bile...

Gezintileri onu daha önce de başarısızlıkla sonuçlandığı gibi o sabah da sahile doğru götürdü. Kumsal hiçbir zaman parkın en sevdiği bölümü olmamıştı. Her zaman çimlerin ve çiçek bahçelerinin ekili güzelliğini ve ormangülü yürüyüşünü tercih etmişti. Kumsalın ve denizin vahşiliği ona fazla elemental, fazla korkutucu gelmişti. Bunlar ona her zaman, hayatının her zaman güvenliğin sınırına ne kadar yakın yaşadığını hatırlatmıştı. Ne de olsa doğuştan Newbury Abbey'e ait değildi. Onu istedikleri zaman kapatabilirlerdi. Eğer iyi değilse...

Sesleri ve kahkahaları duyduğunda tepeden aşağı inmek üzereydi. İlk başta nereden geldiklerini tam olarak bilmiyordu. Ama daha aşağılara indikçe -öncekinden daha yavaş ve dikkatli bir şekilde- seslerin şelalenin dibindeki havuzdan geldiğini fark etti. Ve sonra onları -Neville ve Lily'yi- orada yıkanırken gördü. Şok olmuş gözleri onu yanıltmadıysa, diye düşündü, onları suya dalmış halde gördükten sonra yukarı doğru kaçarken, ikisi de çıplaktı. Kaygısız çocuklar gibi ya da sevgililer gibi birlikte gülüyorlardı. Kendi nefes alış verişinin sesi neredeyse boğulacak gibi olsa da onları hâlâ duyabiliyordu. Ve sanki geceyi orada geçirmişler gibi, kulübenin kapısının ardına kadar açık durduğunu hâlâ zihninin gözünde görebiliyordu.

Onlar karı kocaydı, dedi kendi kendine, panikle attığı adımlar onu ağaçlı patikadan ana kapıya ve kulübe doğru hızla geri götürürken. Tabii ki sevgiliydiler. Ve elbette her şeye hakları vardı...

Ama Lauren aniden kalbini donduran ve neredeyse aklını donduran bir şey fark etti. Bunu asla yapamazdı. Onunla asla *çıplak* olamayacaktı. Ve hiç utanmadan eğlenemezdi. Onunla asla böyle gülemezdi bile -mutlulukları birlikte geçirdikleri anın içinde saklı olan iki insanın tüm kaygısızlığıyla. Çocukken gülmüşlerdi elbette, o, Gwen ve Neville. O zamandan beri de güldükleri kesindi. Ama bu şekilde değil.

Lily'nin açıkça yaptığı şekilde onu tatmin edemezdi.

Bu dehşet verici bir farkındalıktı. Neville'le birbirlerine ait oldukları, birbirleri için mükemmel oldukları ve birbirlerini sevdikleri fikri, hayatı boyunca bağlı kaldığı düzenli dünya anlayışının o kadar büyük bir parçasıydı ki, bu fikirden vazgeçmek zorunda kalırsa akıl sağlığıyla yaşayabileceğinden emin değildi.

Bundan vazgeçmeyecekti. Onu seviyordu. Lily'den daha çok. Lily onu o ham, fiziksel şekilde sevebilirdi belki ama Lily onunla okuyamaz, yazamaz ya da onun için önemli olan konularda konuşamazdı. Onun için manastırı yönetemez, arkadaşlarını eğlendiremez ya da kontesinin yüz bir görevini yerine getiremezdi. Onun kendisiyle gurur duymasını sağlayamazdı. Onunla birlikte büyümüş birinin yapabileceği gibi onu baştan sona tanıyamaz ya da onun rahatını ve mutluluğunu sağlamak için ne yapması gerektiğini bilemezdi.

Lily asla onun ruh eşi olamazdı.

Ama Lily Neville'in karısıydı.

Lauren patikada aniden durdu ve ısınmak için koyu renk pelerinini sıkıca üzerine çekti. Uzun yürüyüşüne rağmen titriyordu.

Bu adil değildi.

Doğru değildi.

Lily'den nasıl da nefret ediyordu. Ve kendi duygularının şiddetinden ne kadar korkuyordu. Bir hanımefendi olarak hayatı boyunca itidalli, nazik ve kibar olmaya çalışmıştı. Çocukken, iyi biri olursa herkesin onu seveceğini düşünmüştü. Büyüdükçe, mükemmel bir hanımefendi olursa, herkesin onu kabul edeceğini, ona güveneceğini ve onu seveceğini düşünmüştü.

Neville ona güvenilecek ve onu sevecekti. Sonunda o gerçekten *ait*.

Ama o gitmiş ve Lily ile evlenmişti. *Lily!* Lauren'ın her zaman sonunda onu kazanacağını düşündüğü şeyin tam zıttı.

Lily'nin ölmüş olmasını diledi. Ölmüş olmasını *diledi*.

Ölmesini diledi.

Lauren uzun bir süre patikada durdu, pelerininin içine büzüldü ve kendi nefretinin alışılmadık şiddetiyle titredi.

Lily manastıra taze bir umutla döndü. Tüm sorunlarının sihirli bir şekilde buharlaşıp gideceğini düşünecek kadar saf değildi ama onlarla teker teker yüzleşip üstesinden gelecek güce ve Neville'in sabrına sahip olduğunu hissediyordu.

İçeri girdiğinde Dolly soyunma odasında onu bekliyordu. Hanımını tepeden tırnağa süzdü ve başını iki yana salladı.

"Daha ölümü yakalayacaksınız leydim," diye azarladı. "Saçlarınız ıslak. Ve ayaklarınız çıplak. Üşüttüğünüzde lord hazretlerine ne diyeceğimi bilemiyorum."

Lily güldü. "Onunla birlikte oldum, Dolly," dedi.

"Aman Tanrım," dedi Dolly, bir an şaşkınlık içinde. "Gelin, elbisenizi çıkarmanıza yardım edeyim leydim." Lily'nin bir hizmetçinin görevi olduğunu düşündüğü bir şeyi yaptığını gördüğünde her zaman biraz şaşırırdı - bir giysiyi çıkarmak ya da giymek gibi.

Lily yine kıkırdadı. "Saçları da ıslak Dolly," dedi, "ama uşağının senin bu çalılarının arasından tarakla geçerken yaşayacağın sorunu yaşamayacağını söyleyebilirim. Yüzüyorduk."

"Yüzmek mi?" Dolly'nin gözleri dehşet içinde açıldı. "Günün bu saatinde mi? Mayıs ayında! Sen ve Lord Hazretleri mi? Her zaman onun- Kiminle konuştuğunu hatırladı ve hanımı için hazırladığı sabahlığı almak için döndü.

"Mantıklı mı?" Lily bir kez daha güldü. "Muhtemelen *öyleydi* Dolly, ta ki ben onu bozmak için buraya gelene kadar. Dün gece ve bu sabah havuzda birlikte yüzdük. Harikaydı." Dolly'nin elbiseyi başından geçirmesine izin verdi ve itaatkâr bir tavırla arkasını ilikleme için döndü. "Sanırım bundan sonra hayatımın her günü yüzeceğim. Sence dul kontes ne der?"

Lily saçını yaptırmak için oturduğunda Dolly onun gözleriyle aynada karşılaştı ve kahkahalara boğuldular.

Dolly, Lily'nin fırçasını eline aldıktan sonra aklına başka bir şey geldi ve Lily'nin saçını düzeltmek gibi ürkütücü bir işe nereden başlayacağını düşündü. "Neden

İç çamaşırlarınız ıslak değil miydi leydim?" diye sordu.

Ama daha konuşurken cevabı anlamıştı ve yüzü kızarmıştı. İkisi de yine neşeyle güldüler.

"Tek söyleyebileceğim," dedi Dolly, sertçe fırçalayarak, "ikinizi görmek için kimsenin gelmemesi çok iyi oldu."

İkisi de neşeyle homurdandı.

Lily güne başlarkenki neşesini kaybetmemeye kararlıydı. Kahvaltıdan sonra, hanımların her zamanki gibi sabah odasına geçip mektup yazacaklarını, sohbet edeceklerini ve nakışlarının başına oturacaklarını bildiğinden, mutfığa inip ekmek yoğurmaya ve sebze doğramaya yardım etti, bir yandan da neşeyle sohbe katıldı - hizmetçilerin onun görünüşüne alışmaya başladıklarını ve ona karşı garipliklerini kaybettiklerini görmekten memnundu. Hatta aşçı bir süre sonra onunla sert bir şekilde konuştu.

"Havuçları hâlâ bitirmedin mi?" diye sordu hızlıca. "Çok fazla konuşuyorsun-" Ve sonra mutfakta bulunan herkes gibi o da kiminle *konuştuğunu* fark etti. Herkes dondu kaldı.

"Ah, canım," dedi Lily gülerek. "Çok haklısınız Bayan Lockhart. Havuçlar doğranana kadar tek kelime daha etmeyeceğim."

Sadece bıçağının doğrama tahtasına çarpma sesiyle bozulan bir dakikalık garip bir sessizlik geçtikten sonra yine neşeyle güldü.

"En azından," dedi, "Bayan Ailsham'ın beni *çuvala* koyacağından korkmama gerek yok. değil mi?"

Herkes güldü, belki biraz fazla içten ama sonra tekrar rahatladılar. Lily havuçları bitirdi ve bir fincan çay ve taze pişmiş bir somun ekmeğin gevrek, sıcak kabuğuyla isteksizce yukarı çıkmadan önce oturdu. Ancak kayınvalidesi öğle yemeğinden sonra köye birkaç ziyarette bulunmak ve aşağı köye birkaç sepet götürmek için kendisine katılmak isteyip istemediğini sorduğunda tekrar neşelendi - biri rahatsızlanan yaşlı bir adama, diğeri de doğum yapmakta olan bir balıkçının karısına.

Ama sepetlerin teslim edildiğini, Lily daha sonra Bayan Taylor'ın salonunda oturup kaçınılmaz çaylarını içerken fark etti,

vekaleten yapılacaktı. Arabacı onları tepeden aşağı taşıyacak ve ilgili kulübelere götürecekti.

"Hayır," diye itiraz etti Lily, ayağa fırlayarak. "Onları ben alacağım."

"Sevgili Leydi Kilbourne," dedi Bayan Amelia, "ne kadar nazik bir düşünce."

Bayan Taylor, "Ama yokuş araba için çok dik, Leydi Kilbourne," diye işaret etti.

"Oh, yürüyeceğim." Lily göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. Aşağı Newbury'ye kayaların üzerinden tırmandığı o sabahtan beri hiç gitmemişti. Oraya dönme fırsatını memnuniyetle karşıladı.

"Lily, canım." Dul kontes ona gülümsedi ve başını salladı. "Şahsen gitmeniz oldukça gereksiz. Bu beklenmeyecek."

"Ama gitmek istiyorum," diye teminat verdi Lily.

Böylece birkaç dakika sonra Bayan Taylors'ın kibar kulübesinden ayrıldıktan sonra, Lily kolunda büyük bir sepetle dik yokuştan aşağı hafifçe yuvarlanırken, dul kadın papaz evine doğru ilerledi. Diğer sepeti taşıyan arabacı ikisini de taşımak istemişti ama Lily yükün kendi payına düşen kısmını almakta ısrar etmişti. Arabacının birkaç adım arkasından yürümesine de izin vermedi. Onun yanında yürüdü ve çok geçmeden ailesinden bahsetmesini sağladı - bir yıl önce oda hizmetçilerinden biriyle evlenmişti ve bebek bir oğulları vardı.

Uzun ve zorlu bir doğumun ardından önceki gün yedinci çocuğunu dünyaya getiren Bayan Gish, yaşlı bir komşusunun yardımıyla evini ve genç ailesini düzene sokmaya çalışıyordu. Lily kısa süre içinde ana odayı süpürmüş, masayı temizleyip silmiş, bir yığın kirli bulaşığı yıkayıp kurulamış ve bir bebeğin dizindeki kanlı sıyrığı temizleyip temiz bir bezle sarmıştı.

Torununun kulübesinin önünde oturmuş piposunu tütüren ve melankolik görünen yaşlı Bay Howells, balıkçılık günlerine dair uzun anılarını dinleyecek bir çift kulağa şiddetle ihtiyaç duyuyordu

-Ve bir kaçakçı. Oh, evet, diye temin etti Lily'ye, Aşağı Newbury'de kaçakçılıktan paylarına düşeni almışlardı, almışlardı. Neden, hatırlayabiliyordu...

"Leydim," dedi arabacı sonunda boğazını saygılı bir şekilde temizledikten sonra - biraz uzakta duruyordu - "hanımefendi papaz evinden bir hizmetçi gönderdi..."

"Aman Tanrım," dedi Lily ayağa fırlayarak. "Manastıra dönmek için bekliyor olacak."

Dul kontes gerçekten de bekliyordu ve neredeyse iki saattir bekliyordu. Papaz ve karısının önünde bu konuda çok nazıktı. Gerçekten de eve dönerken arabada da bu konuda nazıktı.

"Lily, hayatım," dedi eldivenli elini gelininin elinin üzerine koyarak, "Neville'in yoksul kiracılarıyla ilgilendiğini görmek üzerimize taze bir nefes gibi geldi. Gülümsemeniz ve çekiciliğiniz gittiğiniz her yerde size arkadaş kazandırıyor. Hepimiz sana son derece düşkün hale geldik."

"Ama?" Lily başını çevirip pencereden dışarı baktı. "Ama ben hepiniz için bir utanç kaynağı mıyım?"

"Ah, canım benim." Dowager onun elini okşadı. "Hayır, o değil. Bizim sana öğreteceklerimiz kadar senin de bize öğreteceklerin olduğunu söyleyebilirim. Ama bizim sana öğretecek çok şeyimiz var, Lily. Sen Neville'in karısısın ve o da seni çok seviyor. Bundan memnunum, çünkü ben de ona düşkünüm, biliyorsun. Ama aynı zamanda onun *kontesisin*."

"Ben de sıradan bir askerin kızıyım," dedi Lily, sesine biraz burukluk karışmıştı. "Ayrıca İngiltere'de ya da yerleşik bir evde yaşam hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyim. Ve bir leydinin ya da kontesin yaşamı hakkında kesinlikle hiçbir şey."

"Öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir," dedi kayınvalidesi sertçe ama kırıcı olmadan.

"Herkes benimle ilgili bir hata bulmak için her hareketimi izlerken mi?" diye sordu Lily. "Ama bu haksızlık, biliyorum. Herkes nazık davrandı. *Sen de nazıktın*. Deneyeceğim. Gerçekten deneyeceğim. Ama kendimden vazgeçebileceğimden emin değilim."

"Sevgili Lily." Dowager'ın sesi gerçekten endişeli geliyordu. "Senin de söylediğin gibi, kimse senden kendinden vazgeçmeni beklemiyor."

Lily, "Ama kendim olan yanımla Aşağı Newbury'de balıkçı halkıyla kaynaşmak istiyor," dedi. "Kendimi rahat hissettiğim yer orası."

Ben oraya aidim. Bu insanlara nezaketle başımı sallamayı ve onlarla konuşmamayı, onlara kişisel ilgi göstermemeyi ya da bebeklerini tutmamayı mı öğrenmeliyim?"

"Lily." Kayınvalidesi söyleyecek başka bir şey bulamıyor gibiydi.

Lily bir iki dakikalık sessizlikten sonra tekrar, "Deneyeceğim," dedi. "Olmamı istediğin kişi olabileceğinden emin değilim. Kendim olmaktan vazgeçmek istediğinden de emin değilim. Ve nasıl ikisi birden olabileceğimi de göremiyorum. Ama deneyeceğime söz veriyorum."

"Senden isteyebileceğimiz tek şey bu," dedi dul kadın, elini bir kez daha okşayarak.

Ama Lily, eve döndükten sonra üst kata, kendi dairesine doğru koşarken, böyle devam ederse Neville'e alay konusu olmaktan başka bir şey getirmeyecek, kasvetli, umutsuz bir başarısızlık gibi hissediyordu.

Lily için mutlu bir gün olmuştu, fevkalade mutlu. Dün gecenin ve bu sabahın anıları hem zihninde hem de bedeninde tazeyken ve belki de bu gece ona tekrar geleceği umuduyla, günü yaşamak istediği gibi yaşamıştı - tıpkı ona yaşayabileceğini söylediği gibi- ve mutlu olmuştu. Ama sadece gerçeklerden uzaklaştığı için. Gerçek şuydu ki o manastırdaki hizmetkârlardan biri değildi, o kontesti. Ve balıkçılardan biri de değildi, onlar kocasının kiracılarıydı. Eğer iyi bir kontes olsaydı günü birlikte geçirmesi gereken insanlardan uzak durmuştu. İsmen olduğu gibi kontes olmayı öğrenmek için gerçek bir çaba göstermemişti.

Ama görünüşe göre o iflah olmazdı. Lily, Dolly'nin zilini çalıp başka bir elbise giymek ve çaya inip bir şekilde kendini affettirmeye çalışmak yerine, giyinme odasına varır varmaz o güzelim dallı muslin elbisesini neredeyse yırtıp atıyor, eski pamuklu elbisesini giyiyor, eski şalını kapıyor ve arka merdivenlerden yan kapıya doğru koşuyordu. Çimenlikten aşağı yarı koşarak indi ve kayarak tepeden aşağı indi, kendini sabitlemek için dev eğreli otlarına tutundu. Vadiye bakmadı bile -şu anki tedirgin haliyle anılarını bozmak istemiyordu- ama sahile çıktı ve sahil boyunca koştu, yüzü gökyüzüne dönüktü, rüzgarın tüm direncini hissedebilmek için kollarını iki yana açmıştı.

Birkaç dakika sonra tekrar sakinleşti. Kendine uyum sağlayabileceğini söyledi. Çaba göstermesi gerekcekti ama denerse başarabilirdi. O geçirmişti

Hayatının çoğunu sürekli değişen koşullara uyum sağlayarak geğirmişti. Yapmak zorunda kaldığı en büyük uyum hakkında dūřünmek için kendini zorladı. Hayatta kalmak için uysallığı ve itaati, hatta İspanyol dilini bile öğrenmişti. *Bunu* yapabildiyse, bir leydi ve kontes olmayı da kesinlikle öğrenebilirdi.

Sular çekilmek üzereydi. Kumsalı Aşağı Newbury koyuna bağlayan kayalar yarı açıktaydı. Lily onların üzerine tırmandı. Yapabilse bile köye kadar tekrar gitmeye hiç niyeti yoktu ama kumsal boyunca yürümek ya da koşmaktan daha fazla enerji harcaması gerekiyordu. Ve kayalıklarda daha büyük bir vahşilik ve yalnızlık hissi vardı, bir tarafta deniz, diğer tarafta neredeyse dik bir uçurum duvarı. Bir süre sonra durdu ve başını çevirerek denize doğru baktı.

Ama bunu yaparken ne okyanusa, ne rüzgâra ne de martılara benzeyen bir şey duydu. Tanımlanamayan bir şey, yine de panik omurgasına tırmanırken onu neredeyse olduğu yerde dondurdu. Her iki tarafına da keskin bir şekilde baktı ama hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu. Her iki yönde de epeyce bir mesafe görebiliyordu.

Ama bu his bir türlü geğmiyordu. Duyduğu şey neydi, taşların çıtırtısı mı?

Yukarı baktı.

Her şey o kadar az saniye içinde olup bitmişti ki, sonrasında net bir açıklama yapmak zor olacaktı - net bir kafayla bile. Lily'ninki berrak olmaktan çok uzaktı. Üzerindeki uçurumun tepesinde birinin durduğunu gördü; koyu renk pelerinli bir figür. Sonra bu figür büyük bir kayaya dönüşerek üzerine doğru savruldu. Ondan uzaklaşıp uçurumun yüzüne doğru döndü ve kaya tam da durduğu noktaya çarptı; hiç şüphesiz onu öldürecek devasa bir kaya.

Sırtını uçurumun yüzüne dayamış, elleri her iki yanında uçuruma yaslanmış, tutunacak bir şey arıyordu. Ve ölümü olabilecek kayaya baktı, kalbi boğazında ve kulaklarında çınlıyor, nefesini ve mantığını elinden alıyordu.

İlk tutarlı dūřüncesiyle kendi kendine bunun bir kaza olduğunu söyledi. Tař zamanın aşındırmasıyla yerinden oynamıştı -duyduğu buydu- ve dūřmüřtü. Etrafındaki kayaları gördüğünde

baktıklarında, bir zamanlar yukarıdan düşmüş olması gereken benzer kayalarla doluydu.

Hayır, bu bir kaza değildi. Taş, koyu renk pelerinli biri tarafından itilmişti. Portfrey Dükü tarafından mı? Bu çok saçma. Lauren tarafından mı? *Saçmalık!* Elbette yukarıda kimse yoktu. O kısacık süre içinde, düşen taşta kendisi için bir tehlike görmüş ve bunu ormangülü yürüyüşündeki o öğleden sonranın başından beri hayal ettiği tehlikeye dönüştürmüştü.

Ama orada biri vardı!

Şimdi orada, onun üzerinde durmuş, onu öldürmeyi başarıp başaramadığını görmek için mi bekliyordu? Ya da *onu*?

Neden biri onu öldürmek istesin ki?

Müstakbel katil, kayalıkların etrafından dolaşp başarılı olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için tepedeki patikadan vadiye iniyor muydu acaba? Ya da *kadın*?

Lily yine panikten aklını yitirmişti. Tek bir kasını bile oynatırsa, parçalanacağını düşündü. Ama hareket etmezse sonsuza dek burada kalabilirdi. Kıpırdamazsa, hiçbir şekilde kendi kaderinin efendisi olamazdı. İspanya ve Portekiz'deki o uzun, dehşet verici yürüyüş sırasında yaşadığı benzer anları hatırladı. Birkaç kez neredeyse tüm cesaretini kaybetmişti, her kayanın arkasında partizanları hayal etmiş, hikayesine inanmadıklarını düşünmüştü.

Titreyen bacaklarının üzerinde uçurumun kenarından uzaklaştı ve yavaş bir nefes aldı. Yukarı doğru baktı. Orada kimse yoktu elbette. Kumsalda da kimse yoktu - en azından henüz yoktu. Ters yöne doğru ilerlemek ve gelgitin köye ve diğer insanların yanına ulaşabileceği kadar uzak olmasını ummak istiyordu. Ama korkusundan kaçmayacaktı. Bunu yaparsa korkusunu asla yenemezdi. Kayaların üzerinden sahile doğru dikkatlice tırmandı. Orada kimse yoktu. Vadide ya da yamaçta da kimse yoktu.

Hiç kimse yoktu, dedi kendi kendine kararlılıkla yukarı doğru tırmanırken. Zirveye ulaştığında, o noktaya yakın olması gerektiğini düşünene kadar kısa bir mesafe ağaçlık patikadan gitmeye zorladı kendini ve sonra ağaçların arasından ilerleyerek açık araziye geldi.

uçurumun kenarıyla. Evet, aŗađı yu arı doğru yerdeydi ama emin olmak için kenara yaklaŗmadı. Orada kimse yoktu ve kimsenin orada olduğuna dair bir iŗaret de yoktu.

Tek gördüğü bir kayaydı.

Manastıra yaklaŗana kadar bu açıklama onu tatmin etmiŗti. Duvarların güvenliği yaklaŗtık a panik geri geldi. Belki de, diye d ŗ nd , nasıl giyindiğini hatırlamasaydı,  n kapıdan hızla girer, Neville'in nerede olduğunu öğrenmek ister ve onun kollarına atılırdı. Ama hatırladı ve yan giriŗe gidip arka merdivenlerden odasına  ıktı. Yıkandı ve yavaş yavaş kendine gelen elleriyle üstünü deđiŗtirdi.

Kapı  alındı ve Dolly'nin kafası kapının etrafında belirmeden önce kapı yarıya kadar açıldı.

"Oh, buradasınız leydim," dedi. "Lord Hazretleri sizi arıyordu. Kendisi kütüphanede, leydim."

"Teŗekk r ederim, Dolly."

Lily bir hanımefendiye yakıŗmayacak bir telaŗla acele etmemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Adam k t phanedeydi ve onu bekliyordu. Ona yeterince hızlı ulaŗamıyordu. Dünyadaki her Şeyden çok onun kollarını üzerinde hissetmek istiyordu. Vücudunu onunkine bastırmak, onun sıcaklığını ve gücünü hissetmek istiyordu. Baŗını onun omzuna yaslamak ve kalbinin düzenli atıŗını duymak istiyordu.

Onun tam içine tırmanmak istedi.

Bölüm 15

Öğleden sonraki posta Neville'in beklediği cevapların geri kalanını getirmişti. Ama Lily'yi hiçbir yerde bulamamıştı. Annesiyle birlikte köyden dönmüş ama çaya gelmemişti. Annesinin öğleden sonrayla ilgili anlattıklarını dinledikten sonra buna hiç şaşırmamıştı. İki saat boyunca papaz evinde mahsur kalmak onu çok utandırmıştı. Lily'nin eve dönerken nazikçe azarlandığından hiç şüphesi yoktu.

Kendini bu kadar tedirgin hissetmeseydi, onun aşağı köyde uzun süre kalmayacağı düşüncesini eğlenceli bulabilirdi. Salonda yarım saat kadar kalmıştı ve o zamandan beri kütüphanede volta atıyordu. Herhangi bir işe koyulmak imkânsızdı.

Sonunda kapıya vuruldu, kapı açıldı ve Lily aceleyle uşağın yanından geçerek, kızarmış ve gülümseyerek uşağın önünde aniden durdu. Adam iki elini birden uzattı, Lily de kendi elini uzattı.

"Lily." İki elini dudaklarına götürdü ve sonra dudaklarını öpmek için öne doğru eğildi. Ama başını kaldırırken durakladı ve kendi gözleriyle Lily'nin gözlerini aradı. "Sorun nedir?"

Tereddüt etti ve elleri adamın ellerini daha sıkı kavradı. "Hiçbir şey," dedi nefes nefese. "Sadece aptallıktı."

"Daha fazla gölge mi?" diye sordu. Dün gecenin onları sonsuza dek kovacağını ummuştu. Ama bunun her sorunu çözmesini beklememeliydi.

Başını salladı ve gülümsedi. "Beni mi görmek istediniz?"

"Evet. Gel ve otur." Adam kızın bir elini tuttu ve onu şöminenin yanındaki deri sandalyelerden birine götürdü. Kadın oturduktan sonra diğer sandalyeye geçti. "Annem seni üzdü mü? Öyle mi oldu? Seni azarladı mı?"

"Oh." Dudağını ısırdı. "Hayır, pek sayılmaz. Nazik olmak istedi. Kilbourne Kontesi'nin davranması gerektiği gibi davranmak için daha fazla çaba göstermem gerektiğine inanıyor ve tabii ki haklı. Onu çok uzun süre beklettim. Sanırım eve yürüyerek gidebileceğim aklına gelmedi."

Hayır, olmazdı. "Bahse girerim," dedi, "kiracılarımdan birkaçı bu öğleden sonra sizden oldukça memnun kaldı. İnsanları memnun etmek gibi bir yeteneğiniz var." Kendisi de dahil.

Kadın ona baktı ama cevap vermedi. Birden gerildiğini hissetti ve sandalyesinde geriye yaslandı. Onu buraya öğleden sonra olanları tartışmak için çağırmamıştı. Sadece söylemek zorunda olduğu şeyi nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Sadece söylemesi gerektiğini düşündü.

"Sabah Londra'ya gitmek üzere yola çıkacağız," dedi. "Sadece sen ve ben, Lily. İlk başta yalnız gitmeyi düşünmüştüm ama konuyu daha dikkatli düşününce seni de yanıma almanın daha iyi olacağını fark ettim."

"Londra'ya mı?"

Başını salladı. "Özel bir ruhsat almam gerekiyor," dedi ona. "Londra'dan alıp buraya getirebilirim ve köy kilisesinde evlenebiliriz. Her şey bir hafta içinde halledilebilir. Ama bu, karıştırılmaması gereken zihinlerde karışıklığa neden olabilir."

"Özel bir lisans." Kadın adama boş boş bakıyordu.

"Evlilik cüzdanı. Böylece ilanlar gecikmeden evlenebileceğiz, Lily." Bunu gerçekten de hiç iyi açıklayamadığını düşündü huzursuzca.

"Ama biz evliyiz." Boş vermişlik yerini şaşkınlığa bırakıyordu.

"Evet." Ellerinin sandalyesinin kollarını kavradığını fark etti. Onları gevşetti. "Evet, öyleyiz Lily, önemli olan her açıdan. Ama kilise ve devlet bazı gerçekten önemsiz ayrıntılar konusunda çok titizdir. Rahip Parker-Rowe o pusuda öldü ve eşyaları da cesediyle birlikte terk edildi. Yüzbaşı Harris dün aldığım bir mektupta bu gerçeği doğruladı. Bugün, senin geldiğin gün yazdığım birkaç mektuba daha cevap aldım. Evlilik belgelerimiz düzgün bir şekilde kaydedilemeden kaybolmuş Lily. Görünüşe göre evliliğimiz ne kilisenin ne de devletin gözünde var. Töreni yeniden yapmalıyız."

"Evli değil miyiz?" Kızın mavi gözleri açılmıştı ve gözlerini kırpmadan onunkilere bakıyordu.

"Öyleyiz, Lily," diye onu temin etmek için acele etti. "Ama bunu tartışmasız bir şekilde yasal hale getirerek güç sahiplerini tatmin etmeliyiz. Bizden başka kimsenin bilmesine gerek yok. Londra'ya gideceğiz -belki bir ya da iki haftalığına, biraz alışveriş yapmak, biraz turistik yerleri görmek, hatta sezonun bazı eğlencelerine katılmak için. Ve oradayken, özel izinle evleneceğiz. Bunun senin için bir utanç kaynağı olmasına izin vermeyeceğim. Kimse bilmeyecek."

Çaresizce onu tamamen yalnız ve terk edilmiş hissetmenin şokundan kurtarmak istiyordu. Onun kendisinden başka kimsesi olmadığını çok farkındaydı. Bir an için bile olsa, bu küçük boşluktan yararlanarak ona karşı olan yükümlülüğünden kaçacağına inanmasını istemiyordu.

"Biz evli değiliz." Gözlerinde başka bir şey dinlediğini gösteren hiçbir şey yoktu. Sersemlemiş görünüyorlardı. Yüzü solgundu.

"Lily," dedi açıkça, "korkmamalısın. Seni terk etmek gibi bir niyetim yok. Biz evliyiz. Ama uymamız gereken bir formalite var."

"Ben Lily Doyle'um," dedi. "Ben hâlâ Lily Doyle'um."

Sonra ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Elini onunkine uzattı. Aptal Lily. Dün gecedен sonra nasıl bir an bile şüphe edebilirdi? Ama tüm gerçekleri çok ani bir şekilde söylemişti. Onu hazırlamamıştı. İkisini de al, beceriksiz bir sersemdi.

Lily onun elini tutmadı. Ama gözlerinin içine baktığında, Lily'nin şaşkın bakışlarının kaybolduğunu görebiliyordu.

"Biz evli değiliz," dedi. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"*Tanrı'ya şükür* mü?" Midesi içinde bir takla atmış gibi hissetti.

"Anlamıyor musun?" diye sordu ona ve sandalyesinin kollarını kavrayarak ona doğru eğildi. "Asla evlenmemeliydik, ama babamın ölümünden sonra şoktaydım ve çok korkmuştum, sen de ona sadık ve bana karşı şövalyece davranıyordun. Ama bu ikimiz için de korkunç bir hataydı. Hayatımızın geri kalanını alayda geçirebilseydik bile bu bir hata olurdu. Orada bile bir subay ile bir çavuş arasındaki uçurum

kızı çok büyük bir şey olurdu. Kolay kolay bir subay eşi olamazdım ve diğer eşlerin arasına karışamazdım. Ama burada." Bir kol hareketiyle Newbury Manastırı'nın tamamını, evleri ve parkı içinde yaşayan herkesi işaret eder gibiydi. "Burada uçurum oldukça aşılmaz. Bu imkânsız bir şey. Tıpkı sizin gibi ben de kaçmayı hayal ettim. Ve şimdi bir mucize eseri bu bize nasip oldu. Biz *evli değiliz*."

Kadının gerçeği duymaktan *memnun* olabileceği bir an için bile aklına gelmemişti. Birdenbire, karşı koymaya fırsat bulamadığı bir dehşete kapıldı. Onu bir kez, sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü. Ve sonra, muhteşem bir mucize eseri, ona geri dönmüştü. Onu eskisinden daha da acımasızca tekrar mı kaybedecekti? Onu *terk* mi edecekti? Hayır, hayır, hayır, anlamıyordu. Sandalyesinin önünde kalçalarının üzerine çöktü ve onun iki elini birden tuttu.

"Lily," dedi, "kilise ya da devletten daha önemli bazı şeyler vardır. Örneğin onur. Ölmek üzere olan babana seninle evleneceğime dair söz verdim. Düğünümüzde senin, Tanrı'nın ve şahitlerin önünde seni seveceğime, besleyeceğime ve ölene kadar koruyacağıma yemin ettim. O gece bekaretini almıştım. Dün gece yine birlikteydik. Her şeyi yasal hale getirecek töreni asla yapamasak bile, kendimi her zaman senin kocan olarak göreceğim. Sen benim *karımsın*."

"Hayır." Yüzünde, onunkilere dikilmiş mavi gözleri dışında hiçbir renk kalıntısı yoktu. Başını iki yana salladı. "Hayır, değilim. Herkes öyle olmadığını söylüyorsa değilim. Ve eğer öyle olmaması *gerekiyorsa* ve biz öyle olmasını istemiyorsak."

"Olmamalı mı? Senin bedeninin içindeydim, Lily." Kızın ellerini yüzünü buruşturana kadar sıktı. Gerçi bundan çok daha fazlasıydı, çok daha fazlası. Onunla birleşmişti. Dün gece tek vücut olmuşlardı.

Kadın doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. Konuşurken dudakları sertçe kıpırdadı. "Manuel de öyle," dedi. "Ama o da benim kocam değil."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi geri çekildi. *Manuel*. Neville gözlerini sıkıca kapadı ve bir baş dönmesi ve mide bulantısı dalgasıyla savaştı. Adamın artık bir adı vardı. Ve ikisini aynı kefeye koyuyordu -ona sahip olan ama üzerinde hiçbir hak iddia etmeyen adamlar. Gerçekten hiç mi

bir fark var mıydı? Dün gece onun için seksten başka bir şey ifade etmiyor muydu? Bazı şeytanlarının kovulması dışında? Buna inanmayacaktı.

"Lily," dedi, "dün gecedен sonra hamile olabilirsin. Bunu hiç düşündün mü? Benimle evlenmelisin." Ama sebep bu değildi. Böyle pratik ayrıntılar değil. Kız onun *aşkıydı*. O da onun.

"Kısırım efendim," dedi, sesi oldukça düzdü. "Manuel'le yedi ay boyunca hamile kalmadan nasıl birlikte olabildiğimi merak etmediniz mi? Evlenmemeliyiz. Hem Kilbourne Kontesi hem de eşiniz olabilecek biriyle evlenmelisiniz. Sonuçta Lauren'la evlenebileceksin. Bence o senin için doğru kişi. O her yönden *doğru* kişi."

Ayağa kalkmadan ve bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce ellerini tekrar sıktı. Bu delilikti. Tuhaf bir kâbusun pençesinde olmalıydı. "Seni *seviyorum* Lily," dedi ona, konuşurken bile kelimelerin sinir bozucu yetersizliğinin farkındaydı. "Beni sevdiğini sanıyordum. Dün gecenin bununla ilgili olduğunu sanıyordum. Ve düğün gecemizin de."

Solgun yüzü ve yaşlarla dolup taşan gözleriyle ona bakıyordu. "Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi. "Senin metresin olabileceğimi ama karın olamayacağımı *anlayamıyor* musun? Kontesiniz değil miyim?" Adam öfkesine itiraz etmek için nefes alamadan kadın tekrar konuştu, sesi alçak ve tınısızdı. "Ama senin metresin olmayacağım."

Tanrım!

"Sen olsan ne yapardın?" Fısıldadığını fark etti. Boğazını temizledi. Bu soruları gerçekten sorduğuna inanamıyordu. "Nereye giderdin?"

Dudakları bir an için ses çıkarmadan kıpırdadı ve adam bir umut ışığı hissetti. Onunla kalmaktan başka çaresi yoktu. Başka kimsesi yoktu, başka hiçbir yeri yoktu. Ama Lily'nin yılmaz ruhunu hesaba katmamıştı. Onun sessiz, bazen neredeyse çocuksu tavırları her zaman olduğu gibi şimdi de yanıltıcıydı.

"Bana posta arabası ücretini ödünç verme nezaketini gösterirseniz Londra'ya gideceğim," dedi. Sanırım Bayan Harris iş bulmama yardım etmek isteyebilir. Ah, *keşke* Lizbon'a zamanında dönüp babamın çantasını bulabilseydim. Orada yeterince para olabilirdi... Ama hayır.

önemli." Birkaç dakika konuşmayı kesti. "Benim için endişelenmemelisin. Nazik ve onurlu davrandın ve eğer izin verirsem nazik davranmaya devam edeceksin. Ama benden sorumlu değilsin."

Bir kolunu şömine rafına dayadı ve gözlerini ayırmadan boş şömineye baktı. "Bana hakaret etme Lily," dedi. "Beni sana karşı sadece merhamet ve onurla hareket etmekle suçlama." Panikle mücadele etti. "O zaman benimle evlenmeyecek misin? Kalbini mi katılaştırdın? Seni ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?"

"Hayır, efendim," dedi yumuşak bir sesle.

Bu hepsinden kaba bir darbeydi. Kadının ona kasten, sanki o hâlâ bir subaymış ve kendisi de hâlâ sıradan bir erin kızıymış gibi hitap edip etmediğini merak etti. Ona "efendim" demişti.

"Lily." Gözyaşlarının eşiğindeydi. Gözlerini kapadı ve sesini kontrol edebildiğinden emin olana kadar bekledi. "Lily, bana kaçmayacağına söz ver. En azından bu gece burada kalacağına ve seni kendi arabamla sana gerçekten yardım edebilecek birine göndermeme izin vereceğine söz ver. Henüz kim ya da nasıl olduğunu bilmiyorum. Bu ihtimali düşünmemiştim. Bana yarın sabaha kadar süre ver. Bana söz verir misiniz? Lütfen?"

Kadının reddedeceğini düşündü. Uzun bir sessizlik oldu. Ama konuştuğunda sesindeki titreme bunun nedenini açıklıyordu. O da adam gibi yıkılmaya çok yakındı.

"Bağışlayın beni," dedi sonunda. "Hakaret etmek istememişim. Ah, seni incitmek istememişim. Neville? İstemedim. Ama gitmeliyim. Eminim bunu anlıyorsundur. Burada kalamam. Söz veriyorum. Yarına kadar bekleyeceğim."

Sir Samuel Wollston ve Leydi Mary, ertesi gün yola çıkmayı planlayan aile üyeleriyle bir kez daha yemek yemek için dört oğullarıyla birlikte Newbury Manastırı'na doğru beş mil yol kat etmişlerdi. Lauren ve Gwendoline malikâneneden gelmişlerdi. Anburey Dükü ve Düşesi, Joseph ve Wilma, dul kontes ve Elizabeth

Neville içeri girip Lily'nin mazeretlerini sıraladığında onlarla birlikte salondaydı. Başının ağrıdığını söyledi hepsine.

"Zavallıcık," dedi Mary Teyze. "Ben de migren hastasıyım ve onun ne kadar acı çektiğini biliyorum."

"Çok yazık oldu Nev," dedi Hal Wollston. "Lily'yi tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. O iyi bir sporcu."

"Üzgünüm Neville," dedi Lauren ona. "Onu daha sonra gördüğünde iyileşmesi için en iyi dileklerimi iletir misin?"

Neville onun önünde eğildi.

Elizabeth, "Başı ağrıyorsa aşağı inmemesi konusunda çok duyarlıydı," dedi.

Dul kadın o kadar nazık değildi. Neville'e sessizce bir şeyler söyledi. "Bu öyle bir aile olayı ki," dedi, "kontesinizin yanınızda görünmesi çok önemli, Neville. Bu baş ağrıları düzenli hale gelecek mi? Merak ediyorum. Lily bana sinirsel rahatsızlıkları olan bir kadın gibi gelmiyor."

"Başı ağrıyor anne," dedi sert bir sesle, "izinli sayılmalı."

Elbette gerçek onlardan uzun süre saklanamazdı. Eğer Lily onun planlarına tam olarak beklediği gibi uysaydı, belki de öyle olurdu. Gerçekten de aklı hâlâ Lily'yle evli olmadığı ve olmayacağı gerçeğini tam olarak kavrayamıyordu. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Onu terk ediyordu. Yarından sonra onu bir daha göremeyecekti.

Yine de dün gece olmuştu.

Ama yaşanması gereken bir akşam vardı. İlk başta Lily'nin hastalığını duyurarak başlattığı maskaralığı sonuna kadar sürdürmeye niyetliydi. Diğer herkes, belki de birkaç genç insanın varlığından dolayı neşeli bir ruh hali içinde görünüyordu. Henüz on beş yaşında olan genç Derek Wollston'ın bile yetişkinlerle birlikte yemek yemesine izin verilmişti. Ama Neville fikrini değiştirdi. Zaten yazacak yeterince açıklama mektubu olacaktı. Bu akşam, en azından en çok endişelenen birkaç kişiye haberi vermek için mükemmel bir fırsat sunuyordu.

Annesi masadaki son örtü de kaldırıldıktan sonra hanımların salona geçip beyleri limanlarıyla baş başa bırakmaları için işaret verdiğinde, o da sesini yükseltti.

"Yalvarırım biraz daha kal, anne," dedi, sesini masanın diğer ucundan duyulacak kadar yükselterek. "Ve tüm hanımlar, lütfen. Söyleyeceklerim var."

Annesi gülümseyerek tekrar yerine oturdu ve tüm gözler ona çevrildi. Önündeki masada duran tek kaşıkla bir süre oynadı. Ne söyleyeceğini planlamamıştı. Provası yapılmış konuşmaları her zaman iğrenç bulmuştu. Gözlerini kaldırdı ve ailesinin çeşitli üyelerine baktı. Çoğu ona kibar bir ilgiyle bakıyordu - belki de gidenler için bir veda konuşması bekliyorlardı. Birkaçı gülümsedi. Joseph göz kırptı. Elizabeth ona dikkatle baktı, sanki yüzünde diğerlerinin henüz göremediği bir şey okumuş gibiydi.

"Lily'nin başı ağrımıyor," dedi.

Sessizlik kararlı bir rahatsızlık notası aldı. Samuel Amca boğazını temizledi. Sadie Teyze incilerini parmakladı.

"Bu öğleden sonra benim karım olmadığını keşfetti," dedi. En azından yasal olarak."

Sessizlik önce gerginleşti, sonra da herkesin aynı anda onu sorgulamaya kalkışmasıyla kayboldu. Neville bir elini kaldırdı ve hepsi başladıkları gibi aniden durdular.

"Buraya geldiği gün böyle olabileceğinden şüphelenmiştim," dedi ve onlara daha önce Lily'ye yaptığı açıklamanın aynısını yapmaya devam etti. Evlilik töreninin gerçekten gerçekleşmiş olması ve bunu uygun şekilde atanmış bir papazın yönetmiş olması yeterli değildi. O ve Lily'nin birbirlerine yemin etmiş olmaları ve şahitlerden birinin bu gerçeği doğrulamak için hâlâ hayatta olması da yeterli değildi. Bir evliliğin kilise ve devlet nezdinde geçerli olabilmesi için uyulması gereken formaliteler vardı. Ve bu formaliteler onların durumunda tamamlanmamıştı çünkü Rahip Parker-Rowe ölmüş ve evraklar kaybolmuştu. Şahitlerden biri de bir ay sonra Ciudad Rodrigo'da ölmüştü.

Neville konuşmasını bitirdiğinde Anburey Dükü gereksiz yere, "Yani Lily senin karın değil," dedi. "Onunla hiç evlenmediniz."

"Diyorum ki!" Hal dehşete düşmüş bir sesle haykırdı.

"Lily, Kilbourne Kontesi değil sonuçta," dedi Mary Teyze, başını sallayarak ve biraz şaşkın görünerek. "Migreni olmasına şaşmamalı, zavallıcık. Unvan hâlâ *sende*, Clara."

Masanın etrafında toplananların çoğunun ekleyecek bir şeyi vardı; ona sessizce bakan kontes, çatık kaşlarla bakan Joseph ve ifadesiz bir şekilde masaya bakan Lauren hariç.

"Ama Neville." Elizabeth öne doğru eğildi ve o konuştuğunda sık sık olduğu gibi herkes durup onu dinledi. "Lily'yle tekrar evlenerek adab-ı muaşeret kurallarını yerine getirmek niyetindesin, değil mi?"

Bütün gözler Neville'e çevrildi. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Beni kabul etmeyecek," dedi. "Beni reddetti ve yerinden kıpırdamayacak."

"Ne? " Kontes ilk kez konuştu.

"Yarın sabah onunla Londra'ya gitmeyi planlıyordum, anne," dedi ona. "Orada özel bir ruhsatla sessizce evlenecektik ve ikimizden başka kimsenin haberi olmayacaktı. Ama o bunu yapmayacak. Benimle evlenmeyecek."

Elizabeth sandalyesine geri otururken beklenmedik bir şekilde gülümsedi. "Hayır, yapmaz," dedi başkasından çok kendi kendine.

Hep birlikte duyduklarının sonuçlarından birini seslendiren Gwendoline oldu. Ellerini göğsünde kavuşturdu ve gözleri parladı.

"Oh, ama bu harika!" diye haykırdı, kardeşine sıcak bir gülümsemeyle bakarak. "Sen ve Lauren her şeye rağmen evlenebilirsiniz, Nev. Yeni bir düğün tarihi belirleyebilirsiniz ve biz de yeni planlara başlayabiliriz. Bir yaz düğünü, bir bahar düğününden daha güzel olacaktır. Gülleri sen taşıyabilirsin Lauren."

Neville'in eli kaşığı sıkıca kavradı. Cevap vermek için nefesini tuttu ama önce Lauren konuştu, sesi soluğu kesilmişti.

"Hayır," dedi. "Hayır, Gwen. Geçtiğimiz dokuz gün sanki hiç yaşanmamış gibi öylece silinemez. Hiçbir şey eskisi gibi olamaz." Gözlerini kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Olabilir mi Neville?"

Kadının sözlerini doğrulamasını mı istediğini yoksa ona katılmaması için yalvardığını mı bilmiyordu. Ona sadece dürüstlük verebilirdi. Başını iki yana salladı.

"Gerçek şu ki," dedi, "Lily'ye tüm iyi niyetimle yemin ettim. Onları bir ömür boyu onurlandırmaya niyetliydim. Yasal olarak bağlayıcı olmamaları bir şey değiştirir mi? *Ahlaki olarak* bağlayıcı değiller mi? Olmamalarını ister miydim? Lily'yi karım olarak görüyorum. Her zaman da öyle olacağına inanıyorum."

Lauren gözlerini tekrar indirdi. Memnun mu yoksa hayal kırıklığına mı uğramış olduğunu anlamak imkânsızdı. Lauren'ın en derin duygularının ne olduğu nadiren anlaşılırdı. Saygınlık onun için her zaman önce gelirdi. Şimdi de ağırbaşlı, solgun ve güzeldi. Ona karşı derin bir şefkat duyuyordu. Ve onu mutlaka hissediyor olması gereken acıdan kurtarmak için bir özlem duyuyordu. Ama bir şey yapmak için çaresizdi.

"Bu çok saçma Neville," dedi annesi sert bir sesle. "Sen devletin üstünde misin? Kilisenin üstünde misin? Eğer kilise senin evli olmadığını söylüyorsa, elbette değildir. Ve senin görevin, mevkiine uygun ve sana varisler verebilecek bir hanımla evlenmektir."

Lily bir leydi değildi; onun mevkiine uygun değildi; kendi itirafına göre, ona mirasçı bırakacak durumda değildi. Ama Lily onun *karısıydı*.

Dük, "Her şey dokuz günlük bir mucize olacak," dedi. "*Tonlarca* insan bu hikâyeden çok hoşlanacak ve başka bir sansasyon ya da skandal ortaya çıkar çıkmaz bunu unutacak. Annen haklı Neville, bir an önce eski yaşam tarzına dönmelisin. Kendi türünden biriyle evlen. Lily'ye karşı kaba olmak istemem ama-

Neville sessizce ama o kadar kararlı bir şekilde, "O halde öyle yapma, Webster Amca," dedi ki amcası cümlelerin ortasında durdu ve kızardı. "Eğer Lily'ye iftira atacak biri varsa, o kişiye onun onurunu gerekli gördüğüm her şekilde savunacağımı bildirmek isterim - tıpkı tüm dünya onu karım olarak kabul etmiş gibi."

Richard Wollston, "Oh," dedi. "Bravo, Nev." "Dilini tut," diye sertçe tembihledi babası.

"Sinirler gerilmeye başladı," dedi Elizabeth ve kimsenin dikkate almadığı bir başka önemli noktayı gündeme getirmeye devam etti - Lily onu kütüphanede bıraktığından beri Neville'e eziyet ediyordu

Öğleden sonra erken saatlerde. "Lily'ye ne olacak Neville? O ne yapacak? Anladığım kadarıyla İngiltere'de tanıdığı bir ailesi yok."

"İş aramak için Londra'ya gitmek istiyor," dedi. "Bu düşünce beni korkutuyor. Umarım onunla bir anlaşma yapmama ve ona bir yerlerde iyi bir ev bulmama izin verir. Ama korkarım ki kabul etmeyecek. Gururlu ve inatçı bir kadın olduğuna inanıyorum."

Gwendoline'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Çok utanıyorum," dedi. "İlk düşündüğüm bunun bizim mutluluğumuz için ne anlama gelebileceği - Lauren'ın, Nev'in ve benim. Lily'ye ne olacağını merak bile etmedim. Keşke -evet, keşke- hayatımıza hiç girmemiş olsaydı. Ama geldi ve ben kendime rağmen onu sevdim. Şimdi onun için çok üzülüyorum. Öylece kaçıp gitmeyecek, değil mi Nev?"

"Yapmayacağına söz verdi," diye onu temin etti.

"Neville," dedi Elizabeth, "belki Lily için bir şeyler yapabilirim. Londra'da bağlantılarım var ve zavallı Lauren'ımın mutluluğunu bozmak için gelmiş *olsa* bile ondan çok hoşlanıyorum. Onunla konuşmama izin verir misin?"

"Keşke yapsan, Elizabeth," dedi. "Belki fikrini değiştirmesi için onu ikna edebilirsin? Her şeye rağmen benimle evlenmesi için?"

Dük, "Acele etme Neville," diye öğüt verdi. "Kontesinizi akıllıca seçmeniz için size ikinci bir şans verildi. Ham duygularınla değil, düşünerek karar vermek için zaman ayırman iyi olur."

Elizabeth ayağa kalktı. "Nerede o?" diye sordu. "Odasında mı?"

"Sanırım öyle," dedi. Lily'den asla emin olunamazdı ama akşam yemeği için aşağı indiğinde Lily oradaydı. Pencereye yakın bir sandalyeye kıvrılmış, dışarıyı seyrediyordu. Başını çevirip ona bakmamış ya da umursamaz bir hareketten ziyade savunmacı bir tavırla omuzlarını silkmek dışında onun sorularına yanıt vermemişti. Adam onun eski pamuklu elbisesini giydiğini fark etmişti.

Elizabeth, "O halde şimdi onun yanına gideceğim," dedi, "eğer izin verirseniz."

Neville, Forbes'un büfede sessizce durduğunu geç de olsa fark etti. Ama bunun bir önemi yoktu. Lily'yle evli olmadıkları gibi bir gerçeği hizmetkârlardan saklayamazlardı zaten. Hikâyenin tamamını uşaktan öğrenebilecekleri gibi, önümüzdeki günlerde gerçek ve söylenti karışımıyla parça parça da eğlenebilirlerdi.

"Belki de," dedi Neville de ayağa kalkıp dizlerinin arkasıyla sandalyesini geriye iterek, "hepimiz misafir odasına geçmeliyiz. Önümüzdeki yarım saat boyunca şarap içmek istemiyorum."

Derek ve on yedi yaşındaki kardeşi William neredeyse komik bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Neville'in bunu fark ettiğinde hissettiği mizah dalgası diğer duygularıyla uyuşmuyordu. Ama bu ona, hayatın maruz kaldığı en kötü çalkantılarda bile bir şekilde devam ettiğini hatırlatıyordu.

Doyle'un Lily için aldığı o paketi bulacaktı, diye düşündü birden, eğer bunu yapması mümkünse. İçinde Lily için her ne varsa ortadan kaybolmuş olabilirdi, özellikle de paraysa, ama belki bir şeyler bulup getirebilirdi. Lily'nin babasından bir hatıra bırakmamış olması gerektiğini fark etti. Ona galeriyi gösterdiğinde söylediği bazı şeyleri hatırladı. İnsanın tüm ailesini kaybetmiş olması, geriye kalanlarla hiç tanışıklığının olmaması, anne babasıyla ilgili her şeyi kaybetmiş olması korkunç bir şey olmalıydı.

Onun için yapacağı şey buydu. Eğer sürü bu dünyada bir yerlerde hâlâ varsa, hayatının geri kalanını alsın bile onu bulacaktı. Ona babasından bir şeyler geri getirecekti.

Yapabileceği küçük de olsa bir şeyler olduğunu bilmek rahatlatıcı bir duyuydu.

"Nev." Attingsborough Markisi Joseph, herkes yemek odasından çıkarken bir elini Nev'in omzuna koydu. "Bu akşam misafir odası muhabbetine ihtiyacın yok, eski dostum. İyice kafayı bulman lazım. Bunu yaparken yanında sempatik bir arkadaş ister misin?"

Bölüm 16

Lily hâlâ pencereye yaklaştırdığı sandalyede oturuyor, bacaklarını altına doğru kıvrıyordu. Kütüphaneden aceleyle yukarı çıktığından beri sadece bir kez ayağa kalkmış, kısa süre önce giydiği yeni ve güzel giysilerini telaşla çıkarıp yerine eski pamuklu elbisesini giymişti. Yataktan bir battaniye çekip üzerine sarmak için kalkmıştı. Akşam serinlemişti ama yine de pencereyi kapatmadı. Karanlığa bakmaya devam etti.

Yatak odasının kapısındaki yumuşak tıkırtı onu rahatsız etmedi. Görmezden geldi. Gelen o olmalıydı ve ona bakamaz ya da onunla konuşamazdı. Kararlılığı azalabilir ve hayatının geri kalanında ona yapışabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdi. Aşk yeterli değildi. Onu seviyordu, ruhunun derinliklerine kadar ona *tapıyordu* ama bu yeterli değildi. Onun hayatına ait değildi. O da onun hayatına ait değildi - gerçi bu düşünce potansiyel olarak korkutucuydu. Onun bir hayatı yoktu. Ama Newbury Abbey'deki bu son gecenin ötesinde yatan esneyen boşluğun gözünü korkutmasını reddetti.

"Lily?" Elizabeth'in sesiydi. "İçeri gelebilir miyim, canım? Yanına oturabilir miyim?"

Lily başını kaldırdı. Elizabeth her zamanki gibi koyu yeşil, yüksek belli bir elbise giymiş, sarı saçları düzgün bir şekilde parlatılmış, abartısız bir zarafet timsaliydi. Tam bir aristokrattı, bir kontun kızıydı, eğitimliydi, başarılıydı, tertemiz ama rahat tavırları olan bir kadındı. Ve bir çavuşun kızı olan Lily Doyle'un yanına mı oturmak istiyordu? Evet. Lily babasıyla her zaman gurur duymuştu; annesiyle ilgili güzel anıları vardı; kendini severek ve kendine saygı duyarak büyümüştü. Kendine olan saygısı, hayatta kalmayı seçtiği o yedi ay boyunca sarsılmıştı.

meydan okuyordu ama iyileşmişti. Kendisinde, hayatında ve geçmişinde utanacağı hiçbir şey yoktu.

Lily başını salladı ve bakışlarını dışarıdaki karanlığa çevirdi. Elizabeth bir sandalyeyi Lily'ninkine yaklaştırdı ve oturdu. Bir tanesini aldı Lily'nin ellerini iki elinin arasına aldı. Elleri sıcaktı. Lily ilk defa Battaniyeye ve akşam havasının o kadar da soğuk olmamasına rağmen hâlâ üşüdüğünü fark etti.

"Seni nasıl da onurlandırıyorum, Lily," dedi Elizabeth. Lily şaşkınlıkla ona baktı.

Elizabeth, "Hem Neville hem de kendin için doğru olanı yaptın," dedi. "Ama bunu yapmak kolay değildi. Büyük bir şeyden vazgeçtin."

"Hayır." Lily başını salladı. "Newbury Manastırı'ndan ve tüm bunlardan vazgeçmek zor değil." Boşta kalan koluyla etrafını işaret etti. "Anlamıyorsun. Sen böyle bir hayatın içinde doğdun. Ben bir ordu treninde büyüdüm."

"Demek istediğim," dedi Elizabeth nazikçe, "Neville'den vazgeçtiğin. Onu seviyorsun." Bu bir soru değildi.

"Bu yeterli değil," dedi Lily.

"Hayır, değil canım." Elizabeth de aynı fikirdeydi. Elizabeth tekrar konuşmadan önce bir süre sessizce oturdular. "Neville iş bulmak istediğini söyledi."

"Evet," dedi Lily. "Ne iş yapabileceğimi bilmiyorum ama çok çalışmaya hazırım. Lizbon'dan İngiltere'ye birlikte geldiğim Bayan Harris'e sorarsam belki bir şeyler bulmama yardım eder."

"Size iş teklif edebilirim," dedi Elizabeth.

"Sen mi?" Lily ona bakakaldı.

Elizabeth gülümsedi. "Ben altı otuz yaşındayım Lily," dedi, "ve nereye gidersem gideyim refakatçiye ihtiyaç duyacak yaşı çoktan geçtim. Ama ben yalnız yaşayan bir kadınam ve uyulması gereken kurallar var. Bir erkek refakatçi olmadan dışarı çıktığımda yanımda bir arkadaşımın olması beklenir. Kuzenim Harriet beş yıl boyunca benimle birlikte oldu, ama sadece dört ay önce bir rektörle evlenecek ve beni arkadaşsız bırakacak kadar kışkırtıcıydı. Elbette onun adına çok sevindim - benden daha yaşlı ve

her zaman bir kadının evlenmek için kişiliğinden vazgeçene kadar tam bir insan olmadığına inanmıştır. Ve gerçekten Lily, o benim için bir sınavdı. Karakter ve mizaç olarak o kadar farklı iki kadın bulmam zor olurdu. Yerine birini bulmalıyım. Bir arkadaşına ihtiyacım var. O sen olur musun? Elbette maaşlı bir pozisyon olacak."

Lily hissettiği sevinç dalgası yüzünden kendini küçümsedi. Ama bu Yap.

"Çok nazıksınız," dedi. "Ama size bir şey önerecek durumda değilim. Arkadaşlık. Eksiklerimi bir düşünün: Okuyup yazamıyorum; resim yapamıyorum ya da piyano çalamıyorum; tiyatro, müzik ya da herhangi bir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sizin dünyanızdan değilim. Eğer kuzeninizi sıkıcı buluyorsanız, beni de çok geçmeden imkânsız bulursunuz."

"Ah, Lily." Elizabeth gülümsedi ve Lily'nin hâlâ tuttuğu elini sıktı. "Hayatın *tonlu* bir kadın için ne kadar sıkıcı olabileceğini bilseydin, teklifimi bu kadar kolay reddetmezdin. Bir deyim ödünç almak gerekirse, insan her fırsatta kamaraya kapatılır, dövülür ve hapsedilir. İnsan sırf kadın olduğu için yavan arkadaşlıklara, yavan eğlencelere ve yavan sohbetlere maruz kalır. Belki de son bir buçuk haftadır benim için ne kadar büyük bir zevk olduğunu bilemezsiniz. Benim bildiğim şeyleri bilmediğin için bana arkadaşlık edecek bir şeyin olmadığını düşünüyorsun. Onları biliyorum canım. Başka biri tarafından söylenmelerine ihtiyacım yok. Ama *senin* bildiğin şeyleri bilmiyorum. Dünyaları paylaşabiliriz, Lily. Birbirimizi eğlendirebiliriz. Seninle evimde yaşamak çok *eğlenceli* olurdu. Farkında olmasan da canlı ve zeki bir zekân var -zekâ çok önemli bir özelliktir. Arkadaşım olarak geleceğini söyle. Yaşamak için bir şeye ihtiyacın olacağından, kolaylık olsun diye benim çalışanım olacaksın. Ama tüm niyet ve amaçlar için sadece arkadaşım olacaksın. Ne dersin?"

Bir çalışan olacaktı, diye düşündü Lily. Ama işinin sınırları içinde aynı zamanda bir tür eşit olacaktı. Elizabeth ikisinin akıl ya da zekâlarının eşit olmadığına inanmıyordu. Lily'nin de en az onun kadar arkadaşlığa değer vereceğine inanıyordu. Lily tam olarak ikna olmamıştı, ama evet demenin cazibesi güçlüydü. Aslında, alternatifler bu kadar azken, çok güçlüydü.

"Belki kısa bir süre için, o zaman," dedi. "Ama beklediğiniz gibi olmadığımı fark ederseniz, bunu bana söylemelisiniz ve ben de giderim. Kimsenin sadakası olmayacağım."

Elizabeth kaşlarını kaldırdı. "Hayırseverlik olsun diye kimseyi kendi evime getirmem, Lily," dedi. "Kendi rahatıma çok fazla önem veririm. Ama şartlarını kabul ediyorum. Ve her iki taraf için de geçerli olacak. Eğer bir süre sonra benim için çalışmanın imkânsız olduğunu düşünürsen, bunu bana söylemelisin, ben de sana başka bir iş bulmada yardımcı olurum. Sabah yola çıkmaya hazır olabilir misin?"

"Daha erken," dedi Lily hararetle. "Ama bu gece kalacağıma söz verdim."

"Ve çok da haklısın," dedi Elizabeth. "Neville bu gidişattan hiç memnun değil."

Lily. Hiç mutlu değilim. Her şeyi geride bırakmaya niyetli değilsin. Yeni kıyafetlerini giymiş olabilir misin?"

"Almalıyım," dedi Lily. "Onları karısı için aldı. Ben onun karısı değilim." "Ama onları yanına almazsan çok üzülür."

Elizabeth ona şöyle dedi. "Bazen gurur bencilce olabilir. Onları bir hediye olarak

Ondan hediye mi? Bu yanlış değil, canım. Açgözlülük değil. Yapılması gereken doğru şey bu. Yapmamak zalimlik olur."

Lily dudağını ısırды. Ama başını salladı.

"Muhteşem!" Elizabeth ayağa kalktı. "Erken ayrılacağız. Uyumaya çalışır mısın?" Eğildi ve Lily'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

Lily başıyla onayladı. "Teşekkür ederim," dedi. Ama Elizabeth kapıya varmadan onu durdurdu. Aklına rahatsız edici bir olasılık gelmişti. "Portfrey Dükü bizimle seyahat edecek mi?"

"Hayır. Kışkırtıcı adam." Elizabeth güldü. "Bu öğleden sonra ayrıldı. Doğruca Londra'ya gitmiyor ve birkaç hafta orada olmayabilir. Ama beni terk etmedi, biliyorsun - zaten onun arkadaşlığına ihtiyacım yok. Webster ve Sadie kendi arabalarıyla bize eşlik edecekler.

-Ve tabii ki Wilma. Joseph de bizimle aynı anda yola çıkacak ama sanırım gençliğine ve cinsiyetine daha uygun bir tempoyla yoluna devam edecek. Şanslı adam!"

Lily başını salladı ve büyük bir rahatlama hissetti. Portfrey Dükü gitmişti. Bir süre daha Londra'da olmayacaktı. Ama bu öğleden sonra mı gitmişti?

Birdenbire mi? Belki de onun hayatına kastettikten sonra? Başarılı olacağını mı düşünmüştü? Ama düşüncelerinin yönü onu dehşete düşürmüştü. Ortada bir adam yoktu. Olsa bile Portfrey Dükü olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Zaten bir kadın da olabilirdi. Ama eğer Lauren olsaydı, artık takip etmek ya da kaza yaratma girişimleri olmayacaktı. Lauren, Neville'in sevgisini yeniden kazanmakta özgür olacaktı. Büyük olasılıkla hiç kimse olmamıştı. O düşen kaya gerçekten de bir kazaydı.

Elizabeth gittikten sonra gözlerini kapadı ve başını sandalyenin arkasına yasladı. Düğününü ve düğün gecesini, esareti sırasında aklını başından alan kavuşma hayalini, Lizbon'a yaptığı uzun, yalnız ve tehlikeli yolculuğu, orada onu ve hikâyesine inanacak birini bulmak için yaptığı sonuçsuz arayışı, İngiltere'ye ve Newbury'ye yaptığı uzun yolculuğu, onu köydeki kilisede başka biriyle evlenmek üzereyken bulmasını, son bir buçuk haftada yaşanan tüm olayları düşündü.

Dün gece hakkında.

Kirpiklerinin altından iki damla yaş süzüldü ve kontrolsüzce yanaklarından aşağı süzülerek elbisesine damladı.

Ve bu öğleden sonra kütüphanede yapılan açıklamalar hakkında.

Paramparça olmuş bir rüyanın gerçekliğiyle henüz tam olarak yüzleşmemişti. Geleceğe bakmaya cesaret edemiyordu. Şimdi bir saat öncesine göre daha parlak ya da en azından daha güvenli görünüyordu, bu doğrudu. Ama *onsuz* yaşanacak bir gelecekti bu. Neville olmadan.

On dört yaşından beri Neville hep vardı, her ne kadar bu yılların dördünde ulaşamaz ve bir buçuk yıl boyunca ulaşamaz olsa da. Ama her zaman onun hayali vardı. Rüya ve gerçek dün gece birbirine değmişti - o anda bile bunun uzun sürmeyecek bir dokunuş olduğunun farkındaydı. Ama çok yakında tamamen kopacaklarını fark etmemişti. Bu gece rüyasının sonuna ulaşmış olacağını fark etmemişti.

Onu hâlâ sevmesine ve hep sevecek olmasına rağmen. O da onu sevmesine rağmen.

İmkansız rüyanın sonu.

Gözlerini açıp yatmaya hazırlanmak için ayağa kalkarken, hayatta kalacağını düşündü. Birlikte büyüdüğü insanların hayattaki başlıca amacı hep bu olmuştu; sadece hayatta kalmak. Bunu başaracaktı. Belki de gelecekte bir yerlerde hayal edilmeyi bekleyen başka bir rüya vardı. Şu anda bunu hayal edemiyordu ama umut edebilirdi.

Bir rüya hakkında rüya görebilirdi. Bu düşüncenin saçmalığına ve sürekli umuduna gülümsedi.

Neville sarhoş olmadı. Attingsborough Markisi'yle kütüphanede oturdu ve peş peşe iki brendiyi yudumlarken geçici bir unutkanlık arayışının cazibesine kapıldı ama daha fazla içmedi. İçki onu rahatsız eden şeyi iyileştirmezdi. Sadece sabah yüzleşmesi gerekenler için zihnini bulandıracaktı.

Lily sabah onu terk edecekti.

"Keşke söyleyecek bir şeyim olsaydı Nev," dedi Marki, kendi yarısı boş bardağını -ilk bardağını- yere bırakırken. "Dokuz gün önce seninle kilisedeyken, olanlardan daha kötü bir felaket olamayacağını düşünmüştüm. Ama vardı, lanet olsun. Bu vardı."

"Sence boynunu sıkma işe yarar mı?" Neville kıkırdadı ama bu kara mizah girişimi kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Başını sandalyesinin arkasına yasladı ve gözlerini kapattı.

"Nadir bulunan bir kız," dedi Yusuf. Uygunsuz bir şekilde kıkırdadı. "Lily'den başka kim seni reddetme cüretini gösterebilir ki? Özellikle de onun için başka bir şey yokmuş gibi görünürken. Ve özellikle de sana şeytanca düşkünken."

Neville umutla, "Belki Elizabeth onu fikrini değiştirmeye ikna eder," dedi. "Başaramazsa ben ne yapacağım? Lily'nin babasına ona göz kulak olacağıma söz verdim. Ona yemin ettirdim. Bütün bunların sözler ve yeminlerle pek ilgisi yok. Sen anlamazsın, Joe."

"Hiç aşka gümbürdememiş ve asla yuvarlanmayacağı o tek aşkı bulduğunu hayal eden cansız bir blok olmak

Yine mi?" dedi kuzeni hayıflanarak. "Ona olan duyguların oldukça açık Nev ve bana oldukça dayanıklı görünüyor. Seni kıskanıyorum. Hepimiz Lily'nin büyüüne biraz kapılmışızdır."

Ama Elizabeth o anda odaya girdi ve ikisi de ayağa fırladı. Elizabeth onların bardaklarına dikkatle baktı ama hiçbir yorum yapmadı.

"Eee?" Neville'in elleri iki yanında sıkı yumruklar haline gelmişti.

"Lily sabah benimle Londra'ya gelecek, Neville," dedi. "Benimle çalışmayı kabul etti. Yol arkadaşım olarak."

"Ne?" Neville ona sadece inanamayarak bakabildi.

Marki boğazını temizledi ve ayaklarını beceriksizce sürüyerek yürüdü.

Elizabeth sakince, "O da bunu seçti," dedi. "Bu onun için saygın bir pozisyon olacak, Neville."

"Kalması ve benimle evlenmesi için onu ikna etmeye çalıştın mı?" diye sordu. Ama kadının yüz ifadesi, söze gerek kalmadan ona cevabını verdi. Tüm bastırılmış endişeleri öfkeyle patladı. "Etmedin, değil mi? Böyle bir niyetin yoktu. Beni kasıtlı olarak yanlış yönlendirdin. Sen de mi onu aradan çıkarmak istiyorsun Elizabeth, böylece her şeyin eskisi gibi devam etmesi için ortam hazırlanacak? Hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Lily benim *karım*. Onu *seviyorum*. Sırf bir *hanımefendi* değil diye kimse bu gerçeği anlayamaz mı? O benim için yeterince hanımefendi. O *benim leydim*. Şimdi oraya gideceğim ve-"

"Hayır Neville," dedi sessizce, Neville kapıya doğru amaçlı bir adım daha atmadan. "Hayır, canım. Bu yapılacak en yanlış şey olur. Senin için yanlış. Lily için de yanlış."

"Peki sen bizim için neyin doğru olduğunu biliyor musun?" Neville'in gözleri ona doğru parladı. "*Sen mi*, Elizabeth? Evde kalmış teyze? Aşk hakkında ne bilirsin ki?"

"Dikkat et Nev, ihtiyar delikanlı," dedi Yusuf sessizce.

Neville bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim," dedi. "Ah, şeytan. Affet beni, Elizabeth. Çok özür dilerim."

"Bütün bunlara tutkuyla tepki vermeseydin endişelenirdim Neville," dedi hiç bozuntuya vermeden. Ama lütfen beni dinle. Bu ikiniz için de olabilecek en iyi şey olabilir. Sen

Onu seviyorum, öyle olup olmadığını sormama bile gerek yok. Ama kabul etmelisiniz ki evliliğinizin mutsuz bir evliliğe dönüşme ihtimali her zaman vardı. Belki bir dahaki sefere Lily'ye evlenme teklif ettiğinizde sizi bir araya getirecek sevgi ve zorunluluktan daha fazlası olur."

"Bir dahaki sefere mi?" Marki kitaplıklardan birine doğru ilerleyip göz hizasındaki kitapların sırtlarını incelerken kaşları birbirine çarptı.

"Sen hayatta en çok istediğin şeyden savaşımadan vazgeçecek bir adam değildin Neville," dedi. "Ve Lily'yi istediğinden daha çok istediğin bir şey olduğundan şüpheliyim. Ondan gerçekten bu kadar kolay vazgeçmeyi mi planlıyorsun?"

Birkaç sessiz an boyunca ona baktı. Duyguları hâlâ hamdı. Lily'nin yarın kendisini terk etme ihtimalini hâlâ düşünemiyordu. Newbury Manastırı'ndan ayrıldıktan sonra onu geri alma olasılığını hiç düşünmemişti. Ya şimdi onunla evlenecekti, diye düşündü, ya da hayatının geri kalanını onsuz yaşamak zorunda kalacaktı.

"Ne zaman?"

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi ona başını sallayarak. "Belki de asla. En erken bir ay içinde olmayacağı kesin."

"Bir ay."

"Bir gün bile erken değil," dedi ona. "Ama sabah erkenden yola çıkacağız. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler Neville. İyi geceler, Joseph."

O gittikten sonra kütüphanede bir sessizlik oldu; Neville kapıya bakıyor, Joseph ise raflardaki kitapları eline almadan incelemeye devam ediyordu.

Neville sonunda, "Bu aptalca bir umut olurdu," dedi. "Öyle olurdu Joe. Öyle değil mi?"

"Oh, şeytan alsın." Kuzeni sesli bir şekilde içini çekti. "Kadınların davranışlarını kim tahmin edebilir, Nev? Ben değil, eski dostum. Ama Elizabeth'e her zaman büyük saygı duymuşumdur."

"Bana bir söz ver," dedi Neville.

"Ne istersen, Nev." Marki kitaplıktan döndü ve düşünceli bir ifadeyle odanın öbür ucundaki kuzenine baktı.

"Gözün üzerinde olsun," dedi Neville. "Eğer umutsuzca mutsuz olduğuna dair belirtiler gösterirse-"

"Şeytan, Nev," dedi marki. "Ya mutsuzsa? Önemli olan, eski dostum, onun özgür olması ve kendi seçimlerini yapmaya devam edecek olması. Ama Elizabeth'i birkaç kez ziyaret edeceğim. Londra'ya kadar onun arabasının yanında gideceğim, babamın arabası da yakınlarda olacağı ve annemle Wilma'yla seyahat etmek hiç de rahat bir iş olmadığı için sinirlerimi epey zorlayacağım. Yine de Lily'nin Londra'ya sağ salim varmasını sağlayacağım. Şerefim üzerine yemin ederim."

"Teşekkür ederim."

"Kim bilir?" Joseph neşeyle konuştu ve Neville'in omzuna dostça bir el vurmak için tekrar odayı geçti. "Belki de Elizabeth haklıdır ve Lily senden uzaklaştığında neler kaçırdığını daha net görecektir. Elizabeth kadın zihninin işleyişi hakkında benden daha çok şey biliyor. Tilkileşecek misin yoksa bu gecelik bu kadar deyip yatalım mı?"

Neville ona, "Denesem bile sarhoş olabileceğimi sanmıyorum, Joe," dedi. "Ama düşüncen için teşekkürler."

Marki ona, "Arkadaşlar ne içindir?" diye sordu.

Neville zayıf bir umutla yatağına gitti. Hatta bölük pörçük uyudu. Ama sabah olduğunda sadece Elizabeth'in *belki de hiç* duymadığı sözlerinin yankısını duyabiliyordu ve bu sözler umudu bastırıyordu.

Hep birlikte gidiyorlardı: Sadie Teyze ve Webster Amca Wilma'yla, Joe at sırtında, Elizabeth Lily'yle. Teras vedalaşan ve kucaklaşan insanlarla doluydu; Gwen ve Lauren bile bu amaçla köşkten gelmişlerdi. Neville herkesten ayrılırken Lily'nin de kucaklaşmalardan nasibini aldığını fark etti; ne Lauren ne de Gwen onunla vedalaştıktan sonra gözleri kurumuştı. Lily'nin üzerinde kısa bir süre önce kendisi için dikilmiş olan güzel mavi araba elbisesi vardı; Neville onun yeni giysilerini almayı reddedeceğinden çok korkmuştu.

En son ona döndü ve diğer herkesin nazikçe uzaklaşarak onlara bir nebze mahremiyet sağladığının farkındaydı. Kızın eldivenli sağ elini iki elinin arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. Kocaman ve sakindiler ve diğerlerinin arasında serbestçe akan gözyaşlarından arınmışlardı.

Ona söyleyecek bir şey aradı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Kadın sessizce ona baktı. Elini dudaklarına götürdü ve gözlerini kapatırken birkaç dakika orada tuttu. Ama tekrar onun yüzüne baktığında söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Hayır, bu doğru değildi. Dünyada söylenecek her şey vardı ama hiçbirini söyleyecek kelime yoktu. Ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Ta ki yapana kadar.

"Neville." Neredeyse hiç ses çıkmadı ama dudakları açık bir şekilde onun adını oluşturdu.

Ah, Tanrım! Onun adını tekrar söylemesini nasıl da arzulamıştı. Dün öğleden sonra söylemişti. Şimdi de söylüyordu. Ama sanki kalbi keskin bir hançerle delinmiş gibi hissediyordu.

"Lily," diye fısıldadı, başı onunkine yakın eğilmişti. "Kal. Fikrini değiştir. Benimle kal. Bunu başarabiliriz."

Ama başını yavaşça sallıyordu.

"Yapamayız," dedi. "Yapamayız. O gece. O gece olduğu için mutluyum."

"Lily-"

Ama kadın elini onun elinden çekerek Elizabeth'in arabasının açık kapısına doğru koştu. Bir uşağın onu içeri almasını çaresizlik içinde izledi.

Elizabeth'in yanına oturdu ve boş gözlerle karşısındaki koltuğun minderlerine baktı. Uşak basamakları çıktı ve kapıyı kapattı. Araba yayları üzerinde hafifçe sarsıldı ve hareket etti.

Neville bir kez, iki kez yutkundu. Panikle, ileri atılma, kapıyı yırtıp açma, onu kollarına alıp dışarı sürükleme ve bir daha bırakmama isteğiyle savaştı.

Veda etmek için elini kaldırdı ama kadın dönüp bakmadı.

Belki de hiçbir zaman. Kelimeler beyinde yankılandı ve tekrarlandı.

Ah, aşkıım. Hayaller bir kez paramparça olduğunda, bir daha bir araya getirilip yeniden hayal edilebileceklerine **d a i r** hiçbir güvence olamazdı.

BÖLÜM IV

Bir Hanımefendinin Eğitimi

Bölüm 17

"Beni eğlendir Lily," diye buyurdu yeni patronu, sessizlik ve acı dolu ilk saat geçtikten sonra, "ve bazı sorulara cevap ver. Dürüstçe cevap vermelisin - keşkelerin en önemli kuralı budur."

Lily kararlı bir şekilde gülümseyen yüzünü ona çevirdi. Elizabeth'e nasıl yetkin bir arkadaş olabileceğini hâlâ bilmiyordu ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışacaktı.

"Dünyada yapmak istediğiniz herhangi bir şeyi yapma özgürlüğünüz ve imkanınız olsaydı," diye sordu Elizabeth, "bu ne olurdu?"

Neville'e geri dön. Ama bu saçma bir cevap olurdu. Geri dönme özgürlüğü vardı. Kalması için ona yalvarmıştı. Ama ona geri dönmek Newbury Manastırı'na da geri dönmek anlamına gelecekti. Lily çok düşündü. Ama sonunda sorunun cevabının ilk andan itibaren kendisi için açık olması gerektiğini fark etti.

"Okumayı ve yazmayı öğrenirdim," dedi. "Bu iki şey mi?"

Elizabeth ellerini çırparak, "Bunu bir sayacağız," dedi. "Ne kadar hoş bir cevap. Hayal kırıklığı yaratmayacağını görebiliyorum, Lily. Şimdi başka bir şey daha var. Belki de hep birlikte beş dilek toplayacağız. Devam edin."

Evet, hayalini kuracak başka şeyler de vardı, diye düşündü Lily. Kaybettiği hayalin yerini tutacak kadar değil elbette, ama belki de hayata bir amaç kazandıracak kadar. Bu yeni hayaller muhtemelen ulaşılmaz olacaktı ama hayallerin doğası buydu. Onların çekiciliği buydu. Ama *muhtemelen* en önemli kelimeydi. Umuda izin veriyordu.

"Piyanoforte çalmayı öğrenecektim," dedi inançla, "ve müzik hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenecektim."

Elizabeth gülerek, "Bu kesinlikle birden fazla şey demek," diye itiraz etti. "Ama oyunun kurallarını ben koyduğuma göre, onun temel bütünlüğüne izin vereceğim. Sıradaki?"

Lily, kahverengi, bronz ve krem renkleriyle uyumlu, yaşına, rütbesine, vücuduna ve rengine mükemmel bir şekilde uyan araba kıyafetleri içinde hem hoş hem de zarif görünen Elizabeth'e baktı.

"Doğru ve şık giyinmeyi, hatta belki de modaya uygun giyinmeyi öğrenecektim," dedi.

Elizabeth ona, "Ama sen zaten bu kıyafetin içinde bunların hepsine benziyorsun, Lily," dedi. "Soluk mavi senin için kesinlikle iyi bir renk."

"Giydiğim her şeyi sen seçtin," diye hatırlattı Lily ona, "vardiyam ve ayakkabılarım hariç. Tek başıma hiçbir şey yapamazdım, hiçbir fikrim olmazdı. Benim için bir giysi her zaman rahat, nezih ve kışın sıcak, yazın serin bir şey olmuştur."

"Pekâlâ o zaman." Elizabeth gülümsedi. "Bu üç numara. Peki ya dört ve beş numaralar? Seyahat etmek ya da pahalı eşyalar edinmek istemiyor musunuz?"

"Hayatım boyunca seyahat ettim," dedi Lily. "Bir yerde evim gibi hissedecek kadar uzun süre kalmayı hayal ettim. Ve eşyalar..." Omuz silkti. Bu listeyi tamamlamak için başka ne seçebilirdi ki? Okuyacak, yazacak ve müzik öğrenecekti. Piyanoforte çalacak, iyi ve zarif giyinecekti. O...

Lily, "Hesap yapabilmek isterdim," dedi. "Sadece parmaklarımla ya da kafamla değil, Bayan Ailsham ve Kontes'in ev kitaplarında yaptığı gibi. Bir sabah bana gösterdiler. Hem orada yazılanları anlayabiliyorlardı hem de manastırda neler olduğunu bilmek ve olacakları planlamak için rakamları kullanabiliyorlardı. *Keşke* ben de bunu yapabilseydim. *Keşke* defter tutabilseydim ve Newbury Manastırı gibi büyük ve önemli bir şeyi nasıl yöneteceğimi bilseydim."

"Peki ya son dileğin, Lily?"

Bir süre daha düşündükten sonra, "Diğer insanlarla her zaman rahat oldum," dedi. "Her tür insanla, hatta alayın bir parçası olduklarında subaylarla bile. Ama *senin yanında* kendimi rahat hissetmiyorum.

türden insanlar. Öğrenmek istiyorum... nasıl davranacağımı, nasıl sohbet edeceğimi, benden bekleneni nasıl yapacağımı. Sizin sınıfınızın görgü kurallarını öğrenmek istiyorum. O sınıfa ait olmayı arzuladığım için değil, ama nedenini tam olarak bilmiyorum. Belki de size hayran olduğum için. Çünkü Kontes'e saygı duyuyorum."

Elizabeth bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "İsteklerini beş olarak değerlendirebileceğimden emin değilim, Lily," dedi. "Aslında hepsi tek bir şey: Bilgi edinme arzusu ve bir hanımefendinin eğitimi. Belki resim yapmak, el işi yapmak, dans etmek ve dil bilmek de eklenebilir, ama bunlar gerçekten de dilediğin beş şeyden birine ya da diğerine dahil edilebilir. Resim yapıyor, dans ediyor ya da İngilizce dışında bir dil biliyor musunuz? Dikiş dikebildiğinizi ve onarabildiğinizi biliyorum ama nakış işleyemiyorsunuz."

"Hintçe ve İspanyolca konuşabiliyorum," dedi Lily. "Eskiden country dansları yapardık. Hiç resim yapmadım."

Ama konuşmaları tam bu noktada arabanın at değiştirmek için bir hanın taş döşeli avlusuna girmesiyle kesildi. Lily'nin ilk bir saatten sonra zihninin hoş bir şekilde meşgul olduğunu fark etmesi şaşırtıcıydı. Neredeyse eğleniyordu. Ve bu tamamen Elizabeth'in işiydi; arkadaşının aklını o ayrılığın sefil sefaletinden uzaklaştırmaya çalışmıştı.

Anburey Dükü handa özel bir salon tutmuştu ve altısı birlikte yemek yediler. Leydi Wilma sonunda Londra'ya gideceği ve sezonun çoktan başlamış olacağı için kendinden geçmişti. Konuşmaları balolar, geziler, tiyatrolar, saray gösterileri, Vauxhall ve Almack's ile ilgiliydi. Kendini en azından küçük bir öğün yemeye zorlayan ve Joseph, yolculuklarının rahatsızlıklarının muhtemelen Yarımada'da yaptığı türden seyahatlerle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını söylediğinde bile söylenen hiçbir şeye katılma girişiminde bulunmayan Lily için bu baş döndürücüydü. Elizabeth gibi onun da zihnini bir ton kurşun gibi ağırlaştıran şeyden uzaklaştırmaya çalıştığını fark etse de belli belirsiz gülümsedi.

Onun tam o anda ne yaptığını merak edip duruyordu.

Elizabeth, Joseph onları tekrar arabaya bindirdikten ve tekrar yola koyulduktan sonra yarıda kalan konuşmalarına devam etti.

"Pekâlâ Lily," dedi Lily'nin dizine hızlıca vurarak, "seninle geçireceğimiz önümüzdeki bir iki ayın gerçekten de ilginç olacağını görebiliyorum. Dün *eğlence* kelimesini kullandım mı? Önümüzdeki aylar kesinlikle eğlenceli olacak -evet, doğru kelime bu. Biz, canım, tutabileceğim en iyi eğitmenlerin yardımıyla, seni bir hanımefendinin eğitimine ve başarılarına sahip bir hanımefendiye dönüştüreceğiz - hepsi bir, iki ya da on ay içinde. Tabii ki bazı şeyler diğerlerinden daha uzun sürecek. Ne dersiniz?"

Lily birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Bir "eğer" *oyunu* oynuyorlardı, değil mi? "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Oh, hayır. Öğretmenlere maaş ödenmesi gerekecek."

"Ve en iyi öğretmenlere *yüksek* maaşlar ödenmesi gerekir." Elizabeth gülümsüyordu. "Lily, canım, ben neredeyse ahlaksızca zenginim."

"Ama hiçbirini benim için harcayamazsın," dedi Lily hayretle. "Ben senin *hizmetkâr*."

"Evet," diye kabul etti Elizabeth. "Gururunun hatırı için bu noktayı kabul ediyorum, Lily. Ama hizmetkârların maaşlarını hak etmeleri gerektiğini biliyorsun. Peki bunu nasıl yaparlar? İşverenlerine itaat ederek, onların her isteğini yerine getirerek. Birçok nedenden dolayı en şanslı kadınlardan biriyim. Ancak insanın ihtiyaç duyabileceği *her* şeye - neredeyse her şeye- sahip olmanın dezavantajları da olabiliyor, özellikle de kadınsanız. Mücadele edilmesi gereken belli bir can sıkıntısı var. En son ne zaman *eğlendiğimi* size söyleyemem. Eğitimine göz kulak olacağım, Lily. Bu dünyada her şeyden çok istediğin şeyin bu olduğunu itiraf etmişken beni reddetmemelisin."

Lily birden bunun bir oyun olmadığını fark etti. Ve hizmet etmek için de işe alınmamıştı -en azından geleneksel anlamda. Elizabeth başından beri bunu planlamıştı. Lily'yi bir hanımefendi yaparak kendini eğlendirmek ve onu memnun etmek istemişti.

Bu imkansız olurdu.

Olmaz!

Muhteşem ve harika olurdu. Okumayı öğrenebilirdi. *Kitap okuyabilecekti*. Kendi parmaklarıyla bir odayı müzikle doldurabilecekti. Yapabilecekti... Ah, zihnini dolduran çok fazla göz kamaştırıcı olasılık vardı.

Yeni bir rüya vardı.

"Ne düşünüyorsun?" Elizabeth sordu.

"Sizden ayrıldıktan sonra," dedi Lily, "bir tezgâhtar ya da belki de bir mürebbiye olarak iş bulabileceğim." Bu baş döndürücü bir beklentiydi. Bilgi edinecek ve sonra bunları başkalarına aktarabilecekti.

"Elbette," dedi Elizabeth. "Ya da belki evlenirsin, Lily. Sezon bitmeden seni de yanımda *tonla* tanışmaya götürmek niyetindeyim. Bir yol arkadaşının görevlerinden biri de budur, bilirsin. Ama sen bir arkadaştan daha fazlası olacaksın.

-Katılacağımız sosyal etkinliklerde bir arkadaş ve katılımcı olacaksın."

Lily koltuğuna geri oturdu. "Oh, hayır," dedi. "Hayır, hayır, bu imkânsız. Ben bir hanımefendi değilim."

"Çok doğru," diye onayladı Elizabeth. "Ve *beau monde* doğum ve akrabalık gibi konularda çok titizdir. Bir hanımefendi gibi davranmak, en titiz kişilere göre bile insanı hanımefendi yapmaz. Ama çoğu kuralın istisnaları vardır. İstersen hatırla Lily, ne kadar ünlü olduğunu. Hikâyeniz - Neville ve Lauren'in düğününün ortasına gelişiniz, Neville'in uzun zamandır öldüğünü düşündüğü karısı olduğunuzu açıklaması, düğününüz ve görünürdeki ölümünüzle ilgili anlattıkları- hâlâ Londra'nın sansasyonu olacak. Hikâyenin geri kalanı -evliliğinizin geçerli olmadığına anlaşılması, *Kilbourne Kontu'yla* bir nikâh töreni daha yaparak evliliğinizi geçerli kılmayı reddetmeniz- ortalığı ayağa *kaldıracak*. Sizinle tanışmak, hatta bir an için bile olsa sizi görmek için can atacaklar. Benimle yaşadığınız duyulduğunda, davetler yağacak. Ama herkesi bir süre bekleteceğiz. Ortaya çıktığında, Lily, Londra'da fırtına gibi eseceksin. Hikayenin yanı sıra, doğal güzelliğin, zarafetin ve caziben de var. Ve sen ortaya çıktığında, kibar tavırların ve modaya uygun görünümünün inceliğini de eklemiş olacağız. İsteseydiniz ve uygun biri olsaydı bir dükle evlenebileceğinizi söyleyebilirim." Hafifçe güldü. Belli ki eğleniyordu.

"Asla evlenemem," dedi Lily, Elizabeth'in az önce kendisi için çizdiği korkutucu ve inkâr edilemez derecede heyecan verici resmin geri kalanını görmezden gelerek. Ellerini kucağında duran eldivenlerin üzerinde düzeltti.

"Neden olmasın?" Soru sessizce sorulmuştu ama bir cevap bekliyordu.

Lily uzun süre sessiz kaldı. *Çünkü ben zaten evliyim. Çünkü onu seviyorum. Çünkü onunla yattım ve ona sadece bedenimi değil, kendim olan her şeyi verdim. Çünkü... Çünkü, çünkü.*

"Yapamam," dedi sonunda. "Nedenini bilmelisin."

"Evet, hayatım." Elizabeth koltuğa uzandı ve onun ellerinden birini sıktı. "Zamanın seni iyileştireceğini söylemek benim için klişe olur. Senin çektiğin ve çekmekte olduğun kadar yoğun bir şey yaşamadım ve bu yüzden seninki gibi yaraların iyileşip iyileşmeyeceğinden emin olamam. Ama sen büyük bir metanet ve karakter gücüne sahip bir kadınsın, Lily. Bu yargımda haklı olduğuma eminim. *Yaşayacaksın*, canım. Sadece varlığını sürdüremeyeceksin. Sana kaynaklarımdan ve bağlantılarımdan faydalanmanı sağlayacağım ama senin için önemli bir şey yapmayacağım. Bunu kendin için yapacaksın. Sana güvenim tam."

Lily iyi yerleştirildiğinden emin değildi. Oyuna dönüşen gerçekliğin yeni hayallerin heyecanıyla yükselttiği ruhu yeniden dalgalanmaya başlamıştı. Her geçen çit ve mil direği onunla arasına daha fazla mesafe koyuyordu ve bu bir daha asla kapanamayacak bir mesafeydi. Tam da o anda, *yaşamak* için çaba sarf etmek bir yana, varlığını sürdürmek istediğinden bile emin değildi.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Anlat bana." Elizabeth sessizlik içinde biraz yol aldıktan sonra tekrar konuştu. "Neville'in senin öldüğünü sandığı o aylar boyunca sana ne oldu Lily?"

Lily yutkundu. "Gerçek mi?" dedi.

"Aklıma geldi de," dedi Elizabeth, "Fransızlar bir subayın karısını uzun süre esir tutmuş olsalardı bunu İngilizlere bildirirlerdi. İngilizlerin elindeki kendi subaylarından biri ya da birkaçıyla çok uygun bir takas yapabilirlerdi. Ama öyle olmadı, değil mi?"

"Hayır," dedi Lily.

"Lily," dedi Elizabeth onun daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, "her ne kadar benim çalışanım olduğunu unutmama izin vermeyeceğine inansam da, mahremiyetini benden koruma konusunda her zaman özgür olacağını bilmeni isterim."

Bana bir şey söylemek zorunda değilsin. Ama sen erkekler arasında büyüdün canım. Belki de kendi cinsinden, olaylara ve deneyimlere bakış açını paylaşabilecek bir arkadaşına sahip olmanın mutluluğunu tatmamışsındır."

Lily ona her şeyi, o gün kulübede Neville'den sakladığı tüm acı verici, iğrenç, aşağılayıcı ayrıntıları anlattı, başını minderlere yasladı, gözleri kapalıydı. Sözlerini bitirdiğinde eli yine Elizabeth'in sıkıca kavradığı elinin içindeydi. Onun dokunuşu garip bir şekilde rahatlatıcıydı; bir kadının dokunuşu, bir kadının sempatisini ifade ediyordu. Elizabeth tutsak olmanın, özgürlüğünün elinden alınmasının ve son bir aşağılanma olarak bedeninin işgal edilip kendisini tutsak eden kişinin zevki için kullanılmasının nasıl bir şey olduğunu anlayabilirdi. Başka bir kadın, özünde kendisi olan, ona kimlik ve saygınlık kazandıran o şeye tutunmak için her gün ve her gece vermek zorunda olduğu muazzam içsel savaşı anlayabilirdi. Bir tecavüzcünün, hatta belki de bir katilin bile -ondan alamazdı.

Kısa bir sessizliğin ardından aynı anda "Teşekkür ederim," dediler. İkisi de güldü, ama eğlenerek değil.

"Biliyor musun Lily," dedi Elizabeth ona, "erkeklerin hayatlarındaki en kötü felaketlerde bile soğukkanlılıklarını korumaları gerektiği gibi saçma bir düşünceleri vardır. Kadınlar o kadar aptal değildir. Ağlamakta hiçbir sakınca yok, canım."

Lily ağladı. Acının kendisini ikiye böleceğini düşünene kadar hıçkırdı. Yüzü Elizabeth'in kucağında ağlarken, yaşlı kadın bir eliyle saçlarını okşadı ve Lily'nin duymadığı saçma sapan şeyler mırıldandı.

Sonunda Lily doğruldu, gözlerini kuruladı, burnunu sildi ve Elizabeth'in eteğindeki ıslak yama için özür diledi. Sarsılarak güldü. "Beni tekrar ağlamaya davet etmeden önce iki kere düşüneceksin," dedi.

"Neville biliyor mu?" Elizabeth sordu.

"Temel gerçekler," dedi Lily. "Ayrıntıları değil."

"Ah," dedi Elizabeth. "İyi kız. Şimdi. Önümüze bakalım ve plan yapalım, olur mu? Lily, canım, *eğleneceğiz*, *eğleneceğiz*, *eğleneceğiz*."

İkisi de tekrar güldü.

Neville bir ay bekledi.

Normal hayatına devam etmeye çalıştı. Ancak Yarımada Savaşları'ndan döndüğünden beri normal hayatı, kız kardeşi ve kuzeniyle olan çok yakın arkadaşlığını ve Lauren'a yavaş yavaş, kaçınılmaz bir şekilde kur yapmasını içeriyordu.

Arkadaşlıkları gerilmişti. Lauren'i ona kur yapmaya devam edebileceğine inandırmak istemiyordu ve o da bunu beklediği izlenimini vermek istemiyordu. Gwen sadece rahatsızdı. Lily'nin ayrılmasından önceki akşam Lauren'ın da yemekte söylediği gibi, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Yine de Lauren ile evlenecekleri açıkça bekleniyordu. Herhangi bir bahaneyle manastıra uğrayan ve akşam yemeklerine, kart partilerine, resmi olmayan danslara ve pikniklere sık sık davet eden komşular bu konudan açıkça bahsetmeyecek kadar iyi yetiştirilmişlerdi ama ima etmenin ve bilgi edinmenin her türlü gizli ve ustaca yolu vardı.

Bayan Edgeworth'un büyükbabası Baron Galton'un yakın zamanda Newbury'ye dönmesini bekliyor olabilirler miydi? Leydi Leigh bir gün sordu. *Ne kadar* seçkin bir beyefendi!

Kilbourne Kontesi, ikamet ettiği yeri harem dairesine geri döndürmeyi mi planlıyordu? Bayan Amelia Taylor bunu bilmek istiyordu. Bunu sormasının tek nedeni, bir gün kız kardeşiyle birlikte manastıra uğradıklarında sadece Lord Hazretleri'nin ikamet ettiğini görmelerinin hiç de hoş bir şey olmayacağıydı. Bu fikir karşısında yüzü kızardı.

Lord Hazretleri bu yıl hâlâ Göller'e bir seyahat planlıyor muydu? Sir Cuthbert Leigh merak etti. Kuzeninın kayınvalidesi oradan yeni dönmüştü ve oranın son derece güzel ve kibar bir yer olduğunu söylemişti.

Bayan Cannadine, Lord Hazretleri'nin Newbury Manastırı'nı kız kardeşi ve kuzeni artık orada yaşamadığı için oldukça büyük ve yalnız bulduğunu söyledi.

Lord hazretleri yaşadığı küçük üzüntüyü atlatabilmiş miydi? Papazın karısı Bayan Beckford, ona bir tür sessiz, sempatik ses tonuyla sordu

kocası ölüm döşeğindeyken kullanırdı. O ve peder, *her şeyin* yakında yeniden yoluna gireceğini umuyorlardı -umuduna, onu hasta eden bir bakış eşlik ediyordu-.

Sadece komşular değil. Kontes de orijinal plana geri dönülmesini istedi.

Lily gittikten bir hafta sonra birlikte kahvaltı ederken, "Lily'den hoşlandım, Neville," diye güvence verdi ona. "Kendime rağmen ondan hoşlandım. Tatlı, etkilenmemiş bir çekiciliği var. Hayatımın geri kalanında ona sevgimi ve desteğimi vermeye hazırdım. Senin de ona düşkün olduğunu ve geçen haftayı zor geçirdiğini biliyorum. Sen benim oğlumsun ve senin hakkında bunu biliyorum- ve kalbim senin için acıdı."

"Ama?" Ona oldukça hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Ama o senin karın değil," diye hatırlattı ona, "ve olmak da istemiyor. Lauren bebekliğinden beri senin için tasarlandı. Birbirinizi iyi tanıyorsunuz; birbirinize karşı gerçek bir düşkünlüğünüz var; zihin ve eğitim eşitliğiniz var. Acı verici bir uyum süreci yaşamadan benim buradaki rolüme uyum sağlayacaktır. Hayatınıza istikrar, çocuk yuvanıza da çocuklar katacaktır. Torun özlemi çekiyorum Neville. Gwendoline geçirdiği kaza sonucu düşük yaptığında yaşadığım hayal kırıklığını ve onun için duyduğum üzüntüyü belki anlayamazsın. Ama asıl konudan uzaklaşıyorum. Lauren'la evlenmeye karar vermiştiniz. Bu karardan memnundun. Tam anlamıyla mihrapta onu bekliyordun. Son birkaç haftanın çalkantılarını geride bırak ve hayatına kaldığın yerden devam et. Herkesin iyiliği için."

Masanın öbür ucuna uzandı ve kadının ellerinden birini iki elinin arasına aldı. "Gerçekten çok üzgünüm anne," dedi. "Ama hayır." Ona mantıklı gelecek bir açıklama düşünmeye çalıştı ama hiçbirinin mantıklı gelmeyeceğini biliyordu. Ve kalbini annesine bile açamıyordu. "Hepimiz biraz zaman tanıyalım," diye ekledi güçlkle.

Bugünlerde hayatı beklemekten, kendine zaman tanımaktan ibaretmiş gibi görünüyordu. Lily'nin ayrıldığı sabah alay karargâhına yazdığı mektuba cevap gelmesi için bir haftadan uzun bir süre beklemişti. Ama sonunda cevap gelmişti; sorunun çözümünün imkânsız olmasa bile çok daha zor olacağını tahmin ediyordu. Mektubu postaya vermemişti ama

Bir zamanlar sopacısı olan uşığıyla, iri yarı, oldukça asık suratlı bir adamla, görev sırasında bir milim bile kıpırdamayı reddederek efendisinin çıkarlarına her zaman iyi hizmet etmiş olan uşığıyla özel sözlü talimatlar. Bu cevap Neville'e yapacak bir şey ve kendisi için bunaltıcı hale gelen manastırdan ayrılmak için bir bahane verdi.

Daha fazla araştırma yapması için başka bir ulak gönderebilirdi. Ancak bunun yerine, Thomas Doyle'un eşyalarının İngiltere'ye döndükten sonra gönderildiği Leicestershire'daki Leavenscourt'a bizzat gitmeyi tercih etti. Doyle'un babası Leavenscourt malikânesinde seyislik yapıyordu.

Yağışlı, fırtınalı ve soğuk bir havada yapılan uzun bir yolculuktu bu. Neville kapalı bir vagonda seyahat etmek zorundaydı, bu her zaman çok sıkıcı bulduğu bir şeydi. Ve yolculuğun sonunda hiçbir şey bulamayacağını umuyordu. Ama en azından, diye düşündü, havanın onu bir gece konaklamak zorunda bıraktığı köhne bir özür hanındaki içki salonunda topuklarını tekmelerken - en azından bir şeyler *yapıyordu*. Newbury ona iğrenç gelmeye başlamıştı ve oradaki pek çok şey ona Lily'yi hatırlatıyordu. Hatta bir geceyi kulübede geçirme hatasına düşmüş, onların yattığı yerde yatmış, öylesine büyük bir boşlukla dolmuştu ki, oradan çıkmak için kendini kıpırdamaya bile zorlayamamıştı.

Leavenscourt küçük ama müreffeh görünen bir mülktü. Eve yaklaşırken biraz merakla etrafına bakındı. Burası Doyle'un büyüdüğü yer miydi? Aile evde değildi ve onun ortaya çıkışı hizmetçiyi şaşkına çevirdi. Doyle, damatlardan biri olan ve Doksan Beşinci Alay'dan rahmetli Çavuş Thomas Doyle'un babası Bay Doyle'la konuşmaya geldiğini açıkladığında kadın ona bakakaldı. Hatta reverans yapmayı bile unutmuştu.

Görünüşe göre Henry Doyle öleli dört yıldan fazla olmuştu.

Neville bir kapının yüzüne kapandığını hissetti. "Anladığım kadarıyla," dedi, "Çavuş Doyle'un eşyaları on sekiz ay önce ölümünden sonra alay tarafından buraya getirilmiş. Bunlar hakkında bir şey biliyor musunuz hanımefendi?"

"Oh." Reverans yaptı. "Sanırım William Doyle'a verilmişler lordum. Henry Doyle'un oğlu yani."

Ah. "Peki William Doyle'u nerede bulabilirim?" diye sordu.

"O öldü lordum," dedi kadın ona. "Yaklaşık bir yıl önce kötü bir kaza sonucu öldü lordum."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi Neville. O da üzgündü. Lily'nin belki de hayatta kalan tek akrabası olabilecek iki adam da ölmüştü. "Eşyalarına ne olduğunu biliyor musunuz hanımefendi?"

"Sanırım Bessie Doyle'da, lordum," dedi. "O William'ın dul eşi. Hâlâ o kulübede yaşıyor. Büyümekte olan iki çocuğu var ve efendileri onları kovmayacak kadar iyi kalpli. Çamaşırları o yıkıyor."

Lily'nin teyzesi ve kuzenleri.

"Belki de," dedi, "beni kulübeye yönlendirirsiniz, hanımefendi."

Yine oldukça telaşlanan hizmetçi, Lord Hazretlerine Bessie'yi eve çağırabileceğini söyledi ama Lord Hazretleri bu teklifi reddetti ve kendisine gereken talimatlar verildi.

Bessie Doyle orta yaşlarda, şişman, çiçek yüzlü bir kadındı. Yeterince temiz görünmesine rağmen dağınık bir evi vardı. Kapısının eşiğinde şık giyimli bir kontu görünce tepeden tırnağa değerlendirci bir bakışla ve ellerini geniş kalçalarına sıkıca dayayarak karşıladı.

"Eğer benim için çamaşır yıkayacaksan," dedi ona, "doğru yere geldin. Yine de çamurda yürüdükten sonra oradaki gibi süslü botlara cevap vermiyorum. İçeri girecekseniz ayaklarınızı silseniz iyi olur."

Neville ona sırtıttı. Ordunun kuyruğu Bessie Doyle'larla doluydu; Napolyon Bonapart'ın ordusunun tamamını elleri kalçalarında ve dudaklarında alaycı bir sözle karşılayabilecek güçlü, yetenekli, pratik kadınlar.

Evet, Bessie Thomas'ın öldürüldüğünü haber vermek için gelen mektubu hatırlıyordu; Will onu okuması için papaza götürmüştü. Ve evet, eşyalarının gönderildiği yer burasıydı - hepsi de işe yaramaz çöplerdi. Şurada bir yığın halinde duruyordu -oturdukları odanın bir köşesini işaret etti- yaşlı annesini emzirmekten döndüğünde, Will ölmüş olsa da o ölmemişti. Birkaç mil ötedeki annesinin yanından, Will'in attan düştüğü ve yere düştüğünde beynini bir taşa çarptığı haberiyle geri çağırılmıştı.

Neville ona, "Çok üzgünüm," dedi.

"Eh," dedi filozofça, "en azından beyni olduğunu kanıtladı, değil mi? Bazen merak ediyordum."

Neville'in anladığı kadarıyla Bessie Doyle teselli bulamayan, kederli bir dul değildi.

"Her şeyi yaktım," dedi o sormadan önce. "Lanet olası her şeyi."

Neville kısa bir süre gözlerini kapadı. "Önce dikkatle baktın mı?" diye sordu ona. "Mektup yok muydu, paket yok muydu, para yok muydu, belki?"

Para fikri Bayan Doyle'un kısa bir kahkaha atmasına neden oldu. Will, karısının düşüncesine göre, para olsaydı hemen içerdi.

"Belki de onu düşüren buydu," dedi ama bu ciddi bir öneri değildi. "Hayır, tabii ki para yoktu. Tom nalları diktikten sonra Will gibilerin eline geçmesi için para saklamazdı, değil mi?"

Neville ona, "Thomas Doyle'un bir kızı vardı," dedi.

Bessie Doyle'un bundan haberi yoktu ve uzun süredir kayıp olan yeğeni hakkında bir şey öğrenmek için de hiçbir istek duymuyordu. Lord hazretlerine, adamlarının yakında ahırdan eve döneceklerini söyledi. Orada çalışıyorlardı. Ve her biri bir öküz yiyebilecek kadar aç olacaklardı.

Neville bu sözü yoluna devam etmesi için bir ipucu olarak algıladı. Ama çıkmak için döndüğünde gözüne bir şey takıldı; kapının yanındaki çiviye asılı bir askeri çanta.

"Bu Thomas Doyle'un muydu?" diye sordu eliyle işaret ederek.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Bütün bunların içinde işe yarar tek şeydi. Ama kirli? Kullanmadan önce onu fırçalamak zorunda kaldım." İçi paçavra doluydu.

"Alabilir miyim?" Neville ona sordu. "Senden satın alabilir miyim?" Cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden on poundluk bir banknot çıkardı. Ona doğru uzattı.

Gözlerini dikip baktı. "Salak mısın sen?" diye sordu lord hazretlerine. "Bu para benim ve çocuklarımla bir yılda kazandığımızdan daha fazla. O eski çanta için mi?"

"Lütfen." Neville gülümsedi. "Eğer on pound yetmezse, iki katını veririm."

Ama Bessie Doyle'un gururu vardı. Pahalı çamurlu botların efendisi aptal olabilirdi ama o hırsız değildi. Çantanın içindekileri yere boşalttı, bir eliyle uzattı ve diğer eliyle on poundu aldı.

Neville'in Newbury'ye dönerken oturduğu koltuğun karşısındaki vagon koltuğunda, çavuşuna ait olan temiz, şekilsiz çanta duruyordu. Bu, Lily'nin babasından kalan tek hatırası olacaktı. Bunun için yüz pound bile ödeyebilirdi, bin pound. Ama hayal kırıklığı da hissetti. Acaba Bayan Doyle Lily için daha kişisel bir şey içeren bir mektubu ya da bir paketi yanlışlıkla mı yakmıştı?

Neville Londra'daki evine taşınmadan önce Newbury'de kalmak için kendisine bir ay süre vermişti. Leicestershire'dan döndüğünde iki hafta geçmişti. Bir ayın sadece yarısı geçmişti ve yarısına daha vardı! Ve o zaman bile, onu ayakta tutan zayıf umudun hayali olduğu ortaya çıkabilirdi. Lily'nin fikrini değiştirmeye kolay kolay ikna edilemeyeceğinden şüpheleniyordu.

Ama daha bir ay dolmadan, ayrılmak için kesin bir tarih belirlemeden Elizabeth'ten küçük bir paket geldi.

"Bunu sana ben temin ettim," diye yazmıştı kısa bir notta, "yakında kasabaya gelmeyi planladığımı haber verdiğim için. Belki sen de katılmak istersin Neville."

Beraberindeki davetiye Cavendish Meydanı'ndaki Lady Ashton'ın balosu içindi.

Neville başını kütüphanenin boşluğuna doğru salladı. "Evet," dedi yüksek sesle. "Evet, Elizabeth. Orada olacağım."

Bölüm 18

Leydi Ashton'ın Cavendish Meydanı'ndaki yıllık balosu her zaman sezonun en büyük sıkışıklıklarından biri olmuştur. Leydi Elizabeth Wyatt bu baloda arkadaşını sosyeteye tanıtmaya karar vermişti.

Elizabeth'in pek çok arkadaşı ve tanıdığı vardı. Kasabaya döndüğünden beri geçen bir ay boyunca bunlardan bazıları onu ziyaret etmiş ve kendisi de pek çok ziyarette bulunmuştu. Ayrıca birkaç akşam eğlencesine de katılmıştı. Ama Elizabeth, Ashton balosundan kısa bir süre önce bir akşam yemeğinde, Lily Doyle ile ilkbaharda Kilborne Kontu'nun Newbury'deki düğününde büyük heyecan yaratan kadının aynı kişi olduğu bilgisini tesadüfen ağzından kaçırana kadar kimse yeni arkadaşı Bayan Doyle'la tanışmamış ya da onunla ilgili büyük bir merak duymamıştı.

Lily'yi herkes biliyordu. Belki de o bahar İngiltere'deki en ünlü ya da en kötü şöhretli kadındı - en azından *sosyete* üyeleri arasında. Newbury'deki kilisede ortaya çıkması, yılın en büyük düğünlerinden birini tamamen bozması bile tüm Sezon ve ötesi için konuşmaları beslemeye yeterliydi. Ama bu sansasyonun etkisi geçmeden çok önce, lezzetli ve tuhaf hikâyenin geri kalanı ortaya çıktı: Lily aslında Kilbourne Kontesi değildi, çünkü kontla olan evliliği hiçbir zaman düzgün bir şekilde tescil edilmemişti.

Lily'nin hikâyesi Londra'daki her şık misafir odasında ve yemek salonunda anlatılmış ve tartışılmıştı. Cevaplanmamış o kadar çok soru vardı ki, tartışılacak konuların sonu gelmiyordu: Kimdi o? Kilbourne onunla neden evlenmişti? Neden kimseye söylememişti? Kilbourne'un onun öldüğünü sandığı onca zaman boyunca tam olarak neredeydi? Kilbourne evliliğin yasallığı hakkındaki gerçeği öğrendiğinde ne olmuştu?

Evlilik mi? Onunla tekrar evlenmesi için diz çökerek yalvarmış mıydı? Kendisini bir uçurumdan atıp aşağıdaki kayalıklara çarpmakla tehdit ettiği doğru muydu? Kilbourne'un ona ne kadar büyük bir tazminat ödemek zorunda kaldığını kesin olarak duyan var mıydı? Gerçekten de herkesin söylediği kadar kaba biri miydi? Nereye gitmişti? Kontun servetinin yarısını ve damatlarından birini alıp kaçtığı doğru muydu? Kilbourne Bayan Edgeworth'la ne zaman evlenecekti? Bu kez sakın bir düğün yapmaya karar verecekler miydi? Bayan Edgeworth'un kontun teklifini reddettiği doğru muydu? Ve *kimdi* bu Lily? Gerçekten de *sıradan bir askerin kızı* mıydı?

Sonra Leydi Elizabeth Wyatt'ın yanında refakatçi olarak yaşayan Bayan Doyle'un aslında eskiden ve kısa bir süre Kilbourne Kontesi olan Bayan *Lily* Doyle olduğu anlaşıldı. Ve Leydi Ashton'ın balosuna katılacaktı. Sadece bir piyade çavuşunun kızı olarak, alt sınıftan biri olarak Lily'nin sosyete balosuna katılmaya hakkı olmadığı ya da Elizabeth'in onu oraya götürerek ciddi bir görgü kuralı ihlali yaptığı çok az kişinin aklına gelmişti.

Gerçek şu ki, herkes Lily Doyle'u görmek için can atıyordu ve eğer bu sadece Ashton balosunda mümkün olacaksa, öyle olsun. Onu daha önce Newbury'deki kilisede görmüş olanlardan bazıları, hepsinin bir dilenci sandığı zayıf, dağınık kadını hatırlıyor ve Leydi Elizabeth'in nasıl olup da onu sosyeteye sokmayı düşünme cüretini gösterebildiğini hayretle merak ediyorlardı -ücretli bir refakatçi olarak refakatçilerle birlikte bir köşede sessizce oturması beklense bile. Ama aynı insanların çoğu Elizabeth'in bu cüreti *göstermesine* kendi merakları adına sevinmişlerdi; o kadar kısa bir süre gördükleri kadına bir kez daha bakmak istiyorlardı.

Lily'yi hiç görmemiş olanlar, Kilbourne Kontu'nu Yarımada'da bir şekilde böylesine düşüncesiz bir evliliğe sürükleyen ve sonra da tüm *tonu* ayağa kaldıran kadını görmek için can atıyorlardı. Herkes, bütün hayatını ordunun ayak takımıyla geçirmiş bir kadının nasıl olması gerektiğini soruyordu. *Kaba* mı? Başka türlü nasıl olabilirdi ki?

Leydi Ashton'ın balosu her zaman geniş katılımlı bir etkinlik olmuştur. Bu yıl da bir istisna olmayacaktı. Gerçekten de, genellikle sezonun bu dönemlerinde belli bir bıkkınlık içinde olan sosyete, *farklı* olacağı kesin olan bir eğlenceyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Ve sonra balodan iki gün önce Kilbourne Kontu'nun kendisi Grosvenor Meydanı'ndaki Kilbourne Evi'ne geldi. Balodan bir gün önce bütün Londra bunu ve Leydi Ashton'ın davetini kabul ettiğini öğrenmişti.

Lily, Elizabeth'in salonuna girer girmez Portfrey Dükü'nün geldiğini gördü. Dükün ikisine baloda eşlik edeceğini biliyordu ve bu yüzden onu görmek onu şaşırtmamıştı. Ama bu, sinirlerini bozan bir karşılaşmaydı. Elizabeth'le birlikte geldiğinden beri şehir dışındaydı, orada olsaydı bile onu göremezdi. Elizabeth, hizmetçiler ve ona ders vermeye gelen çeşitli öğretmenler dışında kimseyi görmemişti. Dük'ü son gördüğünden bu yana geçen bir ay içinde onun hakkında kötü bir şey olmadığına kendini ikna etmiş olsa da, Dük'ün kasabadan uzak durmasını diliyordu.

Misafir odasının kapısından çok içeride durmadı, ama odanın içine de fazla girmedi - tam mesafe ona öğretilmişti - ve reverans yaptı. Doğru bir şekilde reverans yapmayı öğrenmesi çok uzun zaman almıştı. Sadece dizleri bükmek ve başı sallamak yeterli değildi, insanı hizmetçi gibi gösteriyordu. Bunun tam tersi -neredeyse hem dizini hem de alnını yere sürtmek- kraliçeye ya da naip prense takdim edilmediği sürece fazla gösterişliydi ve Elizabeth'i bulaşıcı kahkahalara boğuyordu. Aslında Lily, Elizabeth'in geçen ayki faaliyetler için kullanmayı sevdiği kelimeyi ödünç alırsak, öğrenmenin eğlenceli olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Çok fazla ortak kahkaha atılmıştı.

"Ekselansları," dedi, reverans yaparken gözlerini mütevazı bir şekilde aşağıda tuttu, ayağa kalkarken doğrudan ona bakmak için kaldırdı - çok cesurca değil, çenesini tam olarak tuttu ve sırtı ve omuzları düzdü ama geçit törenindeki bir askerin tutacağı kadar sert değildi. *Rahat, ağırbaşlı zarafet* Elizabeth'in sık sık kullandığı bir terimdi.

"Bayan Doyle?"

Dük ona hafif ama zarif bir selam verdi. Koyu renk saçlarının Brütüs tarzı dağınıklığından aynı derecede şık dans ayakkabılarına kadar her şeyi zarıftı. Lily geçtiğimiz ay boyunca moda hakkında bir şeyler öğrenmişti - hem beyefendilerin hem de hanımefendilerin modası- ve iyi zevk ile züppelik arasındaki ayrımın farkındaydı. Zarafeti kusursuz bir zevkle giyinmişti. Lily, yaşlı bir adama göre gerçekten çok yakışıklı, diye düşündü. Elizabeth'in onu sevgilisi olarak kabul etmesine şaşırmamıştı. Ama adam da ona yakından bakıyordu, hatta bunu yapmak için soru sorma bardağını kullanıyordu ve Lily onun Newbury'de kendisine verdiği rahatsızlığı hatırladı.

"Olağanüstü. Enfes," diye mırıldandı.

"Ama tabii ki," dedi Elizabeth, sesi gerçekten de çok memnun geliyordu. "Başka türlüünü bekliyor muydun, Lyndon?" Lily'ye sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de çok güzel görünüyorsun, canım. Güzelden de öte. Sanki-"

"Bir hanımefendi mi?" Lily, Elizabeth'in anlamlı bir el hareketiyle doldurduğu ama hiçbir şey söylemediği boşluğa doğru konuştu.

Elizabeth kaşlarını kaldırdı. "Ah, evet, hiç şüphesiz," dedi. "Ama benim aradığım kelime sanırım *şiiirseldi*. Doğuştan öyle görünüyorsun. Öyle değil mi, Lyndon?"

"Belki de Bayan Doyle," dedi dük, "ilk seti benimle birlikte dans etme onurunu bana bahşedersiniz?"

"Teşekkür ederim, majesteleri."

Lily ya dudağını ısırmaktan ya da son bir haftadır Elizabeth'e söylediği şeyi söylemekten kendini alıkoydu. Hayatında gördüğü en muhteşem balo elbisesine sahip olmasına, nasıl reverans yapacağını, başını, vücudunu ve kollarını tam olarak nasıl tutacağını öğrenmiş olmasına, çeşitli insanlara nasıl hitap edeceğini ve yelpazesini doğru kullanmak gibi saçma sapan şeyleri öğrenmiş olmasına rağmen -sadece sıcak bastığında onu serinletmeyi amaçlamadığı anlaşılıyordu- baloya dansçı olarak katılmayı gerçekten düşünemeyeceğini savunmuştu. Her hafta üç kez dans dersi aldığı ve her gittiğinde Elizabeth'le birlikte neşeli kahkahalar atmasına neden olan titiz bir hoca tarafından yetenekli ve zarif bir öğrenci olarak ilan edildiği doğrudu, ama yine de kendini gerçek bir canlı gösteride adımları uygulayacak kadar bile güvende hissetmiyordu.

ton balosu. Bir *ton* balosunda en karanlık gölgelerde kıpırdamadan duracak kadar bile yetkin hissetmiyordu.

Dük, "O halde yola çıkalım mı?" diye önerdi.

Beş dakika sonra Lily, Lord Hazretleri'nin armalı şehir arabasında Elizabeth'in yanında, sırtı atlara dönük oturan Dük'ün karşısında oturuyordu. Leydi Ashton'ın balosuna gidiyorlardı. Lily ilk kez dehşet içinde itiraz ettiğinde Elizabeth, ona eşlik etmenin Lily'nin görevi olduğunu söylemişti. Toplum içinde işvereniyle eşit olarak hareket edemeyecekse bir refakatçi ne işe yarardı? Elizabeth'in başka bir hizmetkâra ihtiyacı yoktu, zaten tam bir hizmetkârı vardı. Bir *arkadaşa* ihtiyacı vardı.

Lily dehşete düşmüştü. Newbury Abbey ona üst sınıflar arasındaki yaşamın nasıl bir şey olduğunu göstermişti. Yabancı, tamamen yabancı bir dünyaydı. Sonuçta evli olmadığını öğrenmesini memnuniyetle karşılamasının nedenlerinden biri de buydu. Oysa şimdi sosyal sezonda Londra'da bir *ton* balosuna katılacaktı. Akşam yemeğinden birkaç ısırıktan fazlasını yememiş olmasına rağmen midesi kesinlikle bulanıyordu. Ve eğer arabadan inmek zorunda kaldığında dizleri onu dik tutarsa, gerçekten çok şaşıracaktı.

Portfrey Dükü onunla dans ettikten sonra gölgeler arasında kaybolabileceğini umuyordu ama büyük bir baloda kaybolacak gölge var mıydı ki? Elizabeth'in onu başka biriyle dans etmeye zorlamayacağını umuyordu. Kimsenin onun kim olduğunu bilmemesini umuyordu. Elbette bu geceki konuklardan bazılarının, yarıda kestiği düğün için Newbury'deki kilisede bulunmuş olmaları gerektiğinin farkındaydı. Ama hiçbirinin onu tanıyacağına inanmıyordu. Neden tanısınlar ki? Kesinlikle çok farklı görünüyordu. Kimsenin onu tanımayacağını *umuyordu*. Kim olduğu, daha da önemlisi ne olmadığı anlaşılırsa, utanç verici bir şekilde dışarı atılacağı kesindi. O bir hanımefendi değildi.

Portfrey Dükü'nün kendisine oldukça sabit bir şekilde baktığını, ona bir bakış attığında gördü. Dük her zaman onun nefesinin kesildiğini hissettirirdi - Neville'in hissettirdiği gibi değil, tam olarak korkuyla da değil. Onu rahatsız etmesi dışında bu duyguyu tanımlayamıyordu.

"Gerçekten de oldukça dikkat çekici," diye mırıldandı.

"Öyle değil mi?" dedi Elizabeth neşeyle. "Sindirella'nın ta kendisi, sence de öyle değil mi, Lyndon? Ama itiraf etmelisin ki inanılmaz değil. Üzerine inşa edilecek çok fazla güzellik, doğal zarafet ve incelik vardı. Biz yeni bir Lily yaratmadık. Sadece eskisini cilaladık ve onu her zaman olması gerektiği hale getirdik."

"Merak ediyorum." Lord kaşlarını kaldırdı ve gözlerini Lily'den ayırmadı. Yumuşak bir sesle konuştu ve Lily'de, Elizabeth'in az önceki sözlerini yanlış anladığı gibi rahatsız edici bir izlenim bıraktı.

Ama bu özel rahatsızlık için daha fazla zaman yoktu. Araba yavaşlıyor ve sonra duruyordu. Lily pencereden dışarı baktığında bir dizi arabanın arkasında olduklarını görebiliyordu. Önlerinde, ıslıl ıslıl aydınlatılmış bir malikânenin açık kapılarından büyük bir ışık yayılıyordu. Kırmızı bir halı kapılardan merdivenlere ve kaldırıma kadar uzanıyordu, böylece arabalarından inen konuklar ayaklarını sert ve soğuk zemine basmak zorunda kalmayacaklardı.

Vardılar ya da varmak üzereydiler. Önlerindeki arabalar birer birer halıya yanaşırken sıralarını beklemek zorundaydılar; bu sırada canlı giyimli uşaklar zengin giyimli yolcularının inmesine yardım ediyorlardı.

Lily hararetle sıranın kendilerine hiç gelmemesini diledi. Ve sıranın *şimdi*, daha fazla gecikmeden, düşünmek için daha fazla zaman bulamadan gelmesini diledi.

"Eve ve balo salonuna benim kolumda gireceksiniz, Bayan Doyle," dedi lütufkâr bir sesle, her ne kadar dışarıdan hiçbir belirti göstermediğini düşünse de onun tedirginliğini açıkça fark etmişti. "Tamamen güvende olacaksınız. Benim refakatim olmadan da tam bir leydi gibi görünüyorsunuz ve baloya katılan herkesin hayranlığını kazanacak kadar da hoşsunuz."

Lily'nin böyle bir dikkat çekmek gibi bir niyeti yoktu ama itiraf etmeliydi ki adamın sözleri güven vericiydi. Ve birdenbire ona son derece güvenilir ve güvenilir göründü. Kendini daha sakin hissediyordu. Ta ki katliam birkaç santim daha ilerleyene ve uşaklardan biri kapıyı açıp merdivenlerden inene kadar.

Neville baloya erken gelmedi. Attingsborough Markisi'yle birlikte yemek yedi ve limanda gereğinden fazla oyalandılar.

Marki ona, "Gerçek şu ki onu hiç görmedim," dedi. "Elizabeth onu çok yakınında tuttu. Oradan ayrıldığında Newbury'de olmasaydım şehirde olduğunu bile bilemezdim. Ama artık herkes biliyor. Bütün dünya onun baloda olacağını biliyor ve tabii siz de."

Neville irkildi. Elizabeth'in neyin peşinde olduğunu bildiğini sanıyordu - bildiğini *umuyordu*- ama yöntemlerinden hoşlandığından emin değildi. Bu endişe verici derecede aleni bir karşılaşma olacaktı. Hem de çok sıkışık bir zamanda. Elizabeth'in evine sessizce uğramayı tercih ederdi ama Elizabeth buna izin vermemişti. Lily'nin onun Londra'da olduğunu bile bilmediğine bahse girmeye hazırdı.

Bu bilgiye nasıl tepki verebileceğini ya da bu gece onu beklenmedik bir şekilde görmesine nasıl tepki verebileceğini hayal etmemeye çalıştı.

Ama zavallı Lily'nin bu gece uğraşması gereken çok daha fazla şey vardı. Elizabeth'in onun yetersizlik duygularına karşı daha duyarlı olmasını, Newbury Manastırı'ndaki sıradan günlük yaşam bile baş edebileceğinin ötesindeyken onu bir *ton* balosuna sürüklememesini beklerdi. Böyle bir çileyi kaldıramazdı ve bundan nefret ederdi. Kuzeniyle birlikte Cavendish Meydanı'na yaklaşıp Ashton balo salonuna çıkan merdivenleri tırmanırken hissettiği gerginlik kendisi için olduğu kadar onun için de geçerliydi.

"Şeytan," diye mırıldandı Markiz, ikisi kapının eşiğinde dururken. "Bunu neden yapıyorum?"

Ne yazık ki setler arasında dans ediliyordu ve onun ortaya çıkışıyla birlikte çok belirgin bir sessizlik oldu; bir saniyeden kısa bir süre sonra, bir balo salonu dolusu insan kendi işlerine bakıyormuş gibi davranarak kötü bir iş çıkarırken, yeniden bir konuşma uğultusu başladı. O halde Lily gerçekten de burada olmalıydı. Neville tek başına ortaya çıkmasının bu kadar bariz bir heyecan yaratacağına inanmıyordu.

Bu durum, diye düşündü, gerçekten de yılın sansasyonu olmalı. Belki de on yılın. Deuce kabul etti ama bunu kabul etmemeliydi.

Bu tamamen yanlıştı.

"Lanet olsun Elizabeth," dedi hâlâ mırıldanarak.

"Sevgili Nev," dedi Marki durgun bir sesle, "bilgi yarışması bardağı tam da böyle durumlar için icat edildi." Kendi kadehini gözüne tutmuş, kibirli bir tavırla topluluğu süzüyordu.

"Utancımın büyüdüğünü göreyim diye mi?" Neville ellerini arkasında kavuşturup kendini etrafına bakmaya zorlayarak sordu. Bir ay boyunca Lily'yi bir kez bile görmeye hasret kalmıştı ama şimdi onu görmekten korktuğunu fark etti -kendisinin bile neredeyse dayanılmaz bulduğu utancın onu felç ettiğini görmekten korkuyordu.

"En solunda, Nev," dedi kuzeni.

Portfrey ve onun yanında Elizabeth hemen görülebiliyordu. Gruplarını oluşturan insanların neredeyse tamamı erkekti ama aralarında bir kadın olduğu da anlaşıyordu. *Lily* mi? Bir kalabalığa maruz kalmak mı? Neville, savaş sırasında adamlarından birinin çok sayıda düşman tarafından kuşatıldığını gördüğünde her zaman olduğu gibi soğukkanlılığını yitirdiğini hissetti.

Belli ki kalabalık onu fark etmemişti. Diğer herkes fark etmişti. Balo salonunda kalabalığa doğru ilerlerken herkes onu dikkatle izliyordu -gerçi başını çevirip baksa hiçbirini yakalayamayacağını tahmin ediyordu-.

"Sakin ol Nev," dedi Markiz sağ omzunun yakınından. "Sanki iki yumruğunu birden sıkacakmışsın gibi görünüyorsun. Bu iyi *bir ton* olmaz, eski dostum. Bu sahne elbette bir kedinin kremaya duyduğu coşkuyla karşılaşır ve sizi on yıl kadar kötü bir şöhrete kavuşturur. Ama aynı şey Lily için de geçerli, görüyorsunuz."

Elizabeth onların geldiğini gördü ve nezaketle gülümsedi. "Joseph? Neville?" dedi. "İkinizi de görmek ne güzel."

Görgü kuralları devreye girdi. Neville de kuzeni gibi eğildi. Onları selamlamak için dönmüş olan Portfrey Dükü'yle de selamlaştılar.

"Annenden iyi ayrılmışsındır umarım, Neville?" Elizabeth sordu. "Gwendoline ve Lauren'ı da mı?"

"Üçü de," diye güvence verdi Neville. "Hepsi selamlarını gönderdi."

"Teşekkür ederim," dedi. "Bayan Doyle ile tanıştınız mı? Sizi tanıştıracabilir miyim?"

Kadının küstahlığı, diye düşündü Neville. Kendi kendine eğleniyordu. Kalabalığın sessizleştiğinin farkındaydı. Birkaçı eriyip gitmişti. Sonra aptalca bir şekilde başını çevirmeye korktu. Bunu yapmak fiziksel olarak zordu. Ama yaptı - oldukça sarsakça.

Tonun yarısı tarafından izlendiğini ve onun da izlendiğini unutmuştu.

Beyazlar içindeydi, narin bir sadeliği vardı. Bir meleğe benziyordu. Yüksek belli, kare yakalı, kısa kollu saten bir elbise, fileli bir tunik, beyaz bir yelpaze, terlikler ve uzun eldivenler giymişti. Saçından geçirdiği kurdele bile beyazdı - *saçları*! Saçları kısa kesilmişti ve yumuşak bir şekilde yüzüne doğru kıvrılmıştı, bu da yüzünü daha kalp şeklinde, mavi gözlerini daha büyük gösteriyordu. Zarif, masum ve son derece çekici görünüyordu.

Lily. Ah, sevgili Tanrım, Lily! Gittiğinden beri onu her dakika, her saat özlemişti. Ama onu tekrar görene kadar ne kadar acı verici olduğunu fark etmemişti.

"Attingsborough Markisi ve Kilbourne Kontu'nu sana takdim edebilir miyim, Lily?" Elizabeth söyledi. "Bayan Doyle, beyler."

Bu ne saçmalıktı böyle? Neville gözlerini onun yüzünden ayırmadan merak etti. Neville'in gözleri Neville'i görünce açılmış ve Neville'e sabitlenmişti; Neville'in yüzü kızardı; Neville onun burada olacağı konusunda uyarılmamıştı o zaman. Ama soğukkanlılığını kaybetmedi. Bunun yerine nazikçe reverans yaptı.

"Lordum," dedi kadın, önce Yusuf'a sonra da ona.

Kendini resmî bir şekilde eğilirken buldu, maskaralığın bir aktörü haline geldi. "Bayan Doyle?"

Ona hiç böyle hitap etmediğini fark etti. Onu her zaman sevmiş ve Çavuş Doyle'un kızı olarak ona her zaman saygı duymuştu ama ona her zaman sadece Lily demişti, eğer bir subay arkadaşının kızı olsaydı bunu kesinlikle yapmazdı. O halde ona her zaman bir hanımefendiden daha azı gibi davranmıştı. Öyle mi davranmıştı?

"Evet," diyordu Yusuf'un kendisine sorduğu bir soruya yanıt olarak. "Çok teşekkür ederim lordum. Herkes çok yardımcı oldu ve şimdiye kadar üç sette de dans ettim. Lütfedip ilkinde bana yol gösterdi."

Saçları dışında ne kadar farklıydı, gerçekten de çok güzel görünüyordu, gerçi Neville düşünme fırsatı bulduğunda o vahşi yelenin kaybına üzüleceğini hissetmişti. Başka bir yönden daha farklıydı -ah, binlerce başka yönden. Her zaman zarif olmuştu. Ama bu gece *son derece zarif* görünüyordu. Konuşmasında da bir farklılık vardı. Her zaman doğru konuşmuştu, hiçbir zaman kaba bir aksanla konuşmamıştı. Ama bu gece sesinde bir incelik vardı. Yine de, bu konuda fazla düşünmesine gerek kalmadan fark ettiği temel fark, Newbury Abbey'de her zaman görüldüğü gibi kaybolmuş ya da şaşkın görünmemesiydi. Dengeli ve rahat görünüyordu. Sanki buraya aitmiş gibi görünüyordu.

"Benimle dans eder misiniz... Bayan Doyle?" diye sordu aniden. Setlerin oluşmaya başladığını görebiliyordu.

"Özür dilerim lordum," diye bilgilendirdi onu. "Bu seti Bay Farnhope'a vereceğime söz vermiştim."

Ve tabii ki Freddie Farnhope da oradaydı, havada asılı duruyordu, rahatsız görünüyordu ama kararlıydı.

"Belki bir sonraki," dedi Neville.

"Teşekkür ederim," dedi ve elini Farnhope'un uzattığı bileğine koydu. -Bunu yapmayı nereden öğrenmişti? "Bu çok hoş olurdu lordum."

Lordum. Ona ilk kez böyle hitap ediyordu. Tıpkı ona karşı olduğu gibi resmi ve gayri resmi davranıyordu. Sanki ilk kez tanışıyorlarmış gibi. Lily quadrille dansı yapabilir miydi? Ama müziğin ilk ölçüsünden itibaren bunu yapabildiği açıktı. Yetkinlikle ve hatta zarafetle dans ediyordu ve yüzünde sevimli bir konsantrasyon ifadesi vardı. Sanki adımları daha yeni öğrenmiş gibi diye düşündü - ki şüphesiz öyleydi.

Elizabeth ve Lily'nin Londra'da geçirdikleri bir ay boyunca boş durmadıklarını anlamıştı.

Bunun farkına varmak garip bir şekilde canını yakmıştı. Newbury'deki hayatına mecburiyetten devam etmişti ama Lily arka planda mutsuz ve beceriksizce dolanırken Elizabeth'in kendi hayatına devam ettiğini hayal etmişti. Bütün ay boyunca onu kendisine dönmeye ikna etmenin, Newbury Manastırı'ndaki hayatı onun için daha az ürkütücü hale getirmenin yollarını düşünmüştü. Ya da bunu başaramazsa, hayatı boyunca İngiltere'den uzakta bir tür göçebe hayatı yaşamış genç bir kadına ne tür bir hayatın ve çevrenin uygun olacağını düşünmeye çalışmıştı. Onu bir yere mutlu bir şekilde yerleştirmeye kararlıydı. Onun kurtarıcısı olmayı, onun mutluluğunu kendi mutluluğundan üstün tutmayı, onun için doğru olanı yapmayı hayal etmişti.

Ama bütün bu süre boyunca Elizabeth ve Lily, onun bir kez bile düşünmediği bir şeyi yapıyorlardı; hatta annesinin bu yöndeki girişimlerine direnmişti. Onu bir *hanımefendiye* dönüştürüyorlardı.

Elbette mutlu olamaz, diye düşündü, dans ederken ona hüznle bakarak. Olabilir miydi? Lily neredeydi, ona aşık olmadan çok önce Yarımada'da izlediği ve ruhunu böylesine canlandıran o mutlu, hülyalı küçük peri yarattığı? Portekiz'de bir kayanın üzerine oturmuş, tepesinde dönen bir kuşu seyreden ve rüzgârla taşınmayı hayal eden uzun saçlı ve çıplak ayaklı su perisi? Şelalenin dibindeki havuzun yanında güzellik içinde duran ve ona sadece sahneyi izlemediğini, aynı zamanda onun kendisi *olduğunu* söyleyen büyüleyici kadın?

Londra'daki bir *ton* balosunda kadril dansı yapan, Freddie Farnhope'a gülümseyen ve adımlarına konsantre olan zarif, zarif, çekici bir kadın olmuştu.

"Vay canına, Elizabeth," diyordu Joseph, kadehini tekrar kullanarak, "nadir bulunan bir güzelliğe dönüştü."

Neville, kuzeninden çok kendi kendine, "Sadece balo salonundaki güzelleri görebilen gözler için, Joe," dedi. "O her zaman ender bulunan bir güzellik olmuştur."

"Neville," dedi Elizabeth, "lütfen bana dinlenme odasına kadar eşlik edebilirsin."

Ona kolunu uzattı ve kapıya doğru geri götürdü.

Balo salonunun ötesindeki sahanlığın görece sessizliğine geçer geçmez, "Louisa çok memnun olmalı," dedi. "Balosu her zamankinden daha da sıkıcı geçiyor. Ya da belki de çoğu insan

her zaman yaptıkları gibi kart odasına ya da salona gitmek yerine balo salonunu dolduruyorlardı."

"Elizabeth," diye sordu, "bunu neden yapıyorsun? Neden Lily'yi değiştirmeye çalışıyorsun? Ben onu olduğu gibi sevdim."

"O zaman bencillik ediyorsun," dedi. "Evet, dinlenme odası bu tarafta. Bir bardak limonataya ihtiyacım var."

"Bencil mi?" Kaşlarını çatı.

"Elbette," dedi. "Belki de Lily bu halinden memnun değildi. Ama benim onu *değiştirmem* söz konusu değil Neville. İnsan öğrendiğinde, zaten olduğu şeye bilgi ve başarı ekler. İnsan hayatını zenginleştirir. Büyür. İnsan temelde değişmez. Lily'yi de olduğu gibi sevdim. Onu olduğu gibi seviyorum. O hala Lily ve hep öyle kalacak."

"Newbury Abbey'de olmaktan nefret ediyordu," dedi, "herkes ona karşı nazik olmaya çalışsa da. Yaşadığı şoku atlattıktan sonra annem bile nazik davrandı. Kontes olmanın bazı yüklerini Lily'nin omuzlarından almaya oldukça hazırdı. Ama Lily yine de bundan nefret ediyordu, bunu biliyordun. Bundan da nefret etmeli. Onun mutsuz olmasına, yapmak istemediği bir şeyi yapmaya ya da olmak istemediği biri olmaya zorlanmasına izin vermeyeceğim Elizabeth. Onu kendi sakin hayatını yaşayabileceği bir yere - sanırım bir köye- yerleştireceğim."

"Belki de eninde sonunda bunu seçecektir," dedi Elizabeth. "Ama belki de seçmeyecek. Belki de bir işte çalışmayı seçecek, hatta belki de benim sürekli yoldaşım olacak. Ya da belki de serveti olmamasına rağmen evlenecek. Bu akşam ondan etkilenmiş gibi görünen çok sayıda beyefendi var."

"Evlenmeyecek," dedi dişlerinin arasından. "*O benim karım.*"

İçecek odasına girdiklerinde neşeyle, "Ve şafakta bu gerçeğe karşı çıkmaya meyilli herhangi bir adama tabancayla meydan okuyacaksın," dedi. "Limonata, lütfen, Neville."

Adam elinde bardakla ona geri döndüğünde gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi içkisini yudumlayıp sohbetlerine devam etmeden önce. "Mesele şu ki Neville, Lily yirmi yaşında. İki yıl içinde

aylar sonra reşit olacak. Belki de onun geleceği için ne istediğinizi değil, *onun* ne istediğini düşünmeye başlamalısınız."

"Onun *mutlu* olmasını istiyorum," dedi. "Keşke onu Yarımada'da tanısaydın Elizabeth. Hayatının koşullarına rağmen tanıdığım en mutlu, en dingin insandı. Ona basit zevklerle dolu o hayatı geri vermek istiyorum."

"Ama yapamazsınız," dedi. "Ne yapacağı konusunda hiçbir söz hakkın olmadığı gerçeği bir yana, o günlerden bu yana başına çok şey geldi - babasının ölümü, seninle evlenmesi, tutsaklığı, İngiltere'ye gelişi, o zamandan beri olan her şey. Geri dönemez. İlerlemesine ve kendi yolunu bulmasına izin verin."

"Kendi bildiği gibi," dedi niyet ettiğinden daha acıyla. "Bensiz."

"Kendi bildiği gibi," diye tekrarladı. "Seninle ya da sensiz, Neville. Ah. Hannah Quisley ve George Carson da bize katılmak üzere."

Neville kibar bir gülümsemeyle döndü.

Bölüm 19

Portfrey Dükü'nün sezon boyunca şık balo salonlarını şereflelendirmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Kesinlikle bir münzevi değildi ama baloların, arkadaşlarına, eş ya da flört arayan genç delikanlılar için olduğunu söylemekten hoşlanırdı. Kırk iki yaşındayken bu tür kamusal uğraşlara ilgi duymuyordu; üstelik Elizabeth vardı ve tam olarak ne olduğu hiçbir zaman belirlenememiş olsa da onunla kesinlikle bir ilişkisi vardı.

Ama Ashton'ın balosuna Lily'ye duyduğu tuhaf bir hayranlık yüzünden katılmıştı ve Elizabeth ona eşlik etmesini istemişti ve ondan bu kadar az talepte bulunmuşken onu reddetmek aklına bile gelmezdi. İlk seti Lily'yle, ikincisini Elizabeth'le dans etmiş, sonra da ev sahibesini, çok hoş dans partnerleri olacağından emin olduğu bir sürü genç hanımla tanıştırmaktan vazgeçirmek için her zamanki kusursuz tavırlarına bir de soğukluk katmak zorunda kalmıştı.

Tanıdıklarından iki ya da üçü, çöpçatan annelerin ona bir kez daha şapka çıkarma tehditleriyle alay etmişlerdi; birkaç yıl önce, yaşı ve kadınsı cazibelere karşı kayıtsızlığı, rütbesinin, servetinin ve kalıcı yakışıklılığının cazibesine giderek daha ağır bastığı için ilgileri azalmıştı.

"Şapkalarını çenelerinin altına sıkıca bağlasalar daha iyi ederler," diye cevap verdi lütfkâr bir mizahla. Ama iyi kalpliliği, Mr.

Neville Elizabeth'i dinlenme odasına götürdükten sonra Calvin Dorsey ona doğru yürüdü. Dük onu görmezden geldi ve elindeki soru sorma bardağıyla odayı rahatça incelemeye koyuldu. Dorsey ölen karısının

Babasının ilk kuzeni ve varisi, Baron Onslow. Majesteleri onu hiç sevmemişti, karısı da öyle.

"Portfrey? Hizmetkârınız," dedi Bay Dorsey hoş bir tavırla ve umursamaz bir selam verdi. "Geç geldim. Ama dedikodunun buna hakkı olabilir mi? Portfrey Dükü, çavuşun kızını sezonun en görkemli konserinde açılış setine mi götürdü?" Kıkırdayarak başını salladı. "Bazı adamlar yanlış arkadaşlarının gözüne girmek için ne kadar ileri gidebiliyor-" Ama bir parmağını dudaklarına götürerek sözünü kesti. "Özel *arkadaşlarıyla*."

"Tebrikler, Dorsey," dedi Lord Hazretleri arkadaşına bakmaya tenezzül etmeden. "Yüzünüze bir eldiven vurulmasını yarım kelimeyle önleme konusunda hâlâ bir yeteneğiniz var."

Bay Dorsey neşeli bir şekilde kıkırdadı ve dansın akışını izlerken bir süre başka bir şey söylemedi. Dük ile aynı yaşıydı ama zaman ona daha az nazik davranmıştı. Bir zamanlar kumral olan saçları kırılmış ve seyrelmişti; ikisinden de daha yaşlı görünüyordu. Ama iyi bir mizah anlayışı ve belli bir çekiciliği olan bir adamdı. Kasıtlı olarak sivri bir dille konuştuğu pek fazla insan yoktu. Portfrey Dükü bu birkaç kişiden biriydi.

Bir süre sonra, "Bana birkaç hafta önce Nuttall Grange'a uğradığınız söylendi," dedi.

"Öyle mi?" Ekselansları, önlerinden geçen, saçları muhteşem bir şekilde sallanan, dolgun bir dul kadını selamladı.

"Sizin için önemli olan herhangi bir yerin biraz dışında, değil mi?" Bay Dorsey sordu.

Dük ilk kez kadehini arkadaşına çevirdi, sonra indirdi ve çıplak gözle ona baktı.

"Yeğeni tarafından sorguya çekilmeden kayınpederime saygılarımı sunamaz mıyım?" diye sordu.

"Onu üzdünüz," dedi Bay Dorsey. "Sağlığı kötü durumda ve onun sessiz kalmasını sağlamak benim işim."

"Onslow'un unvanına ve servetine sahip olmak için yirmi yıldır zorlukla gizlenen bir sabırsızlıkla beklediğinize göre," dedi lütufkâr bir ifadeyle

"Onu *üzmem* için beni cesaretlendirmenin senin çıkarına daha uygun olacağını düşünmüştüm, Dorsey. Ama korkmana ya da ummana gerek yok. Bu civarda olduğum için kartımı sadece nezaketen gönderdim. Kabul edilmeyi ne bekliyordum ne de istiyordum. Frances ve ben gizli evliliğimizle ikisine de meydan okumadan önce bile Onslow'un ailesiyle benim ailem arasında hiçbir zaman sevgi kaybolmadı. Onun ölümünden ve benim Batı Hint Adaları'ndan dönmemden sonra daha da azaldı."

"Madem bu kadar açık konuşuyoruz," dedi Bay Dorsey, "amcam sizi gönderemeyecek kadar hastayken neden Grange'de dolaştığınızı açıklarsanız beni memnun etmiş olursunuz."

"Casusluk mu?" Majesteleri kadehini tekrar gözüne götürdü. "Hizmetçiyle çay içmek *hafiyelik* mi, Dorsey? Tanrım, İngiliz dili Leicestershire'da şimdiye kadar bulunduğum her yerden farklı anlamlar taşıyor olmalı."

"Bayan Ruffles'tan ne istediniz?" Bay Dorsey sordu.

Dük belli belirsiz, "Sevgili dostum," dedi. "Bilmek istiyordum -aslında öğrenmek için yanıp tutuşuyordum- çarşaf dolabında kaç takım nevresim bulundurduğunu."

Bay Dorsey kızgınlıktan kıpkırmızı kesildi. "Senin ciddiyetsizliğinden hoşlanmıyorum, Portfrey," dedi. "Ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, gelecekte amcamdan uzak durman konusunda seni uyarmak isterim."

"Oh, benim için neyin iyi olduğunu kesinlikle biliyorum," dedi lütfkâr, sesindeki durgunluk geri gelmişti. "Beni bağışlar mısın, Dorsey? Eşimin akrabalarından biriyle tekrar sohbet etmek büyük bir zevk. Bir ay kadar önce Newbury Abbey'de birbirimizi görmezden geldiğimiz gerçeğini göz önüne alırsak, uzun zaman oldu, değil mi? Bir dahaki sefere kadar en az bu kadar uzun bir süre geçeceğini umuyorum." Ve birkaç dakika önce yanlarından geçen dul kadınla selamlaşmak üzere oradan uzaklaştı.

Bayan Ruffles'ın yapabildiği şey, Portfrey Dükü'nün sorularını oldukça tatmin edici bir şekilde yanıtlamaktı. Çok dikkatli düşünmek zorundaydı çünkü Dük'ün sorduğu olaylar yirmi yıl ya da daha fazla geçmişte kalmıştı. Ama evet, Grange'de çalışan bir Beatrice vardı. Şimdi düşününce hizmetçinin özellikle hatırladığı şey, kızın küstahlığı yüzünden işten çıkarılmış olmasıydı.

doğru hatırlıyordu. Dük, neden onun Frances olabileceğini düşündüğünü sordu. Bayan Ruffles o zaman çok iyi hatırladığını, çünkü Beatrice'in Bayan Frances'in özel hizmetçisi olduğunu, Bayan Frances'in ona düşkün olduğunu ve kuzenine çok kızdığını söyledi. Hizmetçi kaşlarını düşünceli düşünceli çattı, Evet, öyleydi. Beatrice'in küstahça davrandığı kişi Bay Dorsey'di ama kızın ona tam olarak ne söylediğini ya da ne yaptığını hatırlamıyordu, muhtemelen de hiç bilmiyordu.

Bayan Ruffles, Beatrice'in Nuttall Grange'den Bayan Frances'in ölümünden bir yıl ya da daha fazla -evet, kesinlikle daha fazla- önce ayrıldığına inanıyordu. Hizmetçinin nereye gittiğini bilmiyordu. Ama hâlâ köyde yaşayan bir kız kardeşi vardı, diye eklemişti sonradan.

Majesteleri kız kardeşini çağırmış, o da telaştan ve ardından gelen neredeyse tutarsız gevezelikten kurtulur kurtulmaz Beatrice'in teyzelerinin yanına gittiğini, sonra da babası Bay Craddock'un altı mil ötedeki Levenscourt malikânesinde baş seyis olan ordudan Er Thomas Doyle ile evlendiğini söylemişti. Doyle'lar, Beatrice'in yıllar önce öldüğü Hindistan'a gitmişlerdi. Thomas Doyle'un da şimdiye kadar ölmüş olması gerektiğini düşünüyordu. Onun geri döndüğünü hiç duymamıştı. Zaten Levenscourt'a gideceğini de sanmıyordu. Duyduğuna göre babası ve erkek kardeşi ölmüştü.

Beatrice ve Thomas'ın herhangi bir çocukları olduğunu duymamıştı.

Portfrey Dükü'nün şimdi Ashton balosunda Freddie Farnhope'la kadril dansı yaparken dikkatle izlediği Lily Doyle hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Lily şaşkınlık içindeydi. Gülümsedi ve hatta sohbet etti. Karmaşık, yeni öğrendiği adımları hiç duraksamadan dans etti. Bir *ton* balosunda olmanın ve tam bir katılımcı olmanın tüm korkutucu, baş döndürücü yeniliğiyle başa çıktı. Sadece Leydi Elizabeth Wyatt'ın isimsiz bir arkadaşı olmadığını, herkesin onu tanıdığını fark etmesi uzun sürmemişti.

tam olarak kim olduğunu ve muhtemelen gelmeden önce bile bildiğini anlamıştı. Kendisine düşmanca değil, hoşgörölü ve hevesli bir merakla yaklaşılabacağını anlaması da uzun sürmemişti.

Bunların hepsinin bir meydan okuma olduğunu, Elizabeth'in bu durumun üstesinden geleceğine inanarak onu kasten zorladığını fark etti. Ne Elizabeth'i ne de kendisini hayal kırıklığına uğratmadığına inanıyordu. Kendisine öğretilen her şeyi hatırlamıştı ve bir şekilde hepsi işe yaramıştı. Kendini tam olarak rahat hissetmediyse bile, en azından kendine hâkim olduğunu hissetmişti.

Ta ki Elizabeth'e tanıştırmak için başvuran bir başka beyefendiyle tanışmak için başını çevirene ve kendini Neville'e bakarken bulana kadar.

O zamandan beri şaşkınlık içindeydi. Ne olduğunu tam olarak hatırladığından bile emin değildi. Adam eğilmişti; o da reverans yapmıştı. Ona Bayan Doyle demişti, öyle mi? Ona daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Ve bu resmi bir eğilmeydi. Gülümsememişti. Ona "Lordum" demesi gerektiğini hatırlamıştı.

İkisi de sanki daha önce tanışmamışlar gibi davranmışlardı. Ve yine de...

Bay Farnhope ona bir şeyler söyledi ve o da gülümseyerek, cevabını düşünmeden cevap verdi.

Yine de havuzda ve kulübede geçirdiği o geceyi geçen ay boyunca tekrar tekrar yaşamıştı. Zaman geçtikçe anılar daha da acı verici hale gelmişti. Yapılması gerektiğini bildiği şeyi yapmak için kendini çelikleştirmenin çok iyi olduğunu keşfetmişti. İnsan bir şekilde acının geçeceğini, zamanın iyileştireceğini varsayıyordu. Zaman iyileşmiyordu, en azından bazı yaralar iyileşmiyordu.

Bu rüyayı -kabusu- geçtiğimiz ay boyunca birkaç kez görmüştü.

Bay Farnhope ile dans etti ve balonun başlangıcında olduğundan çok daha dikkatli gözlerin onun üzerinde olduğunu biliyordu. Dans etti, gülümsedi ve tüm bunlar olurken acı hissetti. Neden gelmişti ki? Onu bu geceki baloda bulmayı beklemiyordu elbette. Ama Londra'ya neden gelmişti? Belki de özel bir lisans almak için? Bu sefer Lauren için mi?

Bilmek istemiyordu. Bu onu ilgilendirmezdi.

Ve sonra bir sonraki sette onunla dans edeceğini hatırladı. Bütün akşam boyunca ilk kez Newbury Abbey'de sık sık hissettiği türden bir panik ve kaçma isteği duydu. Ama Leydi Ashton'ın malikânesinin kapısının ötesinde kaçabileceği ne bir park, ne bir orman, ne de bir sahil vardı. Ayrıca kaçmak, geri dönmeyi imkânsız hale getirmekten başka bir işe yaramazdı. Bir hanımefendi kaçmazdı. Lily Doyle da öyle. Artık değil.

Dörtlü sona ererken Elizabeth'in yanında durduğunu gördü. Bay Farnhope onu onlara doğru götürdü. Neville siyah, krem ve beyazlar içinde son derece zarif ve yakışıklı görünüyordu. Ona gülümsemeyen, neredeyse kibirli bir ifadeyle bakıyordu. Belki o da ilgi odağı olduklarını bilmenin utancını yaşıyordu ama herkes açıkça bakamayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Yabancı görünüyordu. Onun bir zamanlar kendisiyle evlenmiş olan adam olduğuna inanmak zordu - Binbaşı Lord Newbury. Ve şelalenin yanındaki kulübede onunla sevişen adam.

Adam tekrar eğildi ve kadın da tekrar reverans yaptı.

"Umarım Kilbourne Kontesi iyidir, lordum?" diye sordu ona.

"Teşekkür ederim, evet," dedi.

"Peki Lauren ve Gwendoline?" "İkisi de iyi, teşekkür ederim."

Gülümsedi ve hararetle Elizabeth'in araya girmesini diledi, ama sessiz kaldı.

"Umarım eğleniyorsunuzdur... Bayan Doyle?" diye sordu.

"Oh, son derece iyi, teşekkür ederim, lordum." Lily gülümsemesini ve yelpazesini hatırladı ve her ikisini de kullandı.

"Sanırım Londra'da bir şeyler görüyorsunuzdur?"

"Henüz pek bir şey yok lordum," dedi. "Çok meşguldüm."

Eğer Elizabeth'in bir bıçağı olsaydı, diye düşündü Lily hiç eğlenmeden, kesinlikle aralarındaki havayı kesebilirdi. Kimse onu kurtarmaya gelmeyecek miydi? Ve sonra biri geldi.

"Leydi Elizabeth? Beni tekrar takdim etme şerefine nail olur musunuz?" Hoş bir erkek sesiydi bu ve Lily minnettar bir gülümsemeyle döndü

Sahibine doğru. Ama onu tanıdı. O geldikten sonra birkaç gün Newbury Abbey'de kalmıştı. Lauren'ın büyükbabası Baron Galton'ın bir arkadaşıydı.

"Bay Dorsey?" Elizabeth söyledi. Lily'ye döndü. "Lily, Bay Dorsey'i hatırlıyor musun? Bayan Doyle, efendim."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, efendim," dedi Lily, reverans yaparak ve her an bir sonraki setin oluşacağının tamamen farkında olmasına rağmen, onun bir süre kalıp sohbet edeceğini hararetle umarak.

"Büyüleyici, Bayan Doyle," dedi. "Ve söylememe izin verilirse çok da çekici. Bir sonraki set için elinizi uzatarak beni onurlandırır mısınız?"

"Lord hazretlerine söz verildi," dedi Lily.

"Ah, elbette." Neville'e gülümsedi. "Nasılsın, Kilbourne. Sonra belki bir sonraki?"

"Bir sonraki bana söz verildi, Dorsey."

Lily şaşkınlıkla döndüğünde Portfrey Dükü'nün arkasından geldiğini gördü. Sözleri kısa kesilmişti ve hiç de kibarca söylenmemişti.

"Ve bundan sonraki her set de vaat edildi," diye devam etti lütufkâr, oldukça hatalı bir şekilde. Bir sonraki seti bile rezerve etmemişti ama onunla bir tane vardı.

"Lyndon-" diye başladı Elizabeth.

"İyi akşamlar, Dorsey," dedi dük oldukça kararlı bir şekilde küçümseyici bir vurguyla.

Bay Dorsey gülümsedi, hepsini selamladı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

"Lyndon," dedi Elizabeth, "bu kadar terbiyesiz olmana ne sebep oldu?"

"Terbiyesizlik mi hanımefendi?" dedi soğuk bir sesle. "Haydutları genç masumlardan uzak tutmak için mi? Bu iyiliği isteyen herhangi bir alçağı Bayan Doyle'a sunmayı istisnai bir durum olarak görmemenize şaşırdım."

Elizabeth'in dudakları kasılmış ve beti benzi atmıştı. "Ve bana doğru davranışı öğretmeye cüret etmenize hayret ediyorum, majesteleri," dedi. Hatırladığım kadarıyla Bay Dorsey karınızın kuzeniydi. Eğer onunla bir tartışmanız olursa, bunu benim yapmamı beklemeyin."

Alçak sesle yapılan kısa ve keskin bir tartışma olmuştu. Bu beklenmedik tartışmanın sebebinin kendisi olduğunu düşünen Lily'yi şoke etmiş ve üzmüştü. Ayrıca Portfrey Dükü'nün onun adına konuşmaya ve hareket etmeye cüret etmesine karşı duyduğu öfkeyi de yatıştırmaya yardımcı olmuştu.

"Lily," dedi Neville kolunu onunkine doğru uzatarak, "setler oluşuyor. Birine katılalım mı?"

Birkaç dakikalığına onu unutmuştu. Ama gerçekten de setler kuruluyordu ve onun yanında sadece yarım saat geçirmeyi kabul etmişti. Bu hiç de cazip bir düşünce değildi. Onsuz koca bir ömür ve onun ötesinde koca bir sonsuzluk varken, onunla yarım saat geçirme ihtimali ona ölümcül bir ıstırap veriyordu.

Belirgin bir şekilde titremediğini umarak elini kaldırdı ve kendisine öğretildiği gibi siyah gece ceketinin manşetine koydu. Onun gücünü ve sıcaklığını hissetti. Onun tanıdık parfümünü kokladı. Neredeyse çevresindekileri unutmuş ve balo salonuna girdiğinden beri *beau monde*'un toplanmış üyelerinin beklediği anın bu olduğunun farkındalığını kaybetmişti. Onun bileğini sıkıca kavramak ve bedenine dönüp güvenli ve sıcak bir şekilde oraya gömülmek istedi. Kederini ve yalnızlığını hıçkırığa haykırmak istedi.

Bir an sonra hem unutkanlık dalgasından hem de kendi zayıflığından dehşete düştü. Bir ay geçmişti, sıkı çalışma ve eğlenceyle geçen bir ay. Bağımsız ve üretken bir hayat yaşamak ve kendini buna hazırlamakla geçen bir ay. Onunla arasına koca bir ay koymuştu. Güçlü bir siper, diye düşünmüştü. Ama onu bir kez gördüğünde, ona bir kez dokunduğunda her şey yeniden yıkılmıştı. Acısının her zamankinden daha kötü olduğundan emindi.

Beyefendilerin sırasına bakan bayanlar sırasındaki yerini aldı. Gülümsedi ve adam da ona gülümsedi.

Elizabeth hâlâ ağzını sıkı tutuyordu. Etrafında kendisine katılabilecek bir arkadaş arıyordu. Portfrey Dükü ona soğuk soğuk baktı.

"Koluma gir," diye emretti. "İçecek odasına gideceğiz." "Ben de şimdi oradan geliyorum," dedi kadın. "Ve ben buna cevap vermiyorum ses tonuyla, majesteleri."

Sesli bir şekilde iç çekti. "Elizabeth," dedi, "lütfen bana dinlenme odasına kadar eşlik eder misin? Orası daha sessiz olacaktır. Deneyimlerim bana, hararetli bir anın hemen ardından lmeyen bir tartışmanın muhtemelen hiçbir zaman lemeyeceğini öğretti."

"Belki de," dedi, "bu hiç olmasaydı daha iyi olurdu."

"Bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu ona, sesindeki soğukluk tamamen kaybolmuştu. Kadın ona baktı -uzun, ll bir bakış- ve sonra koluna girdi. "Dorsey'i iyi tanıyor musun?" diye sordu adam yürürken.

"Neredeyse hiç," diye itiraf etti. "Bu bahar Newbury'de bir düzineden fazla kelime konuştuğumuzu sanmıyorum. Lily'yi orada gördüğü için benimle resmi olarak tanışmak istediğinde şaşırmıştım. Ama bu akşam pek de alışılmadık bir istek değildi ve isteğini reddetmek için bir neden bilmiyordum. Var mı?"

"Frances'e -karıma- zorla ilgi gösterdi," dedi. "yle olduğunu bildiğ halde hoş karşılanmayan ilgiler. Bu yeterli bir sebep mi?"

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. "ok zgnm, Lyndon. Bunun yirmi ya da daha fazla yıl önce olduğunu ve o zamanlar genç ve inatçı olduğunu söyleyerek onu mazur göstermeyeceğim. Sizin için bu suç çok taze olmalı."

"Onunla evlenmek için yanıp tutuşuyordu," dedi. "Onslow'un unvanı dışında, Nuttall Grange da dahil olmak üzere her şeyi mülksüz. Hepsini Frances'e vasiyet etmişti. Frances Dorsey'i kabul etmeyince, onu evliliğe zorlamaya çalıştı. Alayım la birlikte Hollanda'ya gitmeden bir gün önce aceleyle gizli bir evlilik yapmamızın bir nedeni de buydu. Açıkça evlenmemizi zorlaştıran bir aile kavgası vardı. İkimiz de döndüğümde her iki aileyi de bağlılığımızın kabul edilmesi gereken kadar uzun süreli olduğuna daha iyi ikna edebileceğimizi düşündük. Gentik -her ikimiz de yaşlıydık- ve aptaldık. Ama en azından evliliğımız gereğ Dorsey'in ısrarlarına karşı onun kozu olabilirdi."

Sırtlarını odaya dönmüş, büfede bir şeyler yapmakta olan birkaç hizmetçi dışında kimsenin olmadığı dinlenme odasına girdiklerinde Elizabeth, daha önce karısından hiç söz etmediğini düşündü. Elizabeth onun evliliği hakkında soru sormaktan hiç hoşlanmamıştı.

"Ondan neden bu kadar hoşlanmadığınızı anlayabiliyorum," dedi. Elbette yirmi yıl içinde değişmiş olabilir ve Lily'de onun açgözlülüğünü çekecek hiçbir şey olamaz. Ama ileride Lily'yle tanışıklığını ilerletmek için yapacağı her türlü girişimi engelleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi. "Onu ondan uzak tut, Elizabeth."

Birden kaşlarını çattı ve başını iki yana eğerek ona dikkatle baktı. Yaşadığı duygular hiç de umurunda değildi. Kıskançlık mı? "Lily'ye olan özel ilgin nedir?" diye sordu ona.

Kelimelerle cevap vermedi. Birkaç yıllık yakın tanışıklığına rağmen daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Ona doğru eğildi ve dudaklarından şiddetle öptü.

"Bu akşam yemeği dansı olmalı," dedi, "bu odanın bu kadar boş olmasının nedeni. Yemek odasına erken gidelim mi?"

Elizabeth onun koluna girerken düşüncelerini düzene sokmak için mücadele etti. Kendisiyle alay edercesine, okuldan yeni gelmiş ve ilk öpücüğünü tatmış bir genç kız gibi hissettiğini düşündü; nefesi kesilmiş, dizlerinin bağı çözülmüş ve daha fazlasını arzuluyordu. Ve tabii ki umutsuzca aşık. Genellikle bu gerçeği kendinden bile gizleyecek kadar disiplinliydi.

Yavaş ve görkemli bir kır dansıydı bu. Kalıplar onları birkaç kez birbirlerinin etrafında dans ettirdiği ya da el ele tutuşturduğu için, biraz sohbet etme fırsatı doğdu. Ama Neville bunların hiçbirinden yararlanmadı ve Lily de dans ettikleri süre boyunca gülümsemesine rağmen onunla konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kısa sohbetlerde sadece önemsiz konular ele alınabiliyordu. Ayrıca, bu koşullar altında yapılan her konuşma duyulabilirdi. Sessizlik içinde dans ettiler.

İzlendiklerini biliyordu. Her bakışın, her hareketin, her dokunuşun ve her kelimenin yarın birçok misafir odasında not edilip yorumlanacağını ve her ayrıntının anlamının okunacağını biliyordu. Ama bunu umursamadığını fark etti.

Hafifçe ve zarifçe dans etti. Kendini gururla ve zarifçe korudu. Sanki her zaman böyle bir ortama aitmiş gibi görünüyordu. O bir güzellikti, ilk suyun elmasıydı. O yapamazdı, yapmazdı.

-Gözlerini ondan ayırma.

Londra'ya endişeli de olsa umutlarla gelmişti. Onu mutsuz bulmayı umuyordu. Onu hem mecazi hem de gerçek anlamda kollarının arasına alabilmeyi ve kendisiyle evlenmese bile hayatının sonuna kadar onu koruyacağına dair güvence verebilmeyi ummuştu. Ama sanki Leydi Ashton'ın balo salonuna aitmiş gibi görünüyordu. Dengeli ve rahat görünüyordu.

Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu. Newbury'ye gelmeden önce verdiği kiloları geri almıştı, orada asla geri alamamıştı. Hâlâ ufak tefek ve inceydi ama şimdi hoş, baştan çıkarıcı kıvrımları vardı. Çok iyi hatırladığı o sığa gibi, kaygısız kızıdan eser kalmamıştı. Newbury'deki kiliseye adım atan güzel, oldukça zayıf kadından da hiçbir iz yoktu. O şimdi-

Bu görev için yeterli kelime yoktu. Kadınlığın kişileşmiş haliydi. Hayır, çok uysaldı. Adamın istediği, hatta isteyebileceği her şeydi. Sadece bir arkadaş, bir eş, bir ruh eşi değil. Vücudunun arzuladığı her şeydi. O bir kadındı.

Eğer bu sadece bir vals olsaydı, diye düşündü, onu Fransız pencerelerine yaklaştırır, pencerelerden geçirir, mum ışığının ötesindeki gölgelerde dans ettirir ve hem onu hem de kendisini anlamsızca öperdi.

Bu bir vals değildi. Birbirlerine doğru dans ettiler, birbirlerinin etrafında arka arkaya hareket ettiler ve bir kez bile dokunmadan kendi sıralarına döndüler, ancak onun vücut ısısının sıcak bir battaniye gibi kıvrıldığını hissetti. Başından beri takındığı gülümsemeyi koruyordu, ama gözleri kesinlikle onunkine cevap veren bir farkındalıkla parlıyordu.

Tanrıya şükür bir vals değildi. Gözleri sadece gülümsedi.

Onur, onun tam ve özgür rızası olmadan ondan yararlanmaya çalışmamasını emrediyordu.

Ah, Lily.

Neville set sona ererken bunun akşam yemeği dansı olduğunu fark etti ve bunun ne anlama geldiğini açıkça biliyordu. İtiraz etmeden Neville'in koluna girdi ve onu yemek odasına götürmesine izin verdi; Neville, diğer konuklardan biraz uzakta bir masada iki kişilik yer bulacak kadar şanslıydı. Adam onu oturttu ve bir tabak yemekle bir fincan çay getirdi.

"Lily," diye sordu ona, yanına oturdu ve elini kendi elinin içine alma dürtüsüne karşı koyarak, "*nasılsın?*"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim lordum," dedi. Dans boyunca onun gözlerinin içine gülümseyen gözleri bu kez çenesinde bir yere odaklanmıştı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ona. "Ama saçların için ağlayabilirim."

Bu, onun gözlerini kendi gözlerine çekti ve gözlerini aydınlatan eğlencede eski Lily'yi gördü. "Dolly ağladı, aptal kız," dedi, "ben onun hizmetlerine hâlâ ihtiyacım olacağına söz verene kadar. Eskiden saçım için saatlerini harcardı. Yine de her zaman meşgul. Artık kendi kıyafetlerimi ütülemiyorum ya da herhangi bir tadilat veya tamirat yapmıyorum."

"Ya da kendi yatağını yapmak, patates soymaya ya da soğan doğramaya yardım etmek?" diye sordu.

"Ya da o tür şeyler," diye kabul etti. "Hanımlar böyle şeyler yapmaz." "Onlar istemediği sürece," dedi gülümseyerek.

"Başka şeylerle çok meşguller," dedi ona. "Öyle mi, Lily?" diye sordu ona. "Ne gibi?"

Ama saçını kestirmek, dans etmeyi ve bir hanımefendi gibi davranmayı öğrenmek dışında geçen ay boyunca onu bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu ona söylemedi. Konuyu değiştirdi.

"Yüzbaşı Harris'ten aldığım parayı geri ödediğiniz için teşekkür ederim, Lordum," dedi, "hiçbir yükümlülüğünüz olmamasına rağmen. Onları birkaç kez ziyaret ettim. Elizabeth *onları* ziyaret etmem için beni seve seve bağışlayacağını söyledi."

"O zaman genel olarak sert bir görev yöneticisi mi?" diye sordu.

"Elbette hayır," dedi. "Yüzbaşı Harris'e gönderdiğiniz parayı elimden geldiğince çabuk ödemeyi teklif edersem sizi gücendirmiş olur muyum lordum?"

"Alınırdım Lily," dedi. Bir gerçeği daha ekledi. "İncinirdim, canım."

Başını salladı. "Evet," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden ısrar etmeyeceğim." "Teşekkür ederim," dedi.

Kızın yemeğiyle oynadığını fark etti. Ama o zaman kendi yemeğine dokunmamıştı bile.

"Seni ziyaret edebilir miyim, Lily?" diye sordu ona. "Yarın öğleden sonra?"

"Neden?" Gözleri yine tamamen onunkilere baktı. Bu soru karşısında sarsıldı. Hayır mı diyecekti?

"Senin için bir şeyim var," dedi. "Hediye niteliğinde bir şey." "Sizden hediye kabul edemem lordum," dedi kadın.

"Bu farklı," diye onu temin etti. "Kişisel bir şey değil. Kesinlikle kabul edeceğiniz ve hoşunuza gidecek bir şey. Kendim getirip elinize verebilir miyim? Lütfen?"

Gözleri bir an için yaşlarla parladı, ama o emin olamadan yere baktı. "Pekâlâ, o zaman," dedi, "Elizabeth aramanıza izin verirse. Unutmamalısınız ki lordum, ben onun ücretli refakatçisiyim."

"İzin için ona başvuracağım," dedi. Ve her şeye rağmen Lily'nin ellerinden birine sahip olma ve onu kısa bir süreliğine dudaklarına götürme zevkine karşı koyamadı. "Lily, canım..."

Göz kapakları bu kez daha hızlı indi, ama kendisinden sakladığı gözyaşlarından emin olmadan önce değil. Söylemek üzere olduğu şeyi durdurmak için kendini zorladı. Duyguları hâlâ birbirine bağlı olsa bile, onun kur yapmasına kolayca teslim olmayacağını biliyordu. Sevginin ya da sevgisizliğin onu reddetmesiyle çok az ilgisi vardı. Birlikte yaşayacakları ortak bir dünya bulamazlarsa ve bir şekilde eşit olarak yaşayamazlarsa, önümüzdeki elli yıl boyunca haftalık olarak istese bile onu reddedecekti.

Ama duyguları hâlâ birbirine bağlıydı. Bundan emindi. Bu hem acı verici hem de cesaret verici bir keşifti. En azından hâlâ yapabileceği bir şey vardı.

umut etmek, uğruna yaşanacak bir şey.

Bölüm 20

Lily eğitiminde sinir bozucu bir noktaya ulaşmıştı. Başlarda her şey şaşırtıcı ve yorucuydu ama aslında oldukça kolaydı ve kesinlikle heyecan vericiydi. Her gün öğrenecek yeni bir şey buluyor ve her gün kaydettiği ilerlemeyi görebiliyordu. Bir ay içinde her şeyi öğreneceğini ya da en azından bilmek isteyeceği her şeyi öğrenmesini sağlayacak temel becerileri tam olarak kavrayacağını düşünmüştü.

Ancak kaçınılmaz olarak, derslerin tekrarlayıcı ve sıkıcı hale geldiği, ilerlemenin yavaş görüldüğü ve bazen hiç olmadığı, ona asla tolere edilebilir bir temel eğitime bile benzeyen bir şey elde edemeyeceğini düşündüğü zaman geldi.

Alfabenin tüm harflerini öğrenmişti; onları hem büyük hem de küçük harfleriyle tanıyabiliyor ve hepsini yazabiliyordu. Bazı kelimeleri, özellikle de sesleri gibi görünenleri ve neredeyse her cümlede geçenleri çözebiliyordu. Bazen kendini okuyabildiğine ikna ediyordu ama ne zaman Elizabeth'in kitap odasındaki raftan bir kitap alsa, her sayfanın onun için hâlâ bir gizem olduğunu görüyordu. Okuyabildiği birkaç kelime, bütünü anlamını kavramasını sağlamıyordu ve çözebildiği şeyleri bile yavaş okuması, ilgiyi ve anlamın sürekliliğini öldürüyordu. Bir gün masadan bir davetiye aldığında, yazının görünüşünün kitaplardan öğrendiklerinden o kadar farklı olduğunu fark etti ki, tek bir harf bile zorlukla tanıyabildi ve umutsuzluğa kapıldı.

Katıksız inatçılık onu ayakta tuttu. Yenilgiyi kabul etmedi. Hatta sabahtan akşama kadar dersinin başında oturmakta ısrar etti.

Eve vardıklarında neredeyse şafak sökmüş olmasına ve Elizabeth öğretmenin gelmesini engellemek için bir not göndermeyi önermiş olmasına rağmen baloya gittiler.

Ve öğle yemeğinden hemen sonra müzik dersine oturdu. Piyanoforte de aynı derecede sinir bozucuydu. İlk başta sadece tuşlara basabilmek ve isimlerini öğrenmek bile harikaydı. Bir şekilde müziğin gizemini çözmeye başladığını hissetmişti. Gamları öğrenmek, onları düzgün ve doğru parmaklarla, parmakları doğru kavisle, omurgasını, ayaklarını ve başını tam olarak tutarak çalmaya çalışmak heyecan vericiydi. Sağ eliyle gerçek bir melodi çalmak ve kendi kendine *piyanoforte* çalabildiğini söyleyebilmek tam bir sihirdi. Ama sonra sağ eliyle aynı anda ama ondan farklı bir şey çalan sol elinin şeytanı gelmişti. Dikkatini ikisi arasında nasıl bölebilir ve her ikisini de doğru çalabilirdi? Bu, asker çocuklarının güldüğü eski bir oyuna benziyordu: Aynı anda hem karnını ovmaya hem de başını okşamaya çalışmak.

Ama sebat etti. Çalmayı öğrenecekti. Asla büyük bir müzisyen olamayacaktı. Muhtemelen hiçbir zaman, çoğu hanımefendinin yapabildiği gibi, bir salon seyircisine çalacak kadar bile iyi olamayacaktı. Ama kendini tatmin etmek için doğru ve müzikal bir şekilde çalmaya kararlıydı.

Yarım saat boyunca aynı Bach parmak egzersizini tekrar tekrar çalmıştı. Öğretmeni ne zaman bir hatasını göstermek için onu durdursa ya da hiç ara vermeden çalarken yaptığı şey hakkında olumsuz bir yorumda bulunsa, öfke nöbeti geçirmeye, müziği ve bazı küfürleri kafasına fırlatmaya, bir daha asla bir piyanoforte klavyesine dokunmak istemediğini ilan etmeye, sadece *umursamadığını* haykırmaya hazır hissediyordu. Ama her seferinde dinledi ve bir kez daha denedi. Yorgunluğunu fark etti - sadece gece kısa sürmemişti, *aynı zamanda onu* düşünerek uyanık kalmıştı - ve endişesini. Daha sonra arayacaktı. Onun için bir hediyesi vardı. Dağılmadan, ona ne kadar zayıf olduğunu göstermeden onu tekrar nasıl görebilirdi?

Ama çalmaya devam etti. Ve sonunda çalmayı başardı, sadece kesintisiz değil, aynı zamanda her zamankinden daha yetkin olduğunu düşündüğü bir şekilde. Bitirdiğinde ellerini kucağına indirdi ve kararı bekledi.

"Harika!" diye haykırdı.

Başını omzunun üzerinden geriye attı. Elizabeth'le birlikte salonun açık kapısında duruyor, hem şaşkın hem de memnun görünüyordu.

"Zamanını böyle mi geçiriyorsun Lily?" diye sordu.

Ayağa kalktı ve ona reverans yaptı. Ayaklarının dibinde derin bir kara delik olsaydı, seve seve içine atlardı. Beş yaşındaki bir çocuğun kesinlikle iki kat daha ustalıkla yapabileceği bir egzersizi yaparken yakalanmıştı. Elizabeth'e sitem dolu bir bakış attı.

Elizabeth müzik öğretmenine, "Sanırım Bay Stanwick," dedi, "Bayan Doyle sizi bugün erken bırakmayı kabul edecek. Lily?"

Lily başını salladı. "Evet," dedi. "Teşekkür ederim, Bay Stanwick."

Elizabeth hiç gereği yokken onu görmeye gitti ve hemen geri dönmedi.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Neville.

"Çok basit bir alıştırırmaydı," dedi, "çok da iyi oynamadım lordum."

"Evet," diye kabul etti ciddiyetle, "öyleydi ve sen de öyle yaptın."

Ve böylece tartışmayı bir silah olarak onun elinden almıştı. O zaman kendini kızgın hissetti. Adam ona iltifat etmiş ama sonra geri mi çekmişti?

"Ve hepsi bir ay içinde," diye devam etti. "Bu olağanüstü bir başarı Lily. Yüksek sosyeteye zarafet ve kolaylıkla nasıl karışılacağını ve nasıl dans edileceğini öğrendin. Başka ne yapıyordun?"

"Okuma yazma öğreniyorum," dedi çenesini kaldırarak. "Henüz ikisini de kayıtsızca iyi yapabiliyorum."

Ona gülümsedi. "Kulübede söylediğini hatırlıyorum," dedi, "okuyup yazabilmenin dünyanın en harika duygusu olduğunu düşündüğünü söylemiştin. O zaman işaretimi kaçırmışım. Boş bir hayal değildi, değil mi? İhtiyacın olan tek şeyin özgürlük ve vahşi doğanın rahatlatıcı merhemi olduğunu sanıyordum."

Ondan yarı yarıya uzaklaştı ve piyanoforte bankının kenarına oturdu. Kulübeyi hatırlamak istemiyordu. O anılar

onun en büyük zayıflığıydı.

"Lauren nasıl?" diye sordu - bunu ona dün gece de sormuş muydu? "İyi," dedi adam.

Ellerinin tersini inceliyordu. "Yaz düğünü olacak mı?" diye sordu hiç niyetlenmeden.

"Lauren ve benim aramda mı?" dedi. "Hayır, Lily."

Cevabını duyana kadar bundan ne kadar korktuğunu fark etmemişti, ama elbette bir sonbahar düğünü ya da bir kış düğünü olmayacağını söylememişti...

"Neden olmasın?" diye sordu ona.

"Çünkü ben zaten evliyim," dedi sessizce.

Lily sanki içi takla atmış gibi hissetti. Ama Newbury'de de aynen böyle konuşmuştu. Hiçbir şey değişmemişti. Ona orada sorduğu şeyi tekrar sorsa, cevabı yine aynı olurdu. Bu değişemezdi.

"Sana dün akşam sözünü ettiğim hediye getirdim," dedi ona biraz daha yaklaşarak. Ona bakınca elinde bir paket olduğunu gördü. Adam paketi ona uzattı.

Kişisel bir şey olmadığını söylemişti. Eğer öyle olsaydı, reddetmesi gerekirdi. Newbury Abbey'deyken ona giysiler ve ayakkabılar almıştı ve o da bunları saklamıştı. Ama bu farklıydı. O zamanlar kendini onun yasal karısı sanıyordu. Şimdi ise bekâr bir beyefendiyle birlikte yaşayan bekâr bir kadındı ve ondan hediye kabul edemezdi. Ama bir kolunu kaldırdı ve paketi aldı.

Soluk, şekilsiz ve doğal olmayan bir şekilde temiz olmasına rağmen ambalajı açar açmaz ne olduğunu anladı. Ama yine de elini paketin üzerine koyarken soruyu sordu.

"Babamın mı?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi. "Korkarım içindekilerin hepsi gitmiş, Lily. Senin için bulabildiğim tek şey bu. Ama yine de almak isteyeceğini düşündüm."

"Evet." Boğazında acılı bir sızı vardı. "Evet. Teşekkür ederim. Oh, teşekkür ederim." Paketin üzerinde koyu bir ıslak lekenin yayılmasını izledi ve bir parmağıyla onu sildi. "Teşekkür ederim." Tökezleyerek ayağa kalktı ve kollarını

Ne yaptığının farkına varmadan boynuna sarıldı ve yüzü kravatının kıvrımları arasında kaldı. Adamın kolları onu sıkıca sardı. Bir eliyle çantayı sıkıca kavradı ve Yarımada'da geçirdiği o yıllarda babasının, Binbaşı Lord Newbury'nin ve kendisinin arasındaki güvenlik bağını hissetti. Kaygısız yıllar olmamıştı -savaş hiçbir zaman korkunç olmaktan başka bir şey olamazdı- ama yine de nostalji onu yıkadı. Gözlerini açtığı anda sanki o hayata geri dönmeyi istiyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatmıştı.

Kendini toparladığında onu bıraktı ve kadın tekrar tabureye oturdu.

"İçindekiler için üzgünüm," dedi. "Babanın senin için orada ne sakladığını asla bilemeyeceğin için üzgünüm."

"Nereden buldun bunu?" diye sordu.

"Leicestershire'daki Leavenscourt'ta yaşayan büyükbabana gönderilmişti," dedi ona. "Orada seyislik yapıyordu. Korkarım babandan önce öldü ve oğlu, babanın kardeşi de kısa süre sonra öldü. Ama hâlâ orada yaşayan bir teyzen ve iki kuzenin var Lily. Teyzenin sürüsü vardı."

Kendi akrabaları vardı; bir teyzesi ve iki kuzeni. Bu düşünce onu heyecanlandırmalıydı, diye düşündü Lily. Belki de zamanla heyecanlanırdı. Ama şu anda babası için çok fazla keder duyuyordu. Onun için hiçbir zaman doğru dürüst yas tutmadığını fark etti. Onun ölümünden sadece üç saat sonra evlenmişti ve bundan birkaç saat sonra da kalbinin üstünden vurulduğunda uzun, çok uzun bir kâbus başlamıştı. Kaybının büyüklüğünü hiçbir zaman tam olarak idrak etme şansı olmamıştı.

"Onu özlüyorum," dedi.

"Ben de öyle, Lily." Piyanonun uzak ucuna yaslanmaya gitmişti. "Ama en azından artık onu hatırlayabileceğin bir şeyin var. Madalyonuna ne oldu? Fransızlar mı aldı, yoksa İspanyollar mı?"

"Manuel," dedi. "Ama serbest bırakıldığımda bana geri verdi. Gerçi kırılmıştı. Boynumdan kopardığında zinciri koptu."

Adamın nefesini içine çektiğini duydu. "Bunu hep takardın," dedi. "Babanın ya da annenin hediyesi miydi?"

"Her ikisinden de sanırım," dedi. "Hatırlayabildiğim kadarıyla bu hep bendeydi. Babam onu her zaman takmam gerektiğini, asla çıkarmamam ya da kaybetmemem gerektiğini söylerdi."

"Ama zincir kopmuş," dedi. "Madalyonu tekrar takmalısın Lily, anne ve babanın hatırası olarak. Zinciri tamir ettirmek için onu bir kuyumcuya götürmeme izin verir misin?"

Tereddüt etti. Ona hayatı pahasına da olsa güvenebilirdi ama madalyonun tekrar elinden çıkmasına izin verme düşüncesine katlanamıyordu. İspanyollar tarafından ilk kaçırıldığında giysileri çıkarılmıştı ama Manuel madalyonu boynundan kopardığında kendini çok çıplak hissetmişti. Kendinden bir parçanın koparıldığını hissetmişti.

"Daha da iyisi," dedi Neville, onun tereddütlerini doğru okuyarak, "zinciri tamir ettirmek için sana bir kuyumcuya kadar eşlik etmeme izin verir misin Lily? Sen izlerken hemen yapılabileceğinden hiç şüphem yok."

Ona baktı, ona güvendi ve sonsuza dek aralarında kalması gereken bariyeri bir an için unuttu. "Evet," dedi. "Teşekkür ederim Neville." Ve gözleri buluşup birbirlerini tutarken alt dudağını dişlerinin arasında emdi. Sanki bir sevgi sözcüğü söylemiş gibi hissetti; o da bir sevgi sözcüğü duymuş gibi baktı.

Ama tam o anda kapı açıldı ve Elizabeth neşeyle gülümseyerek odaya girdi. "Ah, canım," dedi, "Bay Stanwick fırsat bulduğu zaman konuşmayı çok seviyor. Seni yalnız bıraktığım için beni affet Neville. Ama Lily'nin seni eğlendirdiğini söyleyebilirim. Sosyal sohbetlerde ustalaştı."

"Şikâyet etmiyorum," dedi Neville ona.

Elizabeth, "Çay içmek için hep birlikte oturma odama gidelim," diye önerdi. "Orada yanan bir ateş var. Yaz için oldukça serin bir gün, değil mi? Nemli de."

Lily'nin gözleri misafir odasının penceresine gitti. Gerçekten de gri, bulutlu bir gündü. O anda yağmur yağmıyor gibi görünse de camın üzerinde yağmur damlaları vardı. Havanın sabahtan beri canını sıkıldığını hatırlıyordu. Yine de öğleden sonra güneşin parladığına dair belirgin bir izlenim edinmişti. Yanılmıştı.

Elizabeth, Neville'e onun en sevdiği yeğeni olduğunu her zaman açıkça itiraf etmişti. Onun mutluluğunu dilediğini biliyordu. Neville de onun Lily'ye olan duygularının derinliğinin farkında olduğunu biliyordu. Ama Lily'ye ona geri dönmesi için baskı yapmayacaktı. Bunun için çok büyük bir dürüstlüğe sahipti. Kendini Lily'ye beceriler edinme ve özgüven kazanma fırsatı vermeye adanmıştı, böylece Lily geleceğini kendisi seçebilecekti. Eğer Lily onunla evlenmeyi seçerse, Elizabeth bundan memnun olacaktı. Bunu yapmamayı seçerse de Elizabeth onu destekleyecekti.

Neville, kadınlar bir araya geldiklerinde, Cebelitarık Kayası kadar kolay hareket edebilirler, diye düşündü alaycı bir tavırla.

Lily'yi kuyumcuya götürmek için sabırsızlanıyordu. Madalyonun onun için çok değerli olduğunu biliyordu ve tekrar takabilmesi için onu eski haline getirmeye yardım etmek istiyordu. Asıl amacının bu *olduğundan* emindi. Tabii bir de bu keşif gezisinin ona Lily'yle tekrar vakit geçirmesi için vereceği bahane vardı.

Ama Elizabeth, Doyle'un çantasını getirdiği öğleden sonraki çay sırasında ona ertesi günün hiç de uygun olmayacağını söyledi. Lily bütün sabah dersleriyle meşgul olacaktı ve öğleden sonra da Fogie'lerin bahçe partisi vardı. Bu vesileyle Lily'nin ona eşlik etmesine ihtiyacı olacaktı. Ertesi gün de sabah dersleri ve öğleden sonra da dans dersi vardı. Ayrıca haftanın o günü Elizabeth'in düzenli olarak evde misafirleri olacaktı ve bu hafta Lily de onunla birlikte oturup eğlenmesine yardım edecekti.

Neville'in yapabildiği en iyi şey, bahçe partisine davet almadığı için, ertesi öğleden sonra Elizabeth'e uğrayıp çay içmek ve Lily'nin dahil olmadığı bir grup ziyaretçiyle sohbet etmek oldu. Ancak ertesi gün öğleden sonra Lily'nin onunla birlikte kuyumcuya gitmekte özgür olduğu açıklandı. Ve o zaman bile Elizabeth, damadıyla birlikte açık bir arabaya bineceği konusunda onu ikna edememiş olsaydı, onlara eşlik edecekti.

Elizabeth elbette her zaman çok titiz olmuştu. Ama Lily'ye ücretli bir arkadaşan çok, değerli bir evlatmış gibi davranıyordu. Bu

Sinir bozucuydu ama Neville de bundan memnundu. Elizabeth'in evinde çay içmek için Lily'ye bakmaktan başka bir nedeni olmayan çok fazla genç delikanlı vardı.

Belirlenen ğleden sonra nihayet güneş yeniden parlıyordu ve Lily'nin üzerinde son derece şık ve çekici yeşil bir elbise ile hasır bir başlık vardı. Neville onu faytona bindirip yanına oturduktan sonra damadın elinden kurdeleleri aldı ve ğlanın arkadan tırmanmasını bekledi.

Bond Caddesi'ne doğru giderlerken, "Bana doğruyu söyle Lily," dedi. "Eğleniyor musun?"

Cevabını düşündü. "Kendimi... rahat hissediyorum," dedi. "Artık hayatımın geri kalanında kendimi içinde bulabileceğim hemen her toplulukla kaynaşabileceğimi hissediyorum. Bu güzel bir duygu lordum."

"Peki öğrenmek istediğin her şeyi öğreniyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir şekilde," dedi. "İnsanın hayatın tüm büyüleyici gerçeklerini ve gizemlerini ğrenebileceğinden ya da öğrenme sürecinde olduğundan bile şüpheliyim. Beklediğimden çok daha yavaş ğreniyorum. Zar zor okuyabiliyorum ama yine de bir ayı aşkın süredir ders alıyorum. Yine de her gün hayal kırıklığına uğradığımda ve kendimden memnun olmadığımda, her zaman bilgi ve beceri için nasıl zlem duyduğumu hatırlıyorum. Ve sonunda bu zlemimi giderebildiğim için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum."

İ ekti. "Değişmeni istemedim Lily," dedi. "Seni olduğun gibi seviyordum. Ama bunu Elizabeth'e söylediğimde bana ne kadar bencil olduğumu söyledi. Ve itiraf etmeliyim ki, senin de söylediğin gibi, seni rahat görmek büyük bir zevk." Ona gülümsedi. "Ve saçlarının bu halini seviyorum."

"Ben de yle." Neşeyle gülümsedi ve eldivenli elini kaldırarak bir tuhafiyeciden çıkmakta olan iki bayanı selamladı. Aynı anda sokaktan geçmekte olan George Brigham bastonuyla şapkasının kenarına dokundu ve başını Lily'ye doğru eğdi.

Neville, genç bir hanımefendi gibi göründüğünü ve ona öyle davranıldığını fark etti. Kendi cesareti ve Elizabeth'in teşviki onu saklandığı yerden çıkarmıştı ve artık rahattı. Onu koruyup kollayacak ve

onu korudu ve onu sonsuza dek rahatsız ve mutsuz etti. Bunu kendine itiraf etmek hiç de hoş değildi.

En iyisi olarak seçtiği kuyumcunun dükkânına kadar ona eşlik etti ve Bayan Doyle'a madalyonunu daha sonra alınmak üzere bırakmak istemediğini, ancak zincirin onarılmasını izlemek istediğini açıkladı. Böylece onlara yer verildi ve değerli parça gözünün önünden ayrılmadı.

Madalyon altındı. Zincir de öyle. Satın alındığında çavuş maaşı bile almamış bir askerin sahip olabileceği türden bir biblo değildi. Neville onu Lily'nin boynunda onlarca kez görmüştü. Onun bir parçası gibi görünüyordu. Bunu merak etmek hiç aklına gelmemiştir. Madalyonun dışında bir tür karmaşık tasarım vardı ama incelemek için yeterince yaklaştırmaya çalışmadı. Nedense Lily onun mahremiyetini koruyordu. Onun isteklerine saygı duyacaktı.

İş bittiğinde parasını ödedi ve madalyonu dikkatlice retikülünün içine geri koydu.

"Bunu giymeyecek misin?" diye sordu dükkândan çıkarken.

"O kadar uzun zamandır giymedim ki," dedi, "onu ilk kez giymek için özel bir gün seçmek istiyorum. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Doğru zamanı düşüneceğim."

"Seni Gunter'e buz almaya götüreyim mi?" diye sordu.

Dudağını ısırdı ama başını salladı. "Evet," dedi. "Teşekkür ederim lordum.

Madalyonumu tamir ettirdiğiniz için de teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Onunla birlikte kaldırımında durdu ve gözlerinin içine bakabilmek için başını onunkine yaklaştırdı.

"Lily," dedi, "iyi niyetle hareket ettiğimi düşünerek kendini kandırma. Yine bencilce davrandım. Bu madalyonu bir kez daha taktığında, sadece anneni ve babanı değil, kendini her zaman kocan olarak göreceğın adamı da hatırlayacağını umuyorum, hatta buna inanıyorum."

"Ah, yapma," dedi hızla, geniş mavi gözlerle ona bakarak. "Ama bunu hatırlayacaksın, değil mi?" dedi.

Kadın ona cevap vermedi ama birkaç dakika sonra neredeyse belli belirsiz başını salladı.

Lily öğleden sonranın gelmesinden korkuyordu. Elizabeth'in de onlarla gelmesi için dua etmişti. Araba meselesi çözüldükten sonra yağmur yağması için dua etmişti, böylece adam kapalı bir araba getirmek zorunda kalacak ve Elizabeth de onlara eşlik etmek zorunda kalacaktı.

O kadar zayıftı ki. Onu görmek, onunla konuşmak, onunla yalnız kalmak ve gerçek duygularını ona belli etmemek çok zordu. Onunla ilgili bu anıların, eve döndükten sonra neredeyse dayanılmaz bir acıyla üzerine yapışacağını bilmek bir ıstıraptı. Daha fazla anıya ihtiyacı yoktu. Zaten çok fazla anısı vardı.

Ama sonuçta öğleden sonrayı oldukça büyüdü buluyordu. Birkaç gün süren kasvet ve aralıklı yağmurun ardından hava yeniden yaza dönmüştü. Açık bir faytona binmek, güneşin sıcaklığını hissetmek ve parlaklığını görmek ona harika bir moral veriyordu. Onun arkadaşlığı da öyle.

Ama büyüüyü yaratan başka bir şeydi. Aklına bir fikir gelmiş ve onu heyecanlandırmıştı; eve dönmesi ve herhangi bir şekilde harekete geçmeden önce bu fikir üzerinde dikkatlice düşünmesi gerektiğini bilmesine rağmen, bu fikrin onu canlandırmasına engel olamıyordu.

Neville'le evlenmeyi reddetmişti çünkü onun dünyasında rahat değildi ve kontes rolüne asla uyamazdı. Hem kendi iyiliği için hem de Neville'in iyiliği için reddetmişti; eninde sonunda Neville onun yetersizliği yüzünden çok mutsuz olacaktı.

Ama artık onun dünyasında rahatsız ya da uygunsuz olmayacağını farkına varmıştı. Bir aydan biraz fazla bir süredir dönüşmemişti. Hayatın içinde doğup büyümüş bir hanımefendi gibi işlev görebilmesi için hâlâ kat etmesi gereken çok uzun bir yol vardı. Ama yoldaydı. Bazı dersler ne kadar yavaş ve zor olsa da, bu derslerde ustalaşabileceğini biliyordu. Asla doğuştan bir leydi olamayacaktı ve *beau monde*'da bunu her zaman ona karşı tutacak olanlar vardı, ama eğitimle bir leydi olacaktı. Ve onu kabul edecek pek çok insan -sevdiği ve saygı duyduğu insanlar- vardı.

O zaman Neville'le tekrar evlenmesine ne engel olabilirdi ki?

İlk başta kendi kendine, bir zorunluluk duygusuyla onunla evlenmesine izin vermeyeceğini söyledi. Ama bunun saçma olduğunu biliyordu. Kuyumcu dükkânının önünde onu durdurup madalyonu hakkında söylediklerini söylemeden önce bile onu sevdiğini biliyordu. Ve onu sevdiğini de kesinlikle biliyordu. On dört yaşındayken onu ilk gördüğünden beri ona olan hayranlığı hiç bitmemişti.

Yine de dikkatlice düşünmeliydi. Rasyonalizasyon yapmadığından çok emin olmalıydı. Hiçbir aşağılık duygusunun kendisini onun dengi olarak görmesini engellemeyeceğinden emin olmalıydı. Doğuştan ya da servet olarak onun dengi olamazdı. Bu gerçeğin ikisi için de asla bir engel teşkil etmeyeceğinden emin olmalıydı - hayatları boyunca kaçınılmaz olarak olacağı gibi, aşklarının ilk parlak çiçeği solup gittikten sonra bile.

Ama tekrar yalnız kaldığında düşünecekti. Bu öğleden sonra kendini büyüye bırakacak ve sadece eğlenecekti. Böylece Gunter'in yanına gitti, buzunu yedi ve onunla geçen ay öğrendiği tüm dersler hakkında konuştu. Aklına gelen tüm komik ayrıntılarla onu eğlendirmeyi seçti - çoğu kendi hesabına. Birlikte neşeyle güldüler ve belki de bir parça tedirginlikle büyüünün onu da etkisi altına aldığını biliyordu.

Baş başa konuşmalarının bölünmesi biraz hayal kırıklığı yaratmıştı ama Lily onlarla konuşmak için masalarına gelen beyefendiye kibarca gülümsedi. Ashton balosundan beri tanıştırıldığı insanların isimlerini hatırlamak zordu, ama Bay Dorsey'i hemen hatırladı, bunun nedeni kısmen onun gelişinden bir iki gün sonra Newbury Manastırı'nda bulunmuş olmasıydı, ama esas nedeni Elizabeth ile Portfrey Dükü'nün onun yüzünden tartışmış olmalarıydı.

"Ah, Bayan Doyle. İyi günler," dedi gülümseyerek, eğilerek ve sanki onu yeni fark etmiş gibi şaşırılmış görünerek. "Kilbourne?"

İkisi de kibarca ama büyük bir heyecan duymadan cevap verdiler. Lily, Neville'in onunla yalnız kalmak istediği kadar, Neville'in de onunla yalnız kalmak istediğini tahmin etti. Elizabeth'in ertesi sabah baloda yaşanan olaydan kısaca bahsettiğini hatırlıyordu. Elizabeth, Neville'in tam bir açıklama yapmak için güvenini kıramayacağını söylemişti, ama bir şeyler olduğuna inanıyordu.

Lily'nin Bay Dorsey ile tanışmaktan kaçınması için gerçekten iyi bir neden.

Ama sevimli bir beyefendiydi ve kesinlikle zararsızdı, diye düşündü Lily davetsiz olarak masalarına oturup onlarla sohbet ettiği o beş dakika boyunca. Kilbourne Kontu'nun kısa süre önce Leicestershire'daki Levenscourt'ta olduğunu duymuştu. Keşke bilseydi. Sadece beş altı mil ötedeki Nuttall Grange'de yaşayan hasta Baron Onslow'un varisiydi. Kont'a kırları göstermek için bizzat oraya gitmekten büyük mutluluk duyardı. Ya da belki lord hazretleri oraya iş için gitmişti?

Lily, Portfrey Dükü'nün o beş dakika içinde Gunter'in önünden geçip içeri baktığında üçünü de orada görmesinin oldukça utanç verici bir tesadüf olduğunu düşündü. Bir an durakladı ve Lily'ye şapkasını uzattıktan sonra yoluna devam etti. Şey, diye düşündü Lily, en azından Elizabeth'e Neville'le kendisine kaba davranmaktan başka seçenek bırakılmadığını söyleyebilecekti.

Bir iki dakika sonra Bay Dorsey ayrıldı.

"Tuhaf bir şekilde sevimli bir adam," dedi Neville. "Amcasının malikânesinden beş mil uzakta olduğumu bilseydi, sırf bana kırları göstermek için Leicestershire'a kadar gider miydi? Oysa onu neredeyse hiç tanımıyorum. Belki de Mayıs ayında Newbury'de misafir olduğu için bana bir nezaket borcu olduğunu düşünüyor. Ama Lauren'in büyükbabasının bir tanıdığı olarak geldi. En azından bana kin beslemediğini göstermek için elinden geleni yaptı."

Birbirlerine gülümsediler.

"Sanırım henüz Vauxhall Bahçeleri'ne gitmedin, değil mi Lily?" dedi ona doğru eğilerek, sözünü kesmeyi unutarak.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama onları duymuştum. Geceleri büyülendikleri söylenir."

"Benimle oraya gelir misin," diye sordu ona, "eğer bir parti kurabilirsem?"

Dikkatle düşündükten sonra onun hakkındaki fikrini değiştiremeyeceğine karar verirse gidebileceği en tehlikeli yer orası olabilirdi. Belki de hemen reddetmeliydi. Ya da en azından bu konuyu düşünceğini ve Elizabeth'le konuşacağını söylemekten başka bir şey yapmamalıydı.

Ama kendini, yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar hevesle ona doğru eğilirken buldu.

"Oh, evet," dedi. "Evet, lütfen, lordum."

Bölüm 21

"Portfrey Dükü, "Bay Calvin Dorsey'nin size olan ilgisinin ne olabileceğini merak ediyorum, Bayan Doyle," dedi.

Elizabeth ve Lily, Dük'ün tiyatrodaki locasını paylaşımları için davet ettiği bir grup misafirin üyeleri idi. Lily o ana kadarki tüm deneyimden - tiyatronun görkemli zarafetinden, diğer localardaki, çukurdaki ve galerilerdeki seyircilerden, oyunun ilk perdesinden- büyülenmişti. Oyun başlar başlamaz başka bir dünyaya sürüklenmiş ve ayrı kimliğine dair tüm hislerini kaybetmişti - sahnedeki karakterler olmuş ve onların hayatlarını onlarla birlikte yaşamıştı. Ama şimdi bir ara vardı ve loca Elizabeth'i ya da partinin diğer üyelerini selamlamak ve ünlü Lily Doyle'u daha yakından görmek için gelen ziyaretçilerle dolmuştu.

Lütfkârlığı boş konuşmalarla vakit kaybetmemişti. Lily'ye bir süre kendisiyle birlikte kutunun dışında dolaşmasını önermişti.

"*Kimsenin* benimle ne ilgisi var, majesteleri?" dedi onun sözlerine cevap olarak. "*Ton* standartlarına göre ben bir hiçim."

"Hiçbir zaman iç etek giymedi," dedi lütfedip, "ya da kadınlara karşı özel bir centilmenlik içinde olmadı. Ama benim bildiğim iki ayrı olayda sizi kasten aradı."

"Sanırım, majesteleri," dedi Lily, "bu sizi ilgilendirmez."

"Ah, şu gözlerin parlaması ve çenenin yukarı doğru sarsılması," dedi başını sallayarak. "Lily, insan ne zaman... Neyse, önemli değil."

"Ayrıca," dedi Lily, "Bay Dorsey Gunter'in evinde benden çok Kilbourne Kontu'yla ilgileniyordu. Lord hazretlerinin orada olduğunu bilseydi, birkaç hafta önce Leicestershire'a kendisi giderdi," dedi.

Dük, "Kilbourne Leicestershire'da mıydı?" diye sordu.

"At Levenscourt," Lily dedi, "nerede benim Baba büyüdü
Büyükbabam orada damattı."

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu lütfu.

"Hayır," dedi Lily. "Babamdan önce öldü ve o zamandan beri babamın
kardeşi de öldü."

"Ah," dedi dük, "demek kimse kalmadı. Çok üzıldüm."

"Sadece bir teyze," dedi Lily, "ve iki kuzen."

Dük, "Karım Leicestershire'dandı," dedi. "Bir zamanlar evli olduğumu
biliyor muydun, Lily? Levenscourt'a birkaç mil uzaklıktaki Nuttall
Grange'de büyümüştü. Calvin Dorsey onun kuzeniydi. Annen de bir
zamanlar onun özel hizmetçisiydi."

Lily aniden yürümeyi bıraktı. Ona baktı, neredeyse onlara çarpacak olan
ve etraflarında dönmek zorunda kalan diğer bebek arabalarını fark etmedi
bile. Birdenbire, adını koyamadığı bir nedenden ötürü, çok korktuğunu
hissetti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu neredeyse fısıltıyla.

"Kız kardeşimle konuştum," dedi. "Başka bir teyze."

Geçen hafta boyunca Lily ailesinin kökleri hakkında bazı gerçekleri
keşfetmişti. Ve her ikisinin de hayatta kalan bir ailesi olduğunu keşfetmişti.
Dünyada sandığı kadar yalnız değildi. Ama sevinç duymak yerine, zihni
huzursuzlukla çalkalanıyordu - huzursuzluktan da kötüydü. Yine de bu
duyguya hakim olamıyordu. Tam olarak neden -ya da tam olarak *kimden*-
korkuyordu?

"Sanırım," dedi Majesteleri, "locaya dönme vaktimiz geldi, Lily. İkinci
perde yakında başlayacak."

Lily, kendisi için gerçek bir hanımefendinin tüm ince niteliklerini
örnekleyen Elizabeth'e son derece düşküncüydü. Lily ona saygı ve hayranlık
duyuyordu. Aynı zamanda Elizabeth'in bir çalışanı olduğunun da
farkındaydı ve çok cömert maaşı karşılığında neredeyse hiçbir iş
yapmıyordu. Elizabeth'in hizmet olarak istediği tek şey, Lily'nin hayalini
kurduğu derslere kendini vermesi ve işvereniyle birlikte bazı sosyal
etkinliklere katılarak yeni edindiği bilgi ve becerileri mümkün olduğunca
sergilemesiydi.

Lily hem kendi hem de işverenin iyiliği için çok çalışmıştı. Ve
sonuçlardan memnundu, her ne kadar biraz sabırsız olsa da

Bazılarının gerçekleştirilmesindeki yavaşlık. Ancak bazen eski yaşam tarzına duyduğu nostalji neredeyse baskın hale geliyordu. Bazen açık havada olma, doğayla iç içe olma, kendi iç huzur dünyasında kaybolma ihtiyacı yadsınamazdı. Hyde Park, dünyanın en büyük ve en işlek şehriyle çevrili olduğu için kırsal alanın yerini tutamazdı. Ve günün büyük bir bölümünde, görmek ve görülmek için orada *geçit* töreni yapmaktan, en son dedikoduları paylaşmaktan hoşlanan *sosyetenin* uğrak yeri idi. Ama Lily doğal dünyanın tadını çıkarabileceği pastoral koşullara nadiren tanık olmuştu. Görmek istediklerini görmeye ve etrafındaki dünyayı değerli anlar için kapatmaya alışkındı. Ve Hyde Park sabahın erken saatlerinde pastoral olmaya çok yakındı.

Londra'ya geldiğinden beri Lily birkaç kez, dersler ve yoğun faaliyetler başlamadan önce tek başına sakin bir saat geçirmek için şafak söktükten hemen sonra evden tek başına kaçmıştı. Elizabeth'e hiç söylememişti ve Elizabeth biliyorsa bile bunu belli etmemişti. Bildiğini itiraf etseydi, elbette Lily'nin yanına bir hizmetçi ya da uşak alması için ısrar etmek zorunda hissedirdi kendini. Bu da her şeyi mahvederdi.

Lily oyundan sonraki sabah parka gitti. Serin bir sabahı, biraz pusluydu ama yine güzel bir gün vaat ediyordu. Etrafta neredeyse hiç kimse yoktu. Lily patikalardan kaçındı ve çiğden ıslanmış çimenlerin üzerinde yürüdü. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak istedi ama bunu yapmadı. Ne yazık ki uyulması gereken adab-ı muaşeret kuralları vardı. Ne de olsa park *pek* de ıssız sayılmazdı. Sabahın erken saatlerinde işlerine koşuşturan birkaç tüccar vardı ve ara sıra patikalarda atlılar da dolaşıyordu.

Lily başını geriye eğerek ağaç tepelerine baktı ve derin nefesler aldı. Zihnini temizlemeye çalıştı; huzursuzluk ve heyecan öylesine birbirine karışmıştı ki, bütün gece boyunca bir uyanıp bir uyuyor, bir uyanıp bir uyuyordu ve yine o eski kâbus başlamıştı.

Dün akşam öğrendiklerinden neden korktuğunu tam olarak anlayamıyordu. Belki de sadece yakın bağlantıları olmadığına inanmaya alışmış olmasıydı. Yedi yaşından beri sadece babası vardı; o yaşadığı sürece bir güvenlik kayasıydı, ama tek kayaydı. Ama şimdi birdenbire bir bağlantılar kalabalığı ortaya çıkmıştı.

Teyzeleri, iki kuzeni ve annesinin hizmetçilik yaptığı yerle yakın bağları olan iki tanıdığı. Lily annesinin hizmetçilik yaptığını bile bilmiyordu. Ama Bay Dorsey'nin kuzeni, Portfrey Dükü'nün karısının özel hizmetçisiydi.

Onu bu gerçekler konusunda belli belirsiz huzursuz eden neydi? Lily bu sabah hâlâ bir cevap bulamamıştı. Bu duygudan kurtulmaya çalıştı.

Neden heyecanlandığını çok iyi biliyordu. Neville gerçekten de üç akşam sonra Vauxhall Bahçeleri'ne gitmek üzere bir parti düzenlemişti. Lily, ünlü eğlence bahçelerine gitme ihtimali bile onu heyecanlandırırdı, diye düşündü. Ama... Onu zorlukla uyutacak kadar heyecanlandıran şey sadece oraya gitme fikri değildi. Vauxhall Bahçeleri'nin, ağaçlarla çevrili, fenerlerle aydınlatılmış caddeleri ve daha özel patikalarıyla, özel locaları, konserleri, dansları ve havai fişek gösterileriyle romantizmin yeri olduğunu duymuştu.

Ve birkaç akşam sonra Neville'le birlikte oraya gidecekti. Parti sekiz kişiden oluşacaktı, ama bu gerçek Lily için hiçbir şey ifade etmiyordu. Neville'in diğer altısını sadece onu tek başına davet edemeyeceği için çağırdığını biliyordu.

Adamın romantik bir akşam planlayıp planlamadığını ve kadının buna izin verip vermeyeceğini merak ediyordu. Hâlâ kararını tam olarak verememişti.

Parkta yürürken eski tartışmaları düşünmemeye çalıştı. Yüzünü kaldırdı ve koro halinde öten kuşları dinledi. Zihnini şimdiki değerli ana odaklamaya çalıştı.

Vauxhall'a giderken madalyonunu takmaya karar verdi. Vauxhall bunu fark edecek ve ona bunu özel bir gün için takacağını söylediğini hatırlayacaktı.

Ama ona böyle bir işaret vermeye hazır mıydı?

Güçlü bitki kokusuyla hafif nemli havayı içine çekti ve uzaktan gelen bir atın nal seslerini dinledi.

Portfrey Dükü annesinin kız kardeşiyle konuştuysa, o da yakın zamanda Leicestershire'da bulunmuş olmalıydı. Ama neden olmasın? Orada büyümüş bir kadınla evlenmişti. Belki de kızın ailesiyle hâlâ samimiydi.

At arkasından yaklaşıyordu. Atın hızı neredeyse dörtnala çıkmıştı. Lily birkaç kez at sırtına bindiğinde, ata binmenin harika bir duygu olduğunu düşünmüştü. Hyde Park'ın patikalarında bir atın sırtında uçmayı tercih edeceğini düşündü.

Sonra aynı anda üç şey oldu: Atın toynaklarının sesi boğuklaştı, sanki şimdi çimenlerin üzerinde gidiyorlarmış gibi; biri çığlık attı; ve Lily yine o duyguyu hissetti - kemikleri ürperten, akıllara durgunluk veren o dehşet duygusunu. Başını çevirdiğinde at ve binicisi neredeyse üzerine geliyordu. İçgüdüsel bir hareketle başını çevirdi ve ağır bir şekilde çimlere düştü. At gürleyerek geçti ve dörtnala yoluna devam etti.

Çığlık tekrarlandı ve genç bir hizmetçi kız çimenlerin üzerinden koşarak geldi, bunu yaparken büyük bir sepeti düşürdü. Biri işçi kıyafeti giymiş, diğeri ise daha çok zengin bir tüccara benzeyen iki adam da sanki birdenbire ortaya çıktı. Lily ıslak çimlerin üzerinde sersemlemiş bir halde yatıyor ve onlara bakıyordu.

"Oh, bayan." Kız Lily'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Oh, bayan, öldünüz mü?"

"Şok geçirdi, ölmedi, seni aptal kız," dedi işçi. "Yaralandınız mı, bayan?"

"Hayır," dedi Lily. "Sanmıyorum. Bilmiyorum."

"En iyisi kıpırdamamak hanımefendi," dedi tüccar hızlıca, "emin olana kadar. Nefesinizi geri alın ve sonra bacaklarınızın nasıl hissettiğine bakın."

"Vahşi!" diye haykırdı hizmetçi kız, hızla gözden kaybolan at ve binicinin ardından bakarak. "Nereye gittiğine bile bakmadı, bakmadı. Muhtemelen neredeyse birini öldüreceğinin farkında bile değildi."

"Umurunda olmaz," diye ekledi işçi alaycı bir tavırla. "Altlarındaki ete zarar vermedikleri sürece kalite, bir erkeği ya da bir kadını öldürmeyi umursamaz. Bayan, yukarı çıkmak ister misiniz?"

"Onu biraz yalnız bırakın," dedi tüccar. "Hizmetçiniz yanınızda değil mi hanımefendi?"

Lily'nin zihni ona ölümden kıl payı kurtulduğunu söylemeye başlamıştı. Henüz dikkatini garip düşüşü sırasında aldığı çeşitli çürüklere çekmemişti.

"Ben gayet iyiyim," dedi. "Teşekkür ederim."

"Hizmetçi kız hepsine, "O siyah pelerininin içinden fırlayan şeytana benziyordu," diye bilgi veriyordu. Yüzünü görmedim. Belki de yüzü *yoktu*. Oooh, belki de gerçekten şeytandı."

"Saçmalama kızım," dedi işçi ona. "Gerçi böyle bir sabahta neden başının üzerine bir örtü örttüğünü bilmiyorum, tabii eğer bir kadın değilse ve kimsenin onu ata binerken görüp tanınmasını istemiyorsa. Bana sorarsanız, üstteki işlerin kalitesi çok tuhaf."

Tüccar daha çok Lily'nin ayağa kalkmasına yardım etmekle ve bacaklarının onu dik tutacağından emin olana kadar birkaç dakika koluna tutunmasına izin vermekle meşguldü.

"Sizi eve bırakmama izin verir misiniz hanımefendi?" diye sordu.

"Oh, teşekkür ederim," dedi. "Ama hayır. Biraz nemli olsam da gayet iyiyim.

Hepinize teşekkür ederim. Size çok minnettarım."

"Madem eminsiniz," dedi tüccar, üst cebinden bir saat çıkararak centilmenlik jestini mahvetti, kaşlarını çatı ve bir randevuya geç kaldığı için bunun iyi olduğunu söyledi.

Lily eve tek başına yürüdü ve ne Elizabeth'e ne de hizmetçilere görünmeden eve girip odasına çıkmayı başardı. Dolly'yi çağırmadan önce ıslak giysilerini çıkardı ve sonra hizmetçisine baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek parka gittiğini ve çimlere basıp kaydığını ama bu kaçamağının kimse tarafından fark edilmemesini tercih ettiğini söyledi. Dolly neşeyle komploya dahil oldu ve dudaklarının sıkıca mühürleneceğine söz verdi - ve sonra Lily ile ilgilenirken, Elizabeth'in yakışıklı arabacısıyla tomurcuklanan ilişkisi hakkında coşkulu bir ilerleme raporu vermeye başladı.

Lily kendi kendine, bunun bir kaza olduğunu söyledi, morluklarının acı verici etkilerini hissetmeye başlamıştı. Dikkatsiz bir atlı yoldan sapmış ve onu fark etmemişti bile.

Koyu renk bir pelerin giyiyordu, *kapüşonu* da *açıktı*.

Muhtemelen ülkedeki her beyefendinin en az bir kara pelerini vardı. Sabah da tam olarak soğuk olmasa da serindi.

Ve o *adamın* gerçekten de bir *kadın* olması kesinlikle mümkündü.

Bu bir kazaydı.

Ama öyle olmadığından korkuyordu.

Newbury'deki uçurumun tepesinden düşen kayadan daha fazla değildi.

İşler yavaş ilerliyordu, tabii ilerliyorsa. Neville kasabaya geldiğinden beri Lily'yi her gün görmemişti bile. Onu gördüğünde de bu genellikle Elizabeth'in yanında kaldığı bir eğlencede oluyordu ve görgü kuralları onunla çok fazla zaman geçirmesini engelliyordu.

Birlikte göründükleri her yerde hâlâ ilgiyle izleniyorlardı. Joseph ona salon sohbetlerinin bu konu üzerinde yoğunlaştığını söylemişti. Hatta White's Club'daki bahis defterinde onlarla ilgili iki konunun kayıtlı olduğu söyleniyordu. Bu yıl içinde Lily'yle tekrar evlenip evlenmeyeceğine dair bahis oynayan beyler vardı. Ve aynı zaman dilimi içinde Lauren'la evlenme olasılığı üzerine bahse giren başkaları - ya da muhtemelen aynı kişiler - vardı.

Joseph bütün bu olanlardan dolayı özel olarak eğleniyordu.

Kamuoyu önünde her şeyin can sıkıcı olduğunu düşünüyordu - can sıkıntısını Attingsborough Markisi'nden daha iyi gösterebilecek kimse yoktu.

Ama Neville Vauxhall gecesı boyunca tedbiri elden bırakmamaya niyetliydi. Ortamın tüm avantajlarından yararlanmak niyetindeydi. Özel bir loca ayırtmış, konuklarını davet etmiş ve bunu kendi partisi haline getirmiş olsa da, yine de Lily ile biraz yalnız zaman geçirmeyi planlıyordu. Neredeyse iki haftadır ona nazik ve temkinli bir şekilde kur yapıyordu. Vauxhall'da ona ciddi bir şekilde kur yapmaya niyetliydi. Başarıya ulaşma umudu yok değildi. Kuyumcudā ve Gunter'in evinde geçirdiğı öğleden sonrayı neredeyse nefesini tutarak hatırlıyordu. O öğleden sonra rahatlamış ve mutlu olmuştu; onunla birlikte olduğu için mutluydu.

Havanın iyi olması için dua etti.

Ve duaları kabul oldu. Gün biraz rüzgârlı olsa da sıcak ve güneşliydi. Akşam çökerken rüzgârın şiddeti azaldı ve

Vauxhall için daha elverişli olurdu.

Thames Nehri'ni tekneyle geçtiler; Vauxhall Bahçeleri'ne yaklaşmak için daha yavaş ama çok daha güzel bir yoldu bu. Neville tekne de Lily'nin yanına, Elizabeth ise önlerine oturdu; birkaç gündür şehir dışında olan Portfrey'in bugün dönmesi bekleniyordu ama henüz gelmemiştir. Joseph arkada oturmuş, Elizabeth'in şaperonluğunda akşam için hazır bulunan ve şu anki aşkı olan Leydi Selina Rawlings'le gizlice flört ediyordu. Kaptan Harris ve karısı teknenin kış tarafında oturuyorlardı. Bahçelerden gelen renkli ışıklar suyun üzerinde titriyordu. Karanlık çökmek üzereydi.

"Ee, Lily?" Neville yüz ifadesini görebilmek için başını onunkine yaklaştırdı.

"Bu bir sihir," dedi.

Ve büyüsünü ikisinin üzerine örüp gece bitene kadar onları serbest bırakmayacak, belki o zaman bile bırakmayacak kadar büyülüydü.

Vauxhall Bahçeleri'ne girerlerken Lily'yi bir koluna, Elizabeth'i de diğer koluna aldı ve diğer locaların ve orkestra üyelerinin enstrümanlarını akort ettikleri yerin bulunduğu bir alanda rezerve ettiği locaya doğru ilerlediler. Dans edilecek gecelerden biriydi.

"Daha önce yıldızların altında dans etmiş miydin Lily?" diye sordu Lily'ye, herkesi locaya oturtup yiyecek ve içecek siparişi verdikten sonra.

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi. "Eskiden yaptığımız tüm o dansları hatırlamıyor musun?"

Orduda mı? Evet, çok fazla vardı. Subayların kendi dansları vardı, daha iyi organize edilmiş, daha resmi, Neville'in hep düşündüğü gibi kamp ateşlerinin etrafında ya da kaba bir ahırda yapılanlar kadar eğlenceli değildi. Bazen durup izlerdi. Ortalıkta yeterince kadın yokken katılmaya ve bir eş bulmaya çalışarak adamlarının moralini hiç bozmamıştı.

"Evet, biliyorum." Ona gülümsedi. "Peki yıldızların altında *vals* yaptınız mı?"

Valsin adımlarını biliyor musun?"

"Dans etmeme izin yok," dedi ona. "Önce Almack'ın patroniçelerinden birinin onayını almam gerekiyor ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyleyebilirim."

Başını biraz daha yaklaştırdı ve sadece onun duyacağı şekilde konuştu. "Ama bu resmi bir balo değil Lily. Kurallar burada geçerli değil. Bu gece vals yapacaksın
-Benimle."

Gözleri ona bunu yapmak istediğini söylüyordu. Ve gözleri ona başka şeyler de söylüyordu. Gözlerinde derin bir özlem vardı; bu ifadeyi yanlış anlamadığından emindi.

Ve sonra madalyonunu fark etti.

"Bunu ilk kez mi giyiyorsun?" diye sordu, kısaca dokunarak. "Evet," dedi kadın.

"O zaman bu özel bir durum mu Lily?" Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Evet Neville."

Tuhaf, diye düşündü, adının onun dudaklarında en samimi sevgi sözcüklerine dönüşmesi.

Bir süre daha kişisel konuşmalar için fırsat olmadı. Yiyecek ve içecekler gelmiş, orkestra çalmaya başlamış ve sohbet genelleşmişti.

Dans başladığında Neville önce Elizabeth'i, sonra da Bayan Harris'i dans alanına götürdü. Ama üçüncü dans bir valsdi ve genel sosyalleşme zamanı sona ermişti. Romantizm zamanı başlamıştı.

"Bilemezsin," dedi Lily, orkestra çalmaya başlarken bir elini onun omzuna, diğerini de omzuna koyarak, "vals yapmayı ne kadar arzuladığımı bilemezsin - belki de hiç yapamayacağımı düşündüğüm için."

"Benimle mi, Lily?" diye mırıldandı. "Benimle vals yapmayı hayal ettin mi?"

Gözleri irileşti. "Evet," dedi. "Ah, evet. Seninle birlikte."

Bundan sonra sohbet etmeye kalkışmadı. Kelimelerin zamanı vardı ve sadece deneyimlemenin zamanı vardı. Hava serindi ve üzerlerindeki ay ve yıldızlar parlaktı. Ama Vauxhall'daki doğa, orkestranın seslerinin insan yapımı güzelliği ve ağaçlarda hafifçe sallanan fenerlerin renkleriyle mutlu bir birliktelik içindeydi.

Ve kollarında küçük, biçimli ve narin bir kadın vardı ve dans boyunca hiç utanmadan ve kayıtsızmış gibi davranmadan onun gözlerinin içine gülümsedi.

"Eee?" diye sordu vals neredeyse bitmek üzereyken. "Söylendiği kadar kötü bir dans mı Lily?"

"Oh," dedi. "Wickeder."

Adam usulca güldü ve kadın da ona katıldı. "Yürümeye mi geldin?" diye sordu.

Başını salladı.

"Herkesi yanımıza almalıyız," diyerek onu kutuya geri götürdü. "Ama biraz ustalıkla, Lily, çok uzağa gitmeden onları kaybedebileceğimize inanıyorum."

Herhangi bir itirazda bulunmadı.

Yanılmamıştı. *Yanılmamıştı*. Onunla bir zorunluluk duygusuyla evlenmişti. İngiltere'ye geldikten sonra ona nazik davranmıştı, çünkü nazik bir adamdı. Onunla sevişmişti çünkü içinde bulunduğu her durumu en iyi şekilde değerlendirirdi. Yasal olarak evli olmadıklarını bildiği halde ona tekrar evlenme teklif etmişti çünkü kendini buna mecbur, onurlu hissediyordu. Aralarında aşk da vardı elbette, öyle söylemişti ve kız da ondan şüphe etmemişti.

Ama şimdi bu saf ve basit bir aşktı. Hiçbir zorunluluk kalmamıştı. Onu özgür bırakmıştı ve o zamandan beri kendine bir hayat kurmuş, kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan yaşamasına ve kendi hayatını kazanmasına yardımcı olacak becerileri öğrenmişti.

Şimdi ona kur yapıyordu -sadece onu sevdiği için.

Artık en ufak bir şüphe kırıntısına bile yer vermeyecekti. Ve artık aralarına, orada olması gerekmeyen engeller koymayacaktı. Dünyanın gözünde asla onun dengi olamayabilirdi, ama artık onun dünyasında biraz rahatlık ve iyi bir şekilde yaşayabileceğini biliyordu.

Kendine saygısı vardı. Newbury Manastırı düşüncesi artık onu umutsuzluğa sürüklemiyordu.

Bunun olmasına izin verecekti.

Bu yüzden Marki ve Leydi Selina'yla birlikte ağaçlarla çevrili, fenerlerle aydınlatılmış caddede yürürken, her iki beyefendinin de iki çiftin ayrılmasını sağlamak için yaptıkları neredeyse komik manevralara hiç itiraz etmedi. Leydi Selina da öyle.

"Görüyorsun ya Lily," dedi Neville, ikisi daha dar, daha karanlık, daha sessiz yollardan birine saptıktan sonra, "aşıklar için yapılmış bu alanlar var."

"Evet," dedi. "Ne kadar da uygun."

"Ve o kadar dar yapılmışlar ki," dedi, "iki kişi tek sıra halinde ya da kollarını birbirine dolayarak yürümek zorunda."

"Tek sıra halinde yürürsek konuşamayız," dedi ilerideki karanlığa gülümseyerek.

"Kesinlikle." Bir kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendi yanına çekti. Kolunu onun belinden başka koyabileceği bir yer yoktu. Ve sonra başının onun omzunda çok rahat olduğunu fark etti.

Orkestranın sesleri, bağırان ve gülen sesler hala duyulabilirken bile garip bir inziva hissi vardı. Ara sıra bir ağaçta fener yanıyordu ama esas olarak yol ay ışığıyla aydınlanıyordu. Eğer umduğu romantizmse, diye düşündü Lily, o zaman bunu kesinlikle bolca bulmuştu.

Patika boyunca belli bir mesafe yürüdükten sonra adımları kaçınılmaz olarak yavaşladı ve sonra tamamen durdu. Adam onu çevirdi ve kadın sırtını rahatça bir ağacın geniş gövdesine yaslanmış buldu.

"Lily," dedi, elleriyle başını gövdesine dayayarak, "bu işin daha fazla uzamamasını istiyorsan şimdi hayır demelisin canım."

Bir elini kaldırdı ve bir parmağının ucuyla yüzündeki yaranın izini sürdü. "Hayır demiyorum," diye fısıldadı ona.

Onu öptü, ilk başta sadece ağzıyla ona dokundu. Ellerini onun omuzlarına koymadan ve kollarını boynuna dolamadan önce bunun bir aşk öpücüğü olduğunu düşündü.

İki taraf için de başka bir neden olamazdı. Sadece aşk. Dudaklarını ayırdı ve onu aşkla öptü.

Kollarını ona doladığında başını kaldırdı ve onu kendine doğru çekti. Arkasındaki ay ışığında adamın yüzünü zar zor görebiliyordu ama gülümsediğini düşündü.

"Bu," dedi, konuşurken dudakları onunkileri okşuyordu, "ilk andan beri böyle olması gerekiyordu Lily."

Onun hangi ilk andan söz ettiğini sormadı - ilk tanıştıkları andan mı? Newbury'deki kiliseye girdiği andan mı? Dünyanın şafağında zamanın ilk anını mı? Belki de bütün o anları kastediyordu. Ve haklıydı da. Bu her zaman olması gereken bir şeydi.

Ağzını, gözlerini, şakaklarını öptü. Çenesinden çenesine kadar öpücükler kondurdu. Boğazını öptü. Ve ağzını tekrar öptü, sevecen sözler mırıldandı.

Romantizm duygusu kayboldu. Adamın vücudunun tanıdık sert düzlemlerinin kendi vücuduna bastırıldığını hissedebiliyordu. Adamın parfümünün ve erkek özünün kokusunu alabiliyordu. Adamın daha önce içtiği şarabın tadını dudaklarında ve dilinde, ağzının içinde alabiliyordu. Adamın nefesinin hızlandığını duyabiliyor ve giderek artan arzusunun karnına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Dudaklarının ilk dokunuşundan beri kendi bedeni de karşılık veriyordu. Yakın olmak için kör bir dürtüyle kendini ona doğru bastırırken, rahminde ve iç uylukları boyunca zonklayan bir ağrı vardı. Neville. Onu istiyordu. Onu *orada istiyordu. Burada istiyordu. Şimdi istiyordu.*

Ama aniden başını kaldırdı ve kollarıyla onu sararak sertleştirdi. Başını dinler bir tavırla tuttu. Karanlıkta bile yüzündeki çatık kaşları görebiliyordu.

Lily daha sonra kendisinin de bir ses duyup duymadığından emin olamadı; uzaktan gelen şenlik gürültüsünden başka bir ses. Ama adam ondan uzaklaşıp patikanın diğer tarafındaki ağaçlara bakarken, Lily'yi yine o korkunç dehşetin sardığı kesindi. Sonrasında bir şey görüp görmediğinden bile emin değildi. Elinde sivri uçlu bir tabanca olan koyu renk pelerinli bir figür gördüğünden tam olarak emin değildi. Her şey çok hızlı olmuştu.

Neville aniden ona doğru döndü ve kendi bedenini onunla tehlike arasında tutarak onu ağacın arkasına fırlattı. Ses geliyor gibiydi

Sonra. Kurşun onu ıskalamıştı, diye düşündü adam onu acı içinde ağacın diğer tarafına doğru bastırırken, sırtı ona dönüktü ve onu koruyordu. Ama kurşunun sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Boğulduğunu hissetti. Adamın elleri arkasında, vücudunun iki yanına açılmıştı. Neredeyse nefes alamıyordu. Yine de onun kendisi için sağladığı kalkanı memnuniyetle karşıladı. O olmasaydı, akılsız bir dehşet içinde parçalanacaktı.

Adamın, nerede olduklarını ele vermemek için susturmaya çalıştığını bildiği ağır nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Ve onun için bir engel olduğunu da biliyordu. Onu koruma zorunluluğu olmadan hareket edebilir, saldırganın onları bulmasını beklemek yerine onu aramaya gidebilirdi.

Orada beş dakika, hatta on dakika dayanılmaz bir gerginlik içinde durmuş gibiydiler - muhtemelen, diye düşündü sonra, bir ya da iki dakikadan fazla sürmemişti. Sonra oldukça yakından gelen ve gittikçe yaklaşan bir kahkaha sesi duydu ve dizlerini titreten bir rahatlamayla patikadan birinin -aslında birden fazla kişinin- geldiğini anladı.

Aslında dört kişiydiler. Ağaca yaklaşıp yanından geçerlerken Neville onu elinden sıkıca tutup patikaya doğru çekti. İki çiftin arkasından yürüdüler, o kadar neşeliydiler ki sayılarının arttığını fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

Ana caddeye vardıklarında Neville bir kolunu ona dolayarak, "Seni Elizabeth'e geri götüreceğim," dedi. "Sonra da bastı bulmak için geri döneceğim-" Sözüünü tam zamanında kesti. Gürültülü bir şekilde nefes alıyordu.

Ama Lily bir kolunu sıkıca onun beline dolamış, yere yığılacağından korkarken birden bir şeyin farkına vardı; sıcak, ıslak ve yapışkan bir şeyin.

"Vuruldu," dedi. Ve sonra büyük bir panikle: "Neville, *vuruldu!*"

"Bir şey yok," dedi dişlerini sıkıldığını bildiği dişlerinin arasından. Ve hızlarını artırdı.

Ama kutuya yaklaştıklarında, adam onu tuttuğu yerden bıraktı ve Portfrey Dükü'yle birlikte kutunun dışında duran şaşkın Elizabeth'in üzerine doğru itti.

Neville sert bir sesle, "Alın onu," dedi. "Onu buradan çıkarın. Onu evine götürün." Ve ayaklarının dibinde yere yığıldı.

Bölüm 22

Neville kendine geldiğinde, kendisine ait olmayan bir yatakta yüzüstü yatıyordu. Kolları iki yana açılmıştı ve biri her iki bileğini sıkıca tutuyordu. Çıplak olduğunu fark etti, en azından belden yukarısı çıplaktı. Ve sağ omzu binlerce şeytan gibi acıyordu.

Geçmiş deneyimlerinden neler olduğunu biliyordu.

"Şeytan!" Bu Yusuf'un sesiydi; sağ bileğini çelik gibi bir kavramayla tutuyordu. "Birkaç dakika daha uyuyamadın mı Nev? Rüya aleminin falan tadını çıkaramadın mı?"

Neville, "Üzerimdeki cehennemî pençeni bırakabilirsin," dedi. "Karşı koymayacağım. Kim bu testere kemikleri?"

"Dr. Nightingale benim özel doktorum, Neville." Elizabeth'in sesi, Neville'in de tahmin edebileceği gibi, soğukkanlı ve mantıklıydı. "Kurşun hâlâ omzunda."

Ve Dr. Nightingale onu çıkarmak için bir hamle yapmıştı bile. Neville, yatağın kenarlarını sıkıca kavrayarak onu buraya getiren şeyin bu olduğunu fark etti. Aynı anda gözlerini açtı. Başını sola çevirmişti; sol bileğine yapışmış olan Lily'ydi.

"Git buradan," dedi ona. "Hayır."

"Kadınların kocalarına itaat etmesi gerekir," dedi.

"Sen benim kocam değilsin."

"Ve elbette," dedi, "savaş alanında bundan çok daha kötülerini gördünüz. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Seni büyük bir buhar krizinden korumaya çalışmakla aptallık ettim."

"Evet," diye kabul etti.

Böyle bir görevde ordu cerrahlarından çok daha az becerikli olan doktor tekrar üzerine geldi, nazikçe sondaj yapmaya çalışarak uzun süreli ve dayanılmaz bir acıya neden oldu. Neville acı onu aşana kadar gözlerini Lily'den ayırmadı ve sonra gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

"Ah," dedi Dr. Nightingale sonunda, sesinde bir memnuniyet notası vardı. "Buldum!" Joseph'in sesi soluk soluğaydı, sanki az önce bir mil koşmuş gibiydi.

vahşi boğa sıcak takipte. "Çıktı, Nev."

"Ve görebildiğim kadarıyla kemik ya da kaslarda da hasar yok," diye ekledi doktor. "Sizi kısa sürede iyileştireceğiz lordum."

Acı önemli ölçüde azalmadı. Acının içine gömülmüş gibi hissediyor, onun içinde uzun bir mesafeden gerçekliğe bakıyordu. Ama gözlerini tekrar açtığında Lily'nin elinin bileğinden ayrıldığını ve bir şekilde kendi elinin içinde sıkıştığını, kendi elinin içinde *ezildiğini* fark etti. Birkaç dakika daha eli yerinde kilitli kaldı, ama yavaş yavaş gevşedi ve Lily'nin elini serbest bıraktı. İçinin derinliklerinden gelen tuhaf bir kopuşla, parmaklarının beyaz ve birbirine sıkıca kaynaklanmış gibi görüldüğünü, kısa bir süre için onları ne hareket ettirebildiğini ne de ayırabildiğini gördü. Adamın hepsini kırmamış olması şaşırtıcıydı ama kadın hiç ses çıkarmamıştı.

Kadın önce arkasını döndü, sonra tekrar döndü ve adam sıcak yüzünde serin, nemli bir bez hissetti.

Joe konuşuyordu, Neville ne hakkında olduğunu bilmiyordu. Doktor hâlâ omzuyla uğraşıyordu ve anlaşılan Elizabeth de ona yardım ediyordu. Neville, Lily'nin bir savaş ya da çatışmadan sonra her zaman yaptığı gibi sessizce ve verimli bir şekilde çalışmasını, bezi daldırmasını, fazla suyu sıkmasını, yüzüne ya da boynuna hafifçe bastırmasını izledi. Acısından bir koza yaptı ve onun içinde derinlere saklandı.

"Yakalandı mı?" diye sordu sonunda. Birden Vauxhall'da olduğunu, karanlık sokaklardan birinde Lily'yi öptüğünü, kucaklaşmalarını daha da ileriye götürebilmek için babasını ağaçların arasına götürmeyi düşündüğünü ve sonra omurgasındaki garip karıncalanma hissinin, subaylık yıllarında geliştirdiği altıncı his türünden bir tehlike uyarısı olduğunu fark ettiğini hatırladı. Belki de farkına bile varmadan bir dalın kırıldığını duymuştu. Pelerinli bir adam gördüğünü hatırlıyordu.

Yolun diğerk tarafındaki ağaçların arasında gizlenen bir figür onlara doğru bir tabanca doğrultmuştu. Lily'yi korumak için yana doğru sıçradığını ve onu öldüreceğı kesin olan kurşunu yediğini hatırlıyordu. "Biri o piçi yakaladı mı?" Elizabeth'in ve Lily'nin varlığını çok geç hatırladı.

Marki, "Harris ve Portfrey peşlerine takılıp gittiler," dedi, "Nev, diğerk adamlardan oluşan küçük bir ordu gibi. Bahse girerim Vauxhall tüm tarihinde olduğundan daha hızlı bir şekilde kadınlardan ve diğerk herkesten boşaldı. Yine de kimsenin silahlı adamı bulabildiğinden şüpheliyim. Lily, koyu renk pelerinli bir adam olduğunu söyledi. Orada bu tanıma uyan muhtemelen elli adam vardı, aralarında Portfrey ve ben de vardım."

Elizabeth soğuk bir sesle, "Yanlış zamanda yanlış yerdeydin, Neville," dedi. "İşte, Dr. Nightingale'in işi bitti. Joseph'le ben Neville'in diğerk giysilerini çıkarıp gecelik giydirirken, sen de onu yolcu etsen iyi olur, Lily."

"Hayır," dedi Lily, "ben kalıyorum." "Lily, canım-"

"Ben kalıyorum," dedi.

Neville doktoru dışarı çıkaranın Elizabeth olduğunu anladı. Lily ve kuzeni onu soyup bir şekilde yaralı omzuyla birlikte birinin geceliğinin içine sokarken ve üzerinde yattığı havluların çıkarılıp yatak örtülerinin düzgün bir şekilde geri çekilebilmesi için onu yataktan kaldırırken, Neville için kâbus gibi geçen birkaç dakika -daha çok birkaç saat gibi geliyordu-onu takip etti. Sonra tekrar yatmanın tüm zorlukları ortaya çıktı. Savaş yıllarında aldığı yaralardan payına düşeni almıştı. Her seferinde fiziksel acının boyutlarını tam olarak hatırlayamadığını fark ediyordu.

Kendi nefes alış verişinin hırıltısını duyabiliyordu. Eğer ritmine konsantre olursa, durum üzerinde bir çeşit kontrol sağlayabileceğini düşündü.

"Onu sırt üstü yatırmamalıydık." Bu Joseph'ti.

"Hayır." Bu Lily'ydi. "Böylece daha iyi olacak. Neville, doktorun bıraktığı bu afyonu almalısın."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyordu. "Başını destekleyeceğim," dedi.

Her türlü ilacı almaya karşı hep mücadele etmişti. Ama ona söylediklerinin cezası olarak bir doz laudanum'un tamamını uysalca yuttu.

Ondan sonra her şey acı ve yavaş yavaş, kutsanmış bir bulanıklığa dönüştü. Elizabeth ve Portfrey'in odada olduğunu düşündü ama tabancalı şüpheli bir kişinin izine rastlanmadığına dair raporu görmek ya da özellikle dikkate almak için gözlerini açmadı. Sonra odada sadece Elizabeth ve Lily vardı ve gece boyunca kimin onunla kalacağı konusunda tartışıyorlardı. En azından Elizabeth tartışıyordu -ilk nöbeti o, ikincisini kahya tutacaktı. Lily'nin yatak odasında onunla yalnız kalması hiç de yakışık almıyordu; eğer kendi derinliklerinden çıkabilseydi, bu tartışmada kesinlikle komik bir şeyler bulurdu. Lily kendini yoracaktı. İyi bir hemşire olamayacak kadar duygusallaşmıştı; ateşinin çıkmasını bekleyebilirlerdi, o zaman da sakinlik ve belli bir tarafsızlık şart olurdu.

Lily hiç itiraz etmedi; sadece gitmeyi reddetti.

Baş başa kaldıklarında hızla uyuşukluğa gömülüyordu ama öyle olduklarına dair izlenimini doğrulamak için gözlerini açtı. Kadın yatağın yanında durmuş, ona bakıyordu. Üzerinde hâlâ Vauxhall'da giydiği zarif altın rengi ipek ve tül gece elbisesi vardı.

"Ben uyurken bütün gece yatağın yanında oturmayacaksın," dedi ona - kendi kulaklarına sanki kelimeleri geveliyormuş gibi geliyordu. "Eğer kalmaya niyetliysen, o elbiseyi çıkar ve yanıma uzan. Ne de olsa sen benim karımsın."

"Evet," dedi ama zihni neyi kabul ettiğini anlayacak kadar odaklanmamıştı.

Ağrı lokalize olmuş ve omzunda donuk bir zonklamaya dönüşmüştü. Dili kalınlaşmıştı. Nefes alış veriş derinleşiyordu. Sol tarafında yeni bir sıcaklık vardı ve birinin küçük eli onun elinin içindeydi.

Lily, şafak öncesi ışık odayı grileştirirken uyandı - tanımadığı bir oda. Sanki sağ tarafına yakın bir yerde ateş yanıyormuş gibi hissetti. Biri konuşuyordu.

Neville Lauren'dan özür diliyordu. Sonra Çavuş Doyle'a fevkalade saygısız bir dille, vücudunu başkası için tasarlanmış bir merminin yoluna atarak ne kadar aptalca bir şey yaptığını söylüyordu. Sonra bütün bir bölüğe geçitte oldukları yerde kalmalarını, iki taraftaki tepelerden gelen öldürücü Fransız ateşini görmezden gelmelerini emrediyordu.

-Evlilik kâğıtlarını bulana kadar aramaya devam etti. Sonra birine, Lily'yi Vauxhall'da yalnız yakalayacağını ve Elizabeth'in onu durdurmaya çalışmasına izin vereceğini söylüyordu.

Şiddetli bir ateşi vardı ve buna hezeyan da eşlik ediyordu.

Elizabeth geldiğinde Lily geceliğinin önünü açmış ve onu soğuk suyla yıkıyordu. Ama Lily'nin sadece geceliğiyle kaldığını görünce kaşlarını kaldırıp yatağın uyunmuş olduğu belli olan sol tarafına bakmaktan başka bir yorum yapmadı. Sessizce hemşireliği paylaşmaya koyuldu. Lily'ye, bir sonraki duyuruya kadar tüm dersleri iptal etmek üzere düzenlemeler yaptığını söyledi.

Lily öğleden sonra geç saatlere kadar odadan çıkmayı ısrarla reddetti. Deneyimlerinden, ameliyattan sonra ortaya çıkan ateşten ölenlerin sayısının, yaraların kendisinden ölenlerden çok daha fazla olduğunu biliyordu. Omuzdaki bir kurşun ölümcül bir yara olmamalıydı ama ateş pekâlâ öldürebilirdi. Onu bırakmayacaktı. Onu sağlığına kavuşturacak ya da öldüğünde yanında olacaktı.

Ama Elizabeth haklıydı; bir adamla duygusal bir bağ kurmuşken ona bakmak zordu. İnsan onu o kadar derinden seviyordu ki, ölümünün kendi hayatında bir daha asla doldurulamayacak bir boşluk bırakacağını biliyordu. Onun için tasarlanan kurşunu onun yediğini bildiğinde. Ve bunun neden olduğunu anlamadığında.

Ona onu sevdiğini hiç söylememişti - ya da düğün gecesinden beri söylememişti. Artık çok geç olabilirdi. Gün boyunca bunu ona defalarca söyleyebilirdi ve söyledi de ama o bunu anlayamadı.

Ona, kilise ve devlet bu konuda ne derse desin, ölene kadar onu kocası olarak kabul edeceğini hiç söylememişti.

Tam tersine, evliliklerine olan sadakatinde hiç tereddüt etmemişti.

Sabahın geç saatlerinde bileğini sıcak ve morartıcı bir şekilde kavradı. "Onu sıranın başında yanımda tutmalıydım, değil mi?" diye sordu ona, gözleri ateşle parlıyordu. "Onun güvenliğini merkezdeki diğer adamlara emanet etmemeliydim. Bunu asla yapmamalıydım. Onu korurken ölmeliydim."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın Neville," dedi ona doğru eğilerek. "Herkesin yapabileceği tek şey budur."

"Onu kurtarabilirdim," dedi, "ölümden daha kötü bir kader olduğu doğru mu sence? Keşke onu bundan kurtarmak için ölebilseydim."

"Hiçbir şey ölümden daha kötü değildir," dedi. "Mezarın bu tarafında her zaman umut vardır. Hayatta olduğum sürece, sana geri dönmeyi hayal edebilirdim. Seni sevdim. Seni hep sevdim."

"Bunu söylememelisin Lauren," dedi. "Lütfen böyle söyleme, canım."

Elizabeth nihayet öğleden sonra onu kendi odasına dönmeye ikna etti ve Lily'nin gece nöbetini tutması konusunda bir daha tartışmayacağına söz verdi. Dolly'nin Lily'yi beklediğini ve gelip metresini zorla götürmekle tehdit ettiğini söyledi. Onu bekleyen sıcak bir banyo ve bir yatak vardı.

"Eğer bir değişiklik olursa seni uyandıracam," diye söz verdi. "O güçlü biri, Lily. Bunu da atlatacaktır."

Neville'den başka biri olsaydı, Lily Elizabeth'in doğruyu söylediğini çok iyi bilirdi. Ama onun yaşayacağına inanamayacak kadar umutsuzdu.

Dört saat boyunca derin ve rüyasız bir uyku çekerek kendini şaşırttı. Dolly'yi çağırarak için zile bastığında hizmetçisi, Portfrey Dükü Hazretleri'nin hasta odasına dönmeden önce misafir odasında birkaç dakika vakit geçirmesini rica ettiğini bildirdi.

Lily, Vauxhall'da olanlarla ilgili tüm düşünceleri aklından kesin bir şekilde uzaklaştırmıştı. Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı elbette ama bu korkunç gizem üzerinde durmayı reddetmişti. şimdi de bunu göze alamazdı. Neville için tüm duygusal gücüne ihtiyacı vardı. Ama Dük'ün alt katta olduğunu öğrendiğinde dehşet geri geldi ve onunla birlikte

O ve diğerlerinin yürüyüşe çıktıkları saat ile geri döndükleri saat arasında Vauxhall'da aniden ortaya çıktığını hatırladı. *Ve üzerinde uzun siyah bir opera pelerini vardı.*

Yine de misafir odasına gitti.

İki elini de uzatmış, odanın içinden hızla ona doğru geliyordu. "Lily, canım," dedi. Yakışıklı yüzü endişeyle çatılmıştı.

Lily kapıya yaslandı ve iki eliyle kapı kolunu arkasından kavradı.

Ellerini indirdi ve ondan birkaç metre uzakta durdu. "Onu yakalayamadık," dedi. "Çok üzgünüm. Onu gördün mü Lily? Ona iyice baktın mı? Kara pelerin ve tabanca dışında bir şey hatırlıyor musun?"

"Sen miydin?" Fısıldıyordu.

Adam ona anlamamış gibi baktı. "Ne?" dedi. "Neville'i vuran sen miydin?" Artık yüksek sesle konuşuyordu.

Uzun gibi görünen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. "Neden ben olduğumu düşündün?" diye sordu ona.

"Ormangülü yürüyüşündeki sendin," dedi. "Ormanda sen miydin? Taşı uçurumdan aşağı iten ve aşağıdaki kayalıklarda beni öldürmeye çalışan sen miydin? Hyde Park'ta atınızla beni ezmeye çalışan siz miydiniz? Vauxhall'da hedefin ben olduğumu biliyorum, Neville değil. Sen miydin?" Tuhaf bir şekilde kendini çok sakın hissetti. Adamın yüzünün bütün rengini kaybettiğini fark etti.

"Newbury'de biri seni öldürmeye mi çalıştı?" diye sordu. "Ve Hyde Park'ta?"

"Ormangülü yolunda bir şekil gördüm," dedi, "hareketsiz duruyordu ve beni arıyordu, bir ağacın içindeydin. Sonra patikadan aşağı indim ve sen oradaydın. Neden ölmemi istiyorsun?"

Elini kapattığı gözlerinin üzerine koydu. "Bunun tek bir açıklaması var," diye mırıldandı. Gözlerini açtı ve ona baktı. "Ama bunu nasıl kanıtlayacağım?" Gözlerini kırıştırdı ve gözlerinde daha fazla farkındalıkla ona baktı. "Lily, ben yapmadım. Yemin ederim. Sana hiçbir şey dilemiyorum.

zarar verir. Tam tersine. Eğer bilseydiniz..." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey için kanıtım yok. Lütfen benim yapmadığıma inanın."

Ve birden şüpheleri ona saçma gelmeye başladı. Bunları neden düşündüğünü bir türlü anlayamıyordu. Ama sonra birinin onu öldürmek istediğı fikri de saçmaydı. Muhtemel bir katilin bir aydan uzun süredir takip ettiğı kurbanına itirafta bulunması da beklenemezdi.

"İçinizin rahat etmesi için," dedi, "lütfen bana inanın. Ah, Lily, seni nasıl sevdiğimi bir bilsen."

Dehşet içinde geri çekildi ve kendini kapıya doğru bastırdı, öyle ki tutunduğı kapı tokmağı acı içinde sırtına saplandı. Ne demek istiyordu? Onu *seviyor* muydu? Ne şekilde? Ama bunun tek bir yolu vardı elbette. Yine de babası olacak kadar yaşlıydı. Ve Elizabeth'in peşinden sürükleniyordu, öyle değil mi?

Lütfedip bir elinin parmaklarını gümüş rengi saçlarında gezdirdi ve şişmiş yanaklarından nefesini üfledi. "Bağışlayın beni," dedi. "Hiç bu kadar beceriksiz olmamıştım. İstersen Kilbourne'a git Lily ve Elizabeth'ten bana katılmasını iste. Ve yalvarırım bana güvenme onurunu bahşet."

Ona cevap vermedi. Dönüp kapıyı açtı ve içeri kaçtı. Ona güvenmemek için her türlü nedeni vardı -şimdi her zamankinden daha fazla. Onu sevdiğini söylerken ne demek istemişti? Yine de, ondan kendisine güvenmesini istediğinde, bunu yapmaya meyilli olduğunu hissetmişti.

Gözlerini açtığında oda karanlıktı. Omzundan bir kurşunun çıkarıldığı geceyle aynı gece olup olmadığından emin değildi. Daha ziyade öyle olmadığını düşünüyordu. Kendini halsiz hissediyordu; omzu kaskatı kesilmişti ve çok ağrıyordu. Başını çevirdi ve acıdan yüzünü buruşturdu. Yanında yatıyordu, başı ona dönüktü, gözleri açıktı.

"Eğer rüya görüyorsam," dedi ona gülümseyerek, "bana söyleme."

"Ateşin iki saat önce düştü," dedi. "Uyuyordun. Ama artık uyanıksın. Aç mısın?"

"Susadım," dedi.

Üzerinde sadece ince bir elbise vardı, yataktan kalkıp ona bir bardak su doldurmak için odayı geçtiğinde görebildi. O otururken bardağı tuttu. Bunu yapması biraz zaman aldı; kadının yardımını reddetmişti. Ama bardağı aldıktan sonra arkasına bir dizi yastık koydu. Adam içkisini bitirdikten sonra yavaşça onlara yaslandı.

"Sivil hayat insanı yumuşatıyor Lily," dedi. "Eğer bu olay Yarımada'da gerçekleşmiş olsaydı, şimdiye kadar savaş alanına dönmüş olurum."

"Biliyorum," dedi.

Yanındaki yatağı okşadı ve oturduğunda onun ellerinden birini tuttu. "Sanırım," dedi, "kimse yakalanmadı."

Başını iki yana salladı.

"Korkmamalısın," dedi ona - Lily'nin uzun süreli dehşetle sinmesini hayal bile edemiyordu. "Her zaman başkalarının başına gelen o anlamsız ve rastgele şiddet eylemlerinden biriydi. Bir çeşit deliydi ya da o gece dünyaya karşı kin beslemesine neden olacak bir şey olmuştu ve biz de orada, onun ateş hattında bulunuyorduk. Bu bir daha olmayacak."

"Bu daha önce de oldu," dedi.

Onu bir an bile yanlış anlamadı. Kendini soğuk hissetti. Kendi açıklamasına inanmadığını fark etti; onun yerine önerebileceği hiçbir şey yoktu. Neden biri ona ya da Lily'ye ateş etmek istesin ki?

"Daha önce biri sana ateş etti mi?" Düşünmesi bile çok tuhaftı.

Başını iki yana salladı. "Vurulmadım," dedi ve ona ormangülü yürüyüşünde siyah pelerinli bir figürü uzaktan gördüğünü ve ormanda yine pelerinli birini gördüğünü hissettiğini anlatmaya devam etti. Ona aşağıdaki kayalıklarda tırmanırken uçurumdan düşen taşı anlattı. Ona Hyde Park'ta ölümle burun buruna gelişini anlattı.

"Biri ölmemi istiyor," dedi.

"Neden?" Kaşlarını çatı. Kendini bu kadar güçsüz hissetmemeyi diledi. Beyninin bu kadar yavaş çalışmamasını diledi.

Başını salladı ve omuzlarını silkti.

Birisi Lily'nin ölmesini istiyordu ve biri *Newbury'de olmak* üzere üç ayrı olayda neredeyse isteğine kavuşuyordu.

Aniden ona doğru uzandı, omzundaki çığlık atan acıyı fark etmedi bile. Onu tam karşısına getirdi ve kollarını ona doladı, başı sol omzuna yaslandı.

"Hayır," dedi, sanki kendi iradesiyle onu koruyabilecekmiş gibi, "böyle bir şey olmayacak Lily. Yemin ederim olmayacak. Seni kurtarmayı bir kez başaramadım. Bir daha olmayacak."

"Portekiz'deki o pusuyu unutmalısın," dedi, eli yüzünün yan tarafını yumuşatırken. "Vauxhall'da hayatımı kurtardın. Geçmişe sünger çektim."

"Kimse sana zarar vermeyecek," dedi. "Söz veriyorum." Hayatının tehdit altında olduğunu ve kendi mülkünde neredeyse kaybolduğunu bile bilmeyen bir adamın saçma sözü.

Çenesinin alt tarafını öptü. "Tekrar dinlenmelisin," dedi, "yoksa ateşin geri gelecek."

"O zaman yanıma uzan," dedi. "Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

Yatağın etrafından dolaştı ve yorganın altında onun yanına uzandı. "Dinlen," dedi. "Sen yeniden güçlenene kadar hiçbir şey söylememeliydim."

Onun elini tuttu ve ona bakmak için başını çevirdi. "Seninle sevişmeme izin verir misin?"

Tereddüt etti ama başını salladı. "Hayır," dedi. "Henüz değil Neville. Şu an doğru zaman değil."

Ona yine Neville diye hitap ettiğini fark etti. Ve hayır demesine rağmen, *henüz değil* diye eklemişti. Gözlerini kapadı ve gülümsedi. Kız evet demiş olsaydı bu enerjiyi nereden bulacaktı?

"Ayrıca," dedi, "hâlâ çok zayıfsın." "Grrr," dedi gözlerini açmadan.

Yumuşak bir şekilde güldü.

Ona bakarken çok fazla enerji harcamış olmalı. Ve tüm sakin tavrına rağmen, endişeden bitkin düşmüş olmalıydı. Birkaç dakika içinde hemen uyudu.

Neville onun yanında yatıyor, yukarı doğru bakıyordu. Birisi Lily'nin ölmesini istiyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Neden? Kimin ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Kimin ona kızmak için bir nedeni olabilirdi ki? Ne kadar denese de aklına sadece Lauren ya da Gwen geliyordu. Ve her ikisinin de hissedebileceği türden bir kızgınlık kesinlikle cinayetten kaynaklanmıyordu. Üstelik çok uzaktaydılar, Gwen Newbury'de, Lauren ise büyükbabasının yanındaydı. Annesi, büyükbabasının Londra'ya gidişinden hemen sonra oraya gitmeye karar verdiğini yazmış, ama yolculukta ona eşlik etmeyi reddetmişti.

Başka kim olacak?

Başka kimse yoktu.

O zaman Lily'nin isteyebileceği neyi vardı? Lily'nin hiçbir şeyi yoktu. Sahip olduğu tek değerli şey madalyonuydu ve Mayfair'deki neredeyse her malikânenin çok daha pahalı mücevherlerle dolu olması gerekirken, kimse onu altın bir madalyon uğruna öldürmek istemezdi. Ayrıca, Vauxhall akşamına kadar, Yarımada'dan beri madalyonu takmamıştı. Doyle'un çantasında onun için para olabilirdi ama uğruna cinayet işlenecek bir meblağ değildi bu. Ayrıca, her neyse yakılmıştı.

Aklı nedense bu fikre takılıp kalmıştı. Belki *de* başka fikir yok.

Bessie Doyle'un o çantanın içindekileri önce eleyip incelemeyen yakmış olması mümkün müydü? Eğer değerli bir şey olsaydı, onu saklamaz mıydı? Çantanın kendisi dışında bir şey saklamış mıydı? Yine de yeterince dürüst bir kadına benziyordu. Kadının bir şey sakladığı izlenimini edinmemişti - buna hâlâ inanmıyordu.

Paket geldiğinde evden uzaktaydı. Muhtemelen kocası teslim almıştı. Kocası, o eve dönmeden önce bir kazada ölmüş ve paketi içindekilerle birlikte kulübenin bir köşesinde yere saçılmış halde bırakmıştı.

Sanki o *ya* da bir başkası bir şey arıyormuş *gibiydi*. Neville nedenini anlamadan kendini üşümüş ve huzursuz hissetti.

Çavuş Doyle ölmeden önce ona bir şey söylemeye çalışıyordu. Lily'ye ve başka birine söylemesi gereken bir şey. Üste bıraktığı çantayla ilgili bir şey. Lily'ye defalarca içinde onun için bir şey olduğunu söylemişti. William Doyle'un o şeyi bulmuş olması mümkün müydü?

Ve sonuç olarak öldürüldü mü?

Ama artık cevapları keşfetmenin hiçbir yolu yoktu.

Bu çok saçma, diye düşündü Neville sabırsızlıkla. Daha bitirmeden Gotik romanlar yazmaya başlayacaktı. Ama Lily'nin hayatına üç kez kastedilmesi fikri de çok saçmaydı.

Sonra birden aklına bir anı geldi - o sırada pek dikkat etmediği bir ayrıntı. Bessie Doyle ona, Çavuş Doyle'un ölümünü bildiren bir mektup geldiğini söylemişti. Okuma bilmeyen William da mektubu okuması için papaza götürmüştü. Eğer paketin içinde bir mektup ya da üzerinde bir şeyler yazılı bir paket olsaydı, onu da papaza *götürür müydü?*

Neville bunun saçma bir şey olduğunu düşündü yine.

Birisi Lily'nin ölmesini istiyordu. Bundan daha anlamsız bir şey olamazdı. Ama bir şekilde, bir yerlerde, bunun bir nedeni olmalıydı.

O zaman ne yapması gerektiğini biliyordu.

Elini Lily'ninkine daha korumacı bir şekilde kapattı.

Onu kurtaracaktı. Hayatına mal olsa da, ona mal olsa da, onu terörden ve ölümden kurtaracaktı. Onu tehdit eden her neyse -ya da *her kimse*- onu bulup yok edene kadar aramayı bırakmayacaktı.

Bölüm 23

Lily kendini depresif hissediyordu. Neville, deneyimli bir askerden beklenebileceği gibi, ateşi çıktıktan sonra hızla iyileşmiş ve iki gün sonra Kilbourne Evi'ne dönmüştü. Ertesi gün aramış, ama sadece birkaç günlüğüne kasabadan ayrılacağını bildirmek için kısaca konuşmuştu. Nereye gittiğini ya da ne zaman döneceğini -eğer dönerse- açıklamamıştı. Davranışları ani ve kişiliksizdi ama ayrılırken Lily'nin ellerini kendi ellerinin arasına almıştı. Elizabeth de odadaydı.

"Lily," demişti, "lütfen bana söz ver, bu evden yalnız çıkmayacaksın ve bu evden başka bir evin hiçbir odasını yanında biri olmadan terk etmeyeceksin."

Onun cevabını beklemişti. Bağımsızlığını ortaya koymak için uygun bir an gibi görünmüyordu. Her neyse, adam ondan bunu istememiş olsa bile onun önerdiği şeyi yapacaktı.

"Söz veriyorum."

Ellerini sıktı, bir an tereddüt etti ve sonra daha fazlasını söyledi. "Bu evden ayrıldığın *zaman*," demişti ona, "izlendiğini ve takip edildiğini hissedebilirsin. Haklı olsan bile paniğe kapılmamalısın. Senin güvenliğini gözetken birden fazla kişi olacak."

Gözleri büyümüştü ama itiraz etmemişti. Hayatına yönelik saldırılardan herhangi birini hayal ettiğine kendini ikna etmesi artık mümkün değildi. Ve omzundaki bir kurşunla, onun güvenliği için aktif bir endişe gösterme hakkını kazanmıştı.

Kadın tekrar başını salladı ve adam kadının ellerini bir kez daha sıkıp ona doğru eğilerek yanağına hafif bir öpücük kondurduktan sonra oradan ayrıldı.

O zamandan beri Elizabeth ve Portfrey Dükü'yle birlikte iki kez moda saatinde parkta araba sürmeye gitmiş, Anburey Dükü'nde bir özel akşam yemeğine ve Elizabeth'in arkadaşlarından birinin -mavi çoraplı olarak ün yapmış bir hanımefendinin- evinde seçkin bir davete katılmıştı. Ve dersleri yeniden başlamıştı.

Kendini büyük bir enerji ve kararlılıkla çalışmalarına vermişti. Sonunda sinir bozucu bir platoyu aşmış gibi görünüyordu ve nakış hariç neredeyse tüm becerilerde yeniden ilerleme kaydedebiliyordu.

Ama depresyondaydı. Üç ayrı olayda kendisini öldürmeye çalışan adamın yakalanması konusunda hiçbir ilerleme kaydedilmemişti. Kendi asılsız şüpheleri konusunda sessiz kalmıştı. Hiçbir ipucu, hiçbir ipucu yoktu. Ama bu arada kendini bir kafeste yaşıyormuş gibi hissediyordu. Hava her zamanki gibi muhteşem olmasına ve sabahın erken saatleri onu neredeyse karşı konulmaz bir davetle çağırmasına rağmen tek başına hiçbir yere gidemiyordu. Evden uzaktayken bile muhafızlarının varlığını hissediyordu.

Sinirleri yıpranmış hissediyordu. Elizabeth, Lauren'ın Yorkshire'daki büyükbabasının yanına gideceğini öğrendiği için çok memnun olduğunu söylemişti. Sahne değişikliği ona iyi gelecekti.

Ne zaman gitmişti?

"Gwendoline onunla mı gitti?" Lily sormuştu.

Ama Lauren yalnız gitmeyi planlamıştı. *Gerçekten Yorkshire'a mı gitmişti?* Lily kendi kendine sormadan edemiyordu. Ama bu çok saçmaydı. Lauren ata bindiği halde Hyde Park'ın açık alanlarında dörtnala koşacak biri değildi. Ve kimse onun bir tabancayı nişan alıp ateşlediğini hayal edemezdi. Ya da bir uçurumun tepesinde bir kayayı yerinden oynattığını. Ama yine de...

En kötüsü de Neville gitmişti - tam da Lily'nin aralarında yeni bir flört başladığını düşündüğü ve Neville'in kendini ilan etmenin eşiğinde olduğu bir zamanda. Onu düşünmemeye çalıştı. Yaşaması gereken bir hayatı vardı. Ama bu hayat şu anda çok kasvetliydi. Elizabeth'in birkaç haftadır planladığı akşam partisini dört gözle bekliyordu. Büyük bir toplantı olması bekleniyordu. Lily'nin ünü Vauxhall'daki olaydan sonra yeni bir boyuta ulaşmıştı. Ayrıca, Elizabeth'in seçkin partilerine davet edilmek her zaman imrenilen bir şeydi.

Lily bu durum için özenle giyinmişti. Eğlenmeye ve kendini iyi göstermeye niyetliydi. Burada yaşadığı için bir ev sahibesi gibi davranacaktı ve bu onun için tamamen yeni bir girişimdi.

Aşağı inmeden önce hizmetçisine "Ne düşünüyorsun Dolly?" diye sordu. "Güzel miyim yoksa güzel miyim?" Kollarını zarıfçe iki yana açarak pirouet yaptı.

"Her iki kelimenin de sizi tam olarak nasıl tanımlayacağını bilemiyorum leydim," dedi Dolly, başını yana eğmiş, bir parmağını çenesine dayamıştı - Dolly ona kontesmiş gibi hitap etmekten hiç vazgeçmemişti. "Bana soracak olsaydınız -ki *soruyorsunuz*- çok güzel görüldüğünüzü söyledim."

İkisi de güldü, üzücü şakadan gıdıklandılar.

"Beyazlar içinde her zaman çok güzel görünüyorsun," diye devam etti Dolly. "Ve pek çok kadın bu güzel danteller için adam öldürür. Yine de biraz mücevhere ihtiyacın var."

"Elmasları mı yoksa yakutları mı takayım?"

Yine birlikte kıkırdadılar ve Lily yatağının yanındaki çekmecedен madalyonunu aldı. Onu Vauxhall'dan beri takmamıştı; her şeyin ters gittiği o çok özel olaydan beri. Ama batıl inançları yoktu. Dolly madalyonu boynuna geçirdikten sonra elini madalyona dokundurdu. Ah evet, o haklıydı, diye düşündü, gözlerini kısa bir süre için kapatarak. Madalyon babasını daha yakın göstermiş ve ona annesini hatırlatmıştı. Ama en çok da onu tekrar takabilmesi için zinciri tamir ettirmek üzere kuyumcuya götürmesini düşündürüyordu.

"Geri dönecek leydim," dedi Dolly.

Lily irkilerek ona baktı. Hizmetçisi bilgece başını sallıyordu.

"Aman Tanrım," diye yalan söyledi Lily, "onu düşünmüyordum bile, Dolly."

"O zaman hangi adamdan bahsettiğimi nereden biliyorsun?" Dolly alaycı bir tavırla sordu ve yine kahkahalara boğuldu.

Lily aşağı inerken hâlâ gülümsüyordu. Konuklar hemen gelmeye başlamıştı ve Lily'nin daha fazla düşünecek ya da kara kara düşünecek zamanı yoktu. Duruşuna ve gülümsemesine, dinlemeye ve doğru şeyleri söylemeye odaklandı. İnsanların arasına karışmanın o kadar da zor olmadığını fark ediyordu. Ve çoğu insan ona karşı nazikti.

Bir saat kadar sonra Elizabeth, Attingsborough Markisi ve diğerk iki beyefendiyle birlikte kitap odasındaydı. Bay Wylie salonda ona herhangi bir kütüphaneye abone olup olmadığını sormuş, Marki de Bayan Doyle'un okuyamadığını ama bunu ona karşı kullanmayacaklarını, çünkü onun kentin en güzel genç kızlarından biri olduğunu söylemişti. Lily kızgın bir şekilde okuyabildiğini söyleyecek kadar akılsızca davranmıştı.

Joseph ona sıırtmıştı. "Yalan söyleyen insanlar, biliyorsun, Lily," demişti, "öldüklerinde doğruca cehenneme giderler."

"O zaman bunu sana kanıtlayacağım," demişti ona.

Bu yüzden kitap odasındaydılar. Lily Marki'ye herhangi bir raftan herhangi bir kitabı çekmesi ve ilk cümlesini yüksek sesle okuması için meydan okumuştı.

Raflara bakarak, "Burada hiç vaaz kitabı var mı, Elizabeth?" diye sordu.

"Bay Wylie Lily'ye, "Ben olsam sizin sözünüze inanırdım, Bayan Doyle," dedi. Gerçekten çok güzel okuduğunuza eminim. Okumasanız da bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Ben sadece sohbet ediyordum."

Lily ona gülümsedi.

Elizabeth, "Hanımlara karşı nazik olmak," dedi, "Joseph'in en güçlü yanı hiçbir zaman bu olmadı, Bay Wylie. Vaaz falan yok, Joseph. Pazar günleri kilisede yeterince dinliyorum."

"Yazık," diye mırıldandı. "Ah, işte, bu işe yarar - *Hacı'nın İlerleyişi*." Deri ciltli kitabı raftan indirip ilk sayfasına kadar açtıktan sonra Lily'ye uzatırken büyük bir özen gösterdi.

Aynı anda hem gülüyor hem de kendini çok telaşlı hissediyordu. Kapı aralığında başka biri belirdiğinde ve onun Portfrey Dükü olduğunu gördüğünde daha da utandı. Dük yeni gelmiş ve Elizabeth'i karşılamaya gelmiş olmalıydı.

"Ah, Lyndon," dedi, "Joseph, Lily'nin okuma yazma bilmediğini iddia ederek ona hakaret etti. Lily onun yanıldığını kanıtlamak üzere."

Dük gülümsedi ve ellerini arkasında kavuşturarak kapının girişinde olduğu yerde durdu. "Bu konuda bahse girmeliydik, Attingsborough," dedi. "Seni bir servetten mahrum bırakmak üzereydim."

"Ah, canım," dedi Lily. "Henüz çok iyi okuyamıyorum. Her kelimeyi çözemeyebilirim." Başını eğdi ve ilk cümlelerin çok uzun olmadığını biraz rahatlatarak gördü; çok uzun kelimeler de içermiyordu.

" 'Bu dünyanın vahşi doğasında yürürken,' " durgun bir monotonlukla okudu, " 'Bir inin olduğu belirli bir yere ışık tuttum ve uyumak için oraya uzandım; ve uyurken bir rüya gördüm. " Muzaffer bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve kitabı indirdi.

Beyler alkışladı ve marki ıslık çaldı.

"Bravo, Lily," dedi. "Belki de her şeye rağmen cennete gideceksin. En alçakgönüllü, en sefil özürlerimi sunarım." Kitabı Lily'nin elinden aldı ve bir çırpıda kapattı.

Lily kendisine birkaç adım daha yaklaşmış olan Portfrey Dükü'ne baktı. Ama gülümsemesi kayboldu. Dük ona bakıyordu, yüzündeki tüm renk solmuştu. Herkes aynı anda fark etmiş gibiydi. Odaya doğal olmayan bir sessizlik çöktü.

"Lily," dedi garip bir yarı fısıltıyla, "o madalyonu nereden buldun?"

Kızın eli madalyona uzandı ve onu koruyarak kapattı. "O benim," dedi. "Onu bana annem ve babam verdi."

"Ne zaman?" diye sordu.

"Kendimi bildim bileli hep vardı," dedi ona, "kendimi bildim bileli. Bu benim." Yine korkmuştu. Parmaklarını madalyonun etrafında kıvırdı. "Bırak

bakayım," diye emretti ona. Bir kol boyu yakınına gelmişti Onu.

Madalyonu daha sıkı tutuyordu.

"Lyndon-" diye başladı Elizabeth.

"Bir bakayım!"

Lily elini çekti ve o da madalyona baktı, mümkünse yüzü daha solgundu, bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Üzerinde iç içe geçmiş F ve L harfleri var," dedi. "Benim için aç. İçinde ne var?" "Lyndon, bu nedir?" Elizabeth'in sesi sinirlenmiş gibiydi.

"Aç şunu!" Majesteleri onu hiç dikkate almamıştı.

Lily başını iki yana salladı, odada ikisinden başka dört kişi daha olmasına rağmen korkudan midesi bulanmıştı. Portfrey Dükü onlardan habersiz görünüyordu; ta ki gözlerini aniden madalyondan çekip bir elini yüzünde gezdirene kadar. Sonra herkes sessizce onu izlerken, gömleğinin içine uzanıp Lily'nin taktığının aynısı olan bir madalyonu taşıyan altın zinciri çıkarmak için boyun örtüsünü yeterince gevşetti.

"Sadece iki tane vardı," dedi. "Onları özel olarak yaptırdım. Seninkinin içinde bir şey var mı Lily?"

Başını sallıyordu. "Onu bana babam verdi," dedi. "O bir hırsız değildi."

"Hayır, hayır," dedi. "Hayır, öyle olmadığına eminim. İçeride bir şey var mı?"

Başını tekrar salladı ve ondan bir adım geri çekildi. "Bu boş," dedi. "Madalyon benim. Onu benden alamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim."

Elizabeth onun yanına gelmişti. "Lyndon," dedi, "Lily'yi korkutuyorsun. Ama bunun anlamı ne? Özel olarak birbirinin aynısı iki madalyon mu yaptırdın?"

"L, Lyndon'ı temsil ediyor," dedi. "F Frances için. Karımın. Annen, Lily."

Lily ona boş boş baktı.

"Sen Lily Montague'sun," dedi ona bakarak. "Benim kızım." Lily başını iki yana salladı. Kulaklarında bir uğultu vardı.

"Lyndon." Elizabeth'in sesiydi. "Bunu öylece varsayamazsın. Belki-"

"Newbury'deki kilisede onu gördüğüm andan beri bunu biliyordum," dedi. Mavi gözleri bir yana, Lily Frances'e, yani annesine oldukça esrarengiz bir benzerlik taşıyor."

"Diyorum ki! Bayan Doyle'a bakın," diyordu beyefendilerden biri, ama sözlerine gerek yoktu. Portfrey Dükü ona doğru atıldı ve onu kollarının arasına aldı.

Yarı bilinçli olan Lily, gözlerinin önünde boynundan *sallanan* madalyonunun -hayır, onunkinin- farkındaydı.

Elizabeth başının arkasına bir minder yerleştirirken onu bir kanepeye oturttu ve ellerini ovuşturdu.

"Kanıtım yoktu Lily," dedi lütfu, "şimdiye kadar. Var olman gerektiğini *biliyordum*, ama bunun için de çok az kanıtım vardı. Ama seni bulamadım. Seni aramaktan hiç vazgeçmedim. Hayatıma tam olarak devam edemedim. Ve sonra sen o kiliseye adım attın."

Lily başını minderin üzerinde bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Dinlememeye çalışıyordu.

"Lyndon," dedi Elizabeth sessizce, "yavaş git. Ben de neredeyse bayılmak üzereyim. Lily'nin nasıl hissettiğini bir düşünün."

Sonra başını kaldırıp Elizabeth'e ve odaya baktı.

"Evet," dedi, "diğer beyler nazikçe geri çekildiler. Lily, canım, korkma. Kimse senden bir şey ya da kimseyi almayacak."

Lily, "Annem ve babam benim annem ve babam," diye fısıldadı. Elizabeth onu alnından öptü.

"Burada neler oluyor?" diye sordu yeni bir ses kapı aralığından hızla. "Kapıdan içeri girerken Joseph bana hemen buraya gelmem gerektiğini söyledi. Lily?"

Küçük bir çığlık attı ve tökezleyerek ayağa kalktı. Kanepeden bir adım bile uzaklaşmadan onun kollarındaydı; sıkıca sarılmış, yüzü onun boyun örtüsüne yaslanmıştı.

Portfrey Dükü, "Onu üzen benim, Kilbourne," dedi. "Az önce ona benim kızım olduğunu söyledim."

Lily sıcaklığa ve güvenliğe daha da sokuldu.

"Ah, evet," dedi Neville sessizce. "Evet, öyle."

"Mektup Leydi Frances Lilian Montague'a gönderilmişti," dedi Neville. "Ama biri mektubun altına başka bir el yazısıyla -ya da papaz bana öyle söyledi- 'Lily Doyle' yazmış. "

Kanepede Lily'nin yanında oturuyordu, Lily'nin eli onun elinin içindeydi ve omzu onun koluna yaslanmıştı. Lily kucağındaki diğer eline bakıyordu. Konuşmaya görünürde hiç ilgi göstermiyordu. Portfrey Dükü odayı geçip bir bardak konyakla geri dönmüş ve sessizce ona uzatmıştı. Kadın başını salladı. Dük kadehi bıraktı ve bir sandalye çekerek onun karşısına oturdu. Şimdi ona bakıyordu, gözleri onu yutuyordu. Elizabeth odada volta atıyordu.

"Keşke mektubun içinde ne olduğunu bilebilseydik," dedi lütufkâr bir şekilde. "Ama biliyoruz." Neville Dük'ün gözlerini bir an için Lily'den ayırdı. "Mektupta ne yazdığını Mektup Lily Doyle'a gönderilmiş. William Doyle onun en yakın akrabasıydı. Ama onun varlığından haberi yoktu. Papaz mektubu açtı ve ona okudu."

"Ve papaz bunun içeriğini hatırlıyor mu?" diye sertçe sordu.

"Daha da iyisi," dedi Neville. "Mektubun bir kopyasını çıkardı. Okuduktan sonra William Doyle'a mektubu Nuttall Grange'a, Lily'nin büyükbabası Baron Onslow'a götürmesini tavsiye etti. Ama William'ın da mektubun bir kopyasını almaya hakkı olduğuna inanıyordu. Doyle'ların, Thomas Doyle'un Lily'ye yıllarca verdiği bakım için bir tür tazminat talep etmek isteyebileceklerini düşünüyor gibiydi."

Lily elbisesinin pahalı dantellerini parmaklarının arasında kıvrınıyordu. Yetişkinler konuşurken sessizce ve kayıtsızca oturan bir çocuk gibiydi.

"Bu kopya sizde mi?" diye sordu dük, sesi gergindi.

Neville cebinden bir kâğıt çıkardı ve tek kelime etmeden uzattı. Lütfedip sessizce okudu.

Neville birkaç dakika sonra, "Leydi Lyndon Montague babasına birkaç aylığına hasta bir okul arkadaşının yanında kalacağını söyledi," dedi. Elizabeth yanına oturmaya gelmişti. "Gerçekte o kalmaya gitti

eski hizmetçisi ve kızın yeni kocası -Beatrice ve Er Thomas Doyle- ile bir çocuk doğurmak için."

Lily yarattığı kırıışıklıkları düzelitti ve ardından danteli tekrar katlamaya başladı.

Neville, "Lord Lyndon Montague ile olan evliliği gizliydi," dedi, "ve her ikisi de Hollanda'daki görevinden dönene kadar bunu açıklamayacaklarına söz vermişlerdi. Ama adam alayı ile birlikte Batı Hint Adaları'na gönderildi ve kadın hamile olduğunu öğrendi. Hem babasının hem de kendi babasının gazabından korkuyordu. Daha da kötüsü, Onslow'un ölümünden sonra servetin ve mülkün yanı sıra unvanın da kendisine kalması için onunla evlenmesi için baskı yapan kuzeninden korkuyordu. Kuzeninin ona yapacaklarından korkuyordu.

-Ve çocuk, eğer gerçeği öğrenirse." "Bay

Dorsey mi?" Elizabeth sordu.

"Başka bir şey değil." Majesteleri mektubu katlamış ve kucağında tutmuştu. Bakışları Lily'ye döndü. "Evliliğimizin onu ondan koruyacağına inanacak kadar aptalmışız. Elbette tam tersi doğruyd." "

Neville, "Eve gitmekten ve bebeği yanına almaktan korkuyordu," dedi. "Kocasının Batı Hint Adaları'ndan dönmesini bekliyordu - kocasına durumunu anlatmak için mektup yazmıştı. Bu arada bebeği Doyle'lara bırakmış. Eve döndükten sonra kocasına tekrar yazmaya niyetlenmiş olmalı. Ama kocası bir subaydı ve bu nedenle her zaman ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Ve kendi güvenliği için de çok korkmuş olmalı. Bu yüzden madalyonunu bebekle birlikte bıraktı ve bir mektubu da döndüğünde kocasına ya da her ikisi de onu almaya gelmezse kızına verilmek üzere bıraktı."

"Onun ölümünün bir kaza olmadığından hep kuşkulanmışım," dedi lütufkâr bir şekilde. Onu Dorsey'in öldürdüğünden de şüpheleniyordum. Gerçekten de bana bir çocuğu olacağını söylemek için mektup yazmıştı ama başka bir mektup yazdıysa da kesinlikle elime geçmedi. Öldüğünde içinde hiç çocuk yoktu ve yakın zamanda doğduğunu da kimse bilmiyordu. İlk mektubu yazarken yanılmış olabileceğini ya da düşük yapmış olabileceğini fark ettim. Ama bir şekilde hep bir çocuk olduğunu, bu dünyada benim oğlum ya da kızım olan biri olduğunu biliyordum. Aklıma gelebilecek her türlü olasılığı araştırdım ama Beatrice Doyle'dan haberim yoktu."

"Lyndon," diye sordu Elizabeth, "Lily'yi öldürmeye çalışan Bay Dorsey mi? Ama kesinlikle değil. Onun böyle bir şey yaptığına inanamıyorum."

"Onslow yatalak," dedi Neville. "Muhtemelen William Doyle mektubu Dorsey'nin ellerine bıraktı. Gerçeği o zaman öğrenecekti ama Lily öldüğü için bu ona pek korkunç gelmeyecekti. Yine de William Doyle'un ölümünün kazara olup olmadığını merak ediyorum. Torununa yıllarca verdiği destek için Onslow'dan bazı garip taleplerde bulunmuş olabilir. Levenscourt'taki papaz belki de hâlâ hayatta olduğu için şanslıdır. Ama sonra, tabii ki, Lily'nin Newbury'de aniden ortaya çıkması geldi. Dorsey de kilisedeydi. Portfrey'in gördüklerini o da görmüş ve gerçeği hemen anlamış olmalı."

"Lily." Portfrey Dükü aniden sandalyesinde öne doğru eğildi ve iki eliyle de Lily'nin serbest elini tuttu. Mektup önemsenmeden yere düştü. "Beatrice ve Thomas Doyle senin annen ve babandı. Sana bir aile, güvenlik, iyi bir terbiye ve sanırım alışılmadık derecede derin bir sevgi verdiler. Hiç kimse -en azından ben- onları senden almaya çalışmayacak. Onlar her zaman senin ailen olacaklar."

Başını Neville'in koluna yaslamıştı ama Neville onun Portfrey'e bakmak için gözlerini kaldırdığını görebiliyordu.

"Birbirimizi sevdik Lily," dedi Portfrey, "Frances ve ben... Sen aşık olarak dünyaya geldin. Eğer..." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Güvenliğin için senden geçici olarak vazgeçecek kadar seni seviyordu. Yirmi yıldır ne onu rahat bırakabildim ne de seninle ilgili olasılıkları aklımdan çıkarabildim. Biz seni terk etmedik. Eğer onu -karım Frances'i- annen olarak düşünebiliyorsan, Lily, annen değilse bile... Eğer beni baban olarak düşünebiliyorsan... Ben kendimi babana rakip olarak görmüyorum. Asla öyle bir niyetim yok. Ama izin ver..." Elini dudaklarına götürdü ve sonra bırakıp aniden ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Elizabeth sordu.

"O Gökta," dedi, "ve ben kendi bencil taleplerimi ona dayatıyorum. Gitmem gerek, Elizabeth. İzin verir misin? Mümkünse yarın arayacağım. Ama Lily'yi beni kabul etmesi için zorlamamalısın. Ona göz kulak ol."

"Ekselansları." Lily, Neville odaya girdiğinden beri ilk kez konuştu. Portfrey ve Elizabeth ona bakmak için döndüler. "Sizi yarın kabul edeceğim."

"Teşekkür ederim." Gülümsemedi ama sanki onu yutacakmış gibi tekrar baktı. Resmi bir selam verdi ve kapıya doğru döndü.

"Beni bekle Portfrey, olur mu?" Neville sordu. "Bir dakika içinde seninle olacağım."

Majesteleri başıyla onayladı ve Elizabeth'le birlikte kitap odasından ayrıldı.

Neville ayağa kalktı ve Lily'yi kendi yanına çekti. Kollarını ona doladı ve yakınına çekti. İnsanın çok sevdiği anne ve babasının gerçek anne ve babası olmadığını aniden keşfetmesi nasıl bir duygu olmalı, diye düşündü. Bunu kendi anne babasının keşfettiğini hayal etmeye çalıştı. Kendini köksüz, dayanaksız hissedirdi. Korku hissedirdi.

"Partiyi unutmanı istiyorum," dedi ona, "ve odana çık. Dolly için zili çal ve sonra yatağına git. Uyumaya çalış. Uyuyacak mısın?"

"Evet," dedi.

Onu bu kadar kayıtsız, itaatkâr bir çocuk gibi itaat etmeye bu kadar istekli görmek ona acı veriyordu. Lily'ye hiç benzemiyordu. Ama Portfrey haklıydı. Derin bir şok geçiriyordu. Doyle'un ölümünü izleyen saatlerdeki halini hatırladı.

"Bu gece çok fazla düşünmemeye çalış," dedi. "Yarın yeni gerçeklere daha iyi uyum sağlayabileceksiniz. İnaniyorum ki sonunda hiçbir şey kaybetmediğini anlayacaksın. İnsanın kendi tohumundan ya da rahminden çıkan çocuğa bakması başka bir şeydir Lily. Bir başkasının hiçbir sorumluluğu olmayan çocuğunu sevmek ve ona değer vermek başka bir şeydir. Annen ve baban senin için bunu yaptı. Annenizi tanı mıyordum ama bir babanın kızına karşı, babanızın size karşı hissettiği kadar sadık ve şefkatli bir sevgi hissedebilmesine her zaman hayret etmişimdir. Onları kaybetmedin. Sadece gelecekte seni sevecek, değer verecek ve geçmişi kıskanmayacak insanlar kazandın."

"Çok yorgunum," dedi ve yüzünü ona doğru kaldırdı -solgun, iri gözlü yüzünü. "Düzgün düşünemiyorum, hatta çarpık çizgilerle bile."

"Biliyorum." Adam başını eğip onu öptü ve kadın içini çekerek dudaklarını tekrar adamın kılere bastırdı ve kollarını kaldırıp adamın boynuna doladı.

Leicestershire'a yaptığı yolculuk sırasında onu çok özlemişti. Ve onun güvenliği için endişelenmekten hasta olmuştu - özellikle de mektubu okuduktan sonra. Onun küçük, biçimli vücudunu yeniden kendi vücudunda hissetmek, kollarını boynuna doladığını ve dudaklarının dudaklarına yapıştığını hissetmek, onu boğmakla tehdit eden açlıkları uyandırdı. Ama tutkuya kapılacak durumda değildi. Üstelik bu gece halledilmesi gereken çok önemli bir mesele vardı ve Portfrey onu bekliyor olacaktı.

"Şimdi yatağına git aşkım," dedi başını kaldırıp iki eliyle yüzünü çerçeveleyerek. "Yarın görüşürüz."

"Evet," dedi. "Yarın. Belki beynim yarın çalışır."

Bölüm 24

Lily derin uykusundan uyandığında sabah güneşi penceresinden içeri girmeye başlamıştı bile. Sık sık yaptığı gibi yorganı arkaya atıp yataktan fırladı ve gerindi. Ne tuhaf bir rüya görmüştü! Henüz hatırlayamıyordu bile ama tuhaf olduğunu biliyordu.

Ortada durdu.

Ve hatırladı. Bu bir rüya değildi.

O Lily Doyle değildi. Babası onun babası değildi. Kilbourne Kontesi Lily Wyatt bile değildi. O Leydi Frances Lilian Montague'du, tamamen yabancı biriydi. Portfrey Dükü'nün kızıydı. Büyükbabası Baron Onslow'du.

Bir an için zihni yine dün akşamki sersemliğe sığınmakla tehdit etti, ama bunu yapmanın hiçbir yararı yoktu. Panikle savaştı.

Kimdi o?

İspanya'da geçirdiği yedi ay boyunca kimliğini korumak için mücadele etmişti. Bu hiç kolay olmamıştı. Her şeyi elinden alınmıştı - kendi giysileri, madalyonu, özgürlüğü, bedeninin ta kendisi. Ama yine de kim olduğuna dair temel bilgiye tutunmuştu; bundan vazgeçmeyi reddetmişti.

Şimdi, bu sabah, artık kendini tanııyordu. Frances Lilian Montague kimdi? O sade, yakışıklı adam -kendi *gözleri gibi mavi gözleri* olan- nasıl babası olabilirdi? Madalyonunda adının baş harfi onunkiyle aynı olan kadın nasıl annesi olabilirdi?

Babası olan dük ile annesi olan kadın evlendikten çok kısa bir süre sonra ayrılmışlardı. Lily *bunun* nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kadının hissetmiş olması gereken özlem ve yalnızlık acısını biliyordu. Ve birbirlerini sevmişlerdi. Lily aşka gebe kalmıştı.

Dük dün akşam ona anlatmıştı. Birbirlerini sevmişler ve sonsuza dek ayrılmışlardı. Çocukları, Lily'nin anne-babası olan insanlarla kısa sürmesi planlanan bir dönem için terk edilmişti.

Annesi ve babası, onu bir anne babanın çocuğunu sevebileceği kadar çok sevmişlerdi.

Annesi olan kadın da onu sevmiş olmalıydı. Lily kendi kendine, ayrılıklarından sonra Neville'den bir çocuğu olsaydı nasıl hissedeceğini hayal etti. Evet, annesi onu sevmişti. Ve babası Dük, yirmi yıldan fazla bir süredir ne karısından ne de Lily'nin bir yerlerde var olduğuna dair inancından vazgeçebilmişti.

Leydi Frances Lilian Montague olmak istemiyordu. Portfrey Dükü'nün babası olmasını istemiyordu. Babasının, onu doğuran adam olmasını istiyordu. Ama istese de istemese de bunların hepsi doğrudu. Ve on sekiz yıl boyunca dünyanın en iyi babasına sahipken ve ölümünden bu yana geçen üç yıl boyunca onunla ilgili anılarına sahipken, Portfrey Dükü'nün tüm bu süre boyunca kendi çocuğundan yoksun olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Onun için sevgiyle dolu olan tüm o yıllar, onun için boş geçmişti.

O onun babasıydı. Bu fikri hiç çekinmeden zihninde test etti. Portfrey Dükü onun babasıydı. Ve babam her zaman bunu eninde sonunda öğrenmesini istemişti. O ve annesi ona hayatı boyunca takması için bir madalyon vermişlerdi ve babam her zaman, eğer savaşta ölürse onun çantasını bir subaya götürmesi konusunda ısrar etmişti. Babasının gerçeği kendisinden neden bu kadar uzun süre sakladığını ya da neden Portfrey Dükü'yle bağlantı kurmaya çalışmadığını bilmiyordu. Oh, evet, biliyordu. Annesinin onun üzerine nasıl titrediğini, babasının sanki güneş onun üzerinde doğup batıyormuş gibi davrandığını hatırlayabiliyordu. Kendilerini ondan vazgeçemeyecek durumda bulmuşlar ve şüphesiz bunu yapmamak için her türlü iyi nedeni bulmuşlardı. Babası ona yetişkinliğe ulaştığında söylemeye niyetlenmişti. Böyle bir niyeti olduğundan emindi.

Lily onun niyetinin ya da amacının ne olduğundan asla emin olamayacağına karar verdi. Ama iki şeyi biliyordu. Babası gerçeği ondan sonsuza dek saklamaya niyetli değildi. Ve babası onu sevmişti.

Birden, bir dükün kızı ve bir baronun torunu olmanın kötü bir şey olmadığını düşündü. Neville ile eşitlik hayalleri kurmuştu.

ve belki de doğum ve servet dışında her şeyde bunu başaracağına inanmıştı.

Oldukça zayıf bir şekilde gülümsedi.

Elizabeth giyinmiş ve Lily'den önce kahvaltı salonundaydı; bu alışılmadık bir durumdu. Ayağa kalktı, Lily'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve yüzüne dikkatle bakmadan önce onu iki yanağından öptü.

"Lily," dedi, "nasılsın canım?"

"Uyandım," dedi Lily. "Tamamen uyanık."

"Onu bu sabah kabul edecek misiniz?" Elizabeth'in sesi oldukça endişeli geliyordu. "Kendini hazır hissetmiyorsan buna gerek yok."

"Onu kabul edeceğim," dedi Lily.

Bir saat sonra, onlar salonda oturmuş nakış işlerken -ya da en azından işliyorumuş gibi yaparken- geldi. Kâhyanın topuklarına basarak odaya girdi, selam verdi ve sonra sanki birdenbire bütün güvenini kaybetmiş gibi kapının yanında durdu.

"Aman Tanrım, Lyndon," dedi Elizabeth ona doğru aceleyle, "ne oldu?"

"Bir kapıyla talihsiz bir karşılaşma mı?" dedi, kelimeleri bir soru olarak ifade etti, sanki açıkça saçma bir yalanı kabul etmeye istekli olup olmayacaklarını soruyormuş gibi. Yüzü morluklarla parlıyordu. Sol gözü kan çanağına dönmüştü ve dış köşesi morarmıştı.

Lily sessizce, "Bay Dorsey'le kavga ediyordunuz," dedi.

Ona birkaç adım daha yaklaştı. "Bir süredir onun için ciddi bir tehlike altında değilsin, Lily," dedi. "Anladığım kadarıyla Kilbourne seni yakın takibe almış, ben de Dorsey'i yakın takibe almıştım. Onun yaptığını biliyordum, ama dün akşama kadar bunu kanıtlayamamıştım. Bir daha sizi rahatsız edemeyecek."

Lily dün gece Dük ve Neville'in partiden neden bu kadar erken ayrıldıklarını bildiğini sanıyordu. Ama zihni ne bu bilgiyle ne de başka bir şeyle başa çıkabilmişti.

"Öldü mü?" diye sordu.

Adam başını eğdi.

"Onu sen mi öldürdün?"

Tereddüt etti. "Yumruk yumruğa bir kavgada onu bayılttım," dedi. Kilbourne ve ben onu soğukkanlılıkla, hatta ölümüne bir düelloda öldürmeyi vicdanlarımıza sığdıramayacağımız konusunda büyük bir üzüntüyle anlaşmıştık, ama onu yargılanmak üzere bir polis memuruna ve bir sulh yargıcına teslim etmeden önce ağır bir şekilde cezalandıracağımız konusunda anlaşmıştık. Ama dikkatsiz davrandık. Götürülmeden önce bir silah kaptı ve eğer Kilbourne onu vurmasaydı beni öldürecekti."

Elizabeth iki elini de ağzına götürmüştü. Lily sakince Dük'ün gözlerinin içine baktı ve anlatmaya hazırlandığı her şeyi duyduğunu anladı. Bay Dorsey muhtemelen annesini ve Bay William Doyle'u öldürmüş olsa da, onu üç ayrı kez öldürmeye çalışmış ve Neville'i neredeyse öldürüyor olsa da, bu cinayetlerin ya da cinayet girişimlerinin herhangi birini mahkemede kanıtlamanın zor olabileceğini biliyordu. Silahı Bay William Doyle'un içinde bırakmasının dikkatsizlik olup olmadığından emin değildi.

Dorsey'in ulaşabileceği bir yerde. Belki de o silahı almasını istemişlerdi. Belki de onu kullanmaya çalışmasını istemişlerdi, böylece kendini savunmak için onu vurmak için mükemmel bir bahaneleri olacaktı.

Dük'ün kendisi bunu asla söylemezdi elbette. Neville de öyle. Ve asla sormayacaktı. Gerçekten bilmek istemiyordu.

"Öldüğüne sevindim," dedi, gerçeği söylediğini fark edince neredeyse şok olmuştu. "Teşekkür ederim."

"Calvin Dorsey konusunda söyleyeceklerimiz bu kadar," dedi. "Güvendesin, Lily. Özgürsün."

Başını salladı.

"Evet," dedi Elizabeth hızlıca, "hizmetçimle buluşmam gerekiyor. Bugün hesapları gözden geçirme günümüz. Bana yarım saat izin verir misin, Lyndon? Lily?"

Lily başını salladı ve dük eğildi.

Elizabeth'i odadan uğurladıktan sonra arkasını döndüğünde temkinli görünüyordu ama Lily ona gülümsedi.

"Oturur musunuz, majesteleri?" diye sordu.

Onunkine oldukça yakın bir sandalyeye oturdu ve birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı.

"Anlayışla karşılayacağım," dedi sonunda, sanki iyi prova edilmiş bir konuşma yapıyormuş gibi, "eğer bu ilişkiyi kabul edemeyeceğini düşünüyorsan, Lily. Kilbourne dün gece bana Çavuş Thomas Doyle hakkında epey şey anlattı. Onunla gurur duymanı ve ona olan sevgini anlayabiliyorum. Ama sana yalvarıyorum -lütfen!- hayatının geri kalanında rahat bir bağımsızlık içinde yaşayabilmen için servetimin önemli bir kısmını senin üzerine yapmama izin ver. En azından bunu sizin için yapmama izin verin."

"En azından daha fazlasını kabul etmeye hazır olduğumu söylesem ne yapmak isterdiniz?" diye sordu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı, bunu yaparken ona düşünceli bir şekilde baktı. "Seni herkesin önünde kabul ederdim," dedi. "Seni Warwickshire'daki Rutland Park'a götürür ve her günün her dakikasını seni tanımak ve senin de beni tanımana izin vermek için harcardım. Seni giydirir ve mücevherlerle donatırdım. Eğitimine devam etmen için seni teşvik ederdim. Büyükbabanla tanışman için seni Leicestershire'daki Nuttall Grange'a götürürdüm. Geriye ne kaldı? Kaybettiğimiz yılları telafi etmek için elimden gelen her yolu denerdim." Yavaşça gülümsedi. "Ve senden Thomas ve Beatrice Doyle hakkında hatırlayabildiğin her şeyi ve büyüme yıllarını bana anlatmanı isterdim. Yapmak istediğim şey bu, Lily."

"O halde bunu yapmalısınız, Majesteleri," dedi.

Uzun süre birbirlerine baktılar, öyle görünüyordu ki adam ayağa kalkıp ona yaklaştı ve elini uzattı. Kadın ayağa kalktı, elini adama uzattı ve adamın elini dudaklarına götürmesini izledi.

"Lily," dedi. "Ah, canım benim. Benim çok, çok sevgilim."

Elini geri çekti, kollarını onun beline doladı ve yanağını omzuna yasladı. "O her zaman benim babam olacak," dedi. "Ama bugünden itibaren sen benim babam olacaksın. Sana böyle hitap edebilir miyim? Baba mı?"

Kolları onu demir bir bant gibi sarmıştı. Acı dolu ilk hıçkırığı duyduğunda biraz telaşlandı ama adam geri çekileceği sırada kollarını ona daha sıkı sardı.

"Hayır, hayır," dedi. "Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Uzun süre ağlamadı. Erkekler ağlamaz. Bunu deneyimlerinden biliyordu. Yakın bir arkadaşlarının bir top güllesiyle bin parçaya bölünmesini izlemiş ya da cerrahlar tarafından bir uzuvları kesilmiş ya da neredeyse yirmi bir yıl sonra bir kızları olduğunu yeni keşfetmiş olsalar bile, bunu korkunç derecede utanç verici bir zayıflık işareti olarak görürlerdi. Birkaç dakika sonra ondan uzaklaştı ve pencereye doğru ilerledi; orada sırtını odaya dönmüş, büyük bir mendille burnunu silerken duruyordu.

"Sizi bu duruma maruz bıraktığım için çok üzgünüm," dedi. "Bu bir daha olmayacak. Beni güçlü ve güvenilir bulacağına inanıyorum Lily, iyi bir bakıcı ve iyi bir koruyucu."

"Evet, biliyorum baba," dedi arkasından gülümseyerek.

Adamın içine bir nefes çektiğini ve birkaç dakika tuttuğunu duydu. "Sanırım," dedi, "son yirmi yıl içinde herhangi bir zamanda yeniden evlenebilirdim. Bir kreş dolusu çocuğum olabilirdi ve şimdiye kadar binlerce kez böyle çağırılabilirdim. Sanırım Lily, bunu ilk kez senin ağzından duymak için beklemeye değdi."

"Rutland Park'a ne zaman gideceğiz?" diye sordu. "Büyük bir ev mi? Sevecek miyim... Baba?"

Dönüp ona baktı. "Mümkün olan en kısa sürede," dedi. "Newbury Abbey'den daha büyük. Orayı çok seveceksiniz. Bunca yıldır seni bekliyordu. Elizabeth'in seninle gelip gelmeyeceğine baksak iyi olur. Bugün perşembe. Pazartesi diyelim mi?"

Lily başını salladı.

Ona gülümsedi ve zil sesine doğru yürüdü. Çağrıya cevap veren hizmetkâra Leydi Elizabeth'e uygun bir zamanda salona dönmesini söylemesini istedi. Sonra ikisi de tekrar oturdular ve birbirlerine baktılar.

Lily, adamın ona bakıp gülümsediğini söylemenin daha doğru olacağını düşündü. Yüzündeki hırpalanmış ifadeye rağmen çok mutlu görünüyordu. Lily kendi yüz ifadesini kasıtlı olarak parlak tuttu -tümüyle yapmacık olduğundan değil. Ama bir kısmı öyleydi. Son birkaç yıldır pek çok kez yaptığı gibi yine bilinmeyene doğru adım atıyordu.

Londra'dan Newbury Abbey'e seyahat ettiğini ve uzun yolculuğun neredeyse s o n a erdiğini umduğunu hatırlıyordu. Gördüğünü hatırlıyordu

Neville'i neredeyse bir buçuk yıl sonra ilk kez görüyor ve koşulların zorluğuna rağmen nihai bir eve dönüş hissi yaşıyordu.

Ama evde değildi. Hâlâ da değildi. Hiç olup olamayacağını merak ediyordu. Sonunda vardığını hissedeceği, hayatının geri kalanını yaşamak için huzur içinde yerleşebileceği zaman gelecek miydi?

Yoksa hayat her zaman bilinmeyen bir yolda yapılan bir yolculuk muydu?

Dük, Elizabeth odaya dönmeden hemen önce, "Kilbourne," dedi, "öğleden sonra seni ziyaret etmek niyetinde olduğunu bildirmemi istedi, Lily, eğer onu kabul etmek istersen."

Neville, Calvin Dorsey'in ölümünü izleyen gece ve sabah boyunca, başka bir insanı öldürmenin insanın zevkle yapacağı bir şey olmadığını düşündü. Hele savaşta hiç... Öldürdüğü insanların kendisinden daha kötü ya da ölümü daha çok hak eden insanlar olmadığını bilincindeydi. Ama öldürdüğü adam bir katil olduğunda, karısının annesini öldürdüğünde ve birkaç kez onu da öldürmeye çalıştığında bile. Belki de Dorsey'nin dikkatsizce bırakılmış tabancanın yemini yutmasını izlemekten ve kendisine onu öldürmekten başka seçenek bırakılmamasından belli bir tatmin duymuştu -özellikle de Dorsey'nin kanuna teslim edilmeden önce hangisinin cezalandırılacağı konusundaki tartışmayı Portfrey kazandığında. Ama kesinlikle zevk almıyordu.

Lily'nin doğumuyla ilgili gerçeği keşfetmekten zevk alıyor muydu? Ondan daha üstün olduğunu öğrenmek? Lily'nin ona verebileceği hiçbir şey olmadığını, Lily'nin de şu anda aşırı zenginlik içinde olmadığını öğrenmek? Lily'yi böyle mi kazanmayı ummuştu -konumuyla, zenginliğiyle ve Lily'nin neredeyse yoksulluk içinde olmasının onu kendisine dönmeye zorlayacağı umuduyla? Kesinlikle hayır. Onun kendisiyle eşit olmasını, kendisini eşit *hissetmesini* istiyordu. Lily'nin kendisini ondan çok daha aşağı görmesi, Newbury'ye geldiğinde mutluluk için sahip olabilecekleri her türlü şansı yok etmişti.

O halde olayların bu şekilde gelişmesine sevinmesi gerekirdi. Neden sevinmiyordu? Sonunda bunun Lily'nin kendisi yüzünden olduğu sonucuna vardı. Zavallı Lily çok acı çekmişti.

Son bir buçuk yılda çok çalkantı yaşadı. Köklerini kaybetmeye nasıl dayanabilirdi? Öğleden sonra Elizabeth'e uğradığında onu tamamen yıkılmış mı bulacaktı? Daha da kötüsü, onu dün akşamki gibi sersemlemiş ve pasif bir halde, o yılmaz kişiliğinden tamamen farklı mı bulacaktı?

Elizabeth'in evine büyük bir endişeyle yaklaştı. Hatta eve girip Bayan Doyle'a kendisini kabul edip etmeyeceğini sorduğunda, onun bir ret cevabı göndereceğini umuyordu. Ama kabul etmedi. Uşak ona misafir odasına kadar eşlik etti. Hem Lily hem de Elizabeth oradaydı.

"Neville," dedi Elizabeth, selam verdikten sonra odanın öbür ucundan ona doğru gelirken. Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Lily ile özel olarak konuşmana izin vereceğim." Ve daha fazla uzatmadan odadan çıktı.

Lily ezilmiş ya da sersemlemiş görünmüyordu. Gerçekten de, saçları yumuşak bir şekilde yüzüne doğru kıvrılmış, şık, dallı muslin elbisesi içinde son derece canlı görünüyordu.

"Bay Dorsey'i öldürdünüz," dedi. "Babam bana bu sabah söyledi. Daha önce hiç kimsenin ölmesini istememiş olmama rağmen öldüğü için üzgün değilim. Ama bunu yapmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Öldürmenin kolay olmadığını biliyorum."

Evet, Lily işi öldürmek olan bir orduyla büyüdüğü için bunu bilirdi.

Ama babam?

"Bu," dedi, "neredeyse kolaydı."

"Bu konuda daha fazla konuşmayacağız," dedi kararlılıkla. Sandalyesinden kalkıp odanın öbür ucundan ona doğru geldi. "Neville, pazartesi günü babam ve Elizabeth'le birlikte Rutland Park'a gideceğim. Yarın gazetelerde bir ilan çıkacak. Onunla biraz zaman geçireceğim, kızı olmayı öğreneceğim, onun da benim babam olmayı öğrenmesine izin vereceğim. Büyükbabamın ve annemin mezarını görecek. Gideceğim... gideceğim."

"Evet." Kalbi takla atmış gibi hissetti ve sonra botlarının tabanına kadar battı -kendi kendine onun için mutlu olduğunu söylerken bile.

Ona yarı gülümsedi. "Ben Lily Doyle'dum," dedi. "Sonra Lily Wyatt oldum, sonra da olmadım. Şimdi Lily Montague'um. Kim olduğumu keşfetmek zorundayım."

gerçekten öyleyim. Londra'ya geldikten sonra cevabı keşfettiğimi düşünmüştüm ama bugün her zamankinden daha uzakta hissediyorum."

"Sen Lily'sin." Ona gülümsemeye çalıştı.

Başını salladı ve gözleri yaşlarla parladı. "Ne kadar sürecektir?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı.

Bu konuda ona baskı yapamayacağını fark etti. Taşıyacak bir yüke daha ihtiyacı yoktu. Ve bu sorunun cevaplanamaz olduğunu biliyordu.

Her şeye rağmen onlar için bir gelecek olduğuna inanmaya başlamıştı. Vauxhall'da bu konuyu test etmenin eşiğine gelmişti. Büyüleyici bir vaatle başlayan o geceyi hatırlamaktan nefret ediyordu. Şimdi yine belirsiz bir süre beklemek zorunda kalacaktı ve bu bekleyişi kolaylaştıracak hiçbir kesinlik yoktu.

Adam iki elini de onunkilere uzattı ve kadın da kendi ellerini onların arasına koydu.

"Ondan hoşlanacaksın Lily," dedi. "Hatta seveceksin bile diyebilirim. O iyi bir adam ve senin baban. O zaman git ve kendini bul. Ve mutlu ol. Bana söz verir misin?"

Üst dudağını ısırıldığını görebiliyordu.

Ellerini sıktı ve teker teker dudaklarına götürdü. "Londra'yı fazla sevmiyorum," dedi. "Yaz için Newbury'ye dönmekten memnun olacağım. Yarın ya da ertesi gün gideceğimi söyleyebilirim. Belki, uygun görürseniz, bana oradan bir mektup yazarsınız?"

"Ben... yeterince iyi yazamıyorum," dedi.

"Ama yapacaksın." Ona gülümsedi. "Ve cevabımı da okuyabileceksin."

"Öyle mi?" diye sordu ona. "Bazen keşke diyorum - ah, keşke yine Lily Doyle olsaydım ve sen de Binbaşı Lord Newbury ve babam olsaydın..."

"Ama biz değiliz," dedi üzüntüyle. "Yine de bir şeyi bilmeni istiyorum Lily. Omuzlarına bir yük daha binmesi için değil, bazı şeylerin değişmez ve değiştirilemez olduğunu bilmen için. Seninle evlendiğimde seni seviyordum. Bugün de seviyorum. Son nefesime kadar da seveceğim. Bu zaman dilimleri arasındaki her an boyunca seni sevdim ve seveceğim."

"Ah. Ama doğru zaman değil," dedi Lily, gözleri adamın içine giremediği bir duyguyla bulutlanmıştı. Zavallı Lily. Son zamanlarda başına o kadar çok şey gelmişti ki, hepsini onurlu ve dürüst bir şekilde karşılamıştı.

"Bu ziyareti uzatmayacağım," dedi ona. "Ben gidiyorum, Lily. Elizabeth'e özürlerimi iletirim

mi?" Başını salladı.

Birkaç dakika daha birbirlerinin ellerine sarıldılar. Ama kadın haklıydı. Doğru zaman değildi. Eğer ona geri dönerse -ona geri *döndüğünde*- hayatlarının geri kalanında onunla birlikte olmaktan başka bir şeye ihtiyacı olmamalıydı.

Gözlerindeki gülümsemeyi koruyarak ellerini nazikçe geri çekti ve başka bir şey söylemeden onu terk etti.

Kilbourne Evi'ne dönerken yolu yarılamıştı, sokaklarda gözlerini kırpmadan yürüyordu ki, arabasıyla Elizabeth'in evine gittiğini hatırladı.

BÖLÜM V

Bir Düğün

Bölüm 25

Lily arabanın penceresinden hevesle bakıyor, kibar görünmeye bile çalışmıyordu. Yukarı Newbury köyü çok tanıdık geliyordu. Posta arabasından indiği han ve aşağı köye inen dik patika vardı. Ve orada-

"Arabayı durdurabilir miyiz?" diye sordu.

Portfrey Dükü karşı koltuğundan ön panele vurdu ve araba aniden durdu. Lily günün serinliğine rağmen camı hemen indirdi ve başını camdan içeri uzattı.

"Bayan Fundy," diye seslendi. "Nasılsınız? Çocuklar nasıl? Oh, bebek büyümüş."

Dük ve Elizabeth sessizce eğlenen bakışlar atarken, düklük armalı büyük arabaya aval aval bakan Bayan Fundy genişçe gülümsedi, birden telaşlandı ve reverans yaptı.

"Hepimiz çok iyiyiz, teşekkür ederim leydim," dedi. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Tekrar dönmek çok güzel," dedi Lily. "İzin verirseniz bir gün sizi ziyaret edeceğim."

Araba yeniden hareket ederken Bayan Fundy'ye gülümsedi. Eve gelmediğini kendine hatırlattı. Newbury Abbey evi değildi. Ama sanki eviymiş gibi *hissediyordu*. Babasının tahmin ettiği gibi Rutland Park'ı sevmeye başlamıştı. Babasını da sevmeye başlamıştı, bunu yapmaya kararlıydı ama bu hiç de zor olmamıştı. Nuttall Grange'e yaptıkları uzun ziyaretten bile keyif almıştı; orada yatalak büyükbabasının ve aslında hiç de teyze olmayan iki halasının -Bessie Doyle ve annesinin kız kardeşi-sevgisini kazanmıştı. Hatta oraya

Kendini mutlu, yerleşik, kendisiyle ve dünyayla barışık hissetmek için. Londra'dan ayrıldığından beri bir kez bile kâbus görmemişti.

Ama Newbury Abbey, henüz ne parkı ne de evi görmemiş olmasına rağmen, ona evi gibi gelmişti.

"Şuna bakın!" diye hayretle haykırdı araba kapılardan dönüp ormanın içinden geçen araba yolunda ilerlemeye başladığında. Ağaçların hepsi kırmızılarının, sarıların ve kahverengilerin muhteşem tonlarındaydı. Yapraklardan birkaçı çoktan dökülmüş ve yol boyunca renkli bir halı gibi serilmişti. "Sonbaharda İngiltere'den daha görkemli bir şey gördün mü hiç baba? Sen gördün mü Elizabeth?"

"Hayır," dedi babası.

"Sadece ilkbaharda İngiltere'de," dedi Elizabeth. "Ve bu *daha fazla* değil muhteşem, beyan ederim, sadece muhteşem."

Lily buraya ilk geldiğinde bahar mevsimiydi. Şimdi ise sonbahardı, Ekim. Lily aradaki aylarda ne kadar çok şey olduğunu düşündü. Geceleri elinde çantasıyla bu yolda yürüdüğünü hatırlayabiliyordu...

Eylül başında Elizabeth'in istediği gibi ona mektup yazmıştı. Elizabeth'e, bekâr bir beyefendiye yazmasının istisnai bir durum olup olmadığını sormuştu. Elizabeth gözleri parlayarak, aslında hiç de öyle bir şey olmadığını söylemişti. Ama o sırada orada bulunan babası hepsine onun Lily olduğunu ve şok edici bir şekilde uygunsuz bir şey yapmadan her kuralı neredeyse kırılma noktasına kadar esnetmekte oldukça usta olduğunu hatırlatmıştı -onun asıl cazibesi buydu, diye eklemişti ilk başta onu şaşırtan gülümseyen hoşgörüsüyle. Ve böylece yazmıştı - zahmetli bir özenle ve yuvarlak, çocuksu bir el yazısıyla. El yazısı üzerinde çalışıyordu ama bu zaman alacaktı.

Babasıyla mutluydu, diye yazmıştı. Elizabeth'in arkadaşlığından memnundu. Nuttall Grange'e gitmiş ve büyükbabasıyla tanışmıştı. Annesinin mezarına çiçek koymuştu. Leydi Kilbourne'un, Lauren ve Gwendoline'in de iyi olmasını umuyordu. Onun da iyi olduğunu umuyordu. Onun itaatkâr hizmetkârıydı.

Ekim ayında annesinin ellinci doğum gününü kutlamak üzere onu ve babasını Newbury Manastırı'na davet etmek için mektup yazmıştı. Elizabeth katılmak için hazırlıklarını yapmıştı bile.

Ve işte buradaydılar. Onlar sadece misafirdi. Ama bu bir eve dönüş gibiydi. Ve Lily, ev görüldüğünde birden parlayan gözlerle babasına baktı, onun anladığını ve biraz üzüldüğünü gördü, yine de ona gülümsedi.

"Baba." Düşüncesizce öne doğru eğildi ve onun elini tuttu. "Gelmemizi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum."

Boştaki eliyle onun elini okşadı. "Lily," dedi, "yirmi bir yaşındasın canım. Hâlâ babanla evde olmak için şaşırtıcı derecede yaşlısın. Seni daha uzun süre yalnız bırakacağımı sanmıyorum."

Ama bu söylenemeyecek kadar açık bir şeydi. Arkasına yaslandı, gülümsemesi biraz soldu. Hiçbir şeyi hafife almayacaktı. Aradan birkaç ay geçmişti. Onun hayatında çok şey değişmişti ve belki onun hayatında da değişmişti. Onları nezaketen davet etmişti. Şüphesiz başka konuklar da olacaktı. *Onun kendisini* davet etmiş olmasına fazla önem vermeyecekti.

Kendine bu aptalca şeyleri yeterince sık söylerse, belki de sonunda onlara inanmaya başlayacaktı.

Arabaları fark edilmişti. Yaklaşırken büyük çift kapı açıldı ve insanlar evden dışarı döküldü -Gwendoline, Joseph, kontes ve... o.

Arabanın kapısını açan ve merdivenlerden inen Markiz oldu. Dük neredeyse basamaklar inmeden dışarı çıkmış ve Elizabeth'i aşağı indirmek için dönmüştü. Kontes ona sarılmak için öne çıktı. Herkes aynı anda konuşmaya çalışıyordu.

Sonra biri arabanın içine eğildi ve Lily'ye doğru elini uzattı; yalnız da olabilirlerdi. Diğer her şey gözden ve sestten kayboldu. Adam parlayan gözleri ve sıkıca sıkıştırılmış dudaklarıyla ona bakıyordu. Lily de ona aptalca gülümsüyordu.

"Lily," dedi.

"Evet." Ve birdenbire tüm endişelerinin gerçekten de çok aptalca olduğunu anladı. "Merhaba Neville."

Elini onun elinin içine koydu.

Doğum günü partisine daha bir gün olmasına rağmen evde çok sayıda misafir vardı. Akşam yemeği kalabalık ve gürültülü bir olaydı. Neville, annesinin Portfrey'i sağına, Lily'yi de soluna oturttuğunu memnuniyetle fark etti. Masanın başındaki yerinden çok uzaktaydılar. Öğleden sonra terasta geçirdikleri o anlar dışında, onunla neredeyse hiç konuşma fırsatı olmamıştı.

Gerçekten umursamıyordu. Şu an için onu gözlemlemekten, izlemekten ve birkaç ayın onda yarattığı değişiklikleri not etmekten memnundu. Elizabeth'in bir keresinde ona, yeni bilgi ve becerilerin insanı değiştirmediklerini, sadece var olanın üzerine bir şeyler eklediğini söylediğini hatırlıyordu. Bu Lily için de geçerliydi. Modaya uygun, dengeli ve canlıydı. Kibar ortamlarda dilini bağlayan o korkunç yetersizlik duygusu gitmişti. -En azından Newbury Manastırı'na en son gittiğinde kadınlarla birlikteydi. Herkes kadar ve pek çoğundan daha fazla konuşuyordu. Gülümsedi ve kahkaha attı.

Ama o hâlâ Lily'ydi. Olmak için yaratıldığı Lily'ydi ama artık her ortamda ve her arkadaşta neşe bulabilecek kadar özgürdü.

Joseph ona okuma becerilerinin nasıl gittiğini sorduğunda, bir şekilde herkesin ilgi odağı olduğu ve herkes onu duymak için öne eğildiği için masanın uzunluğu boyunca neredeyse sessizlik olduğu için onun konuşmasının parçalarını yakaladı.

"Ah, Şimdi bir bahse girecek kadar aptal olsaydınız çok büyük bir bahis kaybederdiniz, sizi temin ederim," dedi ona. "Gerçekten de çok iyi okurum. Değil mi, Elizabeth? Eğer dikkatimi dağıtacak bir Şey yoksa ve çok uzun kelimeler kullanmazsam, bütün bir sayfayı yarım saatte okuyabilirim. Ve kelimeleri yüksek sesle söylemem, hatta sessizce ağzıma almam bile gerekmiyor. *Bu* konuda ne düşünüyorsun Joseph?" Kendi hesabına neşeyle güldü, bu ses masanın üzerinde yankılandı.

"Sanırım sen sayfanın sonuna gelmeden çok önce uykuya dalmış olurdum, Lily," dedi Joseph esnerken, bir elinin parmakları nazıkçe ağzını sıvazlıyordu.

Çok hoş bir kız, diye düşündü Neville, kendisine yakın oturan akrabalarıyla sohbet edebilmek için ara sıra gözlerini ondan ayırmaya çalışarak. Bunu yapmak kolay değildi.

Oh, evet, o hâlâ Lily, diye düşündü birkaç dakika sonra. Uşaklardan biri bir tabağı almak için masaya doğru eğildiğinde Lily ona baktı ve yüzü tanıdık bir ifadeyle aydınlandı.

"Bay Jones!" diye haykırdı. "Nasılsınız?"

Zavallı Jones neredeyse tabağı düşürüyordu. Kıpırmızı oldu ve Neville'in yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Ah, biliyorum," dedi Lily, anında pişmanlık duyarak. "Sizi utandırdığım için özür dilerim. Yarın sabah izin verirsiniz mutfağa gelip herkesle sohbet edeceğim. Hepinizi görmeyeli bir asır oldu."

Neville, annesinin Lily'ye gerçek bir şefkatle gülümsediğini fark etti.

Lily ona dönerek, "Eğer sakıncası yoksa, hanımefendi," dedi. "Evde olmadığımı unutuyorum. Evde sık sık mutfağa inerim, değil mi baba? Evin en rahat odası orası ve orada yapacak işe yarar bir şeyler bulacağımdan her zaman emin olabilirim. Babam aldırılmaz."

Kontes elini masaya vurarak, "Ben de öyle çocuğum," dedi.

"İnsan çabucak öğreniyor hanımefendi," dedi Portfrey Dükü iç çekerek, "kız çocukları babalarını küçük parmaklarıyla sarmak için yaratılmışlardır."

Farklı bir adam gibi görünüyordu, Neville neredeyse geldiği andan itibaren bunu fark etmişti. Üzerinde bir mutluluk parıltısı vardı ve kızıyla duyduğu muazzam gururu gizlemek için çok az şey yapıyordu.

Daha sonra salonda Lily herkese kendini sevdirdi, teyzelerinin her biriyle ve annesiyle oturup konuştu. Çay tepsisi kaldırıldıktan ve kuzenlerden bazıları müzikle eğlenmek için müzik odasına gittikten sonra, bir süre Lauren ile oturdu

ve onunla ciddiyetle konuştu, bunu yaparken de elini tuttu. Sonra Gwen onun üzerine eğilerek bir şeyler söyledi ve kol kola müzik odasına girmeden önce birbirlerine gülümsediler.

Lauren için zor bir akşam olmalı, diye düşündü Neville üzüntüyle. Londra'dan döndüğünden beri aralarında belli bir gariplik vardı -her şeye rağmen Yorkshire'a gitmemişti- çünkü her ne kadar duyduklarında hiçbir şey söylenmemiş olsa da, her ikisi de onun gelecek planları hakkında mahallede spekülasyonların yaygın olduğunu biliyordu. Leydi Lilian Montague'a evlenme teklif etmeye mi niyetliydi, yoksa Lauren'la evlenme planlarını yenilemeye mi?

O da Lauren da cevabı biliyordu. Ama bu aralarında hiç kelimelere dökülmemişti. Nasıl olabilirdi ki? Böyle bir şey beklediğini ima etmeden ona adreslerini yenilemeye niyeti olmadığını nasıl söyleyebilirdi? Ve Lauren ona, kendisiyle evlenmesini beklediğini ima etmeden, aralarında arkadaşlıktan başka bir şey olamayacağını anladığını nasıl söyleyebilirdi?

Ama her zamanki gibi dış görünüşü ve vakarıyla davrandı. Aklından neler geçtiğini bilmek mümkün değildi.

Lily'yi uzun zamandır seviyordu. İlkbaharda onu daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmemişti. Ama sevmişti. Sürekli onu düşünmeden eski hayatını yaşamaya çalışmıştı. Onun kendi zamanında kendisine geri döneceğinden çok emin olmamaya çalışmıştı.

Ama onu bir kez görmek, aklından bütün numaraları silip atmıştı. Lily olmadan hayatın onun için çok az anlamı olurdu. O güneş ışığı, sıcaklık ve kahkahaydı. O... Şey, o sadece onun aşkıydı.

Ona karşı mesafesini korudu. Bu ziyaretin gelişmesinde bir kaçınılmazlık olsa da onu aceleye getirmeyecekti. Babasıyla birlikte bir doğum günü partisini kutlamaya gelmişti. Yarın eğlenmesine izin verecekti. Ama yarından sonra...

Tüm hayalleri yarından sonra olacaklar üzerine kuruluydu. Şüphe etmeyi, korkmayı reddetti.

Lauren ve Gwendoline, saat geç olmasına rağmen malikâneye döndüklerinde hemen yatmadılar. İçinde ateş yakılmış olan oturma odasında birlikte oturdular. Burası misafir odasından daha küçük, daha rahat bir odaydı. İkiisi de bir süre hiç konuşmadan çıtırdayan alevlerin derinliklerine baktılar.

"Bana ne söyledi biliyor musun?" Lauren sonunda söyledi.

"Ne?" Gwendoline sordu. Kimin hakkında konuştuklarını açıklığa kavuşturmaya gerek yoktu.

"Bana ona kızgın olduğumu bildiğini söyledi," dedi Lauren. "Geçen bahar bana da kızdığını söyledi çünkü ben çok m kemmeldim, tüm hanımefendilerin olması gerektiği gibiydim, Neville'in kontesi olmaya ondan çok daha uyguntum. Gerçek duygularımın ne olması gerektiğine rağmen benim itidalime, vakarıma, ona karşı gösterdiğim şaşmaz nezakete hayran olduğunu söyledi. Sebeplerimden şüphe ettiği için kendisini affetmemi istedi."

Gwendoline, "Aranızda olanları bu kadar açık konuşmakta haklı," dedi. "Aklından geçenleri söylüyor, değil mi?"

"O-" Lauren gözlerini kapattı. "Neville'in istediği kadın o. Bütün gece ona nasıl baktığını fark ettin mi? *Gözlerini* gördün mü?"

"Bana," dedi Gwendoline sessizce, "Vernon'un yasını tutmayı ya da hayatımdaki çalkantılara uyum sağlamayı henüz tamamlamamışken, ailemin ortasına ansızın girerek beni incittiğini bildiğini söyledi. Benden onu affetmemi istedi. Dalkavukluk yapmıyordu Lauren. Ciddiydi. Hâlâ ondan nefret etmenin mümkün olmasını isterdim ama değil, değil mi? O çok sevimli biri."

Lauren ateşe doğru gülümsedi.

"Bunu söylediğimde," diye ekledi Gwendoline aceleyle, "kastettiğim-"

"Bu nedenle benden hoşlanmadığınızı mı?" Lauren ona bakarak şöyle dedi. "Hayır, tabii ki hayır, Gwen. Neden bu anlama gelsin ki? O benim rakibim değil. O gelmeseydi Neville'le ben evlenecektik ama iyi ki geldi. Bizimki bir aşk evliliği olmazdı."

"Oh, Lauren, tabii ki olur!" Gwendoline ağladı.

"Hayır." Lauren başını salladı. "Bu akşam herkesin hissettiklerini sen de hissetmiş olmalısın, Gwen. Havadaki gerginlikten adeta atırdıyordu.

Birbirlerine olan tutkuları. Birbirleri için yaratılmışlardı. Neville ve benim aramda asla böyle bir şey olmadı."

"Belki de-" diye başladı Gwendoline, ama Lauren yine ateşe bakıyordu ve yüzündeki bir şey kuzenini susturdu.

"Onları bir kez gördüm, biliyorsun," dedi Lauren, "görmemem gerekirken. Bir sabah erkenden birlikte havuzdaydılar. Yıkıyorlardı, gülüyorlardı ve tamamen mutluydular. Kulübenin kapısı açıktı, geceyi orada birlikte geçirmişlerdi. Aşk böyle bir şey olmalı, Gwen. Lord Muir'le yaşadığın şey buydu."

Gwendoline'in elleri sandalyesinin kollarında sıkıştı ve keskin bir nefes aldı, ama hiçbir şey söylemedi.

Lauren, "Bu benim asla bilemeyeceğim türden bir aşk," dedi.

Gwendoline ona, "Elbette yapacaksın," diye güvence verdi. "Gençsin, güzelsin ve-"

"Ve tutkudan yoksun," dedi Lauren. "Lily ile benim aramdaki zıtlığı fark ettin mi, Gwen? Düğünden sonra buradan ayrılabilirdim. Büyükbabamla eve dönebilirdim. Benim için bir şeyler yapacağını söyleyebilirim. Yeni bir hayata başlayabilirdim. Onun yerine, ölmesini umarak burada kaldım. Ve her şeye rağmen gitmeye karar verdikten sonra bile fikrimi değiştirdim. Burada bir şeyleri kaçırmamak için gitmekten korkuyordum. Ama benden çok daha az gidecek yeri ve geride bırakacak çok daha fazla şeyi olan Lily, o zamanlar kendisi için tatmin edici olmayan bir şeye tutunmak yerine kendine yeni bir hayat kurmak için gitti. Ben böyle bir cesarete sahip değilim."

"Yorgunsun," dedi Gwendoline hızlıca, "ve biraz da **k e y i f s i z s i n .** Sabah her şey daha iyi görünecek."

"Ama yapmaya cesaret edebileceğim bir şey *var*," dedi Lauren ayağa kalkarak. Büyük bir dikkatle uzanarak şöminenin üzerinden pahalı bir porselen çoban kızını aldı ve ona gülümseyerek elinde tuttu. "Oh, evet, gerçekten de var."

Süs eşyasını ocağın üzerine fırlattı ve orada binlerce parçaya ayrıldı.

Kontesin doğum günü partisinin asıl kutlamaları akşam saatlerinde yapılacaktı ama Newbury Manastırı'nda o kadar çok misafir vardı ki, çay bile kalabalık ve gürültülü bir olaydı. Dışarıda çiğ bir sonbahar günü vardı. Herkes içeride olmaktan oldukça mutluydu.

Elizabeth hariç. Yeniden evde olmaktan, tüm akrabalarını yeniden görmekten, bir aile kutlamasına katılmaktan çok memnundu. Ve ilkbahardan beri umduğu şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu görmek onu çok daha fazla sevindirmişti. Her ne kadar bu kutlama sözde Clara'nın doğum günü olsa da, herkes bundan çok daha önemli bir şeyin söz konusu olduğunu gayet iyi anlamıştı. Neville ve Lily'nin paylaştığı türden bir aşk, nadir görülen ve görülmesi harika bir şeydi.

Elizabeth'in kalbinin bencil olmayan kısmını
sevindirdi. Ve bencil tarafını üzdü.

Artık ne Lily ne de Lily'nin babası tarafından ona ihtiyaç duyulmayacaktı.

Diğer konukların çoğundan önce salondan sessizce çıktı, odasından sıcak tutan pelerinini, bonesini ve eldivenlerini aldı ve tek başına kaya bahçesinde gezinmek için dışarı çıktı. Yılın bu zamanında buranın oldukça kasvetli ve renksiz görüldüğünü fark etti. Lily'nin Newbury Manastırı'na ilk geldiği gün buraya geldiğini hatırlıyordu, Neville ile Lauren'in nikâhlarının kıyılacağı gün. Lyndon o gün Lily'yi yakından sorgulamış, Elizabeth de o zaman bile gerçeklerden şüphelendiğini bilmeden onu azarlamıştı. Çok uzun zaman önce...

"Misafir kabul ediliyor mu?" diye sordu arkasından bir ses. "Yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersiniz?"

Onun peşinden gelmişti. Ona gülümsemek için döndü. Keşke ona evet, gerçekten de yalnız kalmayı tercih ettiğini söyleyecek gücü olsaydı ama bu bir yalan olurdu. Yalnız kalabileceği bir ömrü daha vardı. Gerekli olmadan başlamanın bir anlamı yoktu.

"Lyndon," dedi adam ona yaklaşırken, "bu seni biraz üzüyor mu? Onunla çok az zaman geçirdin." Lily'yi keşfettiğinden beri arkadaşının geçirdiği dönüşümü hayret ve sevinçle izlemişti ve yüreği istemeden de olsa ürpermişti.

"Kilbourne için beni terk edeceğini mi?" dedi. "Evet, biraz. Son birkaç ay hayatımın en mutlu aylarıydı. Bu gece

ormangülü yürüyüşü? Yoksa çok mu üşürsünüz?"

Kadın başını salladı. Ama adamın kolunu uzatmadığını fark etti, belki de ellerini kararlılıkla arkasında kavuşturduğu için. Onun yanında kendini hiç garip hissetmemişti. Şimdi garip hissediyordu.

"Ama aynı zamanda belli bir tatmin duygusu da var," dedi. "Lily mutlu olacak - *eğer* onu kabul ederse. Ama bunun olacağından pek kuşku duymuyorum. Kontes ya da Newbury'deki herhangi biri de öyle. Sonunda kendi hayatıma devam edebileceğimi bilmenin verdiği kesin bir tatmin var Elizabeth."

"Geçen yaz Frances'in mezarı başında ağladığında," dedi, "Lily'nin de yaptığı gibi, sonunda onun gittiğini kabullenebildin, değil mi? Onu çok sevmiş olmalısın."

"Evet, yaptım," dedi. "Uzun, çok uzun zaman önce. Yeniden evlenmeyi, bir oğul sahibi olmayı ve onu varisim olarak yetiştirmeyi düşünürdüm. Ve sonra Frances'in çocuğunu ve kendi çocuğumu keşfettiğimi ve onun bir oğul olduğunu bulduğumu hayal ederdim. Bu iki kardeş arasında gelişecek düşmanlığı ve acıyı hayal ederdim; ikisi de benim çocuğumdu ama sadece biri varisim olabilirdi."

Tepedeki patikada bahçede olduğundan daha fazla güzellik vardı. Yapraklar başlarının üstünde ve ayaklarının altında rengârenkti. Yıl henüz tam olarak ölmemişti.

"Çok geç değil, Lyndon," demek için kendini zorladı, kalbi soğuk ve ağırdı, yüzlerinde esen soğuk rüzgârla uyum içindeydi. "Bir oğul ve varis sahibi olmak için yani. Ne de olsa çok yaşlı değilsin. Ve son derece uygunsunuz. Eğer genç bir kadınla evlenirseniz, birkaç çocuğunuz daha olabilir. Lily'nin yokluğunda seni teselli edecek bir ailen olabilir."

"O halde bunu mu tavsiye edersin, dostum?" diye sordu ona.

"Evet," dedi, sesinin olması gerektiği kadar soğukkanlı ve kararlı olduğunu umarak.

Yolun, insanı en yüksek noktasında ağaç tepelerinin seviyesinin üzerine çıkaracak şekilde inşa edilmesini her zaman sevmişti, böylece insan aniden manastırın ve parkın uzaktaki denize kadar geniş bir manzaraya sahip oluyordu. Aralarındaki sessizlik uzarken zihnini çevresinin güzelliğine yoğunlaştırdı. Yürümeyi bıraktıklarını fark etti.

"Kendini genç olarak görüyor musun, Elizabeth?" diye sordu sonunda.

İçinde bir şeyler kıpırdandı. Kurşuni gri denize doğru baktı, ellerini çözdüğü gerçeğine dikkat etmeyi reddederek ve bir tanesini kendi eline aldı.

"Yeterince genç değilim," dedi. "Yeterince genç değilim, Lyndon. Altı buçuk otuz yaşındayım. Bekâr kalmayı tercih ettim, biliyorsun. Her zaman sevemeyeceğim biriyle evlenmemeyi seçtim. Ama artık çok yaşlıyım."

"Beni seviyor musun?" diye sordu ona.

Kendisi manzaraya bakmıyordu, ki onca yolu bunun için yürüdükleri düşünülürse bu çok saçma görünüyordu. Ona doğru dönmüştü ve ona bakıyordu. Sorduğu soru hiç de adil değildi. Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki, nefesini kesmekle tehdit ediyordu.

"Çok sevgili bir arkadaş olarak," dedi ona.

"Ah," dedi usulca. "Çok yazık Elizabeth. Birkaç ay öncesine kadar sana olan duygularım için de aynı şeyi söyleyebilirdim. Ama artık değil. O halde evlilik konusunu seninle konuşmanın pek bir anlamı yok, öyle mi? Beni bir kocayı sevmek istediğin gibi sevmiyor musun?"

"Lyndon," diye fısıldadı, "sana bir oğul doğurmam için artık çok geç."

"Öyle mi?" diye sordu, elini dudaklarına götürdü ve eldivenini geri çektikten sonra orada tuttu. "Ama sen daha altı buçuk yaşındasın canım."

Gülüyordu. Oh, yüksek sesle değil, ama sesinde kahkaha vardı, sefil adam. Kadın elini çekmeye çalıştı ama adamın eli daha sıkı bir şekilde elini kavradı.

"Lyndon," diye yalvardı, "mantıklı ol. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Adına ve konumuna çok şey borçlusun."

"Kendime bir şey borçluyum," dedi ona. "Sevdiğim insanla evlenmeyi kendime borçluyum, Elizabeth. Ben seni seviyorum. Benimle evlenir misin?"

"Ah," dedi ve adam elini çevirip dudaklarıyla çıplak bileğini bulurken birkaç dakika boyunca söyleyecek başka bir şey bulamadı. "Birkaç gün sonra Lily'yle her şey yoluna girdiğinde ve yakında hayatınla ilgili ne istersen yapmakta özgür olacağını fark ettiğinde buna pişman olacaksın. Hayır dediğim için rahatlayacaksın."

"O zaman hayır mı diyorsun canım?" Sesi aniden hüzünlü çıkmıştı, kahkahası tamamen kaybolmuştu. "Şimdi bana bakıp bunun beni sevmediğin ve hayatının geri kalanını benimle yaşamaktansa yalnız geçirmeyi tercih ettiğin için olduğunu söyleyecek misin? Gözlerimin içine, lütfen."

Başını çevirdi ve onun çenesine, sonra da masmavi gözlerine baktı. Ah, böyle bir bakış onun için olabilir miydi? Neville'in Lily'ye baktığı ve onun da gıpta ettiği türden bir bakış? Ama Portfrey Dükü hiç tereddüt etmeden onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Bana asla pişman olmayacağına söz ver." Umut ve dehşet birbirine karışmış, içini acıtan ve tuhaf şeyler yapıyordu. "Bir yıl sonra ya da iki yıl sonra, eğer çocuk olmazsa, pişman olmayacağına söz ver. Söz ver bana-"

Onu sertçe öptü.

"Bugüne kadar saçmaladığını hiç görmemiştım Elizabeth," dedi bir dakikadan fazla bir süre sonra.

"Lyndon." Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı. Elleri bir şekilde onun omuzlarına uzanmıştı. "Oh, Lyndon, oldukça, oldukça-"

Onu tekrar öptü, bu kez ağız açıktı ve dilini ürkmüş dudaklarının ve dişlerinin arasından geçirerek doğrudan ağızına soktu. Bu öylesine şaşırtıcı derecede samimi bir kucaklaşmaydı ki hem nefesi kesildi hem de dizlerinin bağı çözüldü ve kollarını adamın boynuna dolayıp can havliyle yapışmak zorunda kaldı. Ve sonra onu tekrar öptü, diline kendi diliyle dokundu, onu emdi, karşılık verdiği yumuşak takdir mırıltılarını coşkuyla dinledi.

Başını tekrar kaldırdığında gülümsüyordu. "Özür dilerim," dedi. "Sözünüzü kestim. Ne diyordunuz?"

"Duymak istemediğiniz hiçbir cümleyi tamamlamama izin vermeyeceğinizi hissediyorum," dedi sertçe.

"Çabuk öğreniyorsun," dedi burnunu onunkine sürterek ve sonra bir yanağından kulağına doğru yumuşak öpücükler bırakarak ve kulak memesini ısırıp ondan saf bir zevk çılgılığı koparmadan önce. "Ama sen zeki bir kadınsın. Eş olarak itaati nasıl sağlamaya çalıştığımı şimdi anlamış olmalısın."

"Ne kadar saçma olabileceğinizi hiç fark etmemiştim," dedi. "Ya da ne kadar vicdansız. Lyndon?"

"Mmm?" Çenesi boyunca çenesine doğru öpücükler kondurdu.

"Seni seviyorum, biliyorsun," dedi gözlerini kapatarak. "Sevgili bir arkadaş olarak ve bundan çok daha fazlası olarak. Eğer seninle evlenirsem, sana bir oğul vermek için elimden geleni yapacağım."

Başını geriye attı ve ona sıkıca sarılmadan önce yüksek sesle güldü. "Gerçekten mi?" dedi. "Bunlar kışkırtıcı sözler *canım*, hem de çok kışkırtıcı. Sana söz veriyorum, düğün gecemizde ve onu takip eden her gece kararlılığını test edeceğim. Belki arada bir sabah ya da öğleden sonra da. Ne zaman, Elizabeth? Yakında mı? Daha sonra mı? Özel izinle mi? Evlilik ilanları konusunda hiç sabrım yok, ya senin? Ben kırk iki yaşındayım. Sen altı buçuk yaşındasın. Hayatımızın geri kalanının her gününü, her anını birlikte geçirmemizi istiyorum."

"O kadar da yaşlı değiliz," diye itiraz etti.

"Kesinlikle çok yaşlı değil," diye kabul etti ve onu dudaklarından tekrar öptü. Sırıttı. "Bakalım bu çocuklar önümüzdeki bir iki gün içinde ne yapmaya karar verecekler, değil mi? Sevgili Lily'm için Rutland'da uygun bir düğün yapılması konusunda kesinlikle ısrar edeceğim, başka hiçbir yerde olmaz. Ama bunu organize etmemde bana yardımcı olacak bir üvey annesi olmasını çok isterim."

"Ah," diye bağırdı, "*şimdi* bütün bunların asıl noktasına geldik. Beni ikna etmek için neden bu kadar zahmete girdiğin gerçeğine geliyoruz-"

Onu uzun ve sert bir şekilde öptü.

Bölüm 26

Lily, Newbury Manastırı'nın hemen hemen aynı ama bir o kadar da farklı göründüğünü keşfetmişti. Buraya son gelişinde manastır onu ezmiş, cüceleştirmiş ve bunaltmıştı. Şimdi ise ihtişamına hayranlık duyabiliyor ve tasarımındaki hafif zarafeti sevebiliyordu. Şimdi kendini evinde gibi hissediyordu. Çünkü burası *onun* eviydi ve kesinlikle onun da evi olacaktı.

Geldiğinden beri geçen bir buçuk gün boyunca herkesle konuşmuş ve herkesin arkadaşlığından keyif almıştı; buna sabahın köründe patates soyarken birlikte kahve içtiği mutfak personeli de dahildi. Neville'le de birlikte olmuştu ama onunla bir kez bile yalnız kalmamıştı. En baş başa kaldıkları an, babasının arabasına yaslandığı o dakikaydı -hayır, o kadar bile değil-.

Hiç fark etmezdi. Kalabalığın ortasında bile biriyle yalnız kalmanın bir yolu vardı. Etrafı bir alay asker, onların kadınları ve çocuklarıyla çevrili olarak büyümüşü ve bu dersi erken öğrenmişti.

Başkalarının eşliğinde birbirleriyle sohbet ettiler. Birbirlerine baktılar ve herkesin gözü önünde birbirlerine gülümsediler. Ama her zaman gerçekten sadece ikisi vardı ve sonunda doğru zamanın geldiğine dair ortak bir anlayış vardı. Sonunda kız evde kalmaya başlamıştı. Hayatlarının geri kalanı için. Lily yanılmadığından emindi.

Henüz kelimelerle ifade edilmemişti, çünkü zaman doğru olsa da, tam ve mükemmel an henüz gelmemiştir. Ve bunu aceleye getirmeyeceklerdi - sanki bu konuda zımnî bir anlaşmaya varmışlardı. Uzun zamandır bekliyorlardı; çok şeye katlanmışlardı. Nihai bağlılıklarının gerçekleşeceği an kendini gösterecekti. Onu zorlamaya çalışmayacaklardı.

Misafir odasındaki halı, kontesin doğum günü partisinde dans edilebilmesi için akşam saatlerinde geri çekildi. Leydi Wollston,

Neville'in teyzesi Mary, piyanonun başındaki yerini aldı. Neville önce annesiyle, sonra da sakat bacağına rağmen dans etmeyi seven Gwendoline ile dans etti. Elizabeth ve Miranda ile dans etti.

Ve tabii ki Lily ile dans etti - gecenin son dansı, bir vals.

"Gördüğün gibi ben bencilim Lily," dedi ona gülümseyerek. "Eğer bu bir country seti olsaydı, dansın her yeni kalıbında seni başka partnerlere bırakmak zorunda kalırdım. Valsde ise sen tamamen bana aitsin."

Lily güldü. Babasıyla, Joseph'le, Ralph'le, Hal'le dans etmişti. Gecedен büyük keyif almıştı. Ama sadece sonunda Neville'le dans edeceğini bildiği için.

"Bunun bir vals olacağını biliyordum," dedi ona.

"Lily." Başını biraz daha yaklaştırdı. "Sen bekâr bir kadınsın, bir dükün kızısın, soylu bir hanımefendinin sahip *olması* gereken tüm görgü kurallarına bağlısın."

Lily'nin gözleri neşeyle dans etti.

"Portfrey ile çoktan konuştum ve rızasını aldım," dedi. "Yarın sizinle kütüphanede resmi olarak konuşabilirim. Baban ya da Elizabeth seni oraya getirir, sonra da nazik bir şekilde bizi on beş dakika yalnız bırakır. On beş dakikadan fazla olmaz, bu uygunsuz olur."

"Yoksa?" Lily yine güldü. "Sesinde bir alternatif duyuyorum ve bunu yüzünde görüyorum. Kütüphanede on beş dakika yalnız kalma ihtimali benim gibi seni de ürkütüyorsa, o zaman ne olacak?"

Ona sıırttı. "Portfrey bunu düşündüğüm için bile beni şafakta tabancaya davet ederdi," dedi.

"Neville." Biraz daha yaklaştı. Yakınlaşmaları bir *ton* balosundaki *sosyeteyi* rezil edebilirdi. Ama onları sevecen bir hoşgörüyü izleyen ama hiç izlemiyormuş gibi yapan ailelerinin arasındaydılar. "Kütüphanenin alternatifi nedir? Oh. Söyleyeyim mi? Vadiyi kastediyorsunuz, değil mi? Şelaleyi ve havuzu da. Kulübe."

Başını salladı ve yavaşça gülümsedi.

"Yarın sabah mı?" diye sordu. "Hayır, bu öfkeli bir babanın meydan okumasına neden olmaz. Bu gece demek istiyorsun, değil mi?"

Adamın gülümsemesi devam etti, tıpkı onunki gibi. Ama birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor, neredeyse dans ettiklerinin farkında olmadan valsini adımlarını uyguluyorlardı. Ve Lily, göğüslerinde bir sıkışma ve dizlerinde bir zayıflama hissederek, o anın kendini bulduğunu biliyordu. Mükemmel an. Ancak müzik sona erdiğinde tekrar konuştu.

"Benimle oraya gelecek misin, Lily?"

"Elbette," dedi Lily.

"Herkes gece için yerleştikten sonra mı? Kapınızı çalacağım."

"Hazır olacağım."

Evet, diye düşündü Lily, kısa bir süre sonra kontes, Elizabeth ve babasıyla kucaklaşıp Neville'e süslü bir şekilde iyi geceler diledikten sonra odasına giderken. Evet, kulübeye gitmeleri tamamen doğrudu. Bu gece. O artık bir leydiydi, bir dükün kızıydı, bekârdı ve kibar toplumun kendisini düzenlediği tüm kurallara bağlıydı. Ama bu gerçeklerden çok daha derinlerde, *Lily* olduğu, kalbinde evli olduğu ve neredeyse iki yıldır evli olduğu, sadece insan yapımı kurallardan çok daha güçlü bir şeye bağlı olduğu gerçeği vardı.

Yıldızlarla dolu berrak bir gökyüzünden neredeyse dolunay ışıldıyordu. Sonbahardı ve hava soğuktu. Ama elleri Neville'in ellerinde kenetlenmiş olan Lily, geldikleri bu anın sadece güzelliğini görüyor ve hissediyordu. Ahırların yanından, çimenlerin üzerinden, ağaçların arasından, eğretili otlarının arasından, dik yamaçtan vadiye doğru hızla indiler. Evden sesleriyle kimseyi rahatsız etmeyecek kadar uzaklaştıklarında bile konuşmadılar. Konuşmaya gerek yoktu. İlerlerken aralarında kelimelerden çok daha derin bir şey titreşiyordu.

Sonunda vadiyi birlikte döndüler, şelaleye, havuza ve kulübeye doğru ilerlediler. Orada bir an daha yaşamışlardı -kısacık bir an-, olması gerekmeyen bir dizi olay tarafından parçalanmadan önce tam ve mutlak bir mutluluk.

şimdi hatırladı. Birlikte mutlu oldukları yere geri dönmüşlerdi. Ve tekrar mutlu olacakları yere.

Ait oldukları yere geri dönmüşlerdi.

Kulübenin kapısını açmadan önce konuştu.

"Lily," dedi, başını onunkine doğru eğerek, yüzünü nazik elleriyle kavrayarak, "konuşmadan önce sevişeceğiz, değil mi? Kilise ve devlet bunu yapma hakkımızı tanımasa bile?"

"Tanıdım," dedi ona. "Ve sen de tanıyorsun. Önemli olan tek şey bu. Ben senin karınım. Sen de benim kocamsın." Portekiz'deki yamaçta, şok ve kederden sersemlemiş olduğu o andan itibaren bu hep doğru olmuştu. O zaman bile kocasının dünyada ihtiyaç duyabileceği ya da isteyebileceği her şey olduğunu biliyordu. Hiç kimse -en azından kilise ve devletin kişisel olmayan güçleri- o törenin kutsallığını yok edemezdi.

"Evet." Alnını kısa bir süreliğine onunkine dokundurdu ve gözlerini kapattı. "Evet, sen benim karımsın."

Kulübenin içinde iki mum yaktı. Kadın mumlardan birini yatak odasına taşıırken, adam da şöminenin başında diz çökerek ateşi yaktı. Hava buz gibi soğuktu.

"Buranın ısınması biraz zaman alacak," dedi ve ayağa kalkıp pelerinini açtıktan sonra onu kendine doğru çekerek ikisinin üzerine sardı. Yanağını kızın başının üstüne yasladı. "Soyunup yatağa uzanacak kadar ısınana kadar sana sarılmama ve seni öpmeme izin ver."

Ama güldü ve yüzüne bakmak için başını geriye eğdi. "Soğuktu," diye hatırlattı ona, "düğün gecemizde."

"Tanrım, evet," dedi sırtarak. "Sadece pelerinler, battaniyeler ve Aralık soğuğunu dışarıda tutmak için bir çadır."

"Ve tutku," dedi.

Dudaklarını onunkilere değdirdi. "Seni korkunç bir şekilde ezmiş olmalıyım. Eğer böyle bir şey planlamış olsaydım, senin için seçeceğim tutku başlangıcı bu olmazdı."

"Hayatımdaki en güzel iki geceden biriydi," dedi ona. "Diğeri de buradaydı. Ateşin yanında hava çoktan ısındı."

"Ama zemin sert."

Ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Portekiz'de çadırınızın içindeki zeminden daha sert değil."

Yastıkları ve yataktaki tüm battaniyeleri kullandılar. Pelerinlerini kullandılar. Bütün giysilerini çıkarmadılar. Zemin gerçekten de sert ve soğuktu ve ocakta çıtırdayarak yanan ateşe rağmen hava hiç de sıcak değildi.

Tutkuları hiçbir rahatsızlık tanımıyordu. Her biri için sadece diğeri vardı, sıcak, canlı ve istekli. Bir süre sonra, birbirlerini elleriyle ve dudaklarıyla okşadıktan ve sevgi sözcükleri mırıldandıktan sonra, adam kadının elbisesini kaldırıp kendi giysilerini düzelttikten ve kendini kadının derinliklerine bastırdıktan sonra, birbirleri bile yoktu, ama ikisi tek bir beden, tek bir kalp, tek bir varlık gibiydiler. Ve adam onun içinde ve onunla birlikte uzun dakikalar boyunca ortak bir tutku ve zevkle hareket ettikten sonra, geriye biri bile kalmamıştı, sadece akılsız bir mutluluk vardı. Evet, onlar evliydi.

Hâlâ onun içindeydi. Uyuyordu, tüm rahat ağırlığı kadının üzerindeydi. Kadının sırtı kulübenin sert zeminine dönüktü. Kendini bıraktı ve kollarını onun üzerinde tutarak üzerinden yuvarlandı. Ama kadın onu kaybettiği için inleyerek itiraz etti ve uykulu mırıltılarla ona doğru döndü.

Omzunun üzerinden gördüğü ateş sağlıklı bir şekilde yanıyordu. O halde uzun süredir uyuyor olamazdı.

"Vücudunuz ezilmiş kemiklerle dolu olmalı," dedi.

"Mmm." İç çekti. Sonra başını oynattı ve onu dudaklarından yumuşak bir sükûnetle öptü. "Beni dürüst bir kadın yapacak mısın?"

"Lily." Ona sıkıca sarıldı. "Ah, Lily, aşkım. Sanki hiç sahtekârlık yapabilirmişsin gibi. Sen benim *karımsın*. Binlerce kez hayır diyebilirsin, bunu hayatımızın sonuna kadar söyleyebilirsin ve beni bu inancımdan asla vazgeçiremezsin."

"Bin kere hayır demeye niyetim yok," dedi. "Ya da bir kez bile. İlk sorduğunda evet dedim. Bir saat sonra da seninle evlendim. O zamandan beri seninle evliyim, her ne kadar ilkbaharda bunu yasal hale getirmeyi kabul edememiş olsam da. Şimdi hayır demiyorum. Seninle evliyim ve dünyanın bu gerçeği kabul etmesini istiyorum - babanın, annenin, herkesin. Ama sadece zaten var olanı kabul etmelerini istiyorum."

Onu öptü.

"Babam büyük bir düşün isteyecek," dedi, "benim için gerçekten önemli olan tek düşün Portekiz'deki olsa bile. Rutland Park'ta evlenmemizi isteyecektir. Ona istediğini vermeliyiz Neville. O benim için çok özel biri. O... Onu seviyorum."

"Tabii ki. Annem de bunu bekleyecek," dedi ve onu tekrar öptü. "Toplum bunu bekleyecek. Tabii ki yeniden evleneceğiz, görkemli bir şekilde. Ne zaman, Lily?"

"Baban ve annen ne zaman isterse," dedi.

"Hayır." Birdenbire ona gülümsedi. "Hayır, Lily. Biz karar vereceğiz. İlk evliliğimizin, *gerçek* evliliğimizin ikinci yıldönümü sana nasıl geliyor? Aralık'ta, Rutland Park'ta."

"Oh, evet." O da bariz bir memnuniyetle gülümsedi. "Evet, bu mükemmel olur."

Şu an için her şey mükemmeldi. Elbette hayatlarının geri kalanı boyunca böyle kalmayacaktı. Hayat bu şekilde işlemiyordu. Ama şimdi, bu gece, her şey yolundaydı. Gelecek parlak görünüyordu ve geçmiş...

Ah, geçmiş. Lily'nin katlandığı ve hiçbir zaman onunla tamamen paylaşacak cesareti bulamadığı geçmiş. Belki de bunun bir önemi yoktu. Geçmiş olduğu yerde bırakmak en iyisiydi. Ama o zaman geçmiş asla orada kalamazdı. Bugüne tecavüz ediyordu ve ortaya çıkardığı sorunlarla asla ilgilenilmezse geleceği mahvedebilirdi. Lily'nin geçmişi her zaman parmak uçlarında gezinen bir şey olacaktı, Lily bu konuda onunla kasıtlı olarak hiç konuşmamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"Lily." Sessizce konuştu, dünyanın başka bir yerine bakmayı tercih etmesine rağmen onun gölgeli gözlerine baktı. "Bana bunlardan bahset

aylar. Anlatacak daha çok şey vardı, değil mi? Ancak ilkbaharda tamamını dinleyecek cesaretim ya da metanetim yoktu. Sevdiklerimizin acısına katlanmak her zaman kendimizinkine katlanmaktan daha zordur, özellikle de işin içinde suçluluk duygusu varsa. Ama bilmem gerekiyor. Aramızda hiçbir gölge kalmaması için her şeyi paylaşmalıyım. Ve belki de senin anlatmaya ihtiyacın vardır. Eğer yapabilirsem, bundan kurtulmana yardım etmeliyim. İhtiyacım var-"

"Affetmek mi?" dedi adam düşüncesini tamamlamadığında. Parmağı yüzündeki yara izinin çizgisini takip ediyordu. "Elinden geleni yaptın Neville, hem benim için hem de geçitte ölen adamlar için. Bu bir savaştı. Ve beni o keşif görevine götüren de babamdı. Riski biliyordum; o da biliyordu. Kendini suçlamamalısın. *Suçlamamalısın*. Ama evet, sana söyleyeceğim. Ve sonra *ikimiz* de acıyı bırakacağız. Birlikte. Nihayet ait olduğu yerde, geçmişte kalacak."

Şimdi bile keşke bu işin peşini bıraksaydım diyordu. Birlikte hiç yüzleşmedikleri tek çirkinliğin araya girmesine izin vermeden mükemmel gecelerine tutunmuş olmayı diliyordu.

"Adı Manuel'di," dedi sessizce.

Yavaş ve duyulabilir bir nefes aldı. "Evet. Adı Manuel'di," dedi. "Ufak tefek, ince yapılı, yakışıklı ve karizmatik biriydi. Partizan çetesinin lideriydi ve fanatik bir milliyetçiydi. Vatandaşlarına karşı son derece sadık, düşmanlarına karşı ise korkunç derecede acımasızdı. Yedi ay boyunca onun kadınıydım. Benden hoşlandığına inanıyorum. Gitmeme izin verdiğinde ağladı."

O devam ederken onu tuttu. Ve konuşması bittikten sonra. Sonunda ağlamıştı. Şimdi de ağlıyordu. O da ağlıyordu.

Sesini kontrol edebildiğinde, "Söylemene gerek yok," diye mırıldandı Lily'nin kulaklarından birine, "çünkü ortada bir suç yoktu Lily. Ama o Fransız esirler ölürken yaşadığın için kendini suçladığını biliyorum. Ve ölümüne savaşmak yerine o adamın senin bedenini kullanmasına izin verdiğin için. O yüzden söyleyeceğim aşkım ve bana inanmalısın. Sen affedildin. Seni affediyorum."

Sonunda gözyaşları durdu ve pelerininin cebinde bir şekilde bulduğu mendile burnunu sümkürdü.

"Teşekkür ederim," dedi. Kadın titreyerek gülümsedi. "Söylememe gerek yok, çünkü ortada bir suç yok Neville. Ama bunu duymaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Beni koruyamadığın için, beni aramaya gelmediğin için, İngiltere'ye dönüp hayatına devam ettiğin için seni affediyorum. Affedildin."

Başını çenesinin altına çekti ve hafif parmaklarıyla saçlarının arasından kafa derisine masaj yaptı. Gözlerini ateşe dikti.

Tuhaf bir gece, diye düşündü. Neredeyse birlikte geçirdikleri ilk gece gibi, bir yanda çirkinlik ve keder, diğer yanda aşk ve fiziksel tutkunun mutluluğu, kendilerini hayat denen bir kumaşa dokuyorlardı. Her şeye rağmen yaşamaya ve uğruna savaşmaya değer bir şey. Aşk olduğu sürece - her şeye bir anlam ve kelimelerden daha derin bir değer veren o tanımlanamaz unsur-.

Tüm geceler içinde bu gece son acı verici engelle yüzleşmek garip bir şekilde doğruydu. Bu geceye ve bu kulübeye giden yolun uzun ve zor bir yol olduğunu birlikte açıkça kabul etmek. Ama birlikte birbirlerinin yüklerini hafifletebileceklerini ve birbirlerine aşk ve tutkunun yanı sıra af ve huzur da sunabileceklerini anlamak.

"Lily." Onu dudaklarından öptü. "Lily-"

Kendini ona doğru bastırdı ve sıkıca sarıldı.

Ön sevişme olmadan, büyük bir yumuşaklık olmadan, şiddetli bir aşktı. İki bedenin arzusunun ötesine, zevkin ötesine, basit cinsel tutkunun ötesine, aşkın özüne ulaşma özlemiydi. Ve ne mutlu ki bunu havuzun ve şelalenin yanındaki kulübede buldular, son çılgınlıkları sözsüzdü, doygun bedenleri battaniyeler, pelerinler ve diğer giysiler arasında sert zeminde birbirine dolanmıştı.

Uyudular.

Lily ayağa kalkıp giysilerini düzelttikten, saçlarını elinden geldiğince kabarttıktan ve pelerini üzerine çektikten sonra Neville hâlâ derin bir uykudaydı ve battaniyeye garip bir şekilde dolanmıştı. Onu bırakıp gitmek istiyordu

Ama ateş sönmişti ve çok geçmeden soğuk onu uyandıracaktı. Bir ayağıyla onu dürttü.

Homurdandı.

"Neville," dedi ve hiç şaşırmadan Neville'in bir anda tamamen uyanıp doğrulmasını izledi - ne de olsa bir ordu subayıydı. "Neville, birkaç saat sonra eve dönüp babanla, annenle ve diğer herkesle yüzleşecek kadar temiz, düzenli ve masum görünmemiz gerekecek. Onlara haberlerimizi vermemiz ve geri kalan her şeyi elimizden almalarına izin vermemiz gerekecek. Bu değerli birkaç saati boşa mı harcayacağız?"

Sırıttı ve bir kolunu ona doğru uzattı. "Şimdi sen söyleyince-" diye başladı.

Ama dilini şaklattı. "Banyo yapmayı düşündüm," diye itiraf etti, "ama sanırım su oldukça soğuk olur."

Yüzünü buruşturdu.

"Onun yerine sahilde yürüyüşe çıkacağız," dedi ona. "Hayır, koşacağız."

"Yapacak mıyız?" Gerindi. "Onun yerine sevişmek varken?"

"Kumsalda koşturmacıya gideceğiz," dedi kararlı bir şekilde. "Aslında" -ona arsızca sırıttı- "kayaya ve kayanın en tepesine kadar olan sonuncusu utanç verici bir sümüklüböcek yatağı."

"Bir *ne*?" dedi kahkahalarla bağırarak.

Ama o gitmişti, diğer odaya, kapıdan dışarı çıkmış, kapıyı ardına kadar açık bırakmış, arkasında sadece cevap veren kahkahaların yankısını bırakmıştı.

Neville yine yüzünü buruşturdu, içini çekti, sönmekte olan ateşe özlem dolu bir bakış fırlattı, kıkırdadı, ayağa fırladı, bunu yaparken giysilerini üzerine topladı ve peşinden gitti.

Bölüm 27

Lily, Portfrey Dükü'nü tam olarak doğru değerlendirememişti. Onun için Rutland Park'ta bir düğün istiyordu, bu doğrudu. Lily onun kızıydı ve sonunda onu bulup ait olduğu yere, evine getirmişti. Onu, kocası olması için onayını almış olan adama evinden verecekti.

Ama düğünün büyüklüğü konusundaki seçimi Lily'nin kendisine bıraktı. Eğer tüm ailenin orada olmasını istiyorsa, o zaman her bir üyeyi gelmeye zorlayacaktı. Öte yandan, sadece aile ve arkadaşların katılacağı daha samimi bir şey tercih ederse, o zaman öyle olsun.

"Bütün *ton* kiliseye sığmaz," dedi ona. Eski bir Norman kilisesiydi, köyün yukarısındaki bir tepeye kurulmuştu, dar bir patika kilise avlusundan yukarıya, kemerli kapısına doğru kıvrılıyordu. Büyük bir kilise değildi.

"Eğer istediğiniz buysa," diye teminat verdi ona, "sıkıştırılacaklar."

"Sadece akrabalarım ve birkaç arkadaşım ile evlenmeyi tercih etmemin senin için bir sakıncası olmayacağına *emin* misin?" diye sordu.

"Hiç de değil." Başını iki yana salladı. "Biliyorum Lily, bu düğün senin ilk düğününden sonra ikinci sırada yer alacak. Ama bunun *değerli* bir ikinci sıra olmasını istiyorum. Hayatının geri kalanında sevgiyle hatırlayacağın bir şey."

Kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca sarıldı. "Olacak," dedi. "Olacak baba. Bu kez *sen* de orada *olacaksın*, Elizabeth de, Neville'in tüm ailesi de. Sana söz veriyorum, ikinci sırada değil, *eşit* bir yerde olacak."

"O zaman daha küçük, daha samimi bir düğün olacak," dedi ona. "Zaten senin de bunu seçeceğini umuyordum."

Gerçi bu düğün, Elizabeth'le Kasım başında Rutland'da gerçekleşen ve sadece Lily ile dükün kâhyasının katıldığı kendi düğünü kadar küçük ya da samimi değildi. Yine de, daha sonra söylediğine göre, hiçbir şey o günü kendisi ya da gelini için daha mutlu kılamazdı.

Her zaman güzel, zarif, ağırbaşlı ve sakin olan Elizabeth, yanaklarına gençliğinin çiçeklerini geri getiren yeni bir mutlulukla parlıyordu. Kendini hevesli bir enerjiyle üvey kızı ve en sevdiği yeğeninin düğün planlarına verdi.

Ve böylece Aralık ayının güneşli ve soğuk bir sabahında Neville, Rutland'daki kilisenin mihrabının önünde gelinin ortaya çıkmasını bekledi. Kilise tam olarak dolu değildi ama tüm itirazlarına rağmen evde kalmakta ısrar eden Lauren hariç, onun ve Lily'nin hayatında önemli olan herkes oradaydı. Annesi oradaydı, ön sırada amcası ve yengesi, Anburey Dükü ve Düşesi ile birlikte oturuyordu. Portfrey Düşesi Elizabeth de onların karşısındaki koridorda oturuyordu. Bütün amcalar, halalar ve kuzenler oradaydı. Yüzbaşı ve Bayan Harris'in yanı sıra Portfrey'in bazı akrabaları da gelmişti. Baron Onslow torununun düğününe katılmak için Leicestershire'daki hasta yatağından kalkmıştı.

Attingsborough Markisi Joseph de sağdıcı olarak Neville'in yanındaydı.

Kilisenin arka tarafında bir kıpırdanma oldu ve gelinin elbisesinin eteklerini düzeltmek için eğilen Gwen kısa bir anlığına görüldü. Gelinin kendisi ise kışkırtıcı bir şekilde görüş alanının dışında kaldı.

Ama uzun sürmedi. Portfrey siyah, gümüş ve beyazlar içinde tertemiz bir şekilde görüldü ve ardından gelin de yanına gelip koluna girdi. Gelin, kilisenin loş ışığında parıldayan klasik sade tasarımlı beyaz bir elbise giymiş, kısa sarı bukleleri minik beyaz çiçekler ve yeşil yapraklarla dolanmıştı.

Sıralarda toplananlardan memnuniyet dolu bir iç çekiş duyuldu.

Ama Neville zarafetle, zevkle ve büyük masraflarla giydirilmiş bir gelin görmüyordu. Lily'yi gördü. Solmuş mavi pamuklu elbisesiyle Lily'yi, küçültmüş olmasına rağmen hâlâ hacimli olan eski asker peleriniyle Lily'yi. Aralık soğuşuna rağmen ayakları çıplak olan Lily'nin saçları sırtından beline kadar inen vahşî bir yeleye dönüşmüştü.

Gelini.

Onun
sevgisi.

Onun
hayatı.

Onun kendisine doğru gelişini izledi, mavi gözleri onunkilerde sabitti ve derinlere bakıyordu. Ve o anda kızın şarap kadife ceketli, gümüş sırmalı yelekli, gri diz pantolonlu ve bembeyaz ketenli bir damat görmediğini anladı. Karşısında yeşil ve siyah alay giysileri içinde eski püskü ve tozlu, botları cilasız, saçları kısa kesilmiş, Doksan Beşinci Alay'dan bir subay gördüğünü biliyordu.

Elizabeth ona gülümsedi ve o da ona gülümsediğini fark etti. Portfrey onun elini kendi elinin içine koydu ve Elizabeth'in yanına oturmak için döndü.

Neville, şık ve pahalı giyimli geliniyle birlikte Rutland Park'taki kiliseye geri dönmüştü. Güzel Lily'siyle. Vahşiliğiyle güzel, zarafetiyle güzel.

"Sevgililer, biz toplandık..."

Dikkatini, tıpkı orta Portekiz'in tepelerindeki o ayının onları kendi kalplerinde sonsuza dek birleştirdiği gibi, kilise ve devletin gözünde onları birleştirecek olan ayine çevirdi.

Kiliseden dışarı adım attıklarında onları soğuk hava karşıladı. Ama bu mükemmel bir kış gününün soğukluğuydu; yanaklara renk, gözlere ısıltı ve kaslara enerji veren türden bir soğukluk.

Lily güldü. "Ah, canım," dedi.

Kilise kayıt defterini imzaladıktan sonra koridorda yürürken, sağa sola, akrabalarına ve arkadaşlarına gülümserken gerçekten fark etmemişti.

Cemaatin önemli bir kısmı, özellikle de genç üyeleri ortadan kaybolmuştu. Artık her şey apaçık ortadaydı. Dolambaçlı kilise yolunun iki yanında, elleri cephaneye dolu bir şekilde duruyorlardı.

Neville de gülüyordu. "Aralık ayında o kadar canlı çiçeği nereden bulmuşlar?" diye sordu saygısızca.

"Babamın seraları," diye tahmin etti Lily. "Ama artık çiçek değiller. Onlar taç *yaprakları*."

Yüzlerce. Binlercesi. Hepsi de gelin ve damadın üzerine yağdırmak için sevinçle bekleyen kuzenlerin ellerindeydi.

"Pekâlâ," dedi Neville, onları düğün kahvaltısı için eve götürecek olan açık arabaya bakarak, "onları hayal kırıklığına uğratmamalı ve üzerimizin enkazla kaplanmasını umursamıyormuş gibi ağır ağır yürümeliyiz, Lily. Koşsak iyi olur."

Elini sıkıca kavradı ve neşeyle gülerek dolambaçlı patikadan aşağıya doğru koştu; kuzenler tezahürat yapıp bağırırken havada saçlarına ve gelin kıyafetlerine rengârenk yapraklar yağıyordu.

"Sığınak," dedi Neville, arabaya vardıklarında hâlâ gülüyordu. Lily'yi içeri aldı ve orada onu bekleyen beyaz, kürklü pelerini omuzlarına sarmak için uzandı. "Uh-oh."

Neville arabada ayağa kalkıp neşeli düğün konuklarına bir yumruk salladığında Lily taç yapraklarıyla kaplı pelerinine sarıldı. Artık hepsi oradaydı, ayık yetişkinler kadar şen şakrak gençler de. Lily kontesin ağladığını gördü ve kayınvalidesine elini uzatıp yaklaştığında onu öptü. Gözleri nemli olan Elizabeth'i de öptü ve soğuktan gözleri yaşarmış gibi yapan babasına sarıldı.

Hâlâ arabanın içinde duran Neville, gösteriyi izlemek için toplanan kalabalık bir köylü grubuna doğru bozuk para yağdırıyordu. Aralarındaki çocuklar çığlık atıyor ve hazineyi almak için koşuşturuyorlardı.

Sonra araba hareket etti ve hem Lily hem de Neville arabanın arkasında kurdeleler, fiyonklar ve çanlarla dolu bir cephanelik sürüklediğini fark ettiler.

"Neville, Lily'nin yanına yerleşerek, "Kuzenlerin zamanlarını daha iyi değerlendirecek bir şeyleri yok," dedi.

"Burnunda bir taç yaprağı var," dedi neşeyle gülerek ve onu çıkarmak için uzanarak.

Ama o bunu yapar yapmaz elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. Kendi kahkahası solmuştu. Kız onun gözlerinin içine baktı, kendi gözleri parlıyordu.

"Lily," dedi. "Karım. Kontesim."

"Evet." Elini onun yanağını okşamak için açtı. Onları eve geri götürecek olan köy yolundaki virajı dönmüşlerdi. Kilise, düğün davetlileri ve köylüler gözden kaybolmuştu. "Son iki yılda o kadar çok kimlik değiştirdim ki, kim olduğumu ya da kim olmam gerektiğini tam olarak bilemiyorum."

"Biliyorum." Elini onun elinin arkasına koydu. "Ve sonunda kendini buldun mu? Kimsin sen, Lily?"

"Ben Lily Doyle," dedi, "ve Leydi Frances Lilian Montague. Ve Lily Wyatt, Kilbourne Kontesi. Ben üçüyüm."

"Sesin hâlâ şaşkın geliyor," dedi hüzünle.

Ama başını salladı ve ona gülümsedi, tüm mutluluğu gözlerinden parlıyordu.

"Ben şimdiye kadar olduğum tüm kişilerim," dedi, "ve şimdiye kadar yaşadığım tüm deneyimlerim. Seçim yapmak zorunda değilim. Başka bir kimliğe sahip çıkmak için bir kimliği inkar etmek zorunda değilim. Ben neysem oyum. Ben Lily'yim." Gülümsemesi neşeli bir hal aldı. "Karın olarak da bilinir."

Başını çevirdi, gözlerini kapattı ve dudaklarını onun bileğine bastırdı. "Evet," dedi. "Sen tam olarak busun. Sen Lily'sin. Sevdiğim kadınsın. Seni seviyorum, Lily."

"Biliyorum." Başını onunkine yaklaştırdı. "Kendimi bulabilmem için gitmeme izin verecek kadar sevdin beni."

"Ve sen bana geri döndün."

"Evet," dedi. "Çünkü buna mecbur değildim Neville. Çünkü özgürce gelebildim ve kendimi özgürce sunabildim. Ve çünkü seni seviyorum. Her zaman sevdim. Seni babamla konuşurken gördüğüm ilk andan beri. O zaman benim kahramanımdın. Ondan sonra arkadaşım oldun. Sonra da aşkım. Ve şimdi de

Bundan daha fazlası. Sen benim eşit olarak karşılayabileceğim ve eşit olarak sevebileceğim birisin."

"Sana söylemiş miydim," diye sordu ona yavaşça gülümseyerek, "ne kadar güzel bir gelin olduğunu, Lily?"

"Oh," dedi, "bunun için Elizabeth'e teşekkür etmelisin. Beni bu elbisenin doğru olduğuna ve saçımda sadece çiçeklerle, bone ve duvaktan daha iyi görüneceğime ikna eden oydu."

"Yani," dedi, "mavi pamuklu elbisenle, asker pelerininle ve saçında hiçbir şey olmadan. Bir toka bile yok."

"Oh." Dudağını ısırdı. "Ne kadar hoş bir söz. Ve sen de hiç bu kadar yakışıklı olmamıştın. Neville, hatırlanacak böyle iki düğün gününe sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız."

"Uh-oh," dedi aniden. Lily hâlâ onun yüzüne bakarken o yol boyunca önüne bakıyordu. Lily başını sertçe çevirdi.

"Ah, canım," dedi.

Rutland Park'taki uşaktan en alt düzeydeki bahçivana kadar her hizmetlinin terasta olduğuna yemin edebilirdi. Yeni evlileri selamlamak için rütbe sırasına göre düzgünce dizilmişlerdi. Ayrıca -her biri- tepeden tırnağa çiçek yapraklarıyla donanmışlardı.

Neville bir kolunu Lily'nin omuzlarına koydu ve yüzüne bakmak için başını eğdi. Lily de ona baktı. Görünüşe göre aralarındaki güzel mahremiyet sona ermişti. En azından şimdilik.

"Bu geceye kadar, aşkım," dedi.

"Evet," dedi hüzünle. "Bu geceye kadar."

Gülen yüzlerini hizmetkârlara ve onları bekleyen çiçekli pusuya doğru çevirdiler.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.